JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DER

JAZZ

EKİM-KASIM-ARALIK 2008 / 04 • 106422 • YIL 12 • SAYI 52 • 6 YTL

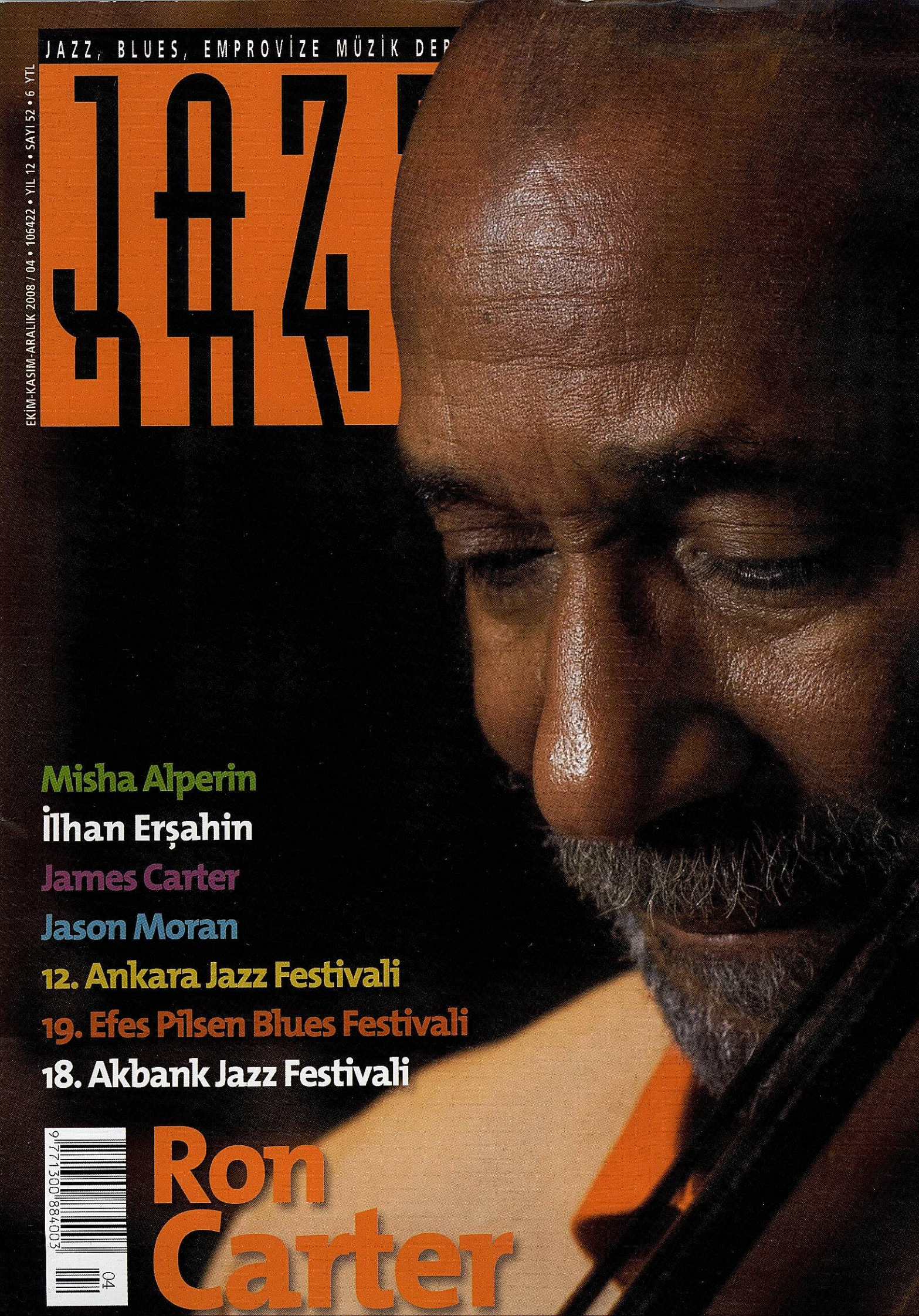

Misha Alperin

İlhan Erşahin

James Carter

Jason Moran

12. Ankara Jazz Festivali

19. Efes Pilsen Blues Festivali

18. Akbank Jazz Festivali

Ron Carter

9 771300 884003 04

EFES PİLSEN BLUES FESTİVAL 19

DİKKAT! BLUES ÇIKABİLİR.

24 Ekim - 3 Aralık 2008 / 21 şehir, 25 konser!

24 Ekim MERSİN • 25 Ekim ADANA • 27 Ekim GAZİANTEP • 28 Ekim DİYARBAKIR • 30 Ekim MALATYA • 31 Ekim KAYSERİ • 2-3 Kasım RUSYA-Moskova • 5 Kasım KIBRIS-Girne • 7 Kasım DENİZLİ • 8 Kasım ANTALYA • 9 Kasım KONYA • 12 Kasım TRABZON • 14-15 Kasım ANKARA • 18 Kasım ESKİŞEHİR • 19 Kasım BURSA • 21-22 Kasım İSTANBUL • 25 Kasım BALIKESİR • 26 Kasım ÇANAKKALE • 28-29 Kasım İZMİR • 2 Aralık KOCAELİ • 3 Aralık EDİRNE

EFES Pilsen

www.efeskeyfi.com

İletişim Hattı: 444 33 37

18 yaş sınırı vardır. Gece boyunca fast-food servisi vardır. Salona içecek ve yiyecek getirilmemesi rica olunur. Konser düzeni ayaktadır. Kapılar, konserden 1 saat önce açılacaktır.

NTV www.ntvmsnbc.com NTV Radyo biletix Eğlenceye giriş biletiniz.

Organizasyon pozitif www.pozitif.info

N A R D I S

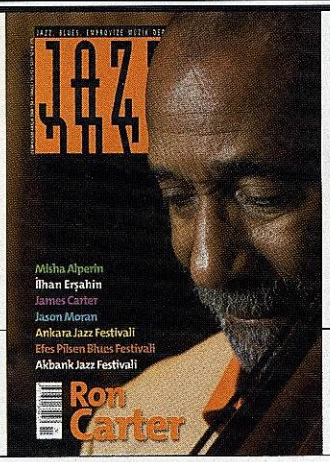

JAZZ

Sayı: 52
Ekim-Kasım-Aralık 2008

Kapak: Ron Carter

Merhabalar,

Jazz bu yıl İstanbul'da neredeyse hiç hız kesmedi ve aynen devam ediyor. Akbank Jazz Festivali'ne hazırlandığımız bu günlerde dergimizin önemli bir bölümü de festivale ayrıldı. Organizasyonu Pozitif tarafından yapılan festival için ilgili arkadaşlarımız bize sanatçılarla telefon ya da e-mail aracılığı ile konserleri ve kendileri ile rahat ve geniş röportajlar yapmamızı sağladılar. Bu açıdan çok zengin bir içeriğimiz oldu. Festivalin yıldızı ve kapak sanatçımız **Ron Carter, James Carter, James Moran** röportaj yaptıklarımız. Ayrıca yazarlarımız tarafından mercek altına alınanlar Stephan Micus, Tomaz Stanko, Rhoda Scott, Elliot Sharpp ve Charlie Hunter.

Ankara Jazz Festivali de bu yılki özel konsepti ile göz dolduruyor. "Bascılar"a odaklanan festival yerli ve yabancı pekçok bascı ile İstanbulluları kıskandıracak bir programla gündemde. Festivalin yıldızı ise hiç şüphesiz **Charlie Haden.**

Bir başka festival ise bu yıl 19.su, 21 farklı şehirde yapılacak olan **Efes Pilsen Blues Festivali.**

Bu yıl son anda gündemize düşen bir başka etkinlik de CRR ve Anadolu Gösteri Merkezi'nde 30-31 Ekim tarihlerindeki **Chick Corea ve John McLaughlin, Kenny Garrett, Christian McBride, Vinnie Colaiuta** konseri. Toplam 17 kentte yapılacak konserlerden ikisi Türkiye'de. Sanıyorum hepimiz orada olacağız.

Bu sayımıza yeni albümü ile haber olan sanatçımız davulcu **Ateş Tezer.** Yeni albümü Sahil için arkadaşımız Tunçel Gürsoy ile görüştü. Yerimiz kalmadığından Kamil Erdem ve yeni albümü hakkında yaptığımız röportaj ise önümüzdeki sayıya kaldı.

Dergimizin özellikle bu sayısında yurtdışındaki etkinlikleri çok sıkı izleyen arkadaşlarımız yazıları ve fotoğraf destekleri ile yer alıyorlar. **Emra İşlek** Umbria, **Sevim Yolaçtı** Newport JVC festivallerini hem yazdılar hem de harika fotoğrafları ile dergimizi zenginleştirdiler. İstanbul Jazz Festivalini ise İstanbul'da yaşayan İspanyol yazar ve fotoğrafçı **Sandra Berker** bize kamerası ile belgeledi.

Bu sayımızdan itibaren 2 sayı daha devam edecek olan "Davul Hakkında" başlıklı 3 yazısı ile müzisyen arkadaşımız, Atmosfer Grubunun davulcusu Bilge Candan'ın yazılarını okuyacaksınız. Davul meraklısı genç arkadaşlarımızın okumalarını isteriz.

Körleme köşemizin bu sayıdan itibaren bitmesine karar verdik. Bu bölümün sahibi Serdar Karabatı, İngilizce adı "blindfold" olup ve birçeşit oyun olan, adını ve kimin çaldığını bilmeden, özellikle müzisyenlerin yorumlarına dayanan bu harika köşeye katılacak istekli müzisyen bulamadığından artık vazgeçtiğini beyan etti. Bizdeki müzisyenlerin bu oyunu çok ciddiye alıp "bilememekten korktukları" için katılmak istemediklerini çıkardık. Halbuki buradaki amaç "bilmek" değil "yorumlamak"dı. Jazz'ı nasıl dinlememiz konusunda, müzisyen olmayan okurlara hatta diğer müzisyenlere düşünme yöntemleri hakkında yol gösterici olduğuna inanmıştık.

Sizlerden ricamız dergimizde yer alan özellikle festival haberlerini okuyarak konserlere katılmanız. Sanatçılar hangi projeleri ile yer alacaklar, ne çalacaklar, sizin bilip sevdiğiniz mi, değil mi bilgilenerek giderseniz çok daha fazla keyif alacağınız kesin.

Hepinize iyi konserler...

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ
Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Bülent USTAOĞLU**

Katkıda Bulunanlar
Aslı DELİKARA, Berrin Ersoy SAĞLAM, Bilge CANDAN, Can ERGELMİŞ, Cem TUNCER, Devrim DİKKAYA, Dilek Himam ER, Derya DOĞU, Elif ONAT, Erdem KORKMAZ, Emre MEMECAN, Emra İŞLEK, Filiz KÜÇÜK, Füsun LEVET, Heymi BAHAR, İmge ÖZBEK, Özgen ÖZMAN, Sandra BERKER, Seda BİNBAŞGİL, Selda BAYRAKTAR, Selim BENBA, Sevim YOLAÇTI, Yalçın AYDIN, Uğur HÜKÜM

YÖNETİM / REKLAM
Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejved OKTAY**

Reklam Grup Yönetmeni
Selim EREM

Satış/Pazarlama Destek Grubu
Zeynep BİÇİCİ

Reklam Rezervasyon: Özlem Korkmaz
ozlem.korkmaz@boyut.com.tr
Abone: Seyhan Kolçak
seyhan.kolcak@boyut.com.tr

www.boyut.com.tr

Dağıtım
DPP A.Ş.
Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Yönetim Yeri
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
Fax: +90 212 413 33 34

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT YAYIN GRUBU
© 2008 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

14. İstanbul Jazz Festivali
Jack deJohnette
Fotoğraf: Muammer Yanmaz
2007

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- JAZZ'ARAZZI Zuhal Focan
- YENİ GÜNLERİN KONSERLERİ Serdar Karabatı
- DAY TRIP, PAT METHENY Selim Benba
- LAWRENCE UNIVERSITY Devrim Dikkaya-Dilek Hi[illegible]m Er

18 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

20 FİRMALAR - SOUND'LAR
- MISHA ALPERIN Orhan Kahyaoğlu

24 RÖPS.
- İLHAN ERŞAHİN Tuncel Gülsoy
- ATEŞ TEZER Tuncel Gülsoy
- BETONE İmge Özbek
- DAVE ALLEN Sevim Yolaçtı
- RAY BLUE Sevim Yolaçtı
- RON CARTER Can Ergelmiş
- JAMES CARTER Can Ergelmiş
- JASON MORAN Emre Memecan
- STEPHAN MICUS Tunçel Gülsoy

51 NELER OLACAK
- 18. AKBANK JAZZ FESTİVALİ Zuhal Focan
- STEPHAN MICUS Sevin Okyay
- TOMASZ STANKO Murat Beşer
- RHODA SCOTT Murat Beşer
- ELLIOT SHARP Murat Beşer
- CHARLIE HUNTER Murat Beşer
- AKBANK JAZZ @ BABYLON Zuhal Focan
- CHICK COREA & JOHN MCLAUGHLIN Selda Bayraktar
- ANKARA JAZZ FESTİVALİ İmge Özbek
- EFES PILSEN BLUES FESTİVALİ Berrin Ersoy Sağlam
- NARDIS JAZZ CLUB Zuhal Focan
- İSTANBUL JAZZ CENTER Zuhal Focan
- THE HALL Elif Onat
- NAIMA Zuhal Focan
- GHETTO Aslı Delikara
- SİBEL KÖSE VOKAL ATÖLYESİ Zuhal Focan

77 NELER OLDU
- ESBJÖRN SVENSSON Seda Binbaşgil
- ESBJÖRN SVENSSON Heymi Bahar
- GÜNÜMÜZDE JAZZ: Hülya Tunçağ
- İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ Sandra Berker
- CAETANO VELOSO Murat Beşer
- BALIKEKMEKCAZ, KAHVALTIDACAZ Zuhal Focan
- YAYLAKÖY'DEN HABERLER Fusun Levet
- JAZZ LODOSU, Devrim Dikkaya
- UMBRIA JAZZ FESTİVALİ Emra İşlek
- NEWPORT JVC FESTİVALİ Sevim Yolaçtı
- PORI JAZZ FESTİVALİ Cem Tuncer
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

100 GÖRÜŞ AÇISI
- R. YİĞİT ÖZATALAY Filiz Küçük

101 HI - FI
- HABERLER Derya Doğu

102 KLİNİK
- TENOR MADNESS Cem Tuncer

104 DAVUL HAKKINDA
- Bilge Candan

105 CD VİTRİNİ

Genco Arı (Wizart), Kamil Erdem (Odd Tango), Ateş Tezer (Sahil), 15.Uluslararası İstanbul Jazz Festivali (IKSV Caz), Pat Metheny (Tokyo Day Trip), Brad Mehldau Trio (Live at Village Vanguard), Tom Gabel (Goodlife), John Pizzarelli (With A Song in my Heart), Take 6 (The Standard), Fourplay (Energy), George Duke (Dukey Treats), Blue Note Plays (Bossa Nova), Sony Jazz and Blues, Eric Darius (Goin' All Out), Willie Nelson & Wynton Marsalis (Two Men with the Blues), Joe Lovano (Symphonica), Ron Carter (Dear Miles), Charlie Hunter Trio (Bing, bing, bing!), Patricia Barber (The Cole Porter Mix), Lila Downs (Shake Away), Jason Moran (Modernistic), Blue Note Trip (Birds and Beats), Eliane Elias (Boss Nova Stories), Quadro Nuevo (Antakya), Sultana (Şöhret Yolu), Taner Akyol (Birds of Passage), Taj Mahal (Maestro).

- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

111 RADYOLAR
- Filiz Küçük

112 BULMACA
- Serdar Karabatı

112 CAZGIR
- Özgen Özman

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Jazz camiası içinde pekçok şeyi yakından ve birinci ağızdan duymak gibi bir önceliğimi kullanma kararı alarak, ben de kendime köşe yapmaya karar verdim. Bildiğiniz gibi bir müzisyen eşi, editör ve jazz külüp işletmecisi olmanın getirdiği "olayların içinde" olmaktan dolayı duyduklarımı sizlerle paylaşmaya karar verdim. Bunların bir kısmı daha sonra "geniş haber olmaya aday" konular olabileceği gibi bir kısmı da "aramızda kalmasın" olmasını istediklerimdir. Bu sayımızın "jazz-arazzi" konuları şöyle;

JAZZ'ARAZZİ

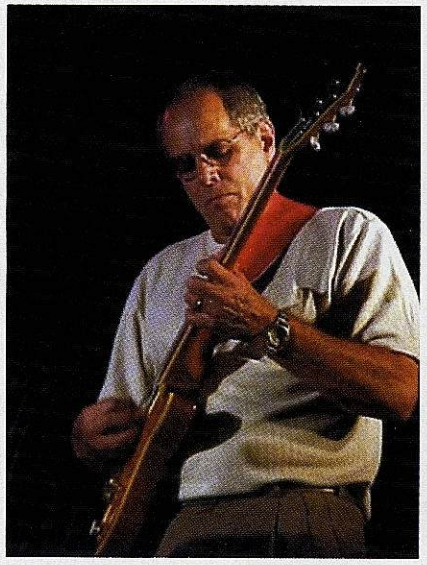

Joe Beck

National Academy of Recording Arts and Sciences'ın "Most Valuable Player" seçtiği 62 yaşındaki gitarist Joe Beck 29 haziranda ABD'da öldü. Frank Sinatra, Miles Davis ve James Brown ile birlikte çalan, kayıtlar ve konserler yapan sanatçı uzun zamandır akciğer kanseri ile savaşıyordu. 1960'larda çok genç yaşta New York sahnelerinde çalmaya başlayan sanatçı bir süre sahnelerden ayrıldı fakat 70'lerde tekrar sahnelere döndü ve Gloria Gaynor ve Esther Phillips ile 1975'de ünlenen "What a Difference a Day Makes"i yaptı. Saksofoncu David Sanborn ile bir hit parçası olan "Beck and Sanborn"i kaydetti.

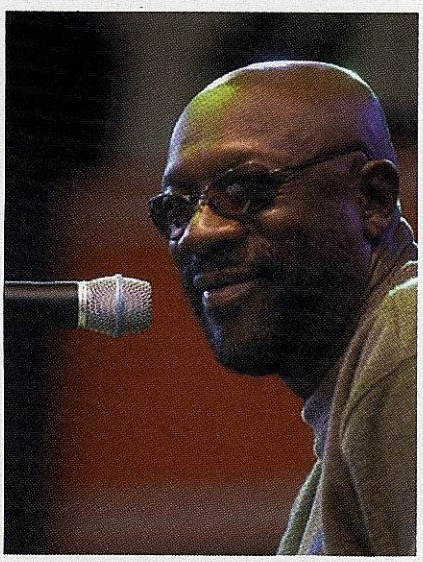

Isaac Hayes

Soul müziğin ustalarından, Oscar ödüllü ABD'li şarkıcı Isaac Hayes (65) 11 Ağustosta öldü. Hayes'in ölüm nedeni henüz bilinmiyor. "Soul Man" ve "When Something is Wrong With My Baby" gibi ünlü şarkılara imza atan Hayes, "Theme From Shaft" ile Oscar ve Grammy ödülleri kazanmıştı.

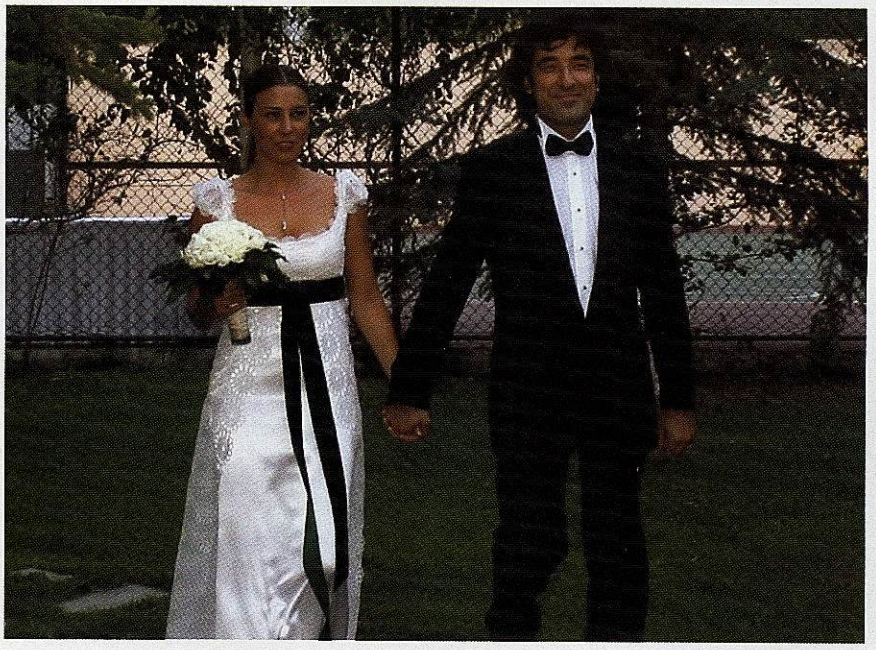

Davulcumuz Volkan Öktem Perim ile evlendi.

İzmir'de doğan Volkan Öktem'in davula olan ilgisi 7 yaşında başladı. 12 yaşında çeşitli orkestralarda davul çalmaya başladı. 1985 yılında Ankara'ya geldi ve birçok rock ve pop gruplarıyla çalıştı, konserler verdi.

1993 yılında İstanbul'a geldi. Burada değişik tarzlarda (halk müziği, pop, rock, latin, funk, fusion, jazz, acid jazz) sahne ve stüdyo çalışmalarında bulundu.

17 yaşında ilgi duymaya başladığı jazz ile ilgili çalışmalarını diğerlerinin yanısıra sürdürdü. Pekçok yerli ve yabancı festivallerde sahne aldı.

Ve davulcumuz Volkan Öktem 23 ağustos 2008'de dünya evine girdi. Sevgili eşi Perim'e ve Volkan'a mutluluklar diliyoruz.

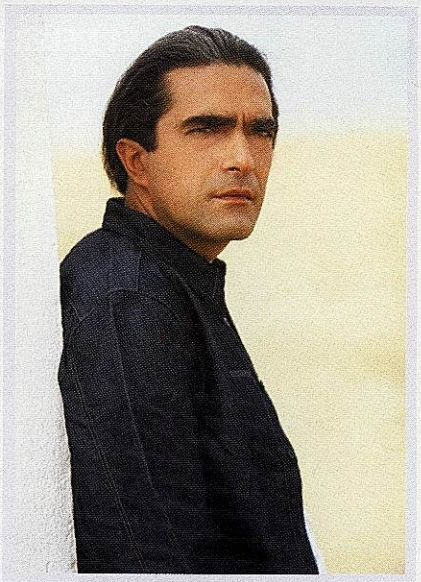

'İstanbul Blue' adlı albümü Amerikan jazz radyoları listesinde...

Fahir AtakoğluABD'de bu yaz en çok çalınan 200 albüm arasında da 38'inci sırada yer aldı.

Müzik hayatına ABD'de devam eden piyanist ve besteci Fahir Atakoğlu'nun "İstanbul in Blue" adlı albümü, ABD jazz radyoları listesinin "dünya müziği" kategorisinde üst sıralara yükseldi. Atakoğlu, listede yükselmenin her müzisyenin hayali olduğunu belirterek, "Benim için, Türkiye için çok büyük bir başarı. Gerçekten çok mutluyum" dedi.

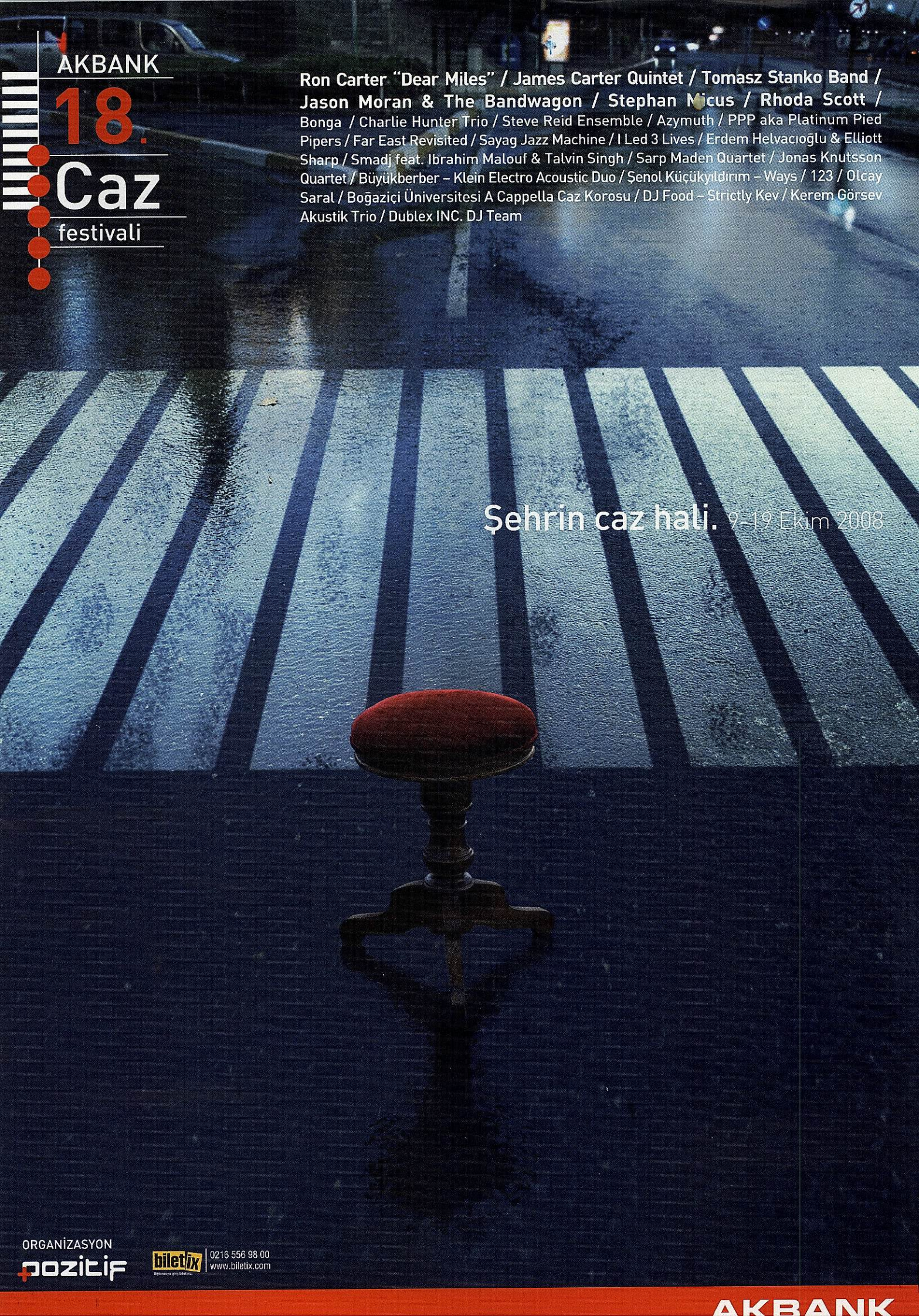
AKBANK
18.
Caz
festivali
Ron Carter "Dear Miles" / James Carter Quintet / Tomasz Stanko Band / Jason Moran & The Bandwagon / Stephan Micus / Rhoda Scott / Bonga / Charlie Hunter Trio / Steve Reid Ensemble / Azymuth / PPP aka Platinum Pied Pipers / Far East Revisited / Sayag Jazz Machine / I Led 3 Lives / Erdem Helvacıoğlu & Elliott Sharp / Smadj feat. Ibrahim Malouf & Talvin Singh / Sarp Maden Quartet / Jonas Knutsson Quartet / Büyükberber – Klein Electro Acoustic Duo / Şenol Küçükyıldırım – Ways / 123 / Olcay Saral / Boğaziçi Üniversitesi A Cappella Caz Korosu / DJ Food – Strictly Kev / Kerem Görsev Akustik Trio / Dublex INC. DJ Team
Şehrin caz hali. 9-19 Ekim 2008
ORGANİZASYON
pozitif
biletix
0216 556 98 00
www.biletix.com
AKBANK

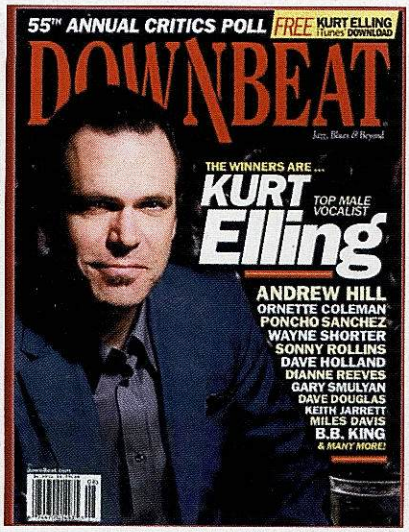

Downbeat'de yılın sanatçıları açıklandı.

Amerikan Jazz Dergisi Downbeat her yıl olduğu gibi bu yıl da yılın sanatçılarını seçti. İki kategoride toplanan listeler "okuyucular ve "kritikler" olarak ayrılıyor. Jazz kritiklerinin listesi geçenlerde açıklandı (RS; rising star=yükselen yıldız).

Akustik Grup - Keith Jarrett Standards Trio
Akustik Piyano - Keith Jarrett
Jazz Artist - Dave Holland
Big Band - Dave Holland Big Band
Akustik Bas - Dave Holland
Jazz Albüm - Maria Schneider Orchestra Concert in the Garden
Besteci - Maria Schneider
Aranjör - Maria Schneider
Hall of Fame - Steve Lacy
RS Jazz Artist - Jason Moran
RS Akustik Grup - Jason Moran & Bandwagon
RS Besteci - Jason Moran
RS Akustik Piyano - Jason Moran
RS Perküsyoncu - Hamid Drake
RS Clarinetist - Chris Speed
RS Jazz dışı enstrüman - Gregoire Maret (Harmonica)
Albüm Şirketi - Blue Note
Yeniden basım - Miles Davis Seven Steps: The Complete Columbia Recordings of Miles Davis 1963-1964
Electrik Grup - Pat Metheny Group
RS Electrik Grup - Charlie Hunter Trio
RS Big Band - Either/Orchestra
Soprano Saksofon - Wayne Shorter
RS Soprano Saksofon - Ravi Coltrane
Alto Saksofon - Lee Konitz
RS Alto Saksofon - Miguel Zenon
Tenor Saksofon - Joe Lovano
RS Tenor Saksofon - Chris Potter
Baritone Saksofon - James Carter
RS Baritone Saksofon - Claire Daly
Klarinet - Don Byron
Flüt - Frank Wess
RS Flüt - Nicole Mitchell
Trompet - Dave Douglas
RS Trompet - Jeremy Pelt
Trombon - Steve Turre
RS Trombon - Josh Roseman
Electric Keyboard/Synthesizer - Joe Zawinul
RS Electric Keyboard/Synthesizer - Uri Caine
Org - Joey DeFrancesco
RS Org - Sam Yahel
Gitar - Bill Frisell
RS Gitar - Kurt Rosenwinkel
Davul - Roy Haynes
RS Davul - Matt Wilson
Perküsyon - Ray Baretto
RS Akustik Bas - Ben Allison
Electrik Bas - Steve Swallow
RS Electrik Bas - Matthew Garrison
Keman - Regina Carter
RS Keman - Jenny Scheinman
Vibrafon - Bobby Hutcherson
RS Vibrafon - Joe Locke
Jazz Dışı Enstrüman - Toots Thielmans (Harmonica)
Erkek şarkıcı - Kurt Elling
RS Erkek Şarkıcı - Jamie Cullum
Kadın Şarkıcı - Cassandra Wilson
RS Kadın Şarkıcı - Luciana Souza
RS Aranjör - Steven Bernstein
Yapımcı - Michael Cuscuna
RS Yapımcı - Branford Marsalis
Blues Artist/Grup - B.B King
RS Blues Artist/Grup - Shemekia Copeland
Blues Albüm - Otis Taylor Double V
Beyond Artist/Group - Norah Jones
RS Beyond Artist/Group - Nellie McKay
Beyond Albüm - Brian Wilson SMILE

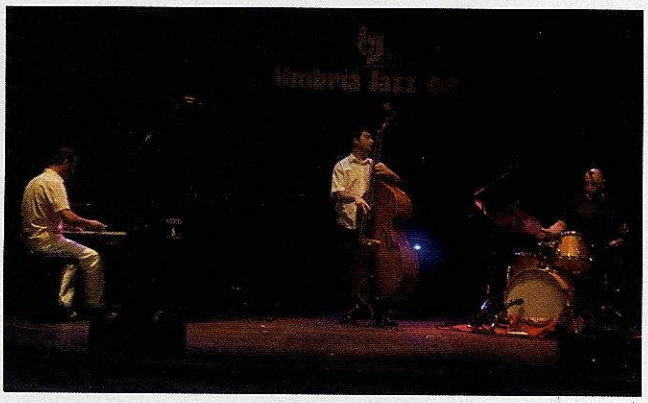

Piyanistimiz Kerem Görsev Umbria Jazz Festivali'nde çaldı.

Kerem Görsev , 16 ve 17 Temmuz'da İtalya'da 36. Pescara Jazz Festivali ve 35. Umbria Jazz Festivali'lerinde iki konser verdi. Her iki konserde de tamamen kendi bestelerini çalan Kerem Görsev'e kontrbasta Kağan Yıldız ve davulda Cengiz Baysal eşlik etti.

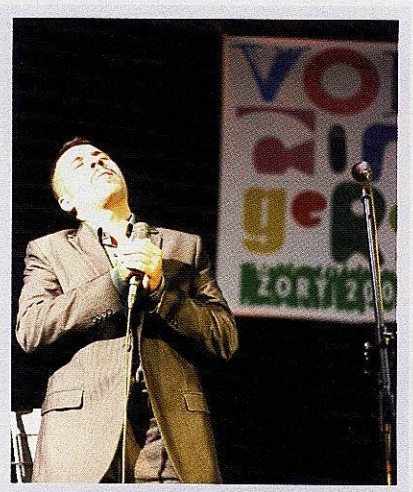

Nardis Genç Jazz'ın başarılı sesi Serkan Çakıt Polonya'da yapılan Voicingers Zory 2008 International Jazz Yarışmasına katıldı ve "jüri özel ödülü" kazandı.

Temmuz ayının son haftası Polonya'nın Zory şehrinde yapılan "International Voicingers 2008" yarışmasında 12 finalist vardı. Bu finalistlerin neredeyse hepsi üst düzey şarkıcı idi. İlk 3'ün hepsi daha önceki Brüksel ve Polonya yarışmalarında 1. ya da 2.lik ödülleri almışlardı. Yarışmayı daha önceki Brüksel yarışmasında 2.lik alan Portekiz'den Sofia Ribeiro kazandı. 2.lik Polonya'dan Bogna Kicinska, 3.lük ise yine Polonya'dan Marcin Wawrzynowicz aldı.

Genç sanatçımız serkan Çakıt ise "dikkat çekici genç yetenek" olarak seçildi ve jüri üyesi de olan Karin Krog ile "Moody's Mood For Love"ı söylediler.
/www.voicingers.com/ang/index.php3?id=program

Hiram Bullock

Paul Shaffer'ın World's Most Dangerous Band'inin çıplak ayaklı gitaristi Hiram Bullock 26 Haziran 2008'de 52 yaşında öldü. Sanatçı ocak ayından beri gırtlak kanseri teşhisiyle tedavi görüyordu. Sanatçı TV programcısı David Letterman'ın Late Night Show'unda çalıyordu. Ayrıca Steely Dan, Paul Simon, Michael Franks, Barbara Streisand'ın pekçok albümünde ve konserlerinde sahne aldı.

1874'ten beri ABD'de üretilmeye devam eden efsanevi Chris Craft teknelerinin en klasik örneklerinden; Speedboat.

Paranızı nasıl değerlendireceğinizi en iyi biz biliriz.
Nasıl harcayacağınızı en iyi siz.

Garanti masters
ÖZEL BANKACILIK

garantimasters.com
444 0 700

Türkiye'nin ilk Müzik Dergisini tozlu raflardan bulduk;

Bizde Caz

— Yazan: Arif MARDİN —

Caz müziği Avrupa'da hattâ bütün dünyada Amerika'da olduğundan çok daha fazla rağbet görmektedir. Bu hâdiseden şu netice çıkıyor: Caz artık Amerika'nın millî bir müzik kolu olmaktan çıkarak dünya san'at âlemine mal edilmiştir. Bunun sebepleri âşikârdır. Müziğin bünyesinde en mühim yeri işgal eden beşerî unsur, sadelik ve dinamizm, muayyen şartlar altında muayyen şekilde yaşıyan her milletten unsurlara aynı yukarı ayni şekilde hitap etmekte.

Türk caz müzisyenleri, kendi halk müziğimizde esasen mevcut olan bu unsurlardan dolayı Caz Müziğini anlamak ve icra etmek hususunda birçok Avrupa memleketlerinden daha avantajlı durumdadırlar.

Buna rağmen bugüne kadar, Türkiye'de Melih Gürel (Korno) ve Muvaffak Falay (Trompet) den başka dünya çapında sayılabilecek icracı yetişmemiştir. Şurası muhakkak ki memleketimizde Caz Müziğinin gelişmesini mümkün kılacak bir vasat mevcut değildir. Gece kulüplerimizde, konserlerde, radyolarda Caz'ın çok uzaktan akrabası olan eğlence müziği çalınmakta ve bazı müzisyenlerimiz de bu tarzı nihaî hedef tutarak senelerden beri ayni yerde sayıklamaktadır. Her şeyi çabuk kavramaya yarıyan dinamik Türk zekâsı bu kabil müzisyenlerimizin hiç olmazsa Caz'ın biraz olsun yakınlarına gelmelerine bile maalesef hiç yardım etmemiş, iyi Caz çalmak şöyle dursun, bu müzisyenler âletlerinden temiz ses çıkartmaktan âcizler.

Bâzı söz sahibi kimseler, onlara millî bünyemize uygun olmıyan san'at kollarının memleketimize getirilmesine muarızdırlar. Bu yüzden Caz müziği de bilhassa Rock'n Roll ve bir çember oyunundan başka bir şey olmıyan Hoola Hoop ile bir tutularak halkımıza yanlış tanıtılmaktadır.

Şunu unutmıyalım ki, bu saydıklarımız Caz san'atından çok uzak, birtakım yeni modalardan ibarettir.

Millî müziğimiz dururken niçin elin Amerikan cazbandını dinliyelim? diyen bu gibi kimselere verilecek en iyi cevap şudur:

Caz'ın millî müziğimizden ayrı yeri vardır ve hiç bir şahıs istemediği bir müziği dinlemeğe icbâr bâr edilemez.

Yalnız memleketimizde az bile olsa Caz müziğini seven bir kitle mevcuttur ve bunlara «züppe» diyerek işin içinden çıkmak yanlıştır. Piyasa şarkılariyle bugün girift bir san'at âlîne gelmiş olan Caz müziğini birbirinden tefrik edemiyen şahıslara bu mevzularda pek fikir yürütmemelerini tavsiye etmek gerekiyor.

Bizde Caz, daha yüksek seviyelere erişecektir. Fakat bu, müzisyenlerin terakkisiyle; yani, icracılarımızın kuvvetli bir teknik, deşifraj, iyi bir kulak ve armoni bilgisine malik oldukları gün olacaktır.

Diğer taraftan Caz bilgisinin çok, pek çok plâk dinlemekle ilerliyeceğini de hatırda tutmalı. Memleketimizde bir Caz mektebi mevcut olmadığından bilenler bilmiyenlere öğretir, yukarıda bahsettiğimiz teknik hususlar için de konservatuvara devam edilirse, çaldıkları müziğin kalitesi yüksek olacağı gibi dinleyicilere de caz müziğini aşılıyabileceklerdir.

Netice Caz severlerin miktarının artmasından doğacak olan merak ve satın alma gücünden dolayı da plâkcılık, radyo, televizyon ve eğlence yerleri bakımından bir Caz endüstrisi meydana gelebilir.

Amerika'dan döndükten sonra ilk yazısını CAZ EKSPRES'e yazan aranjör - kompozitör ARİF MARDİN

Caz Ekspres; "15 Günde Bir Çıkar Türkiye'nin İlk Popüler Müzik Mecbuası" adıyla yayınlanmaktaydı.

Yazarlarımızdan Devrim Dikkaya'nın bana ilettiği bu 50 yıllık dergiyi sizlere de sunmak istedim.

Sahibi: Bn. Taşhan Hitay

Yazı İşleri Müdürü: Mehmet S. Hitay

Ressam: Galip Bülkat

Sekreter: Ayşe Güzin

Dizgi ve Baskı: Ekicigil Matbaası

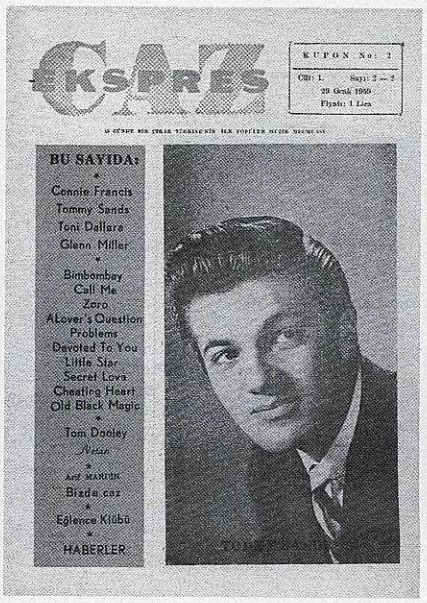
CAZ EKSPRES

KUPON No: 7

Cilt: 1 Sayı: 2 — 7

29 Ocak 1959

Fiyatı: 1 Liza

BU SAYIDA:

Connie Francis
Tommy Sands
Toni Dallara
Glenn Miller
Bimbombey
Call Me
Zero
A Lover's Question
Problems
Devoted To You
Little Star
Secret Love
Cheating Heart
Old Black Magic
Tom Dooley
Arif MARDİN
Bizde caz
Eğlence Klübü
HABERLER

Yeni Müzik sanatçımız Erdem Helvacıoğlu, dünyada en çok satan elektronik müzik dergisi Electronic Musician dergisinin Ağustos sayısında idi.

ERDEM HELVACIOGLU İŞLENMİŞ GİTAR SENFONİLERİ ÖRÜYOR

Deneysel müzik genellikle beraberinde pek çok risk, macera ve sonsuz seçenekler barındırır. Hele ki günümüz teknolojisi ile, tek bir enstrüman ve birkaç anahtar alet ile yepyeni bir ses galaksisi yaratmak işten değil.

Ünlü solo ses yaratıcıları ve devrimci sanatçılar Christopher Willits ve Imogen Heap'nın saflarına katılan Erdem Helvacıoğlu da, gitarı ve biraz programlama teknikleri ile yarattığı canlı ve emprovize müzik yolculukları ile sadece ülkesinde değil, tüm dünyada kalıcı izler bırakmakta. En son albümü "Altered Realities" (New Albion), onun nereye doğru ilerlediğinin en güzel örneği.

"Ben süreklilikten yanayım," diyen Helvacıoğlu, "ancak canlı-elektronik sesler içindeki değişkenlikler ve farklı çalma teknikleri ile de ilgiliyim. Çünkü hepsi de hikayenin bir bölümü. Genellikle gitar –veya başka bir enstrüman- ile kaydedilen canlı-elektronik albumler "looping"üzerine inşa edilmekte. Önce bir ses loop'lanıyor, daha sonra biraz değiştiriliyor, ve sonra da belki üzerine birşeyler daha ekleniyor. Ancak temelde sesler değişmiyor. Bense, herşeyi zaman içinde değiştirmeye çalışıyorum.

Helvacıoğlu, Altered Realities'te sinematografik arayış içerisinde. İlk parça "Bridge to Horizon" taki gibi genelde albüm 2 nota akoru ile başlayıp, daha sonra dev orkestral yankılara dönüşerek büyüyor.

Albümdeki diğer 6 parça gibi "Bridge to Horizon" üstüste kayıt yapılmaksızın tek seferde kayıt edilmiş canlı bir stereo mix. Helvacıoğlu'nun Ovation gitarı Ross Bencina'nın AudioMulch interaktif stüdyo programı ile TC Electronic FireworX prosesör arasından, tekrar DAT'a kaydedilmiş. Kendisi parametreler üzerinde oynamalar yapmak istediğinde Behringer MIDI ayak pedalı kullanmayı tercih etmekte.

"İşlerimde [Steinberg] Cubase, [U&I Software] MetaSynth ve hatta biraz da [Cycling '74] Max/MSP gibi ses tasarım programları kullandım," diye açıklıyor Helvacıoğlu, "başlarda AudioMulch'ı ses tasarımı için kullandım — ses yüklemek, işlemek ve sonra da başka bir yerde kullanmak için. Ancak daha sonra canlı-elektronik yönüne ilgim artmaya başladı; bunun daha sezgisel bir şey olduğuna inanıyorum. Zaten kısa bir süre sonra da [FireworX] ekipmanı ile birleştirdim, ve ordan da devam etmekteyim."

Her zaman bir melodi veya ritmi takip etmeye meyilli Helvacıoğlu kendinden önceki iki en önemli Türk gitaristin (Erkin Koray ve Erkan Ogur) özgür ruhlarını anımsıyor — kendi müziğinde belki direkt etkisi olmasa da yine de bahsetmeden geçemiyor.

"Bizim jenerasyon genellikle bu albümleri dinlerdi," diyen Helvacıoğlu "ancak benim müziğim üzerinde etkisi olup olmadığıan pek emin değilim. Eğer geleneksel Türk halk müziği makamlarını perdesiz gitar ile çalsaydım, bu pek belli olurdu. Ancak bu kültür bilinçaltımıza, ve ruhlarımıza işlemiş olduğu için, eminim şu an yaptığım işlerde etkileri sezilmekte."

Her fırsatta kullanmak isteyeceksiniz...

FORTIS

İdeal Kart'ınıza World özellikleri eklendi, her fırsatta kullanmak isteyeceğiniz Fortis Worldcard doğdu. Yenilenen kartınızı hem İdeal, hem de World üye iş yerlerinde dilediğiniz gibi kullanın, yüzbinlerce noktada puan kazanın, taksit yaptırın. Kısacası, Fortis Worldcard fırsatlarının keyfini çıkarın.

www.fortisworldcard.com | 444 0 144

SİMYA GALERİ
2008-2009 DÖNEMİ SEMİNER PROGRAMI

PAZARTESİ	SALI	ÇARŞAMBA	PERŞEMBE	CUMA	CUMARTESİ
11:00-13:00 İKONOGRAFİ ve SANAT TARİHİ SERAP YÜZGÜLLER	11:00-13:00 TASAVVUF ALİ CANİP OLGUNLU	10:30-13:30 TAKI SANATI SABRİNA FRESKO		10:30-13:30 TAKI SANATI SABRİNA FRESKO	10:30-13:30 TAKI SANATI SABRİNA FRESKO
14:00-16:00 TÜRK RESİM SANATI AHMET KAMİL GÖREN	14:00-16:00 KLASİK MÜZİK SERHAN BALİ	15:00-17:00 HEYKEL SANATI SEDA YAVUZ	14:00-16:00 EDEBİYATTA FELSEFE ASUMAN KAFAOĞLU BÜKE	15:00-17:00 MİTOLOJİ ZÜHRE İNDİRKAŞ	15:30-17:30 CAZIN FARKINA VE TADINA VARMAK SEDA BİNBAŞGİL
18:30-21:30 YARATICI YAZARLIK ASUMAN KAFAOĞLU BÜKE	18:30-20:30 DEVRİM TARİHİ AHMET KUYAŞ		18.30-20.30 ALİN TAŞCIYAN FİLM OKUMA		

SEMİNERLER EKİM AYINDA BAŞLAYACAK MAYIS SONUNA KADAR SÜRECEKTİR

Simya Galeri'de Jazz Dersleri devam ediyor...

Sabrina Fresko'nun yönetiminde çok keyifli kültür ve sanat dersleri 2008-2009 döneminde de devam ediyor. Bu dersler arasında yazarlarımızdan Seda Binbaşgil'in de dersleri bu sezon devam edecek.

Jazz'ın farkına ve tadına varmak;

SEDA BİNBAŞGİL Cumartesi 15:30 – 17:30

Jazz tarihi ve akımları incelenip müzikler dinleniyor. Seminerlerde işlenecek konuların ana başlıkları; Fusion, Latin jazz, günümüzde jazz. Avrupa Jazz'ı. Tarihçesi, İngiltere'de, Fransa'da, Orta Avrupa'da, Balkanlar'da, İtalyada, İskandinavyada Jazz başlıkları ile işleniyor.

SİMYA GALERİ
Muallim Naci Caddesi No 51 Ortaköy
Tel: (0212) 259 77 40
e-mail: info@simyagaleri.com: www.simyagaleri.com:
www.sabrinafresko.com

Nardis Jazz Club Jamaika'daki konferansda özel bir sunumla izlendi.

3-7 temmuz 2008 tarihleri arasında West Indies Üniversitesi, Kingston, Jamaika'da Association of Cultural Studies (Kültürel Çalışmalar Derneği)'nce düzenlenen Crossroads 2008 (Kesişmeler 2008) konferansına 'Toplumsal İletişim Açısından Medya Aracılığıyla Oluşturulan Ritüel Görünümleri' adlı panelde 'Nardis Jazz Kulübündeki Performans ve İzleyici Ritüelleri' adlı sunumla Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi, Radyo TV Sinema Bölümü iletişim Bilimleri Anabilim dalında görevli olan Yard. Doç. Dr. A. Bilge Gürsoy katıldı. Bilge Gürsoy "Bu çalışmanın amacı, müzisyenler, dinleyiciler ve genelde performansa verdiği değer ve gösterdiği saygıyla diğer müzik kulüplerinden farklılık gösteren İstanbul'daki Nardis Jazz Kulübünün performans ve izleyici ritüellerini incelemektir. Nardis'te jazz müziğine ve onun performansına atfedilen kutsallık varoluş sebeplerindendir ve bu yüzden bir inceleme ve analiz konusu olmayı hak etmektedir. Bu bağlamda Nardis Jazz Kulübü ile İstanbul'daki ve dünyadaki diğer belli başlı jazz kulüplerinin performans ritüelleri karşılaştırılmaktadır. Buna ek olarak tarihsel bir çerçevede jazz kulüplerinin performans ritüelleri incelenmektedir" bilgisini verdi. Bir makale olarak da hazırlanmakta olan bu ilginç sunumu ileride sizlere de sunmayı hedefliyoruz.

the bird's eye jazz club

Önder Focan Bird's Eye'da...

www.birdseye.ch

Gitaristimiz Önder Focan kasım ayında İsviçre Basel'deki Bird's Eye Jazz Kulübünde sahne alacak. "Culturescapes Festival in Switzerland" adı altındaki etkinlikler çerçevesinde 28-29 kasımda 2 konser verecek olan sanatçımız ayrıca Tinguely Müzesinde de bir konser verecek. Önder Focan'ın Avrupa'da oldukça ilgi gören neyli projesi Swing A la Turc'da Burcu Sönmez (ney), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d) yer alıyor. Ayrıca bu etkinlikler çerçevesinde Erkan Oğur'un Telvin projesi de yer alacak.

Teknolojiyle buluşan yaratıcı ve özgün eserler, on beşinci kez TBD - Halıcı Bilgisayarla Beste Yarışmasında.

"Bilişim 08" kapsamında gerçekleştirilen yarışma amatör-profesyonel tüm bestecilere açık. Yarışmaya katılmak isteyen besteciler için son tarih; 17 Ekim.

Attila Özdemiroğlu'nun başkanlığında Garo Mafyan, İzzet Öz, Borga Parlar, Hakan Özer, Sedat Ergin, Şeref Oğuz, Faruk Eczacıbaşı ve Emrehan Halıcı gibi müzik ve teknoloji dünyasının duayenlerinden oluşan jüri üyeleri bu yıl da heyecan ve titizlikle yepyeni eserleri değerlendirmek için biraraya geliyor. Yarışmacı adayları eserlerini 17 Ekim'e kadar internet üzerinden teslim edebilecek.

Jüri, finale kalan yarışmacıları izleyiciler önünde değerlendirecek.

Yarışmaya katılacak eserlerin enstrümantal olması, süresinin 3-4 dakika arasında kalması ve canlı enstrüman kullanılması gibi koşullar dikkat edilecek hususlar arasında.

İlk değerlendirmeden sonra finale kalan 10 yarışmacı, jürinin izleyiciler önünde yapacağı değerlendirme için canlı performans sergileyecek. 19-21 Kasım 2008 tarihlerinde BİLİŞİM '08 25. Ulusal Bilişim Kurultayı kapsamında izleyici ve jüri önünde gerçekleştirilecek final performanslarından sonra ödül töreni yapılacak. Etkinlik Ankara Sheraton Otelinde gerçekleştirilecek.

Türkiye'nin gelenekselleşmiş önemli kültür-sanat etkinliklerinden biri olan TBD-Halıcı Bilgisayarla Beste Yarışması; geride bıraktığı on beş yılda değişik türlerde bestelenmiş binlerce çalışmayı değerlendirmiş; yüksek nitelikli eserlerin yanısıra, yetenekli ve yaratıcı müzisyenlerin de sanat hayatına katılmasında önemli bir fırsat oluşturmuştur. TBD-Halıcı Bilgisayarla Beste Yarışmasına katılmış pek çok müzisyen bugün yurt içinde ve dışında müzik endüstrisi için çok önemli projelere imza atıyor, birbirinden güzel bestelerle teknoloji ve müzik dünyasında ilgi ve beğeni topluyorlar.

Yarışma; on beşinci yılında da, bilim, teknoloji ve sanat dostlarının her türlü kalıp ve kaygıdan uzak, özgürce ürettikleri eserlerini beklemeye devam ediyor.

Eser Göndermek için Son Tarih:

17 Ekim 2008, Cuma

Katılım koşulları için:

www.halici.com.tr

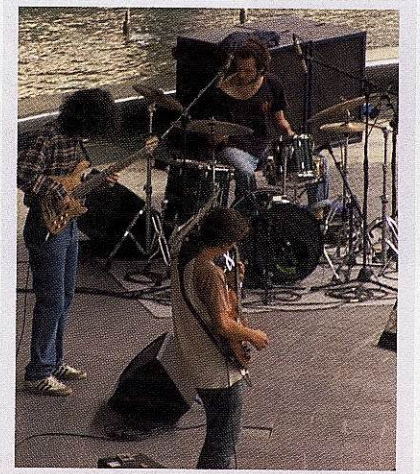

Barışa Jazz

Bu yıl 6.sı yapılan Barışa Rock festivalinde genç jazz müzisyenlerimizde sahne aldılar. Evo Trio ve Ferhat Öz, 10 Agustos Pazar günü "Alternatif Sahne"de barış için jazz yaptılar.

www.barisarock.org

NATIONAL GEOGRAPHIC™

NATIONAL GEOGRAPHIC DÜNYASI VE ZEN DIAMOND İMZASI
BİR ARAYA GELEREK YEPYENİ BİR KOLEKSİYON YARATTI:

FAUNA IN NATURE COLLECTION

National Geographic's net proceeds support vital exploration, conservation, research, and education programs.

Visit our website: *www.nationalgeographic.com*

©2008 National Geographic Society.
NATIONAL GEOGRAPHIC and Yellow Border Design are trademarks of the National Geographic Society. All rights reserved.

Made by nature, crafted by ZEN DIAMOND

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

yeni günlerin konserleri

Seksenlerden doksanlara geçerken, hemen herkes bir şeyleri yakalamaya çabalıyordu. Kimilerine göre jazz çoktan ölmüştü. Kimileri Miles Davis'in yeniden ve son kez yaydığı elektriğe çarpılmıştı. İstanbul camiası, itfaiyenin bulunduğu bir binada konser salonu olup olmayacağını tartışıyordu. Devrini tamamlar gözükse de, kaset teknolojisi halen ayaktaydı. Bazı şeylerin halen radyodan, sakince öğrenildiği bir dönemdi.

Pozitif'in düzenlediği ilk konserlerden olan Kahil El'Zabar & David Murray Duo 1990 Aralık ayında, İTÜ Taşkışla Binası'nda, küçücük bir sahnede gerçekleşmişti. Bu farklı deneyimi aşan "titreşim" ise, Steve Lacy ve Bobby Few ikilisinin 1992 Mart'ında Resim Heykel Müzesi'nde verdiği olağanüstü dinletiydi.

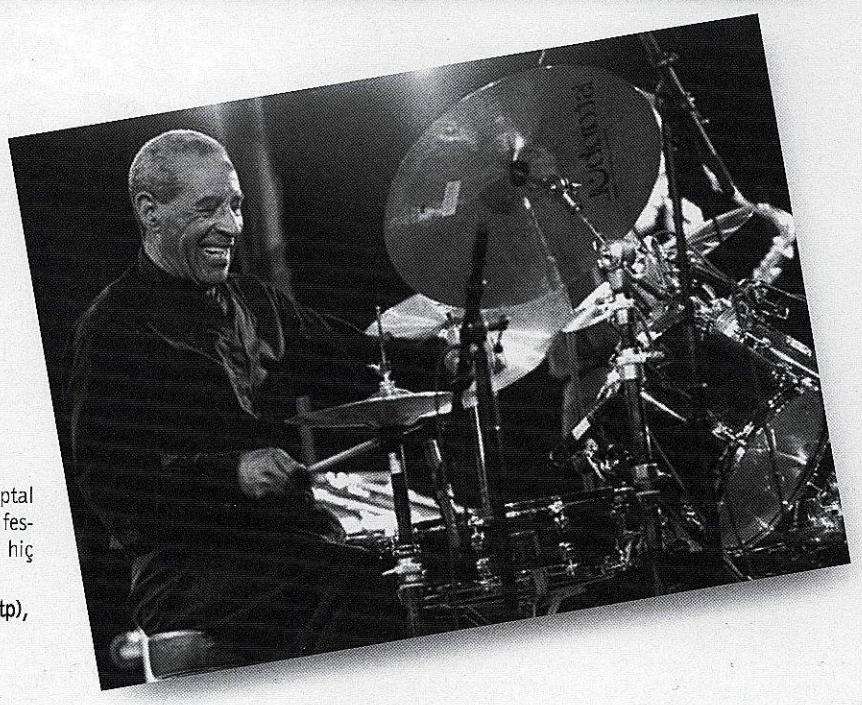

Akbank Jazz Festivali, deprem felaketi nedeniyle iptal edilen yıl dışında kesintisiz süregelmiş, çok önemli bir festival. 1991'de başlayan festivalin ilk önemli konuğu, hiç şüphesiz Max Roach idi.

Max Roach (d), Odean Pope (ts), Cecil Bridgewater (tp), Tyrone Brown (b)

Randy Brecker Beşlisi'nin In the Idiom albümünün akustik fusion olarak sınıflandırılabilecek, zengin repertuarına da yer verdiği konserler yalnızca o yılların değil, son yirmi yılın en iyilerinden. Cumhuriyet gazetesindeki köşesinde Saadettin Davran'ın konserleri "iyi bir hava değişikliği" olarak tanımladığını hatırlıyoruz.

Randy Brecker (tp), Dieter Ilg (b), Barry Finnerty (g), David Kikoski (keyb), Steve Smith (d)

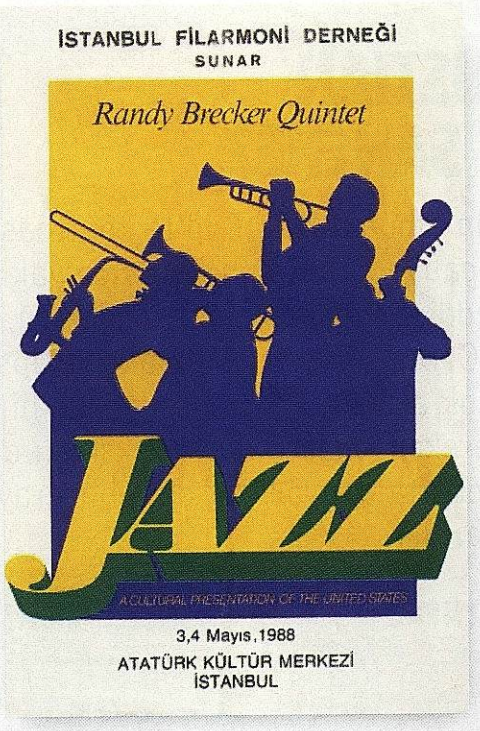

İstanbul Jazz Festivali'nin 1994'te resmiyete kavuşması öncesinde jazz, İstanbul Müzik Festivali'nin ivme kazanmış ayağı idi. Öyle ki, festivalin son birkaç yıldaki programlarının o yıllardaki konser trafiğini arattığı söylenebilir! Bu dönem, Stan Getz, Pat Metheny, Manhattan Transfer, Zawinul Syndicate, Dizzy Gillespie, Herbie Hancock gibi, içlerinde Türkiye için ilkleri de barındıran bir dönem idi. Ancak, Jan Garbarek ve etnik jazz'ın yarattığı "milli heyecan" bunların hemen tümünün üzerindeydi. Yellowjackets ve John McLaughlin Üçlüsü'nün yer aldığı 1990 Temmuz'unun tadıysa apayrı idi.

John McLaughlin (g), Trilok Gurtu (perc), Kai Eckhardt-Karpeh (b)

Seksenlerin ikinci yarısına damgasını vurmuş olan Bilsak Jazz Festivali dördüncü ve beşinci yılında Glenn Ferris, Django Bates, Bob Stewart, Fun Horns, Bobo Stenson, Loose Tubes gibi önemli müzisyen ve grupları konuk etmişti. Emin Fındıkoğlu'nun sanat yönetmenliğinde gerçekleşmiş olan festival, geriye dönüp bakıldığında da hayli ışıltılı.

Perkusyoncu Atilla Engin'in halen sürdürmekte olduğunu bildiğimiz etnik çalışmalarına yer verdiği bu konser, o günler için bazı yönleriyle yenilik idi.

Eskinin Harbiye Konak Sineması'ndaki İstanbul Jazz Dörtlüsü konseri dönemin kısır jazz ortamında heyecan uyandıran tek tük dinletiden biriydi. Konserin basılı tanıtımında grubun bir plak çalışması yaptığı belirtilmiş ise de, bu albüm bilinen kanallarda yayınlanmamıştır.

Ali Perret (p), Yaz Baltacıgil (b), Selim Selçuk (d), Erkan Oğur (g), Ole Thøger (sax)

İstanbul Fransız Kültür Merkezi'nin 17 Nisan 1989 tarihinde düzenlediği Louis Sclavis konseri İTÜ'nün meşhur Maçka G Amfisi'nde gerçekleşmişti. Basta Bruno Chevillon ve kemanda Dominique Pifarély'nin öne çıktığı konserin broşüründe "Louis Sclavis Beşlisi en iyi Fransız modern jazz beşlisidir" yazıyordu.

Louis Sclavis (cl, sax), Bruno Chevillon (b), François Raulin (p, synth), Christian Ville (d), Dominique Pifarély (v)

Selim Benba
selim.benba@gmail.com

DAY TRIP

PAT METHENY w/CHRISTIAN McBRIDE & ANTONIO SANCHEZ

Pat Metheny'nin trio formatındaki son albümü Day Trip'te kontrbası Christian McBride ve davulu Antonio Sanchez çalıyor. Christan McBride yaklaşık yirmi yıldır dünya jazz sahnesinde aralarında Freddie Hubbard, Joe Henderson, McCoy Tyner, Herbie Hancock, Roy Haynes, Chick Corea, Wynton Marsalis ve Joshua Redman'ın da bulunduğu ustalar ile çalarak en çok aranan kontrbasçılardan biri oldu. Danilo Perez ve Paquito D'Riviera'nın müştereken keşfettikleri Meksikalı davulcu Antonio Sanchez de yıllardır Pat Metheny Group'ta çalıyor. İlk defa bir araya gelen bu üçlünün oluşturduğu sound oldukça çarpıcı...

Tüm bestelerin Metheny'ye ait olduğu albüm dinamik bir latin ritm ile bezenmiş "Song Of Thirteen" ile açılıyor. Antonio Sanchez'in sürükleyici, fakat abartıdan uzak anlatımı ve kontrollü tuşesi, zilleri kullanış şekli, Pat'in her zaman hayran olduğum akıcı cümleleri ve McBride'ın sağlam altyapısı ilk dinleyişte dikkati çekiyor. İkinci parça "At Last You're There" lirik bir ballad... Amerikan folk müziği etkilerinin yoğun olarak hissedildiği basit ve naif bir melodi, ustaca işlenmiş armoniler, Sanchez'in ziller ve brush ile yarattığı sakin hava... Üçüncü parça "Let's Move", adından da anlaşıldığı gibi bir önceki parçadaki sükûneti dağıtıyor. Gitar, kontrbas ve davulun ünison olarak çaldıkları oldukça karmaşık ve senkoplu melodilerin arkasından fırtına gibi esen bir up-time swing başlıyor. Gitar solonun ardından McBride'ın muhteşem doğaçlamasını dinliyoruz. Parça beklenildiği gibi açılıştaki ünisonların tekrarı ile bitiyor. Bir bossa-nova olan "Snova" ile atmosfer yine sakinleşiyor.

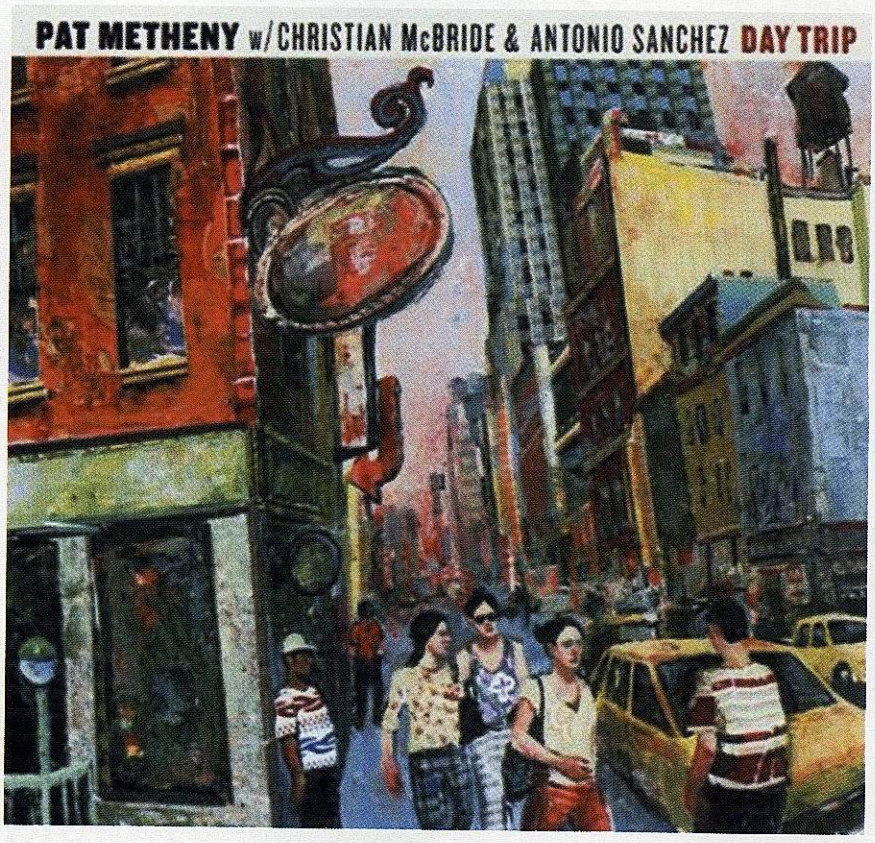

Bir sonraki parça "Calvin's Key" bir blues. Pat'in blues çalışı mütevazı, geleneğe saygılı fakat had safhada özgün ve heyecan verici. Üçlünün müzikal uyumu ve interplay blues gibi yalın ve basit bir formun çalınışında çok daha belirginleşiyor. Parçanın sonlarına doğru oluşan dinamik ve swing baş döndürücü...

2005 Katrina kasırgasının Pat Metheny'de yarattığı ruh hali "This Is Not America"da ses buluyor... Pat'in naylon telli gitar çaldığı bu country ballad, genelde parlak ve gösterişli bir mood yaratan re majör tonunda... Bu kez re majör bizlere doğayı ve dünyayı ne hale getirdiğimizi hatırlatıyor, hüzünlendiriyor, fakat aynı zamanda gelecek ile ilgili ümit vermekten de geri kalmıyor. Albümün en uzun parçası "When We Were Free", ? lük ritimde ve medium tempoda bir beste... Antonio Sanchez'in bütün form üzerine çaldığı solonun sonrasında melodiye dönmesi ile parçanın bitmesini beklerken Pat, gitar sythesizer ile parçanın giriş akoru üzerine serbest doğaçlamaya başlıyor. Sonrasında ortalık yeniden sakinleşiyor ve sessizleşiyor. Sonraki parça "Dreeming Trees" naylon telli gitar ile çalınan bir ballad... Reggae ve rock havası taşıyan, Pat'in distortion'lu ve sythesizer ile işlediği bir gitar tonu kullandığı "The Red One" albümün genel havasından uzak, "pop" bir parça... CD açılış parçasında olduğu gibi dinamik bir Latin jazz ritmindeki, Christian McBride'ın ve Antonio Sanchez'in ön plana çıktıkları sololarını dinleme fırsatı bulduğumuz "Day Trip" ile sona eriyor.

Yaşayan en üretken jazz bestecisi ve yorumcularından biri olan Pat Metheny her projesinde olduğu gibi "Day Trip"te de yeni heyecanlar yakalıyoruz. Pat'i trio formatında en son Bill Stewart ve Larry Granadier ile birlikte Temmuz 1999'da Açık Hava Tiyatrosu'nda ve Cafe Gramofon'daki unutulmaz jam session'da dinlemiştik. Umarım "Day Trip" ile yolu yakın zamanda yeniden İstanbul'a da düşer.

3. ART ACADEMY
RESİM YARIŞMASI

Garanti Emeklilik
Resim Kulübü
Katkılarıyla

MUTLULUĞUN RESMİNİ YAPIP PAYLAŞMAK İSTER MİSİN?

Resim sanatına gönül verenler...
Amatör ressamlar...

Şimdi cesaret zamanı!

Mutluluğun size uyan yorumunu istediğiniz teknikte yapın, ödül kazanın.

www.artacademy.com.tr

Yarışma Şartlarını ve ödülleri öğrenmek için:

www.artacademy.com.tr
Amatör Ressamın Başvuru ve Paylaşım Sitesi

Son başvuru tarihi:
8 Kasım 2008

Boyut Yayın Danışma Hattı
0212 **444 53 53**

BOYUT YAYIN GRUBU

Ödül kazansın, kazanmasın sergilenmeye değer 50 eser www.artacademy.com.tr sitesinde oluşturulacak sanal sergi salonunda sergilenecektir.

Dilek Himam Er / Erdem Korkmaz
dilek@genccazcilar.org / erdem@genccazcilar.org

LAWRENCE ÜNİVERSİTESİ MÜZİK KONSERVATUARI

ABD'nin kuzeydoğusunda bulunan Wisconsin eyaletine bağlı Appleton'daki Fox Nehri Vadisininin merkezinde yer alan Lawrence Üniversitesi, 1847 yılında kurulmuş köklü bir üniversitedir. Sosyal bilimler, fen bilimleri ve güzel sanatların farklı disiplinlerinde lisans ve lisansüstü eğitim vermekte olan üniversitede ABD'nin tüm eyaletlerinden ve dünyadaki 50 kadar farklı ülkeden öğrenci öğrenim hayatını sürdürmektedir.

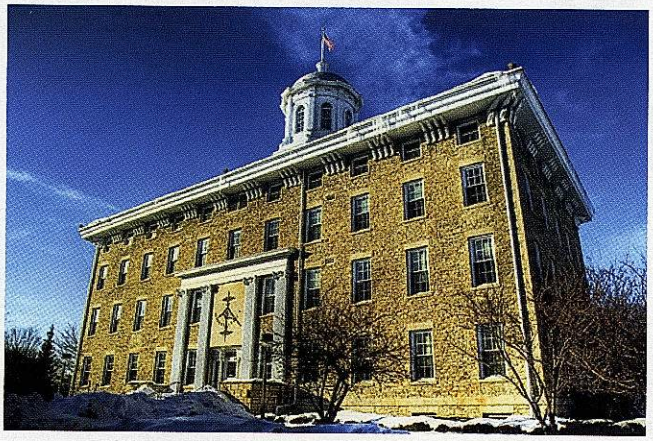

Üniversitenin bu sayfalarda yer alma nedeni ise müzik konservatuarında verilen jazz eğitimi. Öncelikle konservatuardan biraz bahsetmekte yarar var. Lawrence Üniversitesi Müzik Konservatuarı (Lawrence University Conservatory of Music), sosyal bilimler alanında akademik bir ortam içinde sadece lisans düzeyinde öğrenci yetiştiren tanınmış bir konservatuardır. Her ne kadar burada konservatuarın jazz ve emprovize müzik bölümü incelenecek olsa da diğer bölümler arasında; müzik eğitimi, müzik tarihi, müzik teorisi/kompozisyonu, perküsyon ve vokal gibi bölümlerde de eğitim verilmekte olduğunu hatırlatmakta yarar var.

Lawrence Üniversitesi jazz bölümünde öğrenciler çeşitli orkestralarda müzik yapma imkanı bulmaktadır. Bunlardan Lawrence University Jazz Ensemble (LUJE) ve Lawrence Jazz Singers orkestraları saygın jazz dergisi Downbeat tarafından üç defa "Student Music Award" sahibi olmuştur. Okul orkestralarının aldığı ödüller; vokal, orijinal kompozisyon, düzenleme ve kayıt kategorilerindedir. Ayrıca öğrenciler "The Lawrence Jazz Band" ve yakın zamanda oluşturulmuş olan "Jazz Work Ensemble" gibi öğrenci orkestralarında çalışmalarına devam etmektedirler. Jazz gibi performansın ön planda olduğu bir müzikte öğrencilerin sürekli birlikte müzik yapmaları son derece önemli olduğu için birlikte çalıştıkça ciddi bir deneyim sahibi olmaktadırlar.

Aslında Lawrence'ta jazz eğitimi alacak öğrencilerin deneyimleri sadece bu gruplarla sınırlı kalmamaktadır. Altı küçük jazz grubu jazz performans sınıflarında yıl içinde haftada iki kez buluşmaktadır. Sayıları

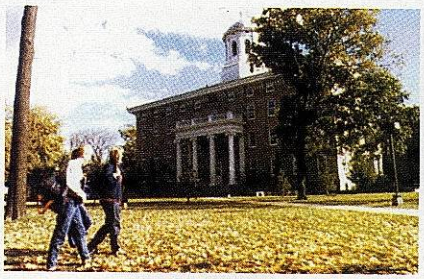

5 ile 8 arasında değişen küçük öğrenci gruplarıyla, çeşitli performanslar ve emprovizasyonlar yapılmakta olup, tüm çalışmalar hem teorik hem de pratik olarak uygulanmaktadır. Bunun yanı sıra jazz repertuarı ve çağdaş emprovizasyon çalışmalarıyla da bu faaliyetler desteklenmektedir. Büyük gruplar, küçük gruplar ve jazz kompozisyonları ile aranjeleri konusunda yoğun olarak çalışan gruplar sürekli olarak birbirleri ile çalışmaktadır ve bunun sonucunda da öğrenciler sürekli performanslar ve kayıtlarla çalışmalarını sürdürmektedir.

Lawrence üniversitesi jazz bölümünde yapılan bir etkinlik öğrenciler için oldukça caziptir. Bilindiği gibi, müzikle ilgilenen herkesin beğendiği, takip ettiği ve ilham aldığı çeşitli müzisyenler bulunmaktadır. Bu noktada, Lawrence'da eğitim gören öğrencilerin kendini kanıtlamış olgun müzisyenlerle müzik yapma imkanı da bulunmaktadır. Lawrence Jazz Series adı altında her yıl düzenlenen etkinliklerde tanınmış jazz sanatçıları LUJE, jazz solistleri, öğrenci grupları, LU jazz bölümü toplulukları ile çeşitli performanslar gerçekleştirmektedirler.

Etkinlikler kapsamında okuldaki topluluklar ile çalan bazı müzisyenler;

Vokal-Kurt Elling, Diana Krall, Bobby McFerrin, Dianne Reeves, Cassandra Wilson.

Saksofon- Michael Brecker, Branford Marsalis, Joshua Redman, Wayne Shorter.

Trompet-Terence Blanchard, Dizzy Gillespie, Wynton Marsalis, Kenny Wheeler.

Trombon- Bob Brookmeyer, Slide Hampton, Conrad Herwig, J.J. Johnson.

Gitar- John Abercrombie, Bill Friesel, Pat Metheny, John Scofield.

Piyano- Chick Corea, Eliane Elias, John Medeski, Brad Mehldau, McCoy Tyner.

Bas- Charlie Haden, Dave Holland, John Patitucci, Steve Swallow, Eberhard Weber.

Davul- Art Blakey, Jack DeJohnette, Peter Erskine, Matt Wilson.

Deneyimli müzisyenlerle yapılacak çalışmalar kuşkusuz ki genç jazz müzisyenlerine büyük katkı sağlayacaktır.

Lawrence'da eğitim görmeyi düşünen öğrenci adaylarına çeşitli düzeylerde burslar ve çalışma olanakları sağlanmakta. Ayrıca okula başvuru konusunda yapılması gerekenler ve her türlü ayrıntılı bilgi almak isteyen adaylar caz@genccazcilar.org adresine e-posta gönderebilirler.

SİZE SİYAH YAKIŞIR

Arçelik'ten yeni siyah Orbital buzdolabı. Kendi sınıfında dünyanın en az enerji harcayan ilk A++ no-frost'u.
Hem güzel, hem tasarruflu.

A++ SINIFI ENERJİ PERFORMANSI

Koç

arçelik

444 0 888 www.yeniorbital.com

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.jazz@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"Solo yapıyor bile olsan, önemli olan grubun "sound"udur. Sadece kendi enstrümanını değil, diğerlerini de tanıman ve onlara her daim nasıl destek vereceğini iyi bilmen gerekir. İşte Jazz budur." – **OSCAR PETERSON**

Genç Koleksiyoncu: SHIRLEY HORN

(1 Mayıs 1934 – 20 Ekim 2005)

ABD'nin başkenti Washington D.C.'de doğan ve ömrünün tamamını bu kentte ve civarında geçiren Shirley Valerie Horn'u diğer şarkıcılardan ayıran en büyük özelliği, yetenekli bir piyanist olarak, şarkılarına piyanoyla eşlik etmede gösterdiği başarıydı. 50 yılı aşan müzik yaşamında, Ella Fitzgerald, Dinah Washington ve Sarah Vaughan gibi divalarla karşılaştırılan Horn'un yumuşak ama etkileyici bir sesi vardı. Onun için Jazz dünyasının gelmiş geçmiş en yavaş tempoda söyleyen şarkıcısı demek mümkündür. Horn, bir şarkıyı seslendirdiğinde, dinleyicilerin de onun hissettiklerini tam olarak anlayabilmelerini istediğini söylemiştir. Kontralto gırtlağı güçlü olmasa da kadifemsi sesinin dinleyici üzerinde bıraktığı etki büyüktür.

Dört yaşında büyükannesinin piyanosuna oturan Shirley'nin yeteneğini ve piyano sevgisini ilk fark eden annesi olmuştur. Ailesinin müziği çok sevmesi ve evlerinde sürekli olarak ünlü şarkıcıların ve big band'lerin plaklarının dinleniyor olması, beş yaşında klasik piyano dersleri almaya başlayan küçük kızın şarkı repertuarını da erkenden geliştirmesini sağlamıştır. Kendisiyle yapılan bir söyleşide, "müzik için yaşadığını, müziğin kendisi için yemek ve su kadar gerekli olduğunu" söyleyen Horn, 12 yaşından itibaren Washington'daki Howard University'de klasik müzik ve kompozisyon eğitimi almıştır. 17 yaşına geldiğinde, ünlü müzik akademisi Juilliard School'dan burs kazandıysa da, New York'taki yaşamın getireceği mali yük yüzünden bunu kabul edemedi ve eğitimini Washington'da sürdürmeye devam ederek klasik konser piyanisti olmayı hedefledi. Ancak kentin U Street'teki Jazz kulüplerine gitmeye ve oralarda Erroll Garner, Oscar Peterson, Ahmed Jamal, Wynton Kelly gibi Jazz piyanistlerini dinlemeye başladıktan sonra bu fikrini sorgulamaya başladı. Klasik piyanodan Jazz piyanoya geçişi hakkında bir keresinde, "Rahmaninof'u severdim ama daha sonra Oscar Peterson benim Rahmaninof'um, Ahmad Jamal de Debussy'm oldu" demişti.

Piyanist Shirley Horn'un planları arasında şarkıcılık yoktu. İlk şarkıcılık deneyimini 17 yaşında, bir restoranın piyanosunda klasik müzik çalarken yaşamıştı. Müşterilerden biri, "Melancholy Baby" adlı parçayı seslendirdiği takdirde ona kocaman bir oyuncak ayı vereceğini vaat etmiş, o da daha önce başkalarının önünde hiç şarkı söylememiş olmasına karşın bu teklifi kabul etmişti. Bu olaydan sonra, piyano çalıp şarkı söyleyerek daha fazla para kazanabileceğini fark etmişti. Shirley Horn klüplerdeki Jazz şarkıcılığı kariyerine 1954 yılında başladı ve üçlüsünü oluşturdu. Ancak, 1955'te evlenen ve ilk kez 1959 yılında Stuff Smith'in bir albümünde piyano çalıp, iki de şarkı söyleyen Horn'un, kendi adına ilk albümü küçük bir plak şirketi için kaydetmesi 1960 yılını buldu. Az basıldığı için fazla ilgi görmeyen "Embers and Ashes" adlı bu albümü bulup dinleyenlerden biri de Miles Davis'ti. O sırada şöhretinin zirvesinde olan trompetçi, albümü o kadar çok sevmişti ki, 26 yaşındaki şarkıcıyı kendisiyle beraber çalışması için New York'a çağırdı. Davis'in Village Vanguard'ta çaldığı gecelerde Horn ve üçlüsü de ön grup olarak sahne aldı. Bu konserler ve hiçbir meslektaşını özellikle de şarkıcıları kolay kolay beğenmeyen Davis'ten gördüğü destek sayesinde, Shirley Horn Mercury plak şirketiyle kontrat imzaladı. Kısa bir süre sonra ABD'nin farklı köşelerine turneye çıkmış, 1962 ve 1963 yıllarında Mercury için, ünlü müzisyenler eşliğinde, ikincisinin yapımcılığını Quincy Jones'un üstlendiği birer albüm doldurmuştu. Ancak Horn, albümlerinde, tempoyu ayarlamak için şarkılarına piyanoyla eşlik etmek isterken, plak şirketinin yöneticileri bunu kabul etmiyorlardı. Sonuçta bu sanatsal tercih ayrılığı yüzünden kontratını iptal etti. Zaten o dönemde müzik çalışmalarını azaltarak kocasına ve 1962 yılında doğan kızı Rainy'ye daha fazla vakit ayırmak istiyordu. 1965 yılında ABC/Paramount plak şirketi için bir albüm kaydettikten sonra, Shirley Horn New York'tan ayrılıp Washington'a geri döndü ve 60'lı yılların geri kalanınıyla 1970'lerde, gündüzleri memur olarak çalışırken, bazı geceler Washington ve civarındaki gece kulüplerinde piyano çalıp şarkı söylemekle yetindi. 1968 yılında Quincy Jones'un "For Love of Ivy" filmi için yazdığı müziğin ana tema şarkısını seslendirdi. Yedi yıllık aradan sonra, 1972'de yerel, küçük bir plak şirketi için kaydettiği "Where Are You Going?" adlı LP'nin kapak notlarını Miles Davis kaleme almış ve "Shirley Horn nihayet geldi" diye müjdelemişti. Ancak şarkıcının müzik dünyasına gerçek anlamıyla dönüş yapması için bir on yıl daha geçmesi gerekecekti.

Shirley Horn Danimarka kökenli SteepleChase şirketi için ilk stüdyo albümünü 1978 yılında kaydetti. 1981 yazında Hollanda'da North Sea Jazz Festivali'nde verdiği süresi 1.5 saati aşan konserin kayıtları SteepleChase tarafından iki ayrı albüm halinde yayınlanınca; Shirley Horn'un kıymeti daha iyi anlaşılmaya başlandı. Artık yeniden ABD'de ve Avrupa'da turnelere çıkmaya başlamış ve dünyanın farklı köşelerindeki Jazzseverler o güne kadar adını duymadıkları 47 yaşındaki bu yetenekli piyanist-şarkıcıya hayran kalmışlardı. 1984'te SteepleChase için kaydettiği bir Jazz süitinin ardından, 1987'de evinin mutfağında, gecenin ilerleyen saatlerinde kaydedilen "Softly" albümüyle sevenlerini mest etti. 1980'lerin ikinci yarısında, Betty Carter, Abbey Lincoln, Helen Merrill gibi deneyimli Jazz şarkıcılarını kadrosuna dahil ederek onlara kaydettirdikleri yeni albümleri o güne kadar görülmemiş bir tanıtım ve dağıtım gücüyle destekleme politikası güden Polygram grubuyla kontrat imzalayan şarkıcının yine o yıla ait bir klüp kaydı, 1987 yılında Verve logosu altında yayınlanan ilk albümü oldu. O günden itibaren, 16 yıl sonraki ölümüne kadar, Verve için kaydettiği 10 albüm Shirley Horn'u Jazz dünyasının saygın şarkıcıları arasına soktu. 1989 yılında Miles Davis'le aynı stüdyoda buluşup "You Won't Forget Me" adlı şarkının yorumunda ilk ve son kez birlikte kayıtlara geçtiler. 1990'lı yıllarda çeşitli filmlerin müziklerini de yapan Shirley Horn, dünyanın farklı köşelerinde turneye çıktı ama ne yazık ki o arada, pek tanınmadığı Türkiye'ye uğramadı. Verve için kaydettiği albümlerle Grammy ödülüne dokuz kez aday gösterilen; ilk kez 1992 yılında "Here's to Life" albümüyle Billboard Jazz listelerinde bir numaraya yükselmeyi ve tam 17 hafta zirvede kalmayı başaran şarkıcı, 1998 yılında, kadim dostunun anısına kaydettiği "I Remember Miles" albümüyle "En İyi Vokal Jazz Albümü" dalında Grammy ödülünü kazandı.

Koyu bir sigara tiryakisi olan ve 2000'li yıllara ciddi sağlık sorunlarıyla giren Shirley Horn, önce göğüs kanseri tedavisi gördü; ardından, Berklee'den fahri Müzik Doktorası aldığı 2002 yılında, şeker hastalığı yüzünden sağ ayağını kaybetti. Ancak şarkı söylemeyi tekerlekli sandalyede olsa bile inatla sürdüren sanatçı, pedallarını kullanamadığı piyanosunu ise mecburen George Mesterhazy'ye bırakmak zorunda kalmıştı. 2003 tarihli son albümünde onun yerine piyano taburesine oturanlardan biri ise, Horn'un gençlik ilahı, minimalist piyano üstadı Ahmad Jamal'den başkası değildi. Daha sonra ayağına takılan özel bir mekanizmayla yeniden piyano çalmaya başlayan Horn, 2005'in Haziran ayında geçirdiği beyin kanamasından dört ay sonra, 71 yaşında hayata gözlerini yumdu... Jazz eleştirmenlerinin çoğu, ne yazık ki değeri oldukça geç anlaşılan Shirley Horn'un, Diana Kral ve Norah Jones gibi başarılı genç piyanist şarkıcıları derinden etkilediği konusunda hemfikirdir... Değerli Jazzseverler, müziğe geri dönüşünden sonra, tam 25 yıl aynı müzisyenlerle (başçı Charles Ables ve davulcu Steve Williams) çalışan ve özellikle balad yorumlarıyla seçkinleşen şarkıcının 50 yılı aşan müzik yaşamında kaydettiği tüm albümleri aşağıda bulacaksınız. Her zaman olduğu gibi, öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtlarını birer okla vurguladık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

* Ultimate Shirley Horn (1962-97) VERVE 547162 ☪
➲ But Beautiful: The Best of Shirley Horn (1963-2005) VERVE 210380 ☪
* Jazz 'Round Midnight (1992-96) VERVE 539678 ☪
* Quiet Now: Come a Little Closer VERVE 559634 ☪

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

* Embers and Ashes (1960) STERE-O-CRAFT RTS 16 (LP)
* Live at the Village Vanguard (1961) CAN-AM 6106 (LP)
➲ Loads of Love + Shirley Horn with Horns (1962-63) MERCURY 60835 ☪
* Travelin' Light (1965) IMPULSE/GRP 11382 ☪
* Where Are You Going? (1972) PERCEPTION/JAZZ COLLECTIBLES
➲ A Lazy Afternoon (1978) STEEPLECHASE 31111
➲ At Northsea [All Night Long + Violets for Your Furs] (1981) STEEPLECHASE 37015 (2 CD)
* All Night Long (1981) STEEPLECHASE 31157
➲ Violets for Your Furs (1981) STEEPLECHASE 31164
* Garden of the Blues (1984) STEEPLECHASE 31203
* Marian McPartland's Piano Jazz Radio Broadcast (1994) CONCORD 12053
➲ Softly (1987) AUDIOPHILE 224
➲ I Thought About You (1987) VERVE 833235 ☪
➲ Close Enough for Love (1988) VERVE 837933 ☪
➲ You Won't Forget Me (1990) VERVE 847482 ☪
➲ Here's To Life: Shirley Horn With Strings (1991) VERVE 511879 ☪
➲ I Love You, Paris (1992) VERVE 523486 ☪
* Light out of Darkness (A Tribute to Ray Charles) (1993) VERVE 519703 ☪
* Live at the 1994 Monterey Jazz Festival (1994) MONTEREY JAZZ FEST 30313
➲ The Main Ingredient (1995) VERVE 529555 ☪
* Loving You (1997) VERVE 537022 ☪
➲ I Remember Miles (1998) VERVE 557199 ☪
* You're My Thrill (2000) VERVE 549417 ☪
➲ May the Music Never End (2003) VERVE 076028 ☪

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

BABY WON'T YOU PLEASE COME HOME

Söz ve Müzik: Charles Warfield & Clarence Williams

Baby won't you please come home
'Cause your mama's all alone
I have tried in vain
Never no more to call your name
When you left you broke my heart
Because I never thought we'd part
Every hour in the day
You will hear me say
Baby won't you please come home
Baby won't you please come home
'Cause your mama's all alone
I have tried in vain
Never no more to call your name
When you left you broke my heart
Because I never thought we'd part
Every hour in the day
You will hear your mama say
Oh baby, won't you please come on home
Mama needs daddy
Hey baby,
Won't you please come home

I'M OLD FASHIONED

Söz: Johnny Mercer
Müzik: Jerome Kern

I am not such a clever one about the latest fads
I admit I was never one adored by local lads
Not that I ever tried to be a saint
I'm the type that they classify as quaint

I'm old fashioned, I love the moonlight
I love the old fashioned things
The sound of rain upon a window pane
The starry song that April sings
This years fancies are passing fancies
But sighing sighs, holding hands
These my heart understands

I'm old fashioned but I don't mind it
That's how I want to be
As long as you agree
To stay old fashioned with me.

I'm old fashioned but I don't mind it
That's how I want to be
As long as you agree
To stay old fashioned with me.

MOONLIGHT IN VERMONT

Söz: John Blackburn
Müzik: Karl Suessdorf

Pennies in a stream
Falling leaves a sycamore
Moonlight in Vermont

Gentle finger waves
Ski trails down a mountain side
Snowlight in Vermont

Telegraph cables, how they sing down the highway
As they travel each bend in the road
And when people meet, in this romantic setting
They're so hypnotized be the lovely...

Evening summer breeze
Sweet warblings of the meadowlark
Moonlight in Vermont

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00-24:00 arası, TRT Radyo 3'te.
Önemli kadın Jazz şarkıcılarının kapsamlı tanıtımı, Abbey Lincoln'ın (AL) ve Shirley Horn'un (SH) özgün albümleriyle sürüyor.

3 Ekim	AL: "You Gotta Pay the Band" (1991)
10 Ekim	AL: "Devil's Got Your Tongue" (1992)
17 Ekim	AL: "When There is Love" (1993)
24 Ekim	AL: "A Turtle's Dream" (1995)
31 Ekim	AL: "Who Used to Dance" (1997)
7 Kasım	AL: "Wholly Earth" (1999)
14 Kasım	AL: "Over the Years" (2000)
21 Kasım	AL: "It's Me" (2003)
28 Kasım	AL: "Abbey Sings Abbey" (2007)
5 Aralık	SH: "Loads of Love" (1962)
	+ "Shirley Horn with Horns" – 1 (1963)
12 Aralık	SH: "Shirley Horn with Horns" – 2 (1963)
	+ "Travelin' Light" (1965)
19 Aralık	SH: "A Lazy Afternoon" (1978)
	+ "All Night Long" – 1 (1981)
26 Aralık	SH: "All Night Long" – 2 (1981)
	+ "Violets for Your Furs" – 1 (1981)

BİR KİTAP / BİR VİDEO

JAZZ GIANTS
A Visual Retrospective
Compiled by K. Abé

Colombus Books (İngiltere)
Billboard Boks (ABD)
ISBN: 0862874319
1988 (Japonya, 1986)
280 sayfa
Kuşe Şömiz içinde Bez Ciltli
40 £ / 60 $

İlk kez 1986 yılında Japonya'da lüks bir edisyon olarak piyasaya sürülen, Amerikalıların "coffee table book" dedikleri tarzda, büyük boy (33 x 26 sm) tasarlanmış bu kitabı, Jazz hakkında derlenmiş en başarılı fotoğraf albümü diye adlandırmak yanlış bir iddia olmaz kanısındayım. Japon grafik tasarımcısı, fotoğrafçı ve Jazz tutkunu Kobo Abé'nin derlediği ve 40'a yakın renkli fotoğrafıyla katıldığı, yaşayan Jazz eleştirmenlerinin duayeni, JazzTimes yazarı Nat Hentoff'un önsözüyle açılan bu etkileyici kitap, Jazz fotoğrafçılığının dört asından William Gottlieb, William Claxton ve Charles Stewart'ın yanısıra, Ray Avery, Bob Parent, Jay Maisel ve Milt Hinton gibi aşina isimlerin de aralarında bulunduğu 14 fotoğrafçının objektifinden çıkmış, ya da arşivlerden ve özel koleksiyonlardan sağlanmış (yani fotoğrafçısı bilinmeyen), 52'si renkli toplam 359 fotoğraf aracılığıyla, Jazz müzisyenlerinin ve şarkıcılarının renkli (ya da gecenin müziği olan Jazz'a ve müzisyenlerine daha çok yakışan siyah-beyaz) dünyasını yansıtıyor. Genelde her bir fotoğraf tam sayfa olarak kullanılırken, kitabın son formasında, 4 sayfada 35 adet "promo shot"a (müzisyenlerin tanıtımı için plak şirketleri ve konser organizatörleri tarafından kullanılan stüdyo fotoğrafları) ve 8 sayfada daha çok belge değeri olan küçük boy fotoğraflara yer verilmiş. Pek çok benzeri foto albümünün aksine, kronolojik bir sıra gözetilmeden ya da belli bir temaya sadık kalınmadan sıralanan (böylece her çevrilen sayfada bir başka sürprizle karşılaşıyoruz), ve karede yer alan müzisyen(ler)in adı, mekan ve tarih dışında başka bir bilgi içermeyen fotoğraflar, daha çok 1940-1965 yılları arasındaki dönemi kapsıyor; ama en yeni fotoğraflar 1980'lere kadar uzanıyor. Nat Hentoff'un deyişiyle, "Jazz müziğinin ve müzisyenlerinin özünü oluşturan o içten gelen anlığı ve kendine özgülüğü" başarıyla yakalamış fotoğraflar aracılığıyla "yaşayan caz tarihinin mikrokozmosu" sayılabilecek bu değerli kitapta eksikliği hissedilen tek şey, en başarılı Jazz fotoğrafçısı kabul edilen ve ne yazık ki pek çok kıymetli negatifi 2005 yılındaki Katrina Kasırgası'nda yok olan Hermand Leonard'ın unutulmaz kareleri. 20 yıl önce yayınlandığı için, artık sadece koleksiyonlarda ve antika kitapçılarda bulabileceğiniz bu eserin yeni baskısının yakında piyasaya sürülmesi ümidiyle.

LET'S GET LOST
Yönetmen: Bruce Weber

Metrodome
İngiltere, 2008 (ABD, 1989);
120'
Siyah-Beyaz; 1.33:1
DD 2.0 Stereo
DVD Region 2 / PAL
19.99 £

1980'li yılların sonunda, İstanbul Film Festivali kadrosuna katıldığım ilk sene, ayağımın tozuyla derlediğim ve "Şu Caz Dedikleri / All That Jazz" adını verdiğim özel bölümde, "Bird", "Round Midnight", "Thelonious Monk - Straight No Chaser", "Dizzy in Havana" gibi, o dönemde ardarda piyasaya sürülmüş Jazz filmlerinin yanında yer verdiğim, efsanevi trompetçi Chet Baker'ın yaşamı üzerine bir belgesel olan "Let's Get Lost"un yenilenmiş bir kopyasının, tam 20 yıl sonra, geçen yıl bu vakitlerde Toronto Film Festivali'nde gösterilmesinin ardından, bu DVD'nin piyasaya sürüleceği günü heyecanla bekliyordum. Ünlü moda fotoğrafçısı ve belgesel sinemacı Bruce Weber'in, Baker'ın (intihar mı, kaza mı, cinayet mi olduğu asla anlaşılamamış) ölümünden sadece 4 ay sonra, 1988 yılının Eylül ayında Venedik Film Festivali'nde gösterildiğinde büyük yankı uyandırmış ve o yıl belgesel dalında Oscar'a da aday gösterilmiş bu çarpıcı yapıtı; çilekeş hayatı ilginç bir kurmaca filme de konu olabilecek Chet Baker'ı, yaşamının son yılında, ABD'de California'dan New York'a ve Avrupa'da izlerken, eski performans görüntülerinin yanısıra stüdyoda yaptığı son plak kayıtlarını belgeliyor; 1960'lı yılların başında İtalya'da sürgündeyken (bilmeyenler için not: Baker o dönemde uyuşturucu bağımlılığı yüzünden ABD'ye ve bazı Avrupa ülkelerine giremiyordu) rol aldığı ikinci sınıf filmlerden parçalara, (Cannes Film Festivali sarayı; Santa Monica sahilleri, ya da Chet'in bebeksi yüzünü ölümsüzleştirmiş William Claxton'ın stüdyosu gibi) özel mekânlarda önceden tasarlanmış çekimleri de ekleyip; tüm bu görsel belgeleri, müzisyenin eski eşleri, çocukları, sevgilileri, arkadaşları ve meslektaşlarıyla yapılmış "harbi" söyleşilerle harmanlayarak, şöhretin zirvesinden hapishane köşelerine uzanan sıradışı bir yaşam öyküsünü anlatıyor ve gençliğinde James Dean kadar yakışıklıyken, ölümünden önceki yıllarda yüzü daha çok Jack Palance'ı andıran Baker'ın acımasız bir portresini çiziyor. Her Jazzseverin mutlaka görmesi gereken bu filmin DVD'si, "Looking Again For Chet Baker" adlı kısa film, Baker'ın "Almost Blue" ve "Everything Happens To Me" yorumlarının videoları, "Let's Get Lost" hakkında bir haber filmi, renkli çekimler gibi ekstralarıyla da göz dolduruyor.

EFSANEVİ JAZZ MEKÂNLARI

VILLAGE VANGUARD

178 Seventh Avenue South, Greenwich Village, New York, NY

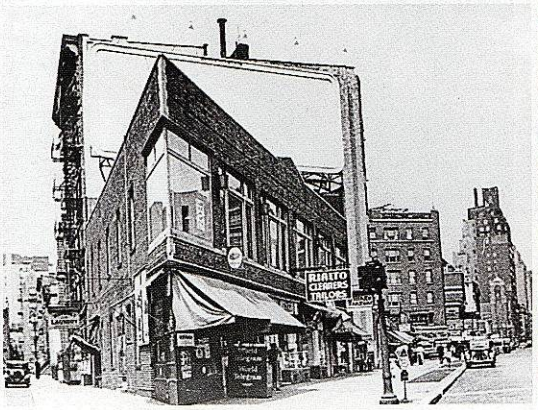

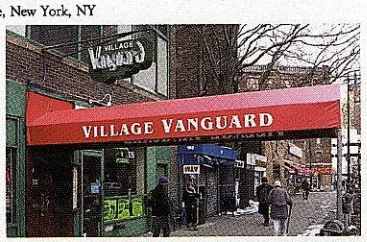

En uzun süre yaşayan Jazz klübü ünvanını açık ara elinde bulunduran bu efsanevi mekân, 22 Şubat 1935'te Max Gordon tarafından açılmıştır. Yani tam 73 yıldır ayakta kalmayı başarabilmiştir. Max Gordon'un 1991 yılında ölmesinden beri klübü, dul eşi Lorraine Gordon işletmektedir. Başlangıçta Jazz performanslarının yanısıra, folk müzisyenlerine, komedi, varyete ve kabare şovlarına, Beat kuşağının şiir okuma seanslarına da yer veren klüp, üçgen şeklinde bir binanın, 15 dar, dik ve aşınmış basamakla inilen bodrum katında yer almaktadır ve her sete ancak 123 Jazzsevere hizmet verebilmektedir. İlk kez 1957 yılında tamamen Jazz klübüne dönüşen bu mekânda, o yıl Sonny Rollins'in yaptığı kayıtların ardından, 50 yıl boyunca, John Coltrane, Bill Evans, Charles Mingus, Gerry Mulligan, Dexter Gordon, Art Pepper, Woody Shaw, Joe Henderson, Betty Carter, Wynton Marsalis, Joe Lovano ve Brad Mehldau gibi müzisyenler tarafından, Jazz tarihine geçmiş yüzden fazla albüm kaydı gerçekleştirilmiştir. Mekânın üçgen şeklinde olması ve sahnenin üçgenin ucunda bulunması sayesinde, çok farklı bir akustiğe sahip olan klübün hemen her noktasında ses kalitesi aynıdır ve bu nedenle konser kayıtları için idealdir. Uzun süredir Jazz müziğinin mabeti sayılan mekânın duvarları, buradan geçmiş yüzlerce müzisyenin fotoğraflarıyla ve bazı hatıra eşyalarıyla kaplıdır. Performanslar sırasında gürültü çıkmaması için yemek servisi yapılmayan, kredi kartı geçmeyen, sigara içmenin ve cep telefonu kullanmanın uzun yıllardır yasak olduğu klübün giriş ücreti 25-30 $ arasında değişmektedir. Daha fazla bilgi için: www.villagevanguard.net

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

MİSHA ALPERİN, DOĞUYLA BATININ İÇ DÜNYADAKİ DANSI

Misha Alperin, 1990'lardan bugüne yetişen kişilikli jazz piyanistleri arasında ilk akla gelen isimlerden biri olmalı. Onun, bugün sayısı yirmiye ulaşan solo, duo, trio ve grup-orkestra albümlerinde iki müzikal kaynağın altı öncelikle çizilmeli; folklorik- etnik müzikler ve klasik müzik. Araştırmacı ve kompozitör kimliği, müzisyenliği kadar önemli. Bir başka çarpıcı yanı, Sovyetler Birliği'ne bağlı Ukrayna'da doğup, Moldovya'da yetişmesi. Bu iki ülke de, bugün bağımsız. Onun yetiştiği coğrafya, hem Doğu hem Batı kültürlerine, müziklerine aynı ölçüde sahip çıkmıştır. Sanatçının hemen her albümünde, bu iki müzikal ve kültürel kaynağın çeşitli dozlarda esinlerine sıkça rastlanıyor. Solodan orkestral müziğe kadar uzanan geniş bir müzikal ufku var. Ama, özellikle adını duyurmaya başladığı 1980'lerin sonları ve 1990'ların ilk yarısında Kuzey Asya'nın birçok etnik ve folklorik müziğini jazz'la kaynaştırıp çarpıcı sentezlerin peşine de takılır. Müzisyenin jazz vizyonunda ECM'in akustik sound'unun da açık esinleriyle karşılaşılır. Yani, garip bir lirizm ve mistisizm ile melankolik ruh hallerini çarpıcı izdüşümleriyle kompozisyonlarına taşır. Bu coğrafyadaki diğer müzisyenlerden ayrıldığı önemli farklılığı bu soundun yoğun hüzün atmosferinin yanında, Alperin çekici, ışıltılı yüzünü piyano stiline de yansıtması. İnsanın dürtülerini, içgüdülerini kompozisyon ve piyano stiline öyle yedirmiştir ki, dinleyici bazen müzik ve sound'uyla kendini bütünleştiriverir. Duygusal bir sarmala dolanır. Hem arınmış, hem kilitlenmiş duyguları, içinde bir arada hisseder.

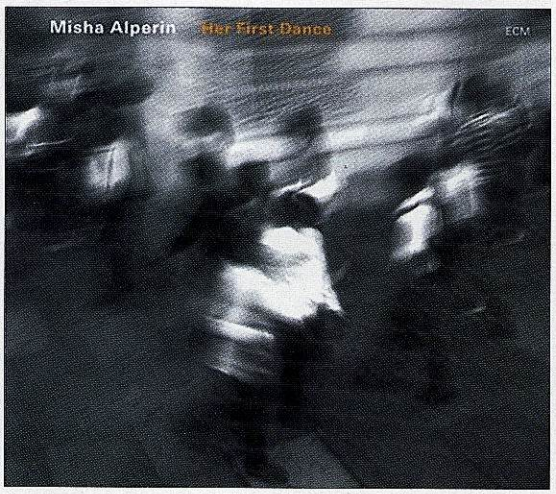

Alperin'in 2008'de çıkan "Her First Dance" albümü, değindiğimiz özelliklerin çoğunu içinde barındırır. Artık tam bir rafine müzisyen ve kompozitördür bu çalışmada. 2002'de çıkan ve bir canlı kayıt olan "Night" albümünde, sanatçının klasik müzik formasyonu biraz daha belirgindir. Ama, bu çalışmada da yaptığı spesifik bir jazz modelidir. "Her First Dance" de ise bu ayrımlar neredeyse tamamen silinip, Alperin'in olan bir jazz modeline dönüşmüştür. Tutkusu neredeyse silinir. Deneyimli, bir ermiş edasıyla yazmakta ve çalmaktadır kompozisyonlarını. Bunda, sanatçının iki konuk müzisyeninin çarpıcı katkıları dikkat çeker. Melankoliden arıtmıştır kendini. Lirizmle mistisizm sound'un iç içe girmiş tek bir gövdesi gibidir.

Alperin'i bu noktaya getiren müzik formasyonu kadar eğitimci kimliğidir de. Öte yandan, inanılmaz sayıda farklı coğrafyanın müzikal kaynaklarını özümsemesi onun kompozisyonlarını benzersiz bir zenginliğe taşımıştır. Az sonra biraz açacağımız deneyimleri, ortaya dünyevi ama o oranda da bireysel bir jazz vizyonunu beraberinde getirir. Artık tüm müzikler, onun jazz'ının kaynağıdır. Etkilerse dolayımlı ve saklı olarak durur kompozisyonlarında. "İlerlemeci" bir duyarlılığın devamlı dışında durması onun hep ana kazancı olur. Yaptığı artık bir "fusion" olmayıp, tersine bu kaynaşımı yeniden üreterek bireysel ve evrensel bir jazz tavrına sıçratmayı başarmıştır. Jazz'a, önceleri, el yordamıyla eğildiği ilk dönem çalışmaları incelendiğinde bu durum hemen anlaşılır. Ama güzel yanı, sezgileriyle biriktirdiklerini hiç hor görmemiş, müziğin çok boyutlu, çok renkli yanına inancını hiç kaybetmeden, kendiliğinden bir müzikal bileşene yönelmesidir. Müziklerinde hep duygusal çizgi dışılık dikkat çeker. Deneysel karakterli projelerin hep üstüne gider. Olgunlaştıkça da rafineleşen bir sound'a doğru yol alır.

Kendi jazz'ını üretmesi sürecinde bazı müzisyen yol arkadaşlarını es geçmek olası değildir. Fransız borusu ve flugelhorn çalan Rus müzisyen Arkady Shilkloper'in katkısı büyüktür. Özellikle de kendi jazz'ını temellendirmesi sürecinde. Son dönemlerdeyse Alman Çellist Anja Lechner'in duygu gücünün katkıları tartışıl-

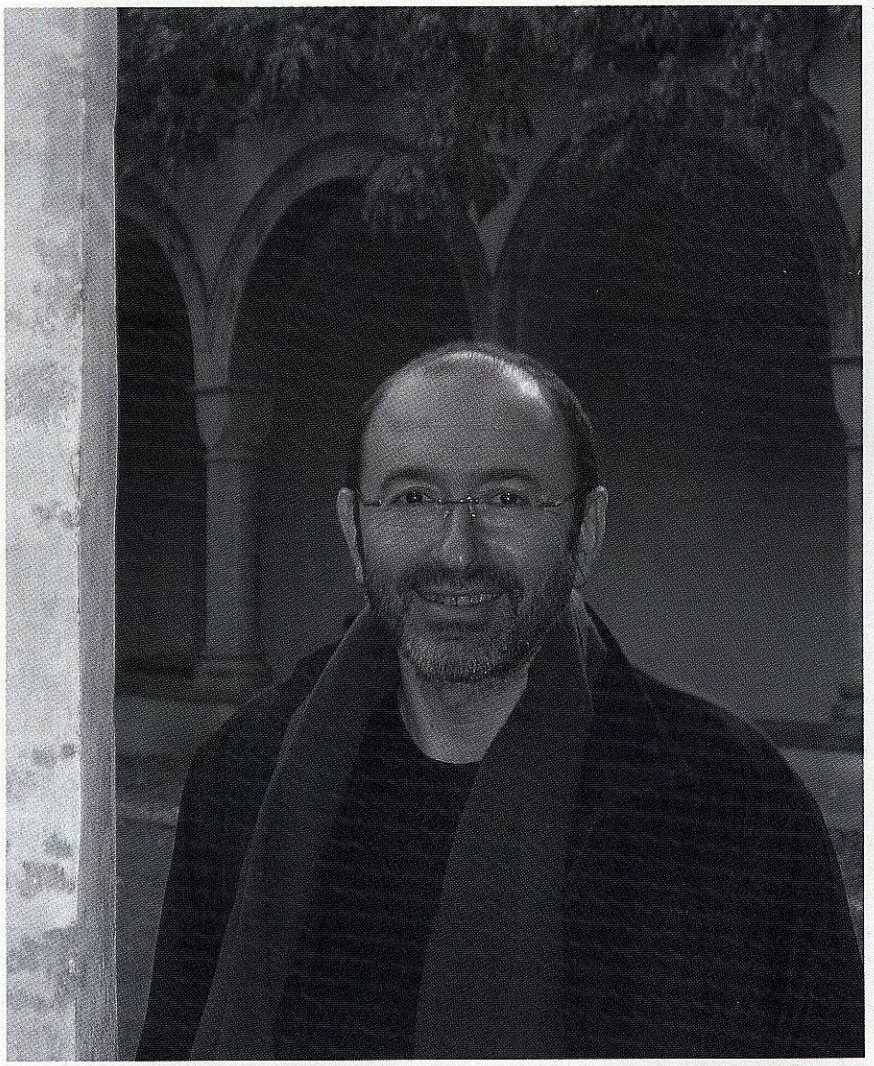

maz. Zaten "Her First Dance" adlı albümü de bu iki müzisyenle kaydeder.

Bu müzikal – kültürel serüvenin köklerine, başlangıç cümlelerine dönelim şimdi. Alperin, Ukrayna'da doğuyor ama çocukluk ve ilk gençliğini Moldovya'nın doğusundaki bir kırsal bölge olan Bessarabia'da geçiriyor. Yani bir folk ortamında. Bu iki bölgede de klasik müzik okul ve akademilerinde eğitim alıyor. 1977'ye doğru, yani yirmi yaşını henüz tamamladığı dönemde jazz'la da tanışıyor. Bu ilk süreçte, free-lance işler yapan bir arayış müzisyeni durumunda. Jazz'ı merkez yapsa da, aranjör ve kompozitör kimliğiyle müzik yapmayı Moldovya'da sürdürüyor. Deneyci yanı bu süreçte dikkat çekici. Jazz eğilimi ve arayışları, Alperin'in 1980 yılında Moldovya'nın ilk jazz dörtlüsünü kurmasına kadar gidiyor. Simon Shirman adlı bir müzisyenle kuruyor grubu. Bir tür jazz fusion sounduyla çıkıyorlar ortaya. Yaşadıkları, müziğinden etkilendikleri folk ezgi ve melodileriyle jazz'ın bir bileşenine doğru yol alıyor. Fikirlerini bu iki müzik arasında ilginç zincirler kurarak temellendirmeye yöneliyor. İçinde yaşadığı kültürün dans ve parti müzikleri en çekici kaynakları arasında. Ortaya çıkan müziğin bir yüzü kendi öznel geçmişi ve tarihsel – müzikal köklerine uzanırken, öte yüzünde Batı'nın modern zamanlarının sembolü olan jazz ve rock türü müziklerine birer gelecek sembolü gözüyle bakıyor.

Bu arayış, müzisyenin Moskova jazz dünyasına adım atmasıyla daha da çeşitleniyor. O, Moskova jazz ortamında kendini ve piyano stilini geliştirirken, yerel coğrafyaların müzikal sound'ları üzerine de çalışmalar yapıyor. Moskova, bu arayışta Alperin'in ufkunu genişletiyor. Sanatçı bu yolla Sovyetler bünyesindeki halkların geleneksel ve etnik müziklerine eğilirken, aynı arayışı gözeten jazz müzisyenlerine de rastlıyor. Sovyet halklarının bütün müzikleri zengin bir kaynak olarak Alperin'in vazgeçemediği bir serüvene dönüşüyor. Bu müzikal elementlerle farklı jazz formatlarına doğru evriliyor. Ancak, müziği, devamlı bir çeşitliliği, çok anlamlılığı içinde barındırıyor. O yıllar, Moskova Filarmoni Orkestrası'nın Fransız borusu çalan müzisyeni, jazz ortamında da Alperin'in en uzun ömürlü yol arkadaşı oluyor. Bu müzisyen, az önce de andığımız Arkady Shilkloper. Alperin'in ilki solo albüm olan ilk iki çalışmasını saymazsak, bu müzisyenle ECM'den çıkan duo albüm "Wave Of Sorrow", Alperin'in jazz vizyonundaki açılımın yanında, Shilkloper ile kurduğu müzikal ve terapik bağın da işaretleriyle dolu.

1990'lı yıllar, Alperin'in özetlemeye çalıştığımız müzik vizyonunun çok yönlü bir biçimde ürüne, üretime dönüştüğü bir zaman dilimi. Solo, duo ve trio grup projelerinin ağırlıkta olduğu, sayısı 10'u aşan albüm yayımlanıyor bu dönem. Bu on yıl yayımlanan yalnız iki ECM albümü var. Ama ayrıca 1998'de yapılan iki ECM kaydı, 2000'li yılların hemen başında çıkıyor. Alperin'in müziğinin şekillenmesinde role sahip bir başka firmaysa Jaro adını taşıyor. Alperin jazz'ının belirginleşmesinde bu on yıl, Alperin'in borucu Shilkloper ve vokalist- klarnetçi Sergey Starostin'le kurduğu Moskova Sanat Üçlüsü'nün yetkin serüvenini anımsatmak lazım. Bu üçlü, 1990'ların hemen başlarında oluşuyor. Ağırlıklı Alperin'in arayışları farklı deneyimlere bu grup yoluyla ulaşıyor. Örneğin ilk albümlerini "Folk Dreams" (1995) de bir Rus Folk Korosu"yla gerçekleştiriyorlar. Moskova Sanat Üçlüsü'nün en çekici projesiyse 1993- 1997 arası kayıtlarının bir araya geldiği "Prayer" (1996) albümü. Müzisyenler jazz'a dair keşiflerinde gitgide Doğu'ya doğru bir müzikal yolculuğu deniyorlar. Çalışmalarında kendi jazz arayışlarıyla Moğolistan/ Kuzey Sırbistan, Budist köklerine uzanan Tuva ülkesinin örneğine rastlanmayan gırtlaktan yaptıkları vokalleri müziğin etnik bir parçası yapmanın yanında Rusların koro geleneğini de devreye sokarak son derece orijinal bir kaynaşımı ortaya çıkarıyorlar. Farklı zaman ve uzamların buluştuğu bu sound, kaçınılmaz bir egzantrizmi de beraberinde getiriyor. Sanki jazz'ın ortaçağ duyarlılıklarıyla iç içe girdiği, birbirine eklemlendiği bir sound'la baş başa kalınıyor. Alperin'in sıçramalarla dolu, eklektik yanını en iyi yansıtan çalışması "Prayer". Doğal olarak da jazz'ın Doğu mistisizmiyle benzersiz bir kaynaşması gibi. Sanatçı, halkların müzikal geleneğine saygı duyarken, jazz'ın modernist sınırlarında gezinmekten de aynı ölçüde vazgeçmiyor.

Tüm bu trio projelerinin uzun aralı olmasının en önemli nedeni, Alperin'in 1993'de Norveç Oslo'ya yerleşip bu kentin en önemli Müzik Akademisi'nde piyano öğretim üyeliğine başlaması. Arayışlar onu bu kez Avrupa müzik kültürleriyle Uzakdoğu arasında köprüler kurmaya doğru da itiyor. Bir yüzü, Batılı sıkı bir modern jazz piyanisti, öteki yüzüyse jazz'la, farklı klasik, etnik ve koral ağırlıklı, projeleri kaynaştırma uğraşı. İlk olarak, 1990'lı yılların iki ECM albümünden biri olan "North Story"yi anımsatmak gerek. Bu albüm, sanatçının Kuzey Avrupa jazz'ından neleri biriktirdiğinin bir göstergesi. Shilkloper, borusuyla ve flugelhornuyla Alperin'in yanında. Nadir rastlanan bu grup projesinde Tore Brumborg tenor saksofon, Terje Gevelt double- bas ve ünlü Jan Christensen davul çalıyor. Sanatçının bireysel jazz vizyonu en iyi yansıtan albümlerden biri bu. Folk-

lordan da büyük ölçüde uzak duran bir müzikalite albümde hakim olan. Öte yandan bu on yıl içinde ECM'den çıkan "First Impression"sa, önceki kadroya ünlü saksofoncu John Surman'ın da katıldığı bir çalışma. ECM ruhunu, Alperin'in jazz vizyonuyla kaynaştıran bu sofistike yetisini dikkatle öne çıkarıyor. Kuzey jazz'ı içinde gezinen, ama bireysel yanını kompozisyonlarına derinlemesine işlemiş bir Alperin albümde dinlediğimiz. Onun Doğulu yüzünüyse parçalara eski yol arkadaşı Shilkloper taşıyor.

Avrupa'dayken, deneysel karakterli projelerden hiç uzak durmayan bir Alperin'i de es geçmek olası değil. Sanatçı 1996'da bu kez, Bulgar kadın seslerden oluşan Angelita adlı bir kadın korosuyla stüdyoya giriyor. Ama bu koroyla da yetinmiyor, koronun şarkı söyleme tekniğini hiç bozmadan yine Tuva kökenli Huun- Huur- Tu adlı ilginç vokal grubunu da projeye konuk edebiliyor. Bunun yanında, Alperin grup yoldaşı Starostin'i de vokaliyle yapıta taşıyor. Müzikte inanılmaz bir stil zenginliğiyle, jazz köklü bir müzikal çeşitlilikle baş başa kalınıyor. Bu bir fusion çalışma olmaktan çok, eklektik bir jazz tavrını yansıtıyor. "Fly Fly My Sadness" adlı bu albümde gerçekten hüznün kuşatıcılığı kadar, müzikal "uçuşlar" dikkate değer. Alperin'in belki en orijinal deneyimlerinden biri bu. Grup aynı ekiple, yani aynı koro ve Tuva vokal grubunun yanında Moskova Sanat Üçlüsü'nün tüm üyesini projeye dahil ederek bir de "Mountain Tale" adlı bir albüm daha çıkartıyor. Öncekine oranla çok yeni ve farklı bir albüm değil bu. Ama Alperin'in kompozisyon yetisindeki müzikal çeşitliliğin bu çalışmada daha çok farkına varılıyor.

2000'de sanatçı için üretken bir yıl. "Portrait" adlı albümü, kendi bireyselliği ve piyanodaki

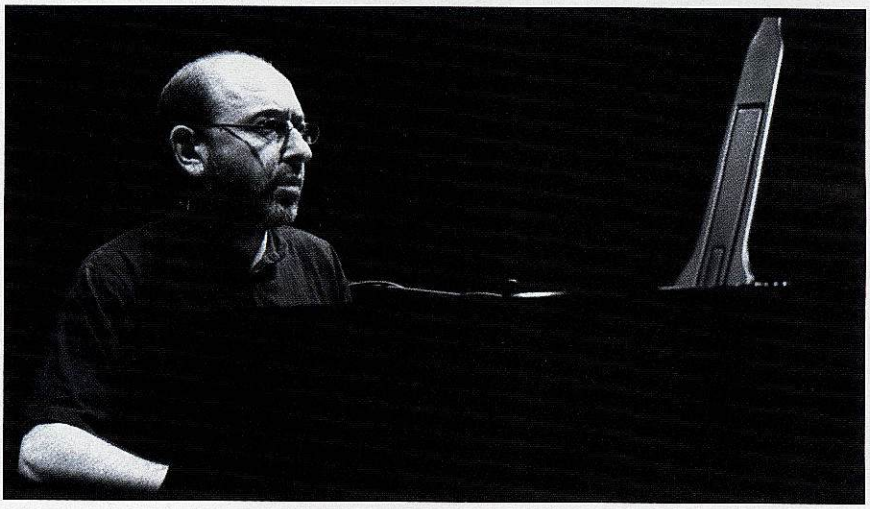

ustalığının açık bir solo işareti gibi. Yine bu yıl Moskova Sanat Üçlüsü'nün diğer iki müzisyeninin de solo albümüyle karşılaşılıyor. Sergey Starostin'in "Vocal Family"siyle çıkan "Journey" albümünde parçaların tüm düzenlemelerini Alperin yapıyor. Boru virtüözü Shilkloper'in ilk albümü "Hornology" adıyla 1997'de çıkmıştı. Aynı sanatçı 2000 yılında da "Pilatus" adlı bir solo albümle dikkat çekti. Alperin'in bu yol arkadaşlarının yaptığı çalışmalarda, sanatçının müzik vizyonun dolayımlı da olsa izlerine rastlanıyor.

Artık bu müzikal deneyim ve çeşitlilik 2000'li yıllarda Alperin'i ustalık dönemine taşıyor. Gitgide spesifikleşen, o oranda da rafineleşen bir Alperin stil ve sounduyla tüm çıplaklığı ve derinliğiyle baş başa kalınıyor. Kültürel – müzikal çok yönlülüğünden tabii ki ödün vermiyor. Ama tüm bu birikim somut bir müzik kişiliğine dönüşüyor. Saflaşan, dinginleşen, içe daha çok kapanan; o oranda da kendine has bir görsel zenginliği sound'unun bir parçası kılan bir sanatçı. Bir hüzün ırmağında uçsuz bir müzikal yolculuğa çıkıyor. Tutku siliniyor. Yerini bir ermiş eda alıyor. Bu süreci, müzisyenin son on yılı olarak saptamak mümkün. Nitekim, sanatçının 1998'de ECM için yaptığı iki kayıt 2001'de "At Home", bir yıl sonraysa "Night" adlarıyla yayımlanıyor. "At Home" mükemmel bir solo albüm. Sanatçının yazının başından beri andığımız bireysel serüveninin hayat ve hüzün dolu bir özeti gibi bu çalışma. Hatta içinde romantik izlerin, duygu doluşunun işlendiği bir lirizmin izleri var. Öte yandan, müzisyenin Kuzeyli yanı, cool havasının da müzikal izdüşümlerine rastlanıyor. Müzisyen, kendi küçücük, sıradan dünyasından rafine kompozisyonlar yoluyla romantik- mistik bir yolculuğa çıkmış. Ardından gelen "Night" albümü ise onun bireyselliğinden çok müzikal formasyonunun, kompozitör yetisinin ulaştığı rafine müzikal mecranın karanlık bir tablosu gibi. Hem kendi içi, hem de Kuzey'in "karanlık" dünyasını nefis bir kompozisyon bütününe dönüştürmüş. Alperin, jazz ve klasik'i kendi müzik vizyonuyla farklılaştırma eğilimde. Ama, ortaya çıkan bir "fusion" değil. Daha çok bir konsept proje izlenimi taşıyor. İki ana müzik türü arasında benzersiz köprülerle karşılaşılıyor. Daha önemlisi, "Night" albümünün aslında bir konser kaydı olması.

"Night" apayrı ruh halleri içinde dolaşan bir Alperin'le baş başa bırakıyor dinleyeni. Sınıflandırılamayan bir tür izlenim bırakmasının nedeni de bu. Öte yandan bu büyülü yapıtın, Alperin tarafından 25'inci Vossa Jazz Festivali için bestelediğini düşünürsek dinleyici daha da heyecanlanıyor. Sanatçının piyano stilindeki olgunluksa, yanındaki iki usta müzisyenle bambaşka sezgiciliklere yöneliyor. Daha öncede andığımız Alman çellist Anja Lechner'in sanatçıyla olan duygudaşlığı da çekici bir neden. Projede üçüncü müzisyen olaraksa perküsyon ve marimba çalan Hans- Kristian Kjos Sorensen'in teknik ve üslup becerileri bazı parçalarda soundun yapısını başkalaştırıyor. Bu yapıt sekiz bölümlük bir suit. Farklı bir güzellik ve yumuşaklıklarla bezeli. Çok gerilerde folk unsurların silik izlerine de rastlanıyor. Karamsar ruh halle-

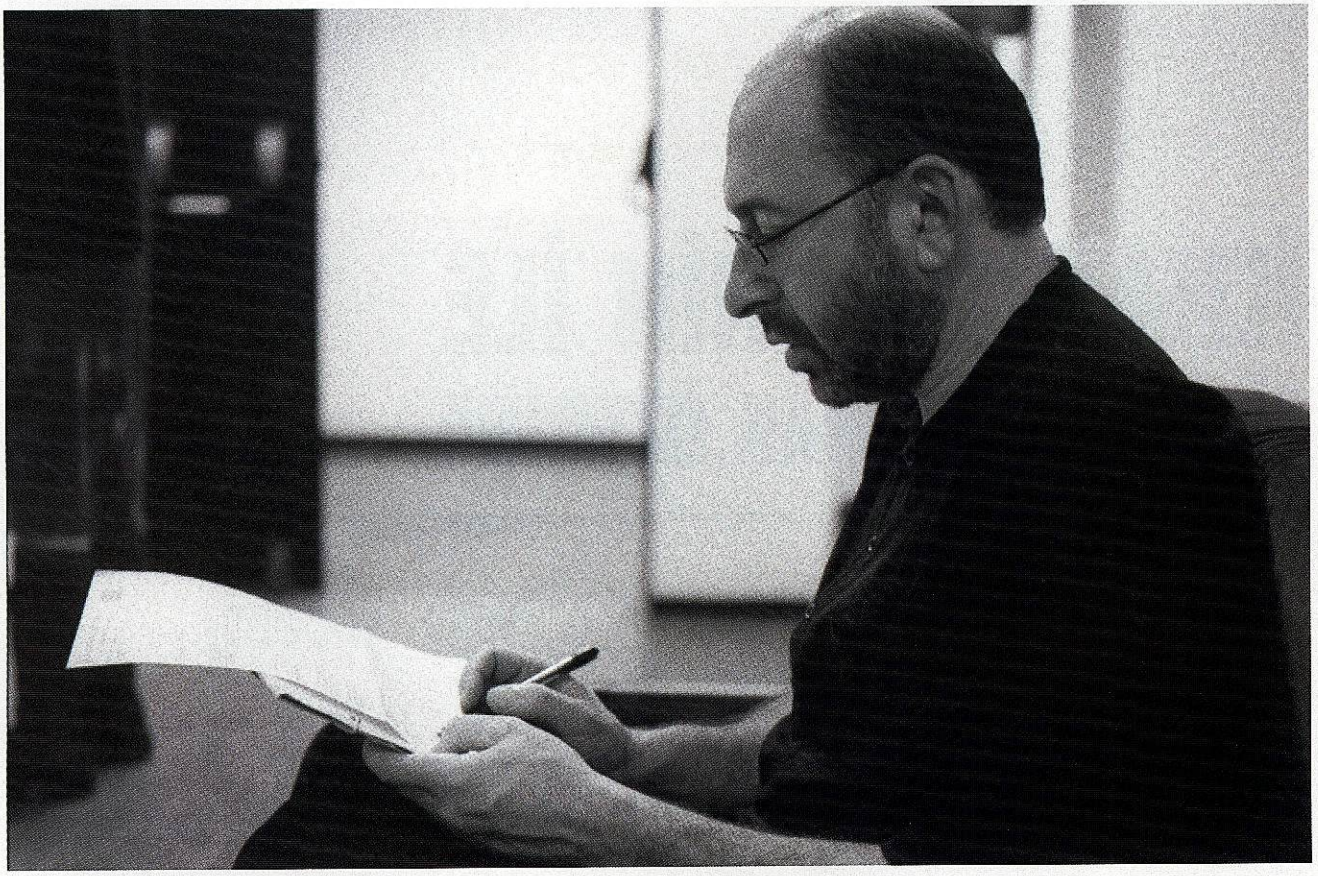

ri parçalar boyu bir transe oluşun içine taşıyor dinleyeni. Öte yandansa meditatif bir başıboşluğun, melankolinin içinde gezintiler dikkat çeken. "Heavy Hour" parçasında vahşi doğaya tutunan karamsar insanın seslerini vokal ve çello yoluyla yakalıyor dinleyici. Doğaçlamanın belirginleştiği bir jazz atmosferi, avangart kimliğiyle de hissedilebiliyor. Öyküleri çok değişik olan "Tango" gibi parçalar da var. Ama, öykünün ilginçliği, Alperin'in müzik lisanında da bir farklılık anlamına gelmiyor. Olgun ama o denli de müzikal bir şaşırtıcılığı içinde barındıran bu suit, Alperin'in artık türler arası köprülerde gezinmesinin yanında, yer yer beliren minimalist duygularını öne çıkartıyor.

Alperin, bu usta işi çalışmasının ardından, 2004'te Jaro'dan çıkan "Blue Fjord" albümünde de değindiğimiz müzikal özün iyi bir takipçisi olmayı sürdürüyor. Ancak bu yıl, yani 2008'de yayımlanan yeni ECM albümü "Her First Dance"de müzikal doruklarda geziniyor. Bu trio albümde yine eski yol arkadaşı Arkady Shilkloper Fransız borusu ve Flugelhornuyla beliriyor. Bunun yanında son dönemin çekici çellisti Anja Lechner de virtüözitesiyle devrede. Bu kez, Alperin müziğini neredeyse ilk gençliğinden beri paylaştığı bir müzisyenle, son on yıl, müziğine ciddi katkılar getirmiş bir ustayı yanına alıyor. Tabii ki önemli olan kompozisyonlar. "Night" kadar kusursuzluk arayışı değil önde olan. Daha çok bireysel müzik kimliğindeki derinlik ve rafineleşme. Hatta ilginç bir humor duygusunun bile "Her First Dance"de bir ölçüde belirişinden söz edilebilir. Örneğin giriş parçası "Vayan"da sanatçının karmaşık virtüözitesi dinleyeni şaşırtmaktan çok donuk bir ruh haline taşıyor. Folklorik elementlerin büyük ölçüde öne çıktığı, Shilkloper bestesi "The Russian Song"da ise bu iki eski dostun geçmişlerine apayrı bir müzik diliyle yolculuklarına rastlanıyor. Çoğu bestede melodik unsur daha müzikal ve billurlaşmış bir tonla çalınıyor. Alperin, değindiğimiz bu tek parça dışındaki dokuz kompozisyona kendi imzasını atmış.

Albüm farklı solo ve trio parçalardan oluşuyor. Yer yer benzersiz bir anlatımcılıkla karşılaşılıyor. Soyutlamalardan çoğu kez uzak durmaya çalışıyor Alperin. Kendi müzik galaksisini bir ECM soundu içinde yeniden icraya yöneliyor. Parçalanmış, hatta şizofrenik duyguların rafine bir lisanı gibi bu albüm. Hem müziğiyle sınırlarda dolaşan, hem de geleneğe değmekten, dokunmaktan hiç vazgeçmeyen bir müzisyenin ruh halleri hakim parçalarda. Bu kez, albümü bir jazz çalışması olarak tanımlamak mümkün. Ama, "hangi jazz kategorisine yerleştirmek gerek" diye sorarsanız, yanıt son derece zor. Yalnızca buna, Alperin'in jazz'ı demek doğru olur. Piyano çello duosu olan "Frozen Tears" ile klasik müzik esintilerinin bilinçle serpiştirildiği, çellistin büyülü konuşmalar yaptığı "Tiflis" adlı parçayı es geçmek olası değil. "Her First Dance" adlı parçada ise Alperin'in yeti ve becerilerinin yanında, eski dostu Shilkloper'in temiz, zengin melodik cümleleri, onun virtüoziteyi bile dışlayan bir kusursuzluğa yolculuğunun işareti gibi. Albüm boyu, Alperin'in eskisi gibi Ortaçağ müziklerine dolayımlı göndermeleri var. "Her First Dance", dramatik örgünün öne çıktığı, mükemmeliyetten çok hakikiliği arayan üç usta müzisyenin çatışkıdan çok ruh ortaklıklarının müzikal cümleleri gibi. Müzisyenlerin göz kamaştırıcı teknikleri, kendiliğinden bir duygusal meydan okuyuşu da içinde barındırıyor. Şimdiden bir Alperin klasiği gözüyle bakılabilir bu albüme.

Alperin bu müzikleri yazarken, orkestral projelerden hiç uzak durmamıştır. Bale müziğine kadar uzanan geniş bir alanda çalışmalar da yapar. Yazımızı, henüz dinleme olanağı bulamadığımız, 1 Eylül 2008 günü Jaro Records'dan çıktığını öğrendiğimiz "Village Variations" adlı yapıtı anarak bitireceğiz. Bu yapıtla Moskova Sanat Üçlüsü yine Alperin yoluyla bir araya gelmiş. Üçlünün yanında Norveç Oda Müziği Orkestrası geniş kadrosuyla yer almakta. Bir kır hayatında, metalik dünyadan kopuk insanların hayatı müzikal varyasyonlarla müziğe dönüşüyor. Alperin, bu dev kompozisyonunda kendini yenilemeye devam ediyor sanki. Çok yönlü müzik formasyonunu, yine bir potada buluşturma çabasında. İnsan şimdiden merakla bekliyor bu albümü.

Misha Alperin müzikle bireyselliğin, kategorize edilemeyen bir jazz'ın, folklorik kaynakların ve klasik müzik kültürünün günümüzde yaşadığı serüveni fazlasıyla yakından izleyen; bireyselliğini bu kaynakları dönüştürerek kompozisyonlarına taşıyan bir besteci ve piyanist olarak dünyadaki müzisyen kimliğini tam anlamıyla yansıtan bir müzik insanı. Onu çekici kılan, çok yönlülüğü. Batıyla Doğu'nun tam sınırlarında doğması ve iki dev coğrafyanın da müzikal-kültürel kaynaklarına yönelmesi ortaya aslında bir kaynaşım çıkarmış önceleri. Ama, özellikle son on yılla beraber, tüm bu birikimini sofistike, bireysel ve kategori dışı bir sound'a taşıdığından dinleyenleri şaşırtmış ve şaşırtmaya devam ediyor. Tutkudan uzaklaştıkça iç dünyasına uzun yolculuklara çıkıyor ve farklılıklarla, çelişkilerle dolu müzikal bir mükemmeliyeti arıyor. Zamanın ruhunu taşıyor artık kompozisyonlarına. Dürtüleri zaman- dışılığına eğilimli olsa da.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

İLHAN ERŞAHİN İLE
ŞİMDİYİ YAŞAMAK ÜZERİNE

İlhan Erşahin ile bu güne kadar bir çok defa yollarımız kesişti, hatta bir keresinde onunla röportaj yapmanın eşiğine de gelmiştik ama kısmet olmamıştı. İkinci defa bu fırsatı ele geçirince işe önce onun web sitesindeki biyografisini okuyarak başladım:

1965' de İsveç'te doğan İlhan Erşahin müzik yaşamına oldukça geç başlamış ve 16 yaşında ilk kez tenor saksofonu eline almış. 19 yaşında ciddi olarak çalışmaya başlamış ve bugün başarıyla sürdürdüğü profesyonel müzik kariyerinin ilk tohumlarını atmış. 20'li yaşlarında New York'ta müzik kariyerini sürdürmeye karar vermiş ve ünlü müzik okulu Berklee'den aldığı bir burs ile Amerika öyküsü başlamış. Bu konuda şöyle demiş:

"İsveç çok fazla hayal gücüne imkan vermiyordu. New York farklı, eğer müzik söz konusuysa New York'la hiçbir şehri karşılaştıramazsınız".

İlhan Berklee Müzik Okulu'ndaki eğitiminden sonra önce İtalyan usta Joe Lavano ile çalışmış ve daha sonra da Wallace Roney, Jeff Williams, Cameron Brown, Victor Lewis, Eddie Henderson ve Valery Ponomarev gibi ünlü isimlerle sahneyi paylaşarak kariyerine devam etmiş.

İlhan Erşahin'in Türkiye'de sahneye ilk adım atışı, tatil için Bodrum'a geldiği ve izleyici olarak bulunduğu bir jazz kulübünde olmuş. Bir vesile sahneye çıkarak Nükhet Ruacan, İmer Demirer, Tuna Ötenel ve Nezih Yeşilnil'e eşlik etmiş, daha sonraları yaz tatillerinde sık sık Türkiye'ye gelerek The Marmara ve Roxy' de çalmış. Dinleyicisi ile asıl buluşması 1994'te 4.Uluslararası Akbank Jazz Festivali'nde gerçekleşmiş. Ardından da 1996'da 3.Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde çalmış. 1997'de ise Eddie Henderson ile Cemal Reşit Rey Konser Salonunda gerçekleştirdiği konser ise basından ve izleyiciden büyük bir ilgi görmüş.

Kimdir bu Erşahin?

Biyografiler iyidir hoştur ama çoğu zaman bir sanatçının içinde yanan ateşin sıcaklığını onlardan hissedemezsiniz. Bu yüzden karşılaştığımızda İlhan'a okuduğum biyografik bilgilerin ötesinde kim olduğunu sordum. O da söze şöyle girdi:

Geçenlerde Woddy Allen'in bir yazısını okudum, diyor ki keşke yaşam tersten başlasa, yani ölümden başlayarak doğuma gitsek, ne güzel olurdu. Düşünebiliyor mu-

SM | Efsanevi Performans Mikrofonları

Konser ve performansların sesi klasik Shure mikrofonları ile belirlenir. Sanatçılar ve ses mühendisleri nesiller boyunca SM57® ve SM58® mikrofonlarını endüstri standardı haline getirmişlerdir. Yeni SM86® kondansatörlü vokal mikrofonu bu standardı yeni sınırlara çekiyor.

SM86®
Kondansatörlü Solist Mikrofonu

SM58®
Vokal Mikrofonu

SM57®
Enstrüman Mikrofonu

KALİTE KOPYALANAMAZ
SHURE SAHTELERE KARŞI

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hattat Halim Sok. No: 8 Gayrettepe - İstanbul
Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Uğur Mumcu Sok. No: 5/8 G.O.P. Ankara
Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com

SHURE®
It's Your Sound®
www.shure.com

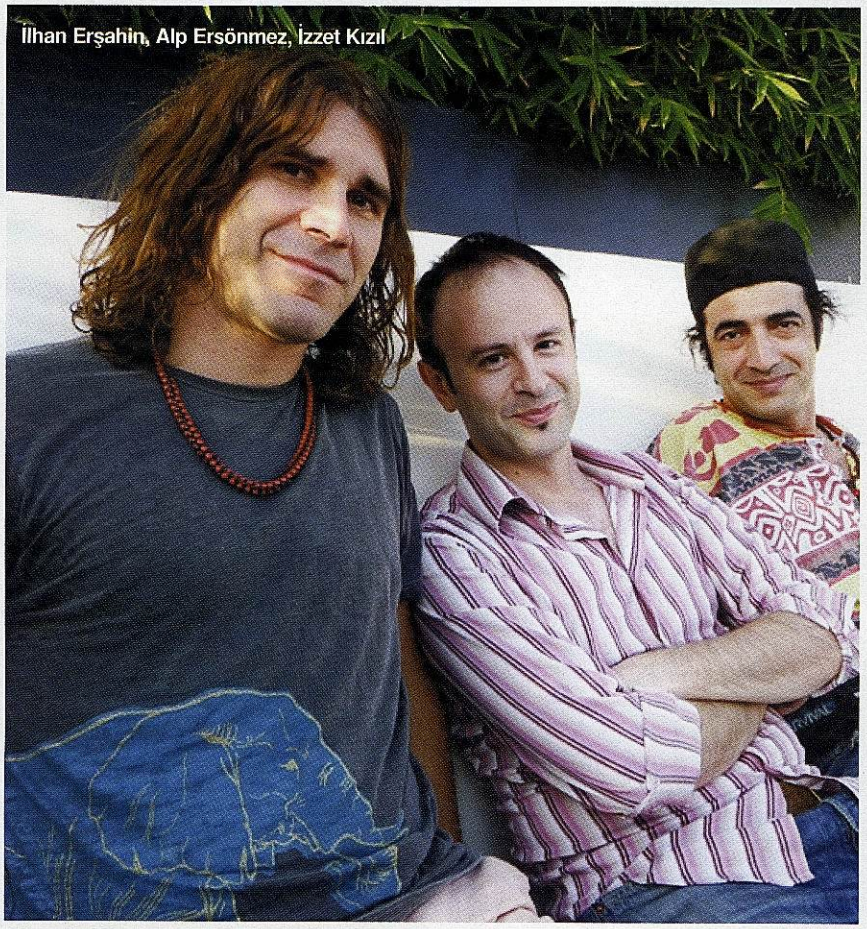
İlhan Erşahin, Alp Ersönmez, İzzet Kızıl

sun? Yaşam orgazm ile bitiyor olacaktı.

Tarih benim için önemli, ilgileniyorum, ama biliyorum ki dün yaşamıyoruz, bugün yaşıyoruz, yani şimdi yaşıyoruz. Yarın yaşayacağımızın da bir garantisi yok. Batı düşünce sisteminde bir yanlışlık var. Yaşadığımız dünyayı ve çevreyi bozduk. Sular çekildi, nehirler akmıyor, birşeyler ters gidiyor. Bunun sorumlusu sadece birkaç siyasi lider değil, hepimizin bir katkısı oldu. Çevremizdeki bütün sistemlerin katkısı oldu. Seyrettiğimiz filmlerin, yediğimiz yemeklerin, dinlediğimiz müziklerin de bu sonuçta katkısı oldu. Bu yüzden de bir müzisyen olarak ben kendi alanım olan müzikte artık değişik bir yol bulmaya çalışıyorum. Çevrede var olan müzikte bir değişiklik yapmak istiyoruz. Mesela jazz müziğinde bir-iki-üç-dört vardır, bizim çaldığımız müzik bu noktadan sonra beş-altı-yedi-sekiz-dokuz diye devam ediyor. Değişik bir sistem oluyor, her baştan sona bozulmuş olan sistemden farklı bir şey yapmaya çalışıyoruz.

Ben kurallar ve tarihten değil, daha çok kulaktan ve düşünceden gelişen bir müzik istiyorum, şu sıralarda jazz olsun, rock olsun birçok müziğin çıkışı kırklı yıllarda başladı. O devir çok önemli ama şimdi içinde yaşadığımız an daha önemli. Bu yüzden arkadaşlarımla birlikte "Nublu Stil diye bir stil yarattık. Bu stil bizi müzikte yeni yerlere taşıyor. İstanbul'dan Brezilya'dan Amerika'dan insanlar bir araya gelerek yeni bir stil çerçevesinde çalışıyoruz, deniyoruz ve yeni bir yol bulmaya çalışıyoruz.

Yeni bir yol lafına takıldım ve ona şöyle dedim: Her yol bir yerlere varmak içindir, peki bu yol seni nerelere götürsün istiyorsun?

Ruhsal derinliği olan ve insana daha yakın bir yoldan yürümek istiyorum. İçinde yaşadığımız kültürde hayvanların yaptığı gibi doğal yaşamayı çoktan beri unuttuk. Amazon'daki insanlar gibi tabiatla uyumlu yaşamalıyız. Amazon'lardaki en son Kızılderili de gidince bu dünya bitecek. İçinde yaşadığımız bu sistemde bir şeyler çürümüş. Bu çürümüşlük sadece Amerika başkanı Bush ile ilgili de değil, müzik de bu çürümenin sorumlularından birisi. Yaptığımız yenilikler buna karşı bir çare getiriyor mu bilemiyoruz ama hiç değilse deniyoruz. İnsanlar da bir çaba yaptığımızı hissediyor. İnsanlar anlamasalar da sevmeseler de çaldığımız müzik onların beyinlerinde yeni bir köşe açıyor.

Yeni bir müzik ve yeni bir köşe

İlhan'ın köşesinin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım ve ona o köşede neler olduğunu sordum, bu sefer grup arkadaşı İzzet Kızıl cevap verdi:

Kuralların olmadığı bir köşenin peşindeyiz. Bu grupta herkes kendi dünyasını kendi başına çalıyor, hepimiz farklı şeyler çalıyoruz, bu ilhamı ve ortamı bize İlhan sağlıyor, o her gelişinde bize Amerika'dan yeni bir şeyler getiriyor, biz de ona kendi dünyalarımızdan getirdiğimizi katıyoruz. Birçok ülkeden ve müzikten aldığımız ilhamları ortaya koyuyoruz. Alp de Turgut da ben de farklı şeyler getiriyoruz. Birlikte çalarken tek bir şey çalmıyoruz, kalıplar armoniler var çaldığımız, İlhan'ın çok güzel kurguları var, ama ortaya çıkan şeyin bütünü farklı. Devamlı olarak birlikte çalışmıyoruz, aslında herkes ayrı dünyalardan buraya geliyor, İlhan bizi bir yerde buluşturuyor. Hepimiz içimizdeki köşeleri arıyor ve buluyoruz. Birşey değil birçok şey çıkıyor, sürprizlerle iç içeyiz, ama hepimiz aynı ormandayız.

Bu sözleri işitince İlhan'ın getirdiği şeylerin Türkiye'de yeşermeye başladığını net olarak gördüm. Bu sefer de ona tamamen yabancı olmamakla birlikte farklı bir kültürde yaşadığı için burada ne bulduğunu sordum:

Günümüzde her şey genellikle aynı büyük sistemin parçası olmaya başladı, internetin ortaya çıkışından sonra herkes aynı kültürün çevresinde birleşmeye başladı. Ama gene de bizim gibi farklı düşünen insanlar her yerde hala var ve bu sayı gittikçe artıyor. Ayrıca sadece müzikte değil tüm sanat dallarında bu tip arayışlar var. Bu düşünmekten oluyor, bir sürü zeki insan içinde yaşadığımız dünyanın ve onu yöneten sistemin yanlışlarını görüyor. Zamanında Charlie Parker ve John Coltrane de farklı düşündüler ve onlar da kendi devirlerinde farklı oldular. Bugün ben de onlar gibiyim, farklı düşünüyorum ve farklı şeyler ortaya koyuyorum.

Benim için jazz da zaten bu; Kalıpların ötesinde ve şimdi yaşamak her zaman yeni bir şeyler üretebilmek.

Ne yaşıyorsan onu çalmak, her zaman aynı şeyleri yaşıyorsan zaten bir şeyler yanlış demektir. Sen zaman içerisinde değişiyorsun ve bu yüzde de değişik şekillerde çalıyorsun. Değişikliğin bittiği ve durağanlığın başladığı noktada kanser başlıyor demektir. İnsanlar bir parça duyuyorlar ve konsere gidince o parçayı aynen dinlemek istiyorlar, bence bu hastalık demek. Belki pop müzikte olabilir ama jazz da olamaz. Bence bunu insanlar istemiyor, ama çevremizdeki kültür bunu bize böyle dayatıyor. Hâlbuki Afrika'da çalan bir müzisyen öylesine içinden geldiği gibi yaşadığı ana göre çalıyor. Sıcak havada farklı, yağmur yağarken farklı çalıyor. Demiyor ki geçen hafta şöyle çalmıştık, gelin gene aynısını çalalım.

İlhan'ın gelecek için hayal ettiği şeyler?

Biyografisine göre İlhan şimdi 42 yaşında, Allah'ın izniyle önünde uzun bir ömür var, üstelik bu ömrü paylaşmak istediği bir kızı var. Ona bir 10 yıl sonra, yani 52 yaşına geldiğinde nasıl bir İlhan Erşahin olmak istediğini sordum:

Miles Davis bizlere boşlukların ve sessizliğin bazen çalınan notalardan ve seslerden daha önemli olduğunu söylemişti. Ben şimdi geldiğim noktada bunu fark ediyorum.

Kızım bana çok büyük bir ilham veriyor, ama sadece kızım değil tüm dünyadaki çocuklar bana ilham veriyorlar. Kızımı her zaman dinliyorum. Düşüncelerini öğreniyorum. Şu anda yaşamak gerektiğini ondan öğreniyorum. Aslında demin konuştuğu-

muz şimdiyi yaşama özelliği çocuklarda var, onlar zaten doğal olarak böyle yaşıyorlar. Ama çocuklar büyüyüp yaşlandıkça anne baba baskısı ile bu özellileri değişiyor. Çocukluk yaşlarında insanlar meraklı oluyorlar, daha sonra zamanla bu merak kayboluyor.

Peki, sana göre jazz günümüzde nereye gidiyor?

Bence jazz günümüzde çok iyi bir yere gidiyor, hergün çok ilginç müzisyenler ortaya çıkıyor. Çok iyi müzik yayın şirketleri var, üstelik eskiden olduğu gibi ortalıkta sadece büyük şirketler yok, internetten de müzik indirmek mümkün. Piyasa sadece büyük şirketlerin elinde değil. Küçük şirketler de eserlerini kolayca tanıtıp pazarlayabiliyorlar. Internet de "Time Warner'in boyu bizim "I-Tune"dan daha büyük değil. Sistem değişiyor. Şimdi konserlerden para kazanılabiliyor ama iş sadece bununla da sınırlı değil, telif haklarından da para kazanmak mümkün. Ben yaptığım işten para kazanıyorum ama biriktiremiyorum, para geliyor ve gidiyor, ama yaşıyoruz işte. Daha çok para kazanabilseydim daha çok albüm yapmak isterdim.

En beğendiğin jazz müzisyenleri kim?

Ben bu konuda çok seçici olmak istemiyorum, hepimizin aynı takımda olduğunu düşünüyorum. Ama bazı müzisyenlere kendimi daha yakın hissettiğim de doğru. Mesela bu grupta birlikte çaldığım müzisyenleri insan olarak çok beğeniyorum. Benim keşke şu kişiyle çalsaydım gibi bir takıntım yok. Eric Truffaz, Norah Jones seviyorum ama şu kişi bana diğerlerinden daha çok bir şeyler veriyor diye hissetmiyorum.

Asıl söylenmesi gereken şey şu, eğer bir insan ve bir müzisyen olarak dünyaya açıksan ve her çeşit müziği dinliyorsan bir şekilde yeni bir yerlere varmayı düşünebilirsin.

Şu an kendini nasıl hissediyorsun? Amerika'da nerede ve nasıl yaşıyorsun?

Kendimi çok şanslı hissediyorum, şu an çok güzel bir yerdeyiz, arkadaşlarımız var, birlikte çalıyoruz, güzel yemekler yiyoruz.

New York'un East Village semtinde yaşıyorum. Burası İstanbul'un Cihangir'i gibi bir yer. Zaten dünyanın her büyük kültür merkezinde bu tip mahalleler önemlidir. Çoğu insan bunu bilmez ama birçok önemli ve etkin sanatçı New York'un bu mahallesinden çıkıyor. Son 50 yılda Amerika'da ortaya çıkan kültür değerlerinin çoğu burada yaşamış insanlar tarafından üretilmiş. Bak bazı isimler sayayım. Lou Reed, Ernest Hemingway, Alan Ginsberg, Andy Warhol, Miles Davis, Charlie Parker, Led Zepplin, Talking Heads, Lee Morgan, Petti Smith, bunlar gibi birçok isim daha var. Tüm bu sanat insanları ya East Village'de yaşamışlar ya da hayatlarının bir döneminde bu semt onlar için önemli olmuş. Bu semtin demin bahsettiğim şeylerle bağlantılı farklı bir felsefesi var: Şimdinin önemi. Bu insanlar o felsefeden yola çıkarak sanatta birçok yeni şey başlattılar. Yeni kültür dalgaları ortaya çıktı. Kemer Country gibi yerlerde ruh yok, ruh olmayınca da birşey çıkmıyor. Enerji moleküller ile bağlı ve dönmesi lazım. O semtlerde enerji dönmediği için ruh da ortaya konulmuyor.

Son söz

Gençler daha meraklı olmalılar, Türkiye'deki sistem bir şekilde çocuklardaki doğal merakı öldürüyor. Ablam resim hocasıdır, o anlatmıştı. Altı yaşındaki çocuklara müzik eşliğinde resim yaptırıyor ve onların özgür olmalarını, ne şekilde hissediyorlarsa o şekilde gibi resim yapmalarını istiyor. Yabancı ülkelerden gelen çocuklar bunu kolayca yapabiliyorlar ama bizim çocuklar çoğu zaman böyle denildiği zaman bir bayrak yapıyorlar.

Ben 10 yıldan beri buraya birçok yabancı müzisyen getirdim, birlikte konserlerde çaldık. Dikkatimi çeken şey bu konserlere çok az öğrencinin gelmesi oldu. Gelenler de bizi analiz etmiyorlar, sorular sormuyorlar. Ben hala yeni şeyler öğrenmek için başka müzisyenleri dinleyip onların çalışlarının analizini yapıyorum. Eskiden daha da yoğun analizler yapardım. Tony Williams'ı, Joe Lovano'yu defalarca izledim ve stillerinin, çalışlarının analizini yaptım. Bizim çocuklar daha çok "şunu sevdim, bunu sevmedim" düzeyinde analiz yapıyorlar. Ama o müzisyenin neyi niçin yaptığını merak etmiyorlar. Halbuki iyi anlamak ve analiz edebilmek için o müzisyene takılmak ve sorular sormak, onun iç dünyasına girmek lazım. Müzik sadece Bilgi Üniversitesi müzik bölümünü bitirmek veya bir hocadan ders almak değildir. Peki nedir?

Müzik aslında kendi rengini bulmaktır. Joe Henderson ile çok iyi arkadaştım. O bana şunu dedi: "Get a nice tone".

Her şey iyi bir ton bulmak ile başlar, kendi sesini aramalı ve bulmalısın. Eğer aletten güzel ton çıkıyorsa istersen bir nota çal istersen 100 nota çal, müzik gelir. Kendi sesin yoksa müzik de olmaz. Şu sırada ortada bir birine benzeyen ve çalan birçok müzisyen var. Biraz da bu yüzden müzik okulları bazen tehlikeli de olabiliyorlar. Ben de Berklee'ye gittim, önce hoşuma gitti ama zamanla kendimi kötü hissettim. John Coltrane'in parçasını onun gibi çaldığımı hissedince sıkıldım. Aynısı Sony Rollins ve Wayne Shorter için de geçerli oldu. Ama 10 sene önce artık sadece kendi müziğimi çalmaya ve kendim olmaya karar verdim. Öğrendiğim şeyleri unutarak yola çıktım. Kendime göre ve içinde yaşadığım zamana göre müzik çalmaya başladım. Butch Morris de bana bunu öğretti, onun da bir felsefesi var, zaten sevdiğim herkesin bir felsefesi var. Aslında Ornette Coleman ve Miles Davis'in felsefesi de aynı. Önce bir felsefen olacak.

Sözün bittiği yer

Sohbet bittikten sonra eve dönüp biyografiye bir kere daha baktım. Şöyle diyordu:

İlhan Erşahin' in 1995' de çıkan "She Said" isimli albümünde dokuzu kendisinin, biri de Âşık Veysel'in "Uzun İnce Bir Yolda-yım" olmak üzere on kompozisyonu var. "She Said", sanatçının özgün bir sound yakaladığı, akustik yapısıyla yer yer naif tatlar veren, zoru başararak sade kalabilen bir çalışması.

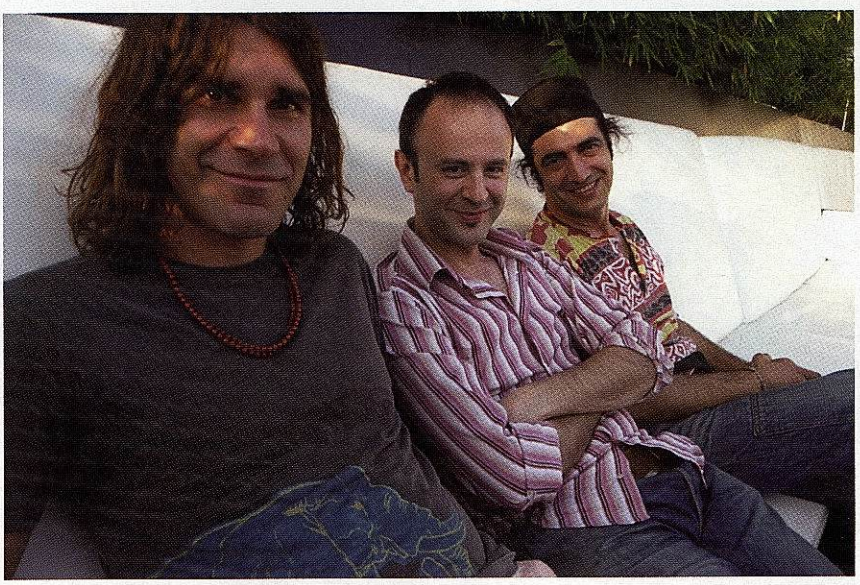

Müzik eleştirmenlerine göre İlhan Erşahin gelecek vadeden bir müzisyen. Saksofon çalış tekniğini Sonny Rollins ve Joe Henderson gibi efsane isimlerle kıyaslıyorlar. Ama o, sürekli bir yaratıcılığın peşinde olduğundan, kendisini bu tür benzetmelerle sınırlandırmak istemiyor. Yaptığı müzikte Türk geleneksel motiflerinden funk müziğe kadar çeşitli ezgiler bulunduğunu ve her tür müziğe karşı açık olduğunu vurguluyor. Herkesi derinden etkileyen "Ezan" isimli bestesi bu tür çalışmalarının bir ürünüdür.

Sonra kendi kendime bu sohbetten ne öğrendiğimi sorguladım:

İnsan ancak yaşayarak anı yaşamanın anlamını öğrenebiliyor, İlhan da böyle öğrenmiş. Yaşamın anlamını sorgulayanlar da yaşadıkça bunu öğreneceklerdir.

www.nublu.net

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Ateş Tezer, Mahmut Yalay, Uğur Güneş

ATEŞ TEZER TRIO İLE

SAHİL'DE BİR TELEFON SOHBETİ

Ateş Tezer ile yıllardan beri tanışırız, daha doğrusu ben onu keyifle izleyen bir jazz sever olarak tanırım, o da beni sağda solda gördüğünde yüzüm aşina geldiği için hatırlar ve selam verir. İlişki böylece reyting açısından durağan olarak tarif edilir ve yatay bir seyir izler, izler ama; ama jazz müzisyeni bir albüm yaparsa durum değişir. O artık jazz dergisinin ve "Evde Çalamadıklarım" programının ilgi alanındadır, bizi bulur ya da biz onu buluruz ve yapılan albümü hastaları hastaneye yetiştiren ambulans şöförleri gibi bir an önce müzikseverlerle buluştururuz. Bugün size yetiştireceğimiz hasta jazz severlerin yakından tanıdığı bir davulcu olan Ateş Tezer'in ilk kişisel albümü "Sahil" olacak.

Hakan Kurşun tarafından gönderilen basın bülteninde bakın hasta yaratıcısı olan Ateş Tezer tarafından nasıl anlatılmış:

"...dört sene önce Çeşme Kum Beach'te çalmaya başladık. O bölgenin kendine has rüzgârı, denizi, ışığı, ardıç ağaçları, kum tepeleri, kum zambakları, börtü böceği, gecesi, gündüzü, gelen giden insanlar; O ortamda müzik yapmak büyülü birşeydi, devamı geldikçe müziğimizi kayda almak istedik. Bunu İstanbul'un hengâmesine taşımadan İzmir'de yapalım dedik. Ege'nin ışığı enerjisi içinde tılsım bozulmadan provalarımızı Ekim 2006'da Kummotel'de dingin bir hava içinde yaptık. Mahmut'un bestesi Sahil'in yorumu aslında o ruh halimizi çok iyi anlatıyor." Bültendeki diğer bilgilere göre Trio'nun ruh hali şöyle imiş: "Boşluğu dinleyerek, sezgisel olarak, çaba sarf etmeden akmak..." Kayıtlar İzmir'de bulunan Tepekule Kongre ve Sergi Sarayı'nda yapılmış, 750 kişilik bu konser salonunun özel akustik mimarisi ve 9 Eylül Üniversitesi Ses Mühendisliği bölümü tarafından tasarlanmış. 24 kanal sayısal kayıt odası ile önemli bir konser mekânı imiş. Kayıt ise 19 Ekim 2006 tarihinde Ateş Tezer Trio'sunun konserinden önce boş salonda yapılmış.

Internet'de bulduğum bir yazı o günü konseri bakın nasıl anlatmış:

19 Ekim 2006 Perşembe günü, saat 20:30'da Jazz Trio konseri İzmir'de bir ilki gerçekleştirecek: Konser canlı kaydedilecek ve albüm olarak yayınlanacak.

Akustik ve ses düzeni olarak Avrupa'daki benzerleriyle yarışan Tepekule Kongre ve Sergi Merkezinin 730 kişilik büyük salonunda jazz dinlemek keyifli olmalı. Davulda AteşTezer, kontrabasda Mahmut Yalay ve piyanoda; Uğur Güneş'den oluşan Jazz Trio grubunu, jazz severler daha önce Ateş Tezer Trio olarak Çeşme Kummotel ve İzmir Sanat etkinliklerinde dinlediler. Jazz Trio'nun repertuarı jazz tarihinde kendilerini yakın hissettikleri dönemlerden seçtikleri parçalar ve kendi bestelerinden oluşuyor.

DOLUCA

KARMA

EVRENSELLİĞİN SİMGESİ,
DOLUCA'NIN MELEZİ...

WWW.DOLUCA.COM

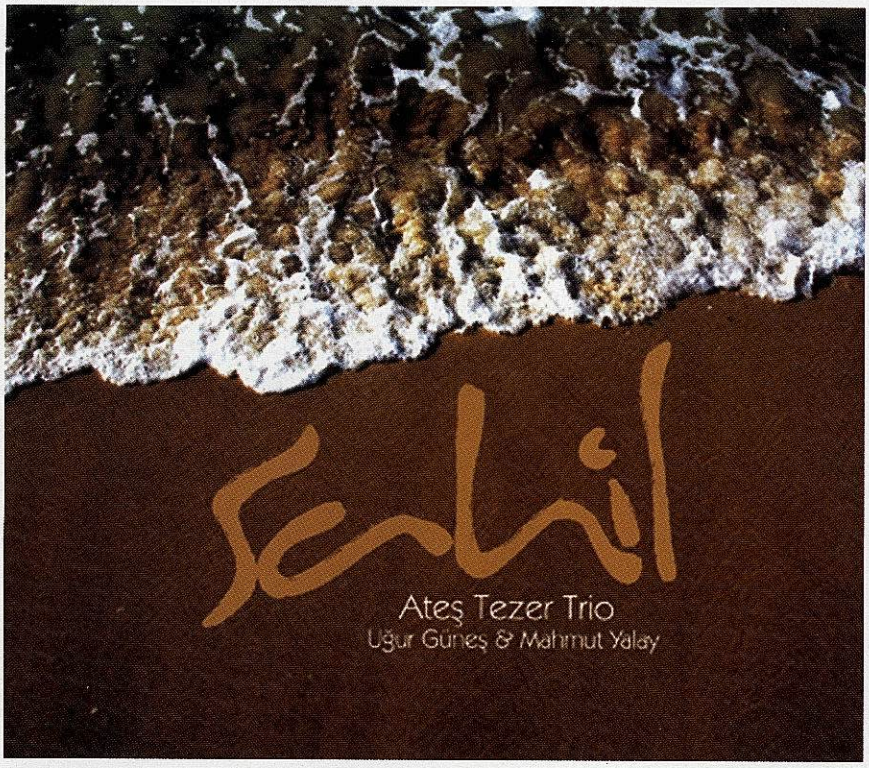

Trio'nun serüveni ise Ateş Tezer ve Mahmut Yalay'ın lise yıllarında geliştirdikleri müzikal dostlukları ile başlar. Milliyet Liselerarası Müzik Yarışmalarında İzmir Bornova Anadolu Lisesi orkestrasında birlikte çalan ikili ilk profesyonel işlerini de 17 yaşında yine Jazz Trio olarak Çeşme'de yapmışlar. Üç yıl önce Uğur Güneş'in katılımıyla kurulan, Ateş Tezer Trio adıyla tanıdığımız grup düzenli olarak kum motel'de İzmir'li jazz severlerle buluşuyor.

Üç yıldır bir nevi yaz kampı yaparak sürdürdükleri çalışmalarını yakında bir albümde toplayacak olan grup bu konserlerinde İzmir'de bir ilke imza atacaklar. konser canlı kaydedilecek ve albüm olarak yayınlanacak.

Ve o albüm artık müzikseverler ile buluştu. Biz ambulans şoförlerinin görevi çoğu zaman hastayı en kısa yoldan hastaneye götürmektir ama bu sefer merak edip taşıdığımız yüke de bir göz attık. Albümdeki parçaları nasıl seçtiklerini Ateş Tezer şöyle anlattı:
Tüm parçalar son üç beş yıldan beri arkadaşlarımla birlikte çaldığımız repertuardan alındı. Ayrıca çıktığım bu jazz yolculuğunda benim için önemi olan beste ve parçalara yer verdik.

"Meditare" piyanistimiz Uğur Güneş'in bestesi. Zaten bu albümde Mahmut ile biraz Uğur'u ön plana çıkartmak istedik. Uğur İzmir Devlet Konservatuarından mezun olduktan sonra jazz armonisi çalışmalarını Tuna Ötenel ile birlikte yaptı. Ayrıca uzun yıllar hem onunla hem de Selçuk Sun, Sibel Köse ve benimle birlikte çaldı.

Albümde ayrıca sevgili dostum Mahmut Yalay'a ait üç tane beste var. Albüme adını veren parça "Sahil" bunlardan ilki oluyor. Ayrıca "Gurup Vakti" ve "Zeytin Ağacı" da onun besteleri. Diğer seçtiğim parçaların her birisinin benim için özel bir anısı veya sebebi var. Caravan Duke Ellington'un bestesi, Shiny Stockings Frank Foster'in, Matrix Chick Corea'nın besteleri. Cole Porter benim için çok önemli bir besteci, onun "I've got you under my skin" parçasını mutlaka almalıydım. Aynı şekilde Bruno Martino'dan da "Estate'sini aldım.

Ateş Tezer 1960 doğumlu bir müzik adamı. Kadıköy Maarif Koleji ve Bornova Anadolu Lisesi'nden sonra Boğaziçi Üniversitesi, Siyasal Bilimler Fakültesi'nden 1981'de mezun olmuş. Daha sonra da okuduğunun değil gönlünün götürdüğü yoldan yani müziğin peşinden koşmuş. İstanbul ve İzmir'de Mahmut Yalay ve Bülent Gülcen gibi müzisyenlerle beraber çalışmaya başlamış, ardından da Boston Berklee Müzik Okulu'na gitmek üzere ABD'ye gitmiş. Burada çeşitli kulüplerde birçok müzisyenle beraber performans göstermiş. O günlerden bugünlere kalan en önemli anıları bir dönem hocası olan Bob Gulotti olmuş. Daha sonra New York'a yerleşmiş ve Aydın Esen, Arthur Blythe, Michel Petruciani ve daha birçok müzisyenle beraber çalmış. 1994 yılında İstanbul'a kesin dönüş yaptıktan sonra ise jazz festivalleri, konserler ve kulüplerde jazz müzik çalışmalarına devam etmiş. Bu dönem süresince Emin Fındıkoğlu, Kerem Görsev, Tuna Ötenel ve Mahmut Yalay ile birlikte birçok kayıt yapmış. Bu arada boş durmayıp ayrıca DJ U.F.U.K ile beraber kurduğu 'Gazla Live' ile acid jazz projeleri, İmer Demirer, Mahmut Yalay, Sarp Maden ve Adnan Karaduman'la beraber Lodos projelerini gerçekleştirmiş Gittiği konser turneleri de bunların cabası olmuş. Halen konser çalışmalarını sürdürüyor. Son yıllarda da Selçuk Sun ve Uğur Güneş ile birlikte birçok festival ve konser de çalıyor.

Ateş Tezer için Tuna Ötenel'in özel bir yeri var, bakın onun için neler diyor:
Tuna Ötenel'i ilk defa 17 yaşında iken tanıdım, ondan birçok şey öğrendim, jazz'ın tavrı, armonik yapısı, birlikte çalma deneyimi, daha birçok şey. Onun son albümü olan "How Much Do You Love Me' de çaldım.

Sahil, Hakan Kurşun'un şirketi Pb Müzik Yapım Ltd. tarafından siz bu satırları okuduğunuz sırada piyasaya verilmiş olacak. Biz bir ön sürüm albümden parçaları dinledik, eğer sorarsanız şunu söylemek isterim, gerçekten özenle yapılmış bir çalışma ve her anı, her parçası ayrı güzel. Tabii bu bir tesadüf değil çünkü albüme emeği geçen bir çok başka insan daha var. Tonmeister'lar Erdal Kara Suat Avlı ve Feridun Öziş çok iyi bir kayıt gerçekleştirmişler. Kaan Güryuva'nın grafik tasarımı, Aykut Uslutekin, Mehmet İkbal ve Alev Çağlar'ın albümü süsleyen fotoğrafları son derece hoş

Efendim ambulansımız geldiler, albüm artık sizinle buluşmak üzere, bu yazıyı da okuyup bitirdiniz. Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?
Ben gene de yazının ucuna Ateş hakkında bulduğum birkaç cümleyi kimin yazdığını söylemeden sizlerle paylaşmak istiyorum.

Hip Productions'ın ortam adamı, güzel davulcu, kafası güzel ağabey. "Gazla" diye de bir proje grubu vardır. Alanis Morissette konseri öncesi çalmıştı. Bu arada Kerem Görsev'in hediyesi olan çok güzel bir flat top ride'ı var, hastasıyım. Bir arkadaşıma, "metronomunu çok sev!" diye imza vermişti. Swing'i en iyi Türklerden. Berklee'ye gittiğimde, gösterdikleri herşeyi aslında Cem Aksel'in öğretmiş olduğunu farkettim' demiştir. Muhteşem bir gretsch davula sahip, jazz denildi mi ülkemizde akla gelen ilk davulculardandır.

Bu yazıyı telefon ile yaptığımız ufak bir sohbetten ve internetten yararlanarak yaptım, O gece annesinin evinde idi, yolculuktan yeni gelmişti, anacığının pişirdiği bamyayı, beyaz pilavı özlemişti, bana gelme, annene git, ana hakkı ödenmez dedim. Gitti ve sonra telefonda konuştuk. Ateş beni henüz hatırlamıyor, bundan sonra ilk karşılaştığımızda ona bir şey söylemeyeceğim, merak ediyorum hatırlayacak mı diye. Ama size söyleyeceğim bir şey var, Ateş olmayan yerden jazz çıkmaz derler, ya da galiba öyle bir şeydi, havalar tamamen soğumadan bu albümü alın, "Sahil'e gidin ve kendini müziğe adamış bir müzik insanının güzel yolculuğunda aldığı soluğu paylaşın. Boşluğu dinleyerek, sezgisel olarak, çaba sarf etmeden akacağınızı hissedeceksiniz.

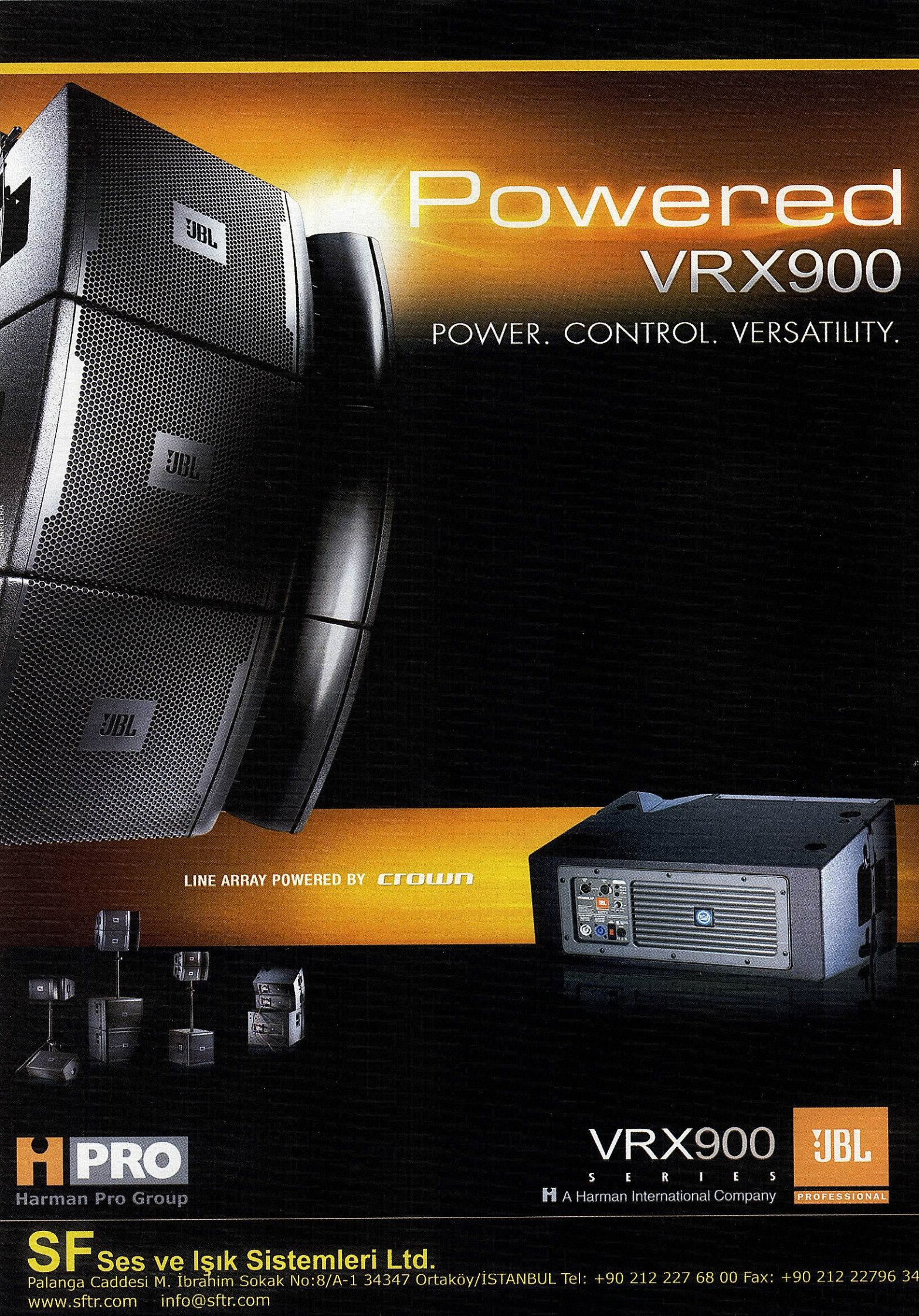

SF Ses ve Işık Sistemleri Ltd.
Palanga Caddesi M. İbrahim Sokak No:8/A-1 34347 Ortaköy/İSTANBUL Tel: +90 212 227 68 00 Fax: +90 212 22796 34
www.sftr.com info@sftr.com

İmge Özbek
basin@acd.org.tr

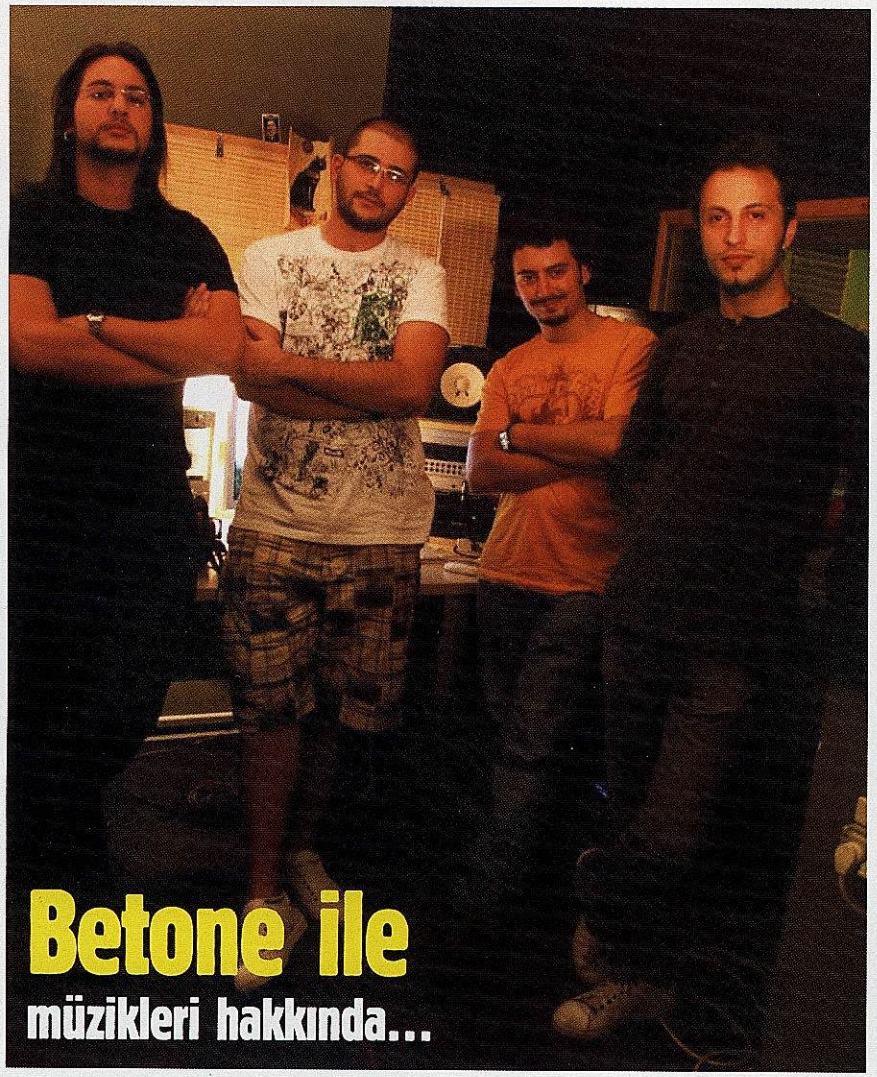

Betone ile müzikleri hakkında...

Türkiye'de jazz'la uğraşmak için biraz elini taşın altına sokmak lazım, çünkü jazz dinlemesi ve anlaması zor bir müzik. Yine de, artık hatırı sayılır bir genç dinleyici kitlesi var jazz'ın. Bunda da en büyük etken, elini taşın altına sokan genç müzisyenler. Onlar müzik yapıyor ve bunu hiçbir ticari kaygıları olmadan içlerinden geldiği gibi yapıyorlar. Ortaya çıkan sonuçsa takdire değer. Hayatında hiç jazz dinlememiş birinin bile kendinden birşeyler bulabileceği bir müzik. Dolayısıyla sadece kalburüstü tabir edilen jazz dinleyicisi değil, iyi müzikten anlayan herkes dinliyor onları.

BETONE; Cem Tuncer (b), Akın Bağcıoolu (d), Sarpay Özçağtay (f) ve Utar Artun'un (p) kurduğu Ankaralı bir grup. Onlarla müzik, jazz ve bu yı 12. si düzenlenen ve onların da yer alacağı 12.Uluslararası Ankara Jazz Festivali üzerine keyifli bir röportaj yaptım.

Nasıl biraraya geldiniz?

Karışık uzun bir hikaye. Taki adındaki arkadaşımız bar projesi olarak grup toparlamak için Akın'la biraraya geldi. Sonra projeye Cem dahil oldu. Klavyeci arkadaşımız grupdan ayrıldıktan sonra Utar ve Sarpay gruba dahil oldu. İlerleyen zamanlarda Taki grupdan ayrıldı ve yurtdışına gitti. Grup 4 kişi kaldıktan sonra quartet olarak jazz projesi yapmaya karar verdik. Herkes nasıl biraraya geliyorsa bizde öyle geldik, ilginç bir oluşum değil. Aslında bar projesi için biraraya gelmiş bir grup. Solistimiz Ayça vardı o ayrılınca enstrumantal bir proje olarak devam etti.

Müzisyen kimliklerinizin yanısıra yaptığınız ayrı işler varmı ya da kariyerine sadece müzisyen olarak devam eden?

Sarpay: Açıkcası benim mesleğim bu. Konservatuar mezunuyum.

Utar: Ben de konservatuar mezunuyum. Benim mesleğim de müzik.

Akın: Ben de sadece müzikle uğraşıyorum.

Cem: Ben de sadece müzikle uğraşmak isterdim. Ankara'da Zuhal Müzik mağazasının müdürüyüm aynı zamanda.

Diğer müzik türlerine karşı duyduğunuz bir tatminsizlikmi sizi jazz'a yöneltti? Nasıl jazz'a yöneldiniz?

Sarpay: Ben açıkcası jazz mı çalıyorum farkında değilim. İçimden geldiği gibi müzik yapmaya çalışıyorum. Grubun içinde böyleyiz, hiçbirzaman biz jazz çalalım, rock çalalım diye özel bir arayışımız olmadı. Sadece içimizden gelen müzik neyse, bizi ne mutlu ediyorsa onu yapıyoruz. Bu dört kişinin ortak düşüncesi.

Akın: Ancak jazz müziğinin bize verdiği olanakları kullandığımızda kendi istediğimiz müziği ortaya çıkarttık. Biraraya geldiğimizde içimizdekileri ortaya çıkartmak için bambaşka bir müzik de yapıyor olabilirdik. Demek ki kendimizi ifade edebilmemiz için jazz doğru bir seçim olmuş.

Cem: Başlangıçda hepimizin ilgi duyduğu ve odaklandığı müzik farklıydı. Bu farklılıkları ortak bir noktada buluşturunca ortaya kendi sesimiz çıktı. Kendi sesimiz üzerinde durmaya devam ediyoruz.

Müziğinizi neler besliyor? Bildiğim kadarıyla ağırlıklı olarak kendi bestelerinizi çalıyorsunuz. Besteleri kim yapıyor?

Utar: Genel olarak bir plan tasarlıyoruz. Örneğin ben bir parça besteliyorum. Üzerinde düzenleme yapıyoruz hepbirlikte. O parçayı kendi sound'umuza uygun hale getiriyoruz.

Sarpay: Açıkcası grubun içerisinde herkesin fikirleri doğrultusunda yön veriyoruz parçalara. Hepimiz farklı noktalardan ve farklı yerlerden geldiğimiz için ve farklı tecrübelerimiz olduğu için parçaların düzenlemelerinde bu farklılıklardan faydalanıyoruz. Burası bizim eşit olduğumuz, kimsenin birbirinden üstünlüğünün olmadığı, ortak fikirlerimizi biraraya getirip keyifle müzik yaptığımız bir platform. Buyüzden beste yaparken bireysel olarak tasarladığımızdan daha farklı yerlere gidebiliyor parçalar.

Akın: Grup kurulmadan önce yapılmış besteler vardı, Utar'ın ve Sarpay'ın. Bunlar hala onların besteleri. Biz sadece onlara ufak tefek farklılıklar getirdik sadece. Sonuç olarak, mutlaka besteleri yapan bir kişi oluyor ama sonrasında hepimizin bestesi haline geliyor. Besteleri öncelikle kendimiz için yapıyoruz.

Sizi daha önce dinlememiş olanlara müziğinizi nasıl anlatırsınız?

Sarpay: Tek kelimeyle gelin dinleyin derdim ben açıkcası.

Cem: Bizim yaptığımız müzikten hoşlanmayacak bir dinleyici olduğunu düşünmüyorum açıkcası. Çünkü herkes kendinden birşeyler bulabilir. Melodik bir formu var. Herhangi bir müzik dinleyicisi dinlediğinde mutlu olacaktır fakat tabiki jazz dinleyicileri ayrı bir keyif alacaktır. Tek bir müzik formu için biraraya gelmiş olsaydık grup şu an birarada olmazdı. Dört farklı renkte çizgiyi tek bir renk haline getiriyoruz biz. Sanırım o yüzden iyi birşeyler ortaya çıkıyor.

Akın: Jazz'la alakası olmayan kişilerin bile içinden ufacık da olsa birşeyler bulabileceği ve keyif alabileceği bir müzik yapıyoruz.

Ankara Caz Derneği'ni tanıyor musunuz? Faaliyetlerinden haberdar mısınız?

Cem: Ankara Caz Derneği'nin faaliyetlerini yakından takip ediyoruz ve taktir ediyoruz. Çünkü Ankara'da bir ana sponsorları bile olmadan 12

yıldır Uluslararası Ankara Jazz Festivali'ni düzenliyorlar. Her türlü olanaksızlığa rağmen festivali bir gelenek haline getirdiler ve bunu devam ettiriyorlar. Bu arada yatırımcılar ve büyük kuruluşlar neleri kaçırdıklarının farkında değiller çünkü bu müziği dinleyen insanlar neleri tüketmeleri gerektiğini bilen insanlardır. Ankara'da da çok ciddi bir dinleyici kitlesi var. Ankara Jazz Derneği'nin olması ve böyle bir festival yapılıyor olması, biz ve bizim gibi birçok grubun kurulması için çok büyük bir etken. Özellikle de her yıl genç jazz gruplarına yer vermeleri bizler için büyük bir güç kaynağı.

Sarpay: Sadece biz değil, bizim gibi birçok müzisyen var Ankara'da. Festival hem müzisyenliğimizi göstermek hem de yurtdışında ülkemizi tanıtmak açısından önemli bir etkinlik. O yüzden buna desteğin kesinlikle artması gerekiyor. Ankara Caz Derneği, kendi olanaklarıyla bunu sonuna kadar sağlamaya çalışıyor.

Bildiğim kadarıyla henüz kesinleşmese de 24 Kasım'da başlayacak olan 12. Uluslararası Ankara Jazz Festivali'ne katılma ihtimaliniz var. Festival hakkında bilginiz varmı, takip ediyor musunuz genç jazz'cılar olarak?

Sarpay: İzleyici olarak tabiki hepimiz konserleri takip ediyoruz. Açıkcası festivalde yer alacağımızı duyduğumuzda çok heyecanlandık. Sahneye çıkmak için can atıyoruz.

Utar: Bazılarımız festival kapsamında düzenlenen atölye çalışmalarında da yer aldık.

Jazz müziği diğer müzik türleri ile kıyasladığımızda çok da geniş bir dinleyici kitlesine sahip değil. Keza müzik endüstrisi de pop, rock gibi müzik türlerini daha ön planda tutuyor. Bu durum sizin için umutsuzluk yaratıyor mu?

Akın: Asla. Biz konserlerde ya da festivallerde çalmasak bile, stüdyoya gidip müziğimizi yapmakdan büyük keyif alıyoruz. Müzik piyasası bu açıdan bizi o kadar da bağlamıyor. İnsanların ya da piyasanın bu müzikle ilgilenmemesi bir yere kadar bizi ilgilendiriyor, çünkü bu yapmayı bırakabileceğimiz bir iş değil. Ama tabi keşke yurtdışındaki gibi biraz daha ilgi olsa, biraz daha yatırım yapılabilse. Yine de Türkiye'de de bu durumun yavaş yavaş değişmeye başladığını düşünüyorum. Şu anki genç müzisyenlerin de daha iyi ve daha farklı çaldıklarını görüyorum. Eskiden yapılamayan şeyler şimdi yapılabiliyor, görsel olanaklar daha fazla.

Peki siz Türkiye'de jazz'ı hem müzisyenler hem dinleyiciler açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cem: İnsanların dinlediği müziğin kalitesi düştüğü için dinleyiciler artık iyi müzik dinlediklerinde bu müzik onlara çok yoğun ve yorucu geliyor. Jazz Mix Culture projesi için yaptığımız atölye çalışmasında Dimitar Liolev çok güzel birşey söyledi katılanlara; jazz ve blues arasındaki farkı biliyor musunuz diye sordu. Ardından blues'cular 3 nota basar 3000 kişiye çalar, jazz'cılar 3000 nota basar 3 kişiye çalar. Bu tüm dünyada genel geçer bir gerçek. Türkiye'de durum biraz daha kötü sadece.

Akın: Dinleyici olarak tam bilemiyorum ama müzisyenler açısından çok geliştiği kesin. Çok iyi müzisyenler var artık.

Sarpay: Derler ya "sigara içme yaşı çok düştü" diye, aynı şey müzik için de geçerli, bu güzel birşey. Artık enstrümana başlama yaşı çok düştü. Küçük yaşlarda iyi müzisyenler var artık. Avrupa'daki birçok sanatçı Türkiye'ye gelmeye başladı buarada da ciddi bir jazz dinleyici kitlesi oluşmaya başladığının farkındalar. Yabancı müzisyenler Türk müzisyenlerle biraraya gelip çok başarılı projelere imza atıyorlar. Bu çok gurur verici.

Cem: Bunda düzenlenen festivallerin ve konserlerin çok etkisi var diye düşünüyorum. Artık genç müzisyenler birçok usta sanatçıyı dinleyebilme ve canlı izleyebilme olanağına sahipler. Bu da ustaları örnek almalarına neden oluyor ve bir anlamda onları kamçılıyor.

Utar: Evet, İstanbul ve Ankara jazz festivallerinde artık yurtdışından birçok usta müzisyeni dinleme imkanına sahibiz. Bu da Türkiye'de jazz'ın geliştiğini gösteriyor.

İnterneti müziğinizi duyurmak için ne ölçüde kullanıyorsunuz? Sizi ve müziğinizi merak edenler için web siteniz var mı?

Cem: Betone'un myspace sayfası var. www.myspace.com/betone

Sarpay: Facebook'ta da gruplar arasında Betone var. Hatta grubu açtık 2 gün içerinde 200 kişi üye oldu, şu an 400 e yakın üyemiz var. Videoları koyduk. İnterneti artık neredeyse herkes rahatlıkla kullanıyor. Bizde bu yolla müziğimizi insanlara ulaştırabiliyoruz.

Bir albüm hedefiniz varmı? Bu proje için hayal ettiğiniz nedir?

Akın: Tabiki var. Bu projeyi daimi bir proje olarak düşündük her zaman. Bazılarımızın yurtdışına gitme ihtimali var ama döndüğümüzde yine projeye devam edeceğiz. Arkadaşlığımız bitmediği sürece proje de bitmez.

Cem: Biz konuşurken değil çalarken daha çok anlaşıyoruz. Bu grubun albüm yapmaması gibi bir ihtimali düşünmek istemiyorum.

Son zamanlarda çıkan jazz albümlerine ve gruplara baktığımda sanki daha çok averaj dinleyiciye değil müzisyenlere hitap ediyor. Sizin önceliğiniz ne, müzisyenler mi dinleyiciler mi?

Akın: Böyle bir derdimiz olmadan müzik yapıyoruz şu anda ve bu umarım böyle devam eder. İşin içinde ticari bir kaygı olmadığı sürece enstrümantal müzik yapılıyorsa ve grup kendi bestelerini çalıyorsa böyle bir kaygınının yanlış olduğunu düşünüyorum. Biz sadece içimizden geleni yapıyoruz. Bu insanlara ulaşır ve insanlar tarafından anlaşılırsa ne mutlu bize.

Sarpay: Bu grupla ticari bir kaygımız hiçbir zaman olmadı zaten ve olmaz da. O yüzden bizim önceliğimiz müzik dinlemeyi bilen insanlar, müzisyen ya da dinleyici farketmez...

Cem: Kısacası biz kendimizi çalıyoruz ve kendimize çalıyoruz. Ama yaptığımız müzik de insanlara çok ağır gelmeyen bir müzik, herkes keyif alabilir buda önemli tabi bizim için.

Utar: Bizi dinlemek isteyen herkese çalarız. Çünkü bizim için önemli olan öncelikle kendi müziğimizi yapabiliyor olmak.

13. Çok teşekkürler öncelikle paylaştıklarınız için. Sizin son olarak eklemek istediklerniz var mı?

Sarpay: Ben daha çok müzisyene daha çok fırsat verilsin istiyorum, iyi kötü ayrımı yapılmadan. Örneğin Ankara Jazz Festivali'nde ve diğer festivallerde çalmak bizim için çok önemli, bu müzisyen olduğumuzu hissetmek için önemli. 20 kişi de gelse oraya müziğimizi dinlemek için gelmiş olacaklar ve onlara doğrudan ulaşmış olacağız. Sadece bize değil genç gruplara bu anlamda daha çok fırsat tanınmalı.

Cem: Ben şunu eklemek istiyorum. Biz neden festivallerde çalmak istiyoruz? Çünkü bir barda çaldığınızda insanlar oraya genellikle sahnede yakışıklı bir adamı ya da güzel bir kızı dinlemeye geliyor. Ama konserde insanlar müziğinizi dinlemek için geliyorlar. Bu açıdan bizim için festivallere katılmak çok daha önemli.

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

New York Standartları ve Dave Allen ve jazz gitar üzerine

Dave Allen, 6 Ekim İzmir Sanat Merkezi, ve 8 Ekim'de İstanbul Nardis Jazz Club'ta konserler verecek.

Modern jazz'ın yükselen yeni nesil isimlerinden gitarist Dave Allen ile söyleşimiz hoş bir tesadüfe dayanıyor. İzmir'in değerli jazz müzisyenlerinden Tamer Temel ile müzikal sohbetlerden birinde Dave Allen'ın sonbaharda İzmir'e gelerek albümünde çalacağını öğrendim. Son yıllarda New York jazz çevrelerinde adını sıklıkla duyduğumuz Allen'ın programına göz atarken sanatçının ekim ayında İzmir ve İstanbul'da vereceği konserlerden de haberdar oldum. Kendisiyle görüştüğümde bana Türkiye'ye gidişinin çok özel bir sebebinin daha olduğu anlatan Dave, geçtiğimiz aylarda Ceren Müftüoğlu ile New York'ta evlendiklerini, ekim ayında İzmir'de evlilik resepsiyonu düzenleyeceklerini söyledi.

Tesadüflerin ve internet çağı iletişiminin müzisyenlerle müzikseverler arasında kurduğu köprünün bu tarafındaki Dave Allen'ı geçtiğimiz günlerde New York'un köklü jazz kulüplerinden biri olan 55'te izleme şansına sahip oldum. Drew Gress, Seamus Blake ve Mark Ferber'ın eşliğinde orijinallerini seslendiren Allen'ın, incelikli çalışı ve virtüözlüğünün yanı sıra grubundaki müzisyenlerle etkileşimli doğaçlamalarından müthiş keyif aldım.

Çalışı ve bestelerindeki kendine özgü vizyonunu, müziğindeki birçok unsurun yanı sıra lirik melodilerle dinleyiciye ulaştıran Dave ile müzik ve jazz üzerine konuştuk. Müziğini Avrupa'da yapacağı turla daha geniş kitlelere taşımaya hazırlanan sanatçı, gitara ve jazz çalmaya nasıl başladığını anlattı.

Philadelphia'da doğup büyüyen ve 13 yaşında gitar çalmaya başlayan Dave Allen, müzisyen olmaya ne zaman karar verdiğine yönelik soruma "Müziğe başladığım andan itibaren" şeklinde yanıt vererek ardından tebessümle diğer sanat formlarına yönelik ilgisi ve yeteneğine de değiniyor; "Eğer müzisyen olmasaydım, yazar, şair ya da ressam olurdum. Aslında hepsiyle de bir taraftan ilgiliyim ve uğraşıyorum. Müzik hayatıma hiç girmemiş olsaydı yine benzeri zorlukta bir meslek seçerdim", ve gülerek ekliyor "ve eşit anlamda para kazandırmayan".

Diğer sanat formlarıyla ilgisinin aynı zamanda müziğine de ilham kaynağı olduğunu belirten Allen, yazarlık, şairlik, ressamlık, hepsiyle birden ilgilendiğini söylüyor. Bestelerinde yoğunlukla şiirlerden ve abstract resimlerden ilham alan Dave, sürekli müzikal ve sanatsal arastırmalar yapıyor. Sanatçı, müzikteki form, melodi ve armonilerin şiir ya da resimde olduğu gibi, benzer elementlerin sürecinden geçtiğine yönelik fikirlerinde, soyut dışavurumculardan Kandinsky'nin çalışmalarında müziğin varlığına işaret ediyor. Şiirlerin çoğunlukla ritim ve seslerden oluştuğunu, bu bağlamda müzikle ve özellikle jazz

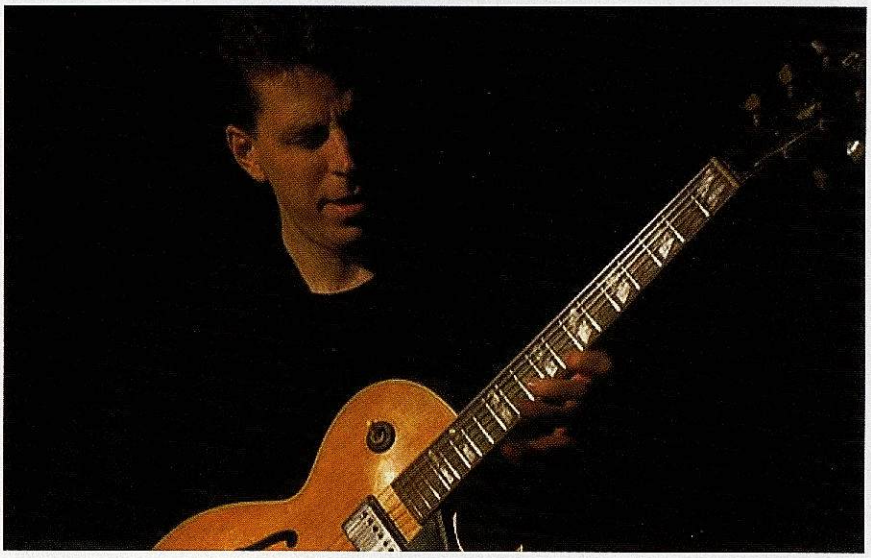

doğaçlamalarıyla benzerlikler gösterdiğini ifade eden Dave, yazdığı lirikleri ileride Amerikalı şair "Adrienne Rich"in de katkılarıyla müziğinde birleştirmeyi planlıyor. Gitar çalmaya başladığı dönemlerde yaşıtları gibi rock, pop her tür müziği dinlediğini belirten Allen Jazz gitaristliğine geçiş dönemini şöyle anlatıyor: "Her anımın müzikle dolu olduğu lise yıllarımda Berklee'in düzenlediği yaz müzik seminerlerine katıldım. Aynı dönemlerde rock ve jazz arasında köprü kuran Chick Corea, Pat Metheny, Allan Holdsworth gibi müzisyenleri dinlemeye başlamıştım. Sonrasında rock ögelerini geride bırakıp John Coltrane, Monk, Charlie Parker, Miles Davis gibi 50 ve 60'lı yılların jazz müzisyenlerine yöneldim. Bu yönelişle birlikte jazz'a dair müzikal ve enstrümantal, her konuda kendimi yeniden eğiterek 18 yaşımda Manhattan School of Music'e girdim."

Geliştirdiği hızlı gitar teknikleriyle dikkatleri üzerine çekerek 16 yaşında "Guitar Player Dergisi"nin yeni yetenekler köşesinde yer alan sanatçı, jazz gitaristi olarak geçmişte ve halen etkilendiği müzisyenlere kısaca değiniyor: "Gitaristlerden çok saksofon ve piyano çalan müzisyenleri dinliyorum. Her zaman piyano ve saksofon ögelerini gitarda birleştirmenin yolunu aradım. Keith Jarrett'in özellikle 70'li yıllardaki Paul Motion ve Charlie Haden'le birlikte yer aldığı trio çalışmalarını seviyorum. Tekrar geri dönüp dinlemeyi sevdiğim isimler arasında John Coltrane, Wayne Shorter, Bill Frisell, Joe Henderson, Dave Douglas ve daha birçokları yer alıyor".

Gitara ilk başladığı yıllarda 6 saatten az pratik yaptığında mutsuz olduğundan bahseden Dave, son zamanlardaki rutinini şöyle anlatıyor; "Hergün evde küçük çapta konserler veriyor gibiyim. Sürekli bestelerim üzerinde uğraşıyorum. Bazen spesifik konular olsa da teknik olarak artık eskisi gibi çalışmaya ihtiyaç duymuyorum. Daha çok bir sonraki performansa hazırlanır gibi parçalara yoğunlaşıyorum".

Canlı ve kompleks ritimleri zengin ve karmaşık armonilerle süslemekten hoşlanan sanatçı, müziğinde akıcılığa verdiği öneme şöyle değiniyor; "Pürüzsüz çalmayı başarabilmek için gayret ediyorum. Kompozisyonlarım kağıda döküldüklerinde jazz standartlarına göre farklı bir dille yazılmış olmalarının yanı sıra daha komplex ve zorlar. Bestelerimin karmaşık yapıları anlama ve teknik gerektiriyor. Parça ne kadar hızlı ya da köşeli olsun, müziğimde ritmik ve melodik akıcılığı hedefliyorum. Çalarken rahat ve aynı zamanda gizemli olmak istiyorum. Gitarda sıra dışı olan müzikal yaklaşımlarla ilgileniyorum, mesela Herbie Hancock ve Wayne Shorter'ı birlikte gitarda yakalamak benim için cennet olurdu."

Fresh Sound Plak Şirketin'den "Untold Stories" (2005) ve "Real and Imagined" (2008) olmak üzere iki albümü bulunan sanatçı, Sunnyside Plak şirketinden çıkaracağı yeni albümüne yönelik çalışmalarına devam ediyor. Sonbaharda Türkiye'ye gelerek modern jazz tarzıyla başarılı saksofoncu Tamer Temel'in ilk albümünde yer alacak olan Dave Allen, 6 Ekim İzmir Sanat Merkezi, ve 8 Ekim'de Nardis Jazz Club'ta konserler verecek.

Bir elde siz uzatın
sınırları aşalım

İDİL BİRET KONSERİ

Türkiye Spastik Çocuklar Vakfı yararına

12 Ekim 2008 Pazar

Sabancı Center Hacı Ömer Konferans Salonu / 4. Levent
Konser : Saat 18.00 Kokteyl : Saat 19.30

Biletler 100 / 75 / 50 YTL
Bilet için 0 216 469 24 44 – 0 506 235 15 52 Zeynep Samuncu / Selda Erce

Türkiye Spastik Çocuklar Vakfı
Prof. Dr. Hıfzı Özcan Cad. No: 18 34750
Küçükbakkalköy - Kadıköy / İstanbul
Tel: 0 216 469 24 44 • Faks: 0 216 574 58 84
web: www.tscv.org.tr • e-mail : info@tscv.org.tr

Bu konserin tüm geliri maddi imkanı yetersiz spastik bireylerin eğitim ve rehabilitasyonuna harcanacaktır.
Bu faaliyet T.C. İstanbul Valiliğinin 05 Ağustos 2008 tarih ve 54213 sayılı izni ile düzenlenmektedir.

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

Ray Blue, 27 Kasımda Ankara Fige'de 28-29 Kasım İstanbul Nardis Jazz Club'ta konserler verecek.

Ray Blue ile
Amerika ve Afrika'dan Türkiye'ye...

Ray Blue ile Hartford Jazz Festivali'nde tanıştık. Festivalin straight ahead jazz ağırlıklı son gününde beşlisiyle sahne alan Ray Blue, Wayne Shorter'dan "Footprints"in etkileyici bir yorumu ile başladığı konserinde, "Freeodom Jazz Dance", "In a Sentimental Mood" gibi jazz klasiklerinin yanı sıra kendine ait orijinal bestelerini de seslendirdi.

Müziğinde Coltrane geleneğine bağlı, ritmik ve şiirsel içtenlik barındıran Ray'in tenor ve soprano saksofonları ustalıkla kullandığı performansında Afrika, blues ve funk ögeleri ağırlıktaydı. Konser sonrasında müzik üzerine sohbet ederken İngilizce aksanımı farkeden Ray, nereli olduğumu öğrenmek istedi. Türkiye ve İstanbul'dan olduğumu duyunca gülmeye başlayan Ray, bana "dünya ne kadar küçük, önümüzdeki aylarda ben de Türkiye'ye hatta İstanbul'a ve Ankara'ya gidiyorum hem Nardis'te hem de Ankara'da Fige Jazz House'da sahne alacağım" dedi.

Böylesine bir tesadüfün üzerine ayak üzeri başlayan söyleşimizin sonrasında tekrar biraraya gelmeyi kararlaştırdık.

New York ve Berlin'de yaşayan sanatçıyı zamanının büyük bölümünü geçirdiği Almanya'ya dönmeden önce New York Vernon'da "The Bass Line" isimli jazz kulüpte ikinci kez izledim ve kendisiyle detaylı sohbet olanağı da buldum.

Hayatı boyunca müzikal eğitimine aralıksız devam eden Ray Blue, 8 yaşında klarnet çalmaya başladı. Müzikal eğitime önem veren bir aileden geldiğini belirten sanatçı, müziğe başlangıcını şöyle anlattı:

"Ailem ilkokuldan itibaren kardeşlerim ve beni enstrüman çalmaya yönlendirdi. Dört kardeştik, ben ve küçük erkek kardeşim klarinet, kız kardeşim keman ve ortanca erkek kardeşim trompet olmak üzere hepimiz bir enstrüman çalıyorduk".

Müziğe klarnet çalarak başladınız, sonrasında enstrümanınızı neden değiştirdiniz?

Lise'ye başladığım ilk yıl müzik öğretmenim bir dersimizde bize Miles Davis'ten Kind of Blue parçasını çaldı ve bana "işte bu senin müziğin" dedi. Bu parçayı dinledikten sonra kararımı vererek, enstrümanımı tenor saksofon ile değiştirdim ve aynı dönemde bas klarneti de çaldığım enstrümanlar arasına ekledim.

Jazz'a yönelişinizin hikayesi nedir?

Müziğe başladığım andan itibaren jazz öğrenmek istiyordum. Jazz müziği kültürümüzün bir parçasıydı. Evimizde her daim jazz dinlerdik. Kendi ailem gibi ben de jazz müziği ile iç içe büyüdüm. Jazz her zaman bana kendimi iyi hissettirdi ve yapmak istediğimin bu olduğuna karar verdim.

Bu yönelişin ardından müzikal eğitim sürecindeki gelişiminiz ne gibi aşamalardan geçti?

Lise yıllarımda jazz'ın yanı sıra R&B ve soul müziğini de öğrenmeye başlamıştım. New York gibi müzikal anlamda zengin bir çevrede yetiştiğim için her tür müziğin kıymetini biliyordum. 15 yaşımda New York'taki kulüplerde çalmaya başladım. O yıllarda Dr. Jesse, J. Johnson, Dr. Art Davis ve Michael Cochrane gibi isimler benimle aynı ortamdaydılar. Hevesli bir dinleyiciydim, jazz geleneğini ve müziğin öğrencisi olmayı bu kişilerden öğrenerek kendimi geliştirdim. Ardından The Jazz Mobil'de müzik eğitimime devam ettim. Burada Charles Davis ve yanı sıra Paul Jeffreys, Charlie Lagond, Sonny Sharrock'le birlikte aldığım eğitimde Arthur Blythe, Michel Sardaby ve halen yakın olarak görüştüğüm Ornette Coleman tarafından yetiştirildim.

Sonrasında nerede ve kimlerle devam ettiniz?

Bir yandan yoğun bir şekilde müzik eğitimime devam ederken, New York jazz çevrelerinde Jazz, blues ve R&B gruplarıyla uzun yıllar çeşitli kulüplerde, konserlerde ve festivallerde sahne aldım. Columbia, RCA ve bir çok bağımsız müzik şirketin bünyesindeki grupların kayıtlarında çaldım. Bu kayıtlarda John Patton, Bobby Battle, Steve Turre, John Gilmore, Gary Bartz, T.K. Blue ve Joe Ford gibi isimlerle çalıştım.

Bir çok sanatçının albümüne katkıda bulunurken kendi müziğinize zaman ayırabildiniz mi?

2001 yılında "Always with a Purpose" isimli ilk albümümü kaydettim. Ardından Liars Theater'da "Ray Blue Live at Liars Theater" (2004) ve "Ray Blue Live at Liars Theater 2" (2005) albümlerim yayınlandı. 2006 yılında

Neu Klang şirketinden "Transvision" adlı son albümümü çıkarttım. Bu son albümümdeki parçaların çoğunu seyahatlerim sırasında dünya çapındaki insanlarla tanışırken yazdığım için onu "dostlukları kutlama" olarak nitelendiriyorum.

Bestelerinizin şekillenme ve ortaya çıkışları nasıl gerçekleşiyor?

Bestelerim bana spontane olarak formuyla birlikte geliyorlar. Piyanonun başına oturduğumda düşünceler, renkler ve fikirleri ilişkilendiriyorum. Bir çok bestemi ilhamla empoze ederek bu şekilde yazıyorum.

İlhamınızı nelerden alıyorsunuz?

İlham kaynağım insanlar. Sürekli seyahat etme şansına sahip olduğum için birçok değişik ülke ve kültürlerde, dünyanın her yerinden insanlarla tanışıyorum.

2000 yılında saksofonum, bir bavul eşyam, cebimde bir miktar para ile New York'tan ayrıldım. Yola çıkarken bildiğim tek şey çalacağım 2 gig'in olmasıydı. Tek başımıza hiçbirşeyi yapamayacağımıza inanıyorum. İnsanlar bana çok yardım ettiler, yapmam gereken ve bilmediğim durumlarla da karşılaştım, ihtiyaç duyduğum dönemlerde bazı melek kişiler girdi hayatıma, bana zor zamanlarımda yardımcı oldular. Bütün bunlar bana insan ruhunun güzelliğine dair bilgiler verdi. Bazı kötü dönemler geçirmiş dikkat edilmesi gereken kişiler de var tabi ama genel olarak insanlar iyiler ve bana ilham veriyorlar.

Müziğinize yön veren, geçmişte ya da halen etkilendiğiniz müzisyenler var mı?

Etkilendiğim çok müzisyen oldu. Sadece saksofoncular değil, aynı zamanda diğer enstrümanlardan müzisyenler de oldu, bu alanda piyanist Dr. King yoğunlukla etkilendiğim sanatçılardan biridir. Ailemden her zaman destek gördüğüm için bazı aile bireylerimden de etkilendim. Ayrıca öğretmenlerimden bazıları John Coltrane, Sonny Rollins gibi efsanevi isimlerle ile birlikte yetişmiş kişilerdi. Onların hikayelerini dinlerdik hep. Onlar arasında halen görüştüğüm ve yakın olduğum Ornette Coleman'ın etkisi büyüktür.

Kendi müziğinizin özgünlüğü nereden geliyor?

Özgünlüğümün merkezi maneviyatım. Kendimi ve kendi sound'umu dinliyorum. Ustalarımıza benzemek bizim için bazen önemli olsa da kendi sound'umuzla konuşmalıyız. Ben kendi sound'umla iletişim halinde olmayı öğrendim, bu konuda rahatım ve kendime güveniyorum. Başka müzisyenleri kopyalamak ya da benzerlikler taşımak zorunda değilim, bazen ödünç almak iyi olabilir ama ortaya çıkan benim kendi sound'um ve bu da bana kendimi iyi hissettiriyor.

Bütün bunların yanı sıra nasıl bir çalışma rutinine sahipsiniz?

Çalışma rutinimde dengenin ve iç merkezi bulmanın önemine inanıyorum. Teknik, gamlar, armoni gibi unsurları dengeli ve disiplinli bir şekilde çalışıyorum. Müziğin değişik elemanlarını biraraya getirmek için değişik yollar buluyorum ve bu şekilde bir müzisyen olarak büyüyüp gelişmeye devam ediyorum. Tabi bütün bunların yanı sıra temel unsurları çalışmak da önemli. Müzik yapmanın anahtarı disiplinli

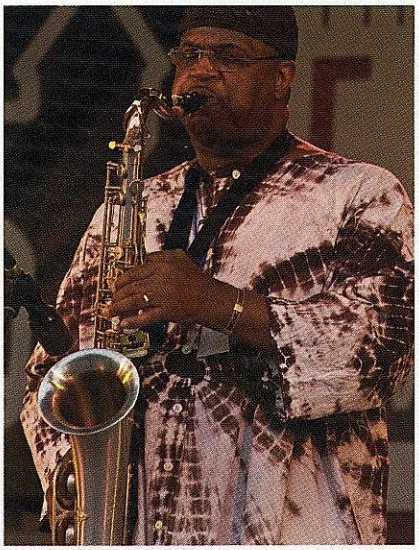

bir şekilde ana unsurlara yakın durarak, bu noktadan gelişmeye devam etmek ve ilerlemek. Bu yaklaşım beni müziğin merkezi ve zemininde tutuyor.

Müzikal hedefleriniz?

Daima öğrenmek, öğretmek, beste yapmak, çalmaya devam etmek, müziği dünyanın her yerine ulaştırmak ve ilerilere taşımak. Bu amaçlara yönelik üzerinde çalıştığım iki projem var. Bunlardan ilki kayıt etmeye hazır olduğum bir jazz projesi ve diğeri de TIA "This is Africa" adını verdiğim ve yıllardır üzerinde çalıştığım Afrika müzikleri ile jazz'ı birleştirme projesi.

TIA (This is Africa) projeniz nasıl ortaya çıktı?

2003 yılında ilk kez Güney Afrika'da düzenlediğim jazz eğitim kliniklerinden birinde Afrikalı müzisyenlerle birlikte performans yapma olanağım oldu. Bu performanslar sonunda Afrika ve Amerikan kültürünün, ritim ve melodilerinin kaynaşmasıyla TIA ortaya çıkmaya başladı. Değişik dokudaki ruhani, yaşam dolu ve hassasiyet içeren bu müziğin içindeki hikayeler evrenselllik içeriyor. Dinleyicilerden olumlu reaksiyonlar alıyoruz, insanlar bu müzikleri dinlediklerine gülümsüyorlar, dans ediyorlar. Tamamiyle sıcak bir müzik.

Geçen yıl da Gabon'a gittiğimde geleneksel bir müzik festivalinde çalmak üzere davet edilmiştim, festivaldeki tek batılı enstrüman benimkisiydi. Oradaki müzisyenlerle hergün saatlerce biraraya gelip çalıyorduk, sonrasında Coltrane ve arkadaşlarının konuştuğu ve anlattığı müziği merkezde ve zeminde tutan ruhsal iletişimi duymaya ve anlamaya başladım. Batı armonisi ve ritimlerine göre geleneksel olmayan bu müzikte yerimi bulmam gerekiyordu ve bunu gerçekleştirdim. Harika bir deneyimdi ve tekrar oraya gidip bunu yapmak için sabırsızlanıyorum.

Afrika müziği ile Amerikan müziği arasında farklılıklar neler?

Burada yani Amerika'da yapılan jazz ile Afrika'da yapılan müzik aynı değil. Afrikalılar'ın sosyal ve kültürel farklılıklarının uzantısı olan kendine özgü müziği yaşama yolları var. Onların yaşam deneyimleri ve kendilerine özgü ritimleri de buradan geliyor. Benim için müzik önce ritimle başlar. Ritimler armonik ses serilerini içinde barındırırlar. Melodi ise müzikal aralıklardan oluşan ritimlerdir ve armoniyi ritimlerden yola çıkarak duyarız. Afrika müziğinde de ritimler ve sesler oradaki yaşam tarzlarının bir uzantısı olarak bu şekilde bir araya geliyorlar.

Amerika'da müziğiniz ne gibi faktörlerden etkileniyor?

Biz Amerika'da daha farklı yaşıyoruz, bizim kültürümüz para, kapitalizm ve bunun gibi başka faktörlere dayanıyor. Burada refah seviyesi daha yüksek ve hayat daha hızlı akıyor. Bunların sonucunda huzurlu ve sessiz bir ortam bulmak kolay olmuyor. Ben müziğimin sessiz bir yerden ortaya çıkıp oradan gürültülü olmadan genişlemesini ve yoğunlaşmasını seviyorum. Bunu yapabileceğim başka mekanlar bulabilirim, burada da yapabilirim ama farklı olur çünkü buradaki tarihimiz ve geçmişimiz daha farklı. Amerika göçmenlerin oluşturduğu ve birçok değişik kültürün şekillendirdiği bir ülke. Afrika göçmenlerden oluşmuyor ve halen birçok geleneğini yapısında barındırıyor. Uzun yıllardır orada bulunan insanların yaşadığı bir kıta. Afrika'da yaşananlar dünyanın başka hiç bir yerinde karşımıza çıkmıyor".

Jazz eğitimine katkı sağlamaya yönelik kurucusu olduğunuz Cross-Cultural Connection, Inc. a 501 (c) 3'e değinirmisiniz?

Eğitime önem veriyorum. Öğrenmeye meraklı olduğum kadar öğretmeyi de seviyorum. Cross-Cultural Connection Inc. a 501 (c) 3 kar amacı gütmeyen bir organizasyon. Amacımız jazz performansı ve eğitimini desteklemek. Jazz eğitiminin temel değerleri, yetkilendirme, kültürel çeşitlilik gibi konularda üniversiteler, okullar ve enstitüler ile ortak çalışıyoruz. Bugüne kadar Tanzanya, Zambiya, Güney Afrika ve Gabon gibi Afrika ülkelerinde başarıyla yürüttüğümüz programı Mali ve Gana'da gerçekleştirme sürecine girdik. Avrupa'da Finlandiya, İsveç, Almanya, Fransa gibi ülkelerin yanı sıra Türkiye'de atölye ve benzeri projeler planlıyoruz. İstanbul'a gittiğim zaman bu konuyu Önder ve Zuhal Focan ile görüşeceğim.

Berlin'de yaşıyorsunuz ve Avrupa'nın her yerinde konserler veriyorsunuz, festivallere katılıyorsunuz. Bütün bunların ışığında Avrupa'daki dinleyici kitlesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Avrupa'daki dinleyiciler değişikliklere açıklar ve yeni müzikleri dinlemek istiyorlar. Avrupa'da kendi orijinal bestlerimi daha fazla çalıyorum, Amerika'da ise daha çok önceliği standart jazz parçalarına veriyorum, insanları rahatlattıktan sonra kendi müziğimi çalabiliyorum. Müziğe yönelik farklı bir saygınlık var Avrupa'da. Bunu kanıtlayan örneklerden biri de sanatın ve müziğin orada devlet tarafından destek ve sponsor bulması. Amerika'da hükümet müziğe sponsorluk yapmıyor ve müziği aynı şekilde desteklemiyor.

Daha önce Türkiye'de konser verdiğinizden bahsetmiştiniz, oradaki dinleyici kitlesini nasıl buldunuz?

Türkiye'ye ilk gidişimde iki gece üst üste sahne almıştım ve her iki gece de yoğun bir şekilde doluydu. Müthiş ilgili ve güzel bir dinleyici kitlesiyle karşılaştım. Benim için hoş bir deneyim olmuştu. Yakında tekrar onlarla buluşacağım için mutluyum.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

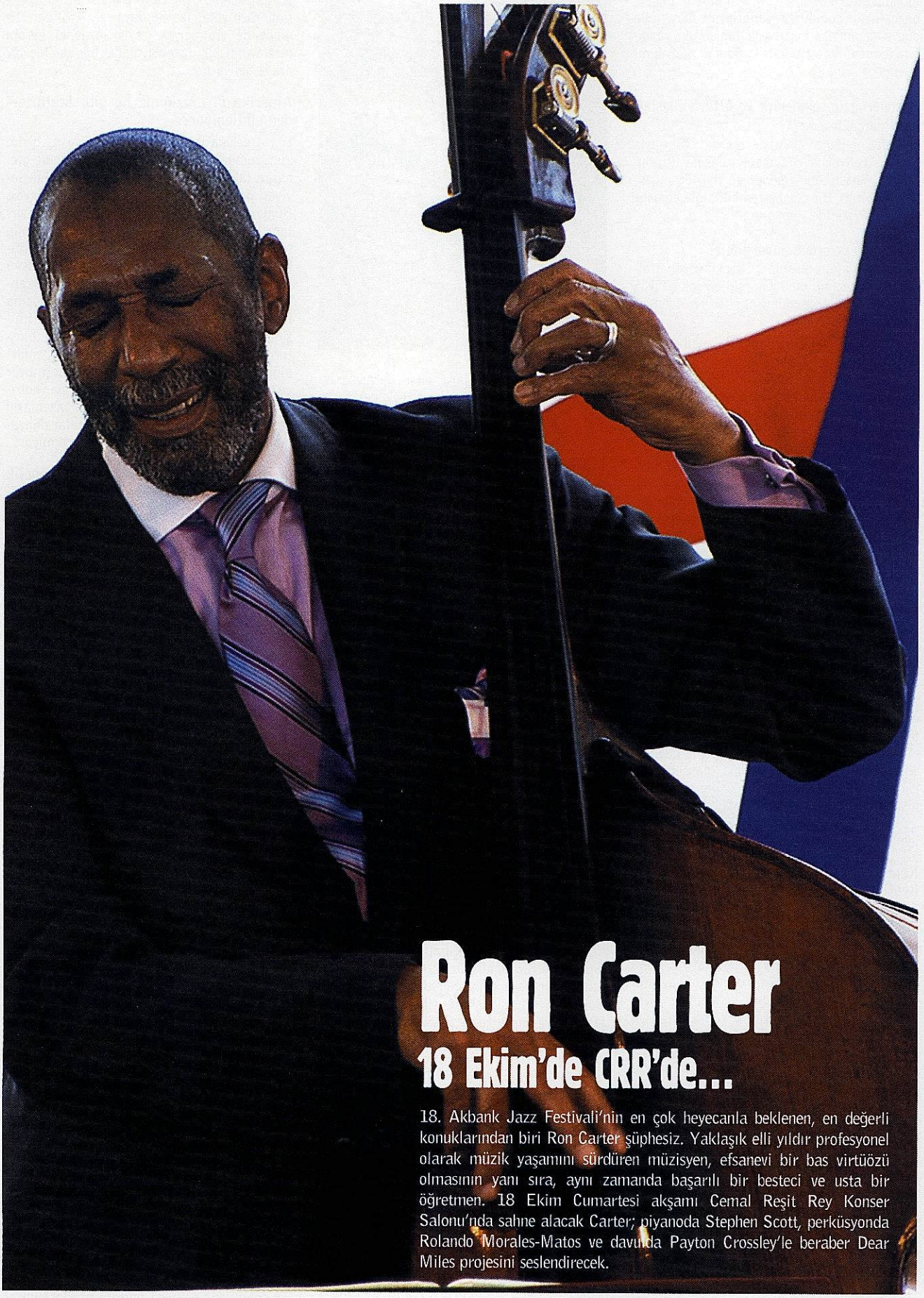

Sevim Yolaçtı

Ron Carter

18 Ekim'de CRR'de...

18. Akbank Jazz Festivali'nin en çok heyecanla beklenen, en değerli konuklarından biri Ron Carter şüphesiz. Yaklaşık elli yıldır profesyonel olarak müzik yaşamını sürdüren müzisyen, efsanevi bir bas virtüözü olmasının yanı sıra, aynı zamanda başarılı bir besteci ve usta bir öğretmen. 18 Ekim Cumartesi akşamı Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda sahne alacak Carter; piyanoda Stephen Scott, perküsyonda Rolando Morales-Matos ve davulda Payton Crossley'le beraber Dear Miles projesini seslendirecek.

Ron Carter, kontrbasın konumunu geliştiren ve müzik topluluklarındaki önemini artıran bir müzisyen. Kontrbasın sadece ritmik anlamda davula eşlik eden ve kök sesleri veren bir enstrüman değil, armonik ve ritmik olarak topluluğu bir adım ileriye götüren, aynı zamanda melodik olarak da kullanılması gereken bir yapıya sahip olduğunu kanıtlayan Carter, özellikle 60'lı yıllardan beri birçok kontrbasçıyı yetiştirmiş ve onlara ilham vermiştir.

Carter'dan önce de çok büyük kontrbasçılar vardı: 20. yüzyılın başına damgasını vuran Jimmy Blanton, İkinci Dünya Savaşı dönemindeki bop müzisyenlerinden Oscar Pettiford, ya da 1950'lerde kontrbas geleneğine çok büyük katkıda bulunan müzisyenler Ray Brown, Charles Mingus, Percy Heath, Paul Chambers, Scott LaFaro, Milt Hinton... Ron Carter, ismini bu üstatların yanına yazdırmakla kalmadı, enstrümanın topluluk içerisinde algısını ve konumunu yeniden yaratan müzisyenlerden birisi oldu.

2,000'i aşkın albümle, jazz tarihindeki en çok kayıt yapmış müzisyenlerden biri Ron Carter. Başarılı bir eşlik müzisyeni olmasının yanı sıra, üstün bir tekniğe ve müzikal deneyime sahip çok güçlü bir lider. Geçtiğimiz elli yıl içerisinde, yüzlerce farklı müzisyenin kayıtlarına katkıda bulunan Carter, aynı zamanda onlarca ödül kazandı. Oliver Nelson, Tommy Flanagan, Gil Evans, Lena Horne, James Brown, Coleman Hawkins, Bill Evans, Carlos Santana, Aretha Franklin, Sonny Rollins, Paul Simon, Bette Midler, Benny Goodman, George Benson, B.B. King, Johnny Hodges, Antonio Carlos Jobim, Astrud Gilberto, Dexter Gordon, J.J. Johnson, Benny Golson, Stan Getz, Miles Davis, Chick Corea, Herbie Hancock ve daha birçok müzisyenle çalan, kayıtlar yapan, dünya çapında turnelere çıkan kontrbas virtüözünün, ayrıca kendi üretmiş olduğu bir enstrümanı da var. Yoğun bir Klasik Batı Müziği eğitiminin ardından profesyonel olarak jazz çalmaya başlayan Carter, müzik kariyeri boyunca bu eğitiminin faydasını gördüğünü her fırsatta dile getiriyor. Tüm bu başarılarından sonra bile, hayatta en çok gurur duyduğu konu olarak öğretmenliğinden bahsediyor, gençleri yetiştirmenin kendisi için en büyük başarı olduğunu söylüyor.

18. Akbank Jazz Festivali'nin bu değerli konuğuyla Eylül ayının başında telefonla bir röportaj yapma fırsatımız oldu. Carter, röportaj süresince çok sıcak ve içtendi; kendisinden, müzik yaşamından, müzik eğitimine bakış açısından ve Dear Miles projesinden bahsetti. Henüz Japonya turnesinden yeni dönmüş olduğundan ötürü çok yorgundu; hatta yorgunluğu sesinden hissediliyordu, onunla kısa ama güzel bir sohbet gerçekleştirdik.

1937 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nin Michigan eyaletinde, Ferndale şehrinde dünyaya gelen Carter, henüz 10 yaşındayken çello çalmaya başladı. Ancak, Detroit'te yaşadığı dönemde çellodan kontrbasa geçti. Detroit'te, Cass Techical High School'da eğitim alan Carter için, bu yıllar müzikal anlamda çok geliştiği dönemlerden biriydi. Dokuzuncu sınıftan itibaren öğrencilerin kendilerine bir dal seçebildiği ve mimari, müzik, görsel sanatlar, işletme ve kimya ve biyolojik bilimlerin son derece modern bir şekilde sunulduğu Cass Techical High School'da Klasik Batı Müziği eğitimine devam eden Carter, bir yandan da okulun orkestrasında sahne alıyordu.

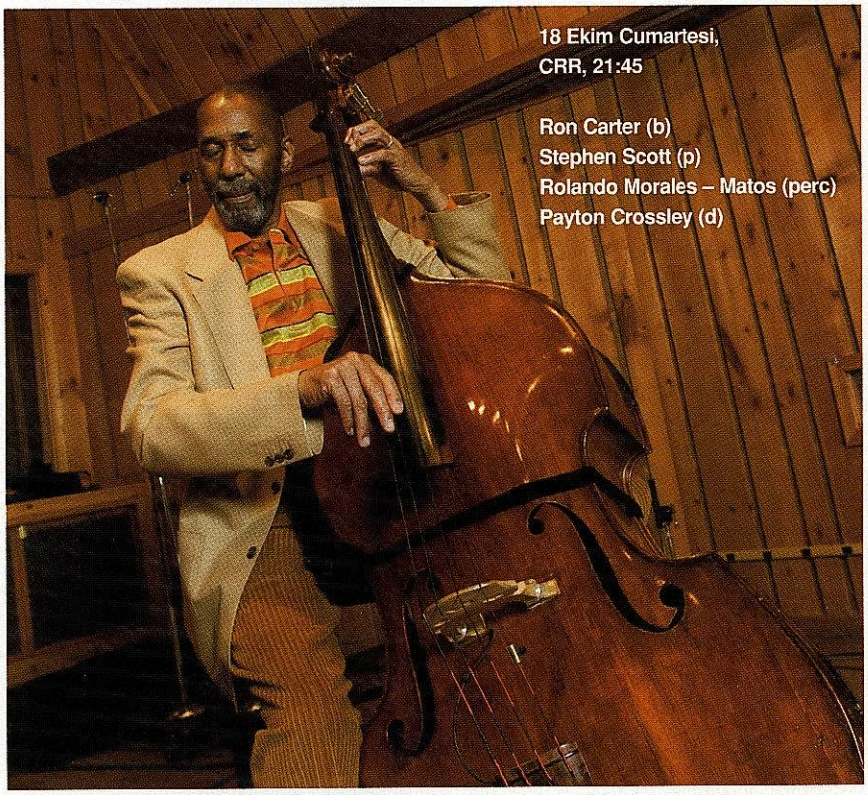

1950'lerde, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir müzisyen için yaşanabilecek en iyi yerlerden biri New York'tu. Yüzlerce müzisyen, canlı müzik yapılan farklı mekanlar ve iyi müzik enstitüleriyle birlikte New York, genç müzisyenlerin hem teorik anlamda çok şey öğrenebileceği, hem bilgili izleyicilerin karşısında canlı performans sergileyebileceği, hem de en önemlisi, dönemin en büyük müzisyenlerinin yanında kendilerini geliştirebileceği, onların deneyimlerinden faydalanabilecekleri yegane şehirdi. Ron Carter da, New York Eyaleti'nin Rochester şehrindeki Eastman School of Music'te üniversite eğitimini aldı. Okuldaki en iyi kontrbasçılardan ve en iyi müzisyenlerden biri olan Carter, Eastman School of Music'in filarmoni orkestrasında da devamlı olarak çaldı.

Ancak Carter, bu kadar iyi bir müzisyen olmasına karşın, istediği seçmelere gidemiyor, dönemin iyi orkestralarıyla sahne almayı başaramıyordu. O dönemde, Avrupa geleneğini taşıyan Klasik Batı Müziği, Amerika'da beyazların egemen olduğu bir alandı. Okullar, orkestralar ve pek tabi ki bu orkestraları finansal anlamda destekleyen kuruluşlarda beyazların çok büyük bir hakimiyeti vardı. Özellikle ülkede yaygınlaşan ırk ayrımcılığı, müziğe de tesir etmişti ve siyah müzisyenlerin klasik müzik icra edilmesine iyi gözle bakılmıyordu.

Carter da bu olumsuz havadan ötürü, istediği ve hak ettiği topluluklara giremiyordu. Aslında kimse ona bu konuda net bir şekilde siyah olduğu için orkestraya alınmadığını söylememişti, ancak zaman içerisinde durumun farkına varan Carter için en iyi seçenek, jazz çalmaktı. Zaten New York'ta dönemin en iyi müzisyenleri her gece sahne alıyordu ve şimdiden bir kısmıyla tanışmıştı bile.

1959 yılında Eastman School of Music'ten mezun olduktan sonra da, New York'taki jazz kulüplerinde sahne alan müzisyen, bir yandan da prestijli müzik okulu Manhattan School of Music'te performans dalında yüksek lisans eğitimine devam ediyordu. Chico Hamilton'un beşlisinde düzenli olarak çalan Carter, Hamilton batıya taşındıktan sonra ise Don Ellis, Eric Dolphy, Thelonious Monk, Cannonball Adderley ve Bobby Timmons ile kayıtlar gerçekleştirdi ve çok kısa bir süre için Art Farmer'ın topluluğunda çaldı.

Carter, çok kısa zamanda ülke çapında birçok müzisyenin dikkatini çekti. Kendine has tekniği ve farklı sounduyla gerçekten orijinal bir müzisyen olduğunu kanıtladı. Belki de bunun en büyük sebeplerinden biri, en büyük ilham kaynağının bir kontrbasçı değil, bir saksofoncu ve bir tromboncu olmasıydı: Cecil Payne ve J.J.Johnson. Her iki müzisyen de, kendini diğerlerinden ayırt edebilmiş, özellikle orijinal sounndlar ve teknikler oluşturabilmişti. Aynı şekilde Ron Carter da, sürekli olarak çalışmalarına devam ederek, düzenli ve disiplinli bir şekilde çalışarak kendi tekniğini ve soundunu geliştirebilmişti.

Carter'ın jazz dünyasında ün kazanması, çığır açan bir toplulukta gerçekleşti: Miles Davis'in ikinci büyük beşlisi. Davis'le tanışmalarını Carter'dan dinleyelim:

"Art Farmer'ın topluluğunda henüz yeni çalmaya başlamıştım. Zaten onunla çalmadan önce New York'ta farklı topluluklarda çalıyordum, bir yandan da Manhattan School of Music'teki yüksek lisans eğitimine devam ediyordum. O zamanlar New York Filarmoni Orkestrası'nda çalışan bir öğretmenim vardı, okulun dışında çalmamda hiçbir sorun çıkarmıyorlardı. Okulda zamanında olmam, derslere katılmam ve gerekli çalışmaları gerçekleştirmem yeterli oluyordu. Bir gece Art Farmer'la çalarken, kulübe Miles ve arkadaşları geldi. Daha önceden benim adımı duymuştu ve beni kendi topluluğuna dahil etmek istiyordu. Benim için heyecan verici bir gelişmeydi bu, ancak Art Farmer'ın izni olmadan ayrılmamın uygun olmayacağını belirttim. Bunun üzerine Davis, Art Farmer'dan izin aldı ve hemen California'ya 6 haftalık bir turneye çıktık.

Davis'in topluluğunda çalmak benim için çok büyük bir deneyim oldu. Bizim için büyük bir müzik laboratuarı gibiydi, hepimiz kendimizi çok hızlı bir şekilde geliştirebilme ve kendi seslerimizi bulabilme imkanına sahip olduk. Her gece birlikte çalıyorduk ve ben bu toplulukta, her gece aynı performansı göstermeyi, havanın, salonun, seyircinin durumundan ya da birçok başka faktörden bağımsız olarak her akşam aynı performansı sergilemeyi Davis'in ekibindeyken öğrendim."

1960'lı yılların ilk yarısına damga vuran Miles Davis'in beşlisindeki ritim seksiyonu çok güçlü ve yeniliklere açık bir ekipten oluşuyordu. Ron Carter'ın yanı sıra, davulda Tony Williams ve piyanoda Herbie Hancock, müziği hem armonik hem de melodik olarak çok ileri götürmüşlerdi. Ron Carter'ın kontrbasa bakış açısı da zaten bunu gerektiriyordu:

"Topluluklarda kontrbas genellikle arkada kalan bir enstrüman oluyor. Müzisyenlerin yanı sıra, birçok prodüktör veya müzik eleştirmeni de maalesef bu enstrümanı gerektiği kadar önemsemiyor. Bu sebepten ötürü de kontrbas çalan müzisyenler genellikle kendilerini, diğer enstrümanları çalan müzisyenler kadar geliştirmiyorlar. Kendilerine has teknikler geliştirmek için, kendi soundlarını daha ileriye götürmek, ya da çaldıkları topluluğa daha fazla katkıda bulunmak için daha çok çalışmaları gerekiyor halbuki. İşte benim yaptığım da buydu, sadece düzenli ve tutarlı bir şekilde çalıştım. Her çaldığımda, çaldığım müziğe daha fazla katkıda bulunmaya, müziği daha da ileriye götürmeye, bir anlamda solist çalgıları zorlamaya ve onlara daha iyi eşlik etmeye çalıştım. Mümkün olduğunca çok çalıştım ve tüm kayıtlarımda ve konserlerimde aynı soundu yakalamaya çalıştım. Bazen çaldığınız salon, mikrofonunuz, ya da kayıt yaparken birlikte çalıştığınız teknisyen ya da müzisyen çok farklı olabiliyor, sizin beklentilerinizi karşılayamayabiliyor. Ancak, her koşulda aynı soundu yaratmaya, aynı şekilde çalmaya çalıştım."

E.S.P. ve Miles Smiles gibi mühim albümler kaydeden Miles Davis beşlisi, zaman içerisinde müziğe elektronik öğeler katmaya başladı. Ancak, Ron Carter için akustik basın henüz keşfedilecek çok alanı, bu alanda gidilecek daha çok yol vardı. Bu sebepten ötürü Carter'ın görüşleri, yavaş yavaş topluluktan farklılaşmaya başlamıştı. Topluluk, 5 yıllık yoğun çalışmanın ardından eski heyecanını kaybetmişti ve artık deneyim kazanmış olan ekip üyeleri kendi yollarına devam etmek istiyorlardı. 1968 yılında kaydettikleri Filles de Kilimanjaro albümünün ilk yarısının tamamlanmasının ardından, Hancock ve Carter, topluluktan ayrıldılar. Davis beşlisinde Hancock'ın yerini Chick Corea, Carter'ın yerini de Dave Holland almıştı. Chick Corea ve Dave Holland'la birlikte yeni ve aslında çok farklı bir yapıya bürünen Miles Davis liderliğindeki topluluk, sonraki yıllarda ise günümüz jazz ve popüler müziğine katkıda bulunan önemli eserler ortaya koydu.

Carter, Davis topluluğundan ayrıldıktan sonra da 1969 ve 1970 yıllarında Davis'in birkaç stüdyo albümünde yer aldı, ancak bir daha Davis'in topluluğunda sürekli olarak yer almadı. 1960'lar boyunca Blue Note şirketinin diğer müzisyenlerinin albümlerinde de yer alan Carter, bu süre içerisinde Sam Rivers, Freddie Hubbard, Duke Pearson, Lee Morgan, Andrew Hill ve McCoy Tyner gibi müzisyenlerle birlikte çaldı.

1970'lerden sonra, jazz çok farklı yönlere ilerliyor, çok farklı soundlar ve bakış açıları ortaya çıkıyordu. Ancak, Carter akustik basına sadık kaldı, bu elektronikleşmeye ayak uydurmadı. Çok kısa bir süre bas gitar çaldıysa da, her zaman akustik bas onun odak noktasında oldu ve zamanının çoğunu ona harcadı.1970'li yıllarda Lena Horne, Hubert Laws ve George Benson'la çaldı, Art Farmer, Joe Henderson, Horace Silver'la da albümler kaydetti.

Miles Davis'in beşlisindeki ritim seksiyonu, daha sonra tekrar birleşerek VSOP adı altında konserler verdi. Tony Williams, Ron Carter ve Herbie Hancock'a Wayne Shorter ve Freddie Hubbard'ın eşlik ettiği bu topluluk 2 albüm kaydetti ve bir dünya turnesine çıktı. Aynı anda çok farklı müzisyenlerle birlikte çalan, düzenli olarak hem Blue Note'un sanatçılarının, hem de başkalarının albümleri için kayıtlar gerçekleştiren Carter'ın en önemli projelerinden biri de Sonny Rollins topluluğudur. Sonny Rollins'in topluluğunda uzunca bir süre yer alan Carter, burada müzikal anlamda en iyi anlaştığı piyanistlerden birini bulmuştu: McCoy Tyner. McCoy Tyner'ın komplike ve sert üslubu, Ron Carter ile birlikte apayrı bir boyuta ulaşmıştı. Elbette, bu topluluğun ritim seksiyonunda yer alan davulcu Al Foster da birçok bakımdan bu ikiliyi çok iyi tamamlıyordu.

Carter'la Davis topluluğunun diğer üyelerinin yolu bir kez daha 1981 yılında kesişti ve bu sefer de Herbie Hancock Quartet olarak konserler verdiler. Kısa sürede, genç yaşta kendini hem jazz, hem de Klasik Batı Müziği alanında kanıtlayan Wynton Marsalis de bu toplulukta yer alıyordu. Sadece bir albüm kaydeden bu ekip dağıldıktan sonra Carter, Wynton Marsalis'in kardeşi Branford Marsalis ile de çaldı.

Ron Carter, her ne kadar gençliğinde Klasik Batı Müziği çalmak için istediği fırsatı bulamadıysa da, 80'lerin sonunda bu alanda dikkat çekici eserler üretti. Yaylı orkestralar için besteler yapan müzisyen, uzun yıllar süren hazırlıkların ardından Blue Note şirketinden Ron Carter Meets Bach albümünü çıkarttı. Bu proje, öncesinde büyük Klasik Batı Müziği şirketleri tarafından reddedildi ve albüm çıktıktan sonra da bu çevreler tarafından benimsenmedi, ağır bir şekilde eleştirildi. Ancak, yenilikleri ve cesur işleri daha olumlu karşılayan jazz eleştirmenleri, Carter'ın bu projesi hakkında olumlu görüş bildirdiler.

Carter'ın ilginç çalışmaları arasında kendi liderliğini yaptığı bir dokuzlu bulunmaktadır. Yaylı çalgıların liderliğini kendi ürettiği piccolo basıyla yapan Ron Carter, Eight Plus albümüyle, yaylı çalgılarla, hiçbir ritim seksiyonu olmadan, çok güçlü bir swing ve blues hissi uyandırabileceğini kanıtladı. Carter, bu enstrümanı ilk defa kullanan müzisyendir. Piccolo basıyla farklı projeler de gerçekleştiren Ron Carter'ın bu albümü, 1990 yılında kaydedilmesine rağmen, yeterli ilgi görmedi ve Amerika Birleşik Devletleri'nde ancak 2003 yılında piyasaya çıkabildi.

Brezilya müziğine de özel bir ilgisi var Carter'ın; müzik yaşamı boyunca Antonio Carlos Jobim, Astrud Gilberto ve daha birçok Brezilyalı müzisyenlerin kayıtlarında yer aldı.

"1969 yılında, biz New York'ta Birdland'de çalarken, hemen yanımızda bulunan Palladium'da sürekli olarak Latin müziği yapan gruplar olurdu. Brezilyalı ya da Kübalı topluluklar, gerçek Latin müziği çalardı. O zaman tanıştığım bu müziği daha detaylı inceleyebilmek için bir süre Brezilya'da bile yaşadım. Günümüzde Amerika'da yapılan Latin müziği, aslında gerçek Latin müziği değil; birçok Amerikalı müzisyen bu müziği jazz'laştırıyor, ya da Amerikanlaştırıyor. Davulların tonalitesi farklı, ya da ritimler baştan aşağı farklı. Ben bu müziği yaptığımda, elimden geldiğince orijinal duyguyu yaratmaya çalışıyorum."

Carter'ın kaydettiği albümler arasında, kendisi için en çok anlam ve değer taşıyan birkaç albümü saymasını istedik, ancak onun için tüm albümlerinin aslında çok önemli olduğunu ve her kaydettiği albüme kendisinden çok şey katmaya çalıştığını belirtti. Carter'ı, müzik dünyasında ve jazz tarihinde bu kadar önemli bir müzisyen haline getiren bakış açısı da tam olarak bu: Tutarlılık. Carter, kendine bir yol seçti ve hep bu yolda tutarlı olarak ilerledi; kendinden beklenmeyen maceralara atılmadı. Her kaydında, konserinde aynı üst seviyeyi tutturdu ve böylece aslında farklı ba-

kış açılarına sahip ve çok farklı tarzlarda müzik icra eden müzisyenlerin dikkatini kolaylıkla çekmeyi başardı, onların birlikte çalmak istediği bir müzisyen oldu. Carter, enstrümanına çok şey kattı; kontrbası ve kontrbas konseptini çok geliştirdi. Tüm bunları, yeteneğe değil, çalışmaya bağlayan, başarılarını disiplinli olarak çalışmanın ve bu bakış açısını hayatı boyunca korumanın sonucu olarak gören bir müzisyen.

Carter'ın başarısı ve ustalığı, farklı yayınlar tarafından defalarca ödüllendirildi. Detroit News tarafından "Yüzyılın En İyi Basçısı" olarak adlandırılan müzisyen, Amerika'nın en prestijli jazz dergisi olan Downbeat tarafından birkaç kez "Yılın En İyi Jazz Basçısı" ödülüne layık görüldü. Carter'ın Miles Davis Tribute Band topluluğu ve 'Round Midnight filmi için bestelemiş olduğu Sheet Blues şarkısıyla, 1993 ve 1998 yıllarında kazandığı iki Grammy Ödülü var.

Carter, aynı zamanda 140'ı aşkın besteye sahip. Hem Klasik Batı Müziği formatında, hem de jazz formatında yaptığı besteler, başka müzisyenler tarafından da çalınıp, kaydediliyor. "Başka müzisyenlerin benim bestelerimi çalıyor olması beni gururlandırıyor. Bu bana, bestelerimin gerçekten bir anlam taşıdığını gösteriyor" diyor Carter, besteciliğiyle ilgili konuşurken. Müzisyen, aynı zamanda A Gathering of Old Men, The Passion of Beatrice ve Blind Faith gibi filmlerin de müziklerini besteledi.

Carter, onca çalışmanın, konserin, turnenin, albüm kaydının yanı sıra, aynı zamanda birçok üniversitede dersler verdi, akademik anlamda da jazz'ı yakından inceledi. Manhattan School of Music'ten mezun olduktan sonra da akademik yaşamla bağlarını koparmayan müzisyenin iki şeref doktorası var. Prestijli müzik okulları New England Conservatory of Music ve Manhattan School of Music tarafından onurlandırılan Carter, aynı zamanda 2002 yılında Eastman School of Music'in son derece prestijli Hutchinson Ödülü'nü kazandı. Yıllar boyunca, birçok genç müzisyene ders verdi, onlara yol gösterdi. Birçok üniversitede klinikler, workshoplar yönetti, jazz topluluklarına şeflik yaptı, genç yeteneklere özel dersler verdi. Boston'dayken Thelonious Monk Institute of Jazz Studies'in artistik direktörlüğünü yürüttü, 18 yıl boyunca da City College of New York'ta hem performans konusunda, hem de İkinci Dünya Savaşı sonrası jazz tarihi konusunda eğitim verdi. Hayatında en çok gurur duyduğu işin, eğitmenlik olduğunu belirten Carter, şu anda da City College of New York'ta profesörlük görevini yürütmekte.

"Yoğun tempomun içerisinde benim için en önemlisi, öğrencilerime vakit ayırmak. Şu anda özel olarak birlikte çalıştığım 5 öğrencim var. Hem onlara, hem de üniversitede ders verdiğim öğrencilerime mümkün olduğunca çok vakit ayırmaya çalışıyorum. Öğrencilerimin arasında, gelecek vaat eden ve yetenekli olduğunu gösterenler de var, ancak asıl mezun olduktan sonra yapacakları onların kariyerlerini belirleyecek. 19 yıldır New York'ta City College'de ders veriyorum. Bu yüzden öğrencilerime ve derslere kendimi adamam gerekir. Okulun devam ettiği sürece hafta içinde seyahat içeren işleri kabul etmiyorum. Sadece haftasonları seyahat ediyorum, böylece pazar akşamları ya da pazartesi sabahları New York'ta olabiliyorum. Hatta bazen turnelerimin dönüşünde havalimanından sınıflara gittiğimi bile hatırlıyorum.

Tüm bunları yapmamın en büyük sebebi, öğrencilere derslerin devam ettiğini ve onları önemsediğimi hissettirmek. Başka birisiyle değil, benimle çalışmak için buradalar ve ben de onlara elimden gelen desteği verebilmeliyim. Her zaman genç müzisyenlere, daha deneyimli, daha uzun yıllardır müzik yapan başka müzisyenleri bulmalarını, onların tecrübelerinden faydalanmalarını öğütlerim. Armoniyle melodinin uyumunu her an duymaya çalışmalı, kendilerini kısıtlamadan, gelişebilecekleri yolları bulmalılar. Başkalarının onlar için yaptığı seçimleri değil, kendi seçimlerini yapmalılar."

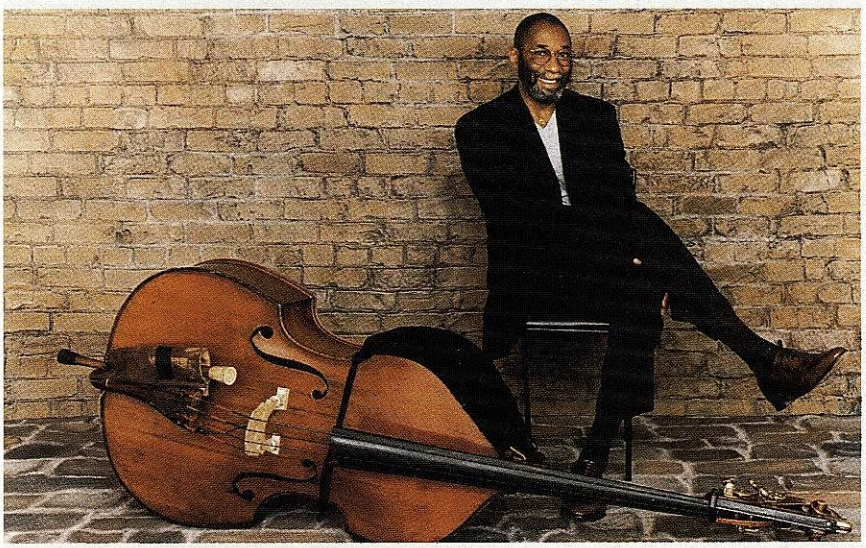

Türkiye'deki genç müzisyenlere tavsiyelerini de sorduk, şöyle cevap verdi: "Genç müzisyenlerin kendilerini geliştirmeleri çok önemli, çok çalışmaları gerekiyor. Çalabilecekleri bütün fırsatları değerlendirsinler, mümkün olduğunca canlı performans sergilesinler. Dinleyebilecekleri bütün müzisyenleri dinlesinler, onlarla konuşsunlar, onlarla çalsınlar, ülkelerinde ya da şehirlerindeki tüm konserleri yakından takip etsinler. Pratik yaparken, teoriden uzaklaşmasınlar, ama sadece kitaptan çalmasınlar, özgün tarzlarını oluştursunlar."

18 Ekim Cumartesi günü gerçekleşecek konserde, Ron Carter ve ekibi 2007 yılında Blue Note şirketinden yayımladıkları Dear Miles albümünden eserleri seslendirecek. 5 yıl birlikte çaldığı Miles Davis topluluğundan ayrıldıktan sonra geçen 40 yılın ardından, Davis'in özellikle 1950'lerde ve 1960'larda özgün bir şekilde yorumlamış olduğu şarkıları yeniden yorumlayan Carter, bu albümde harikalar yaratıyor. Son derece cesur, zor bir proje aslında Dear Miles. Hem Miles Davis'in yorumladığı ve bir döneme damga vuran eserlerini yeniden ele almak, ve bunu çok büyük başarıyla gerçekleştirmek, ustalık, ustalığın yanında da büyük deneyim gerektiriyor. İşte bu ustalığa ve deneyime sahip olan Ron Carter, albümde eserlere yeni yorumlar katarken, aynı zamanda da kendi müzikal anlayışını ve olgunluğunu da sergiliyor.

Aslında Miles Davis'e adanmış bir albümün, sadece bir ritim seksiyonundan oluşması, yani trompetsiz bir çalışma olması insanın aklını karıştırıyor. Ancak, melodilerin ele alınışı, ekip içerisindeki uyum, Stephen Scott'un dönem dönem dikey, dönem dönem de yatay bir çalış üslubu benimsemesi, Carter'ın melodik eşliği ve Morales'in perküsyon desteğiyle birlikte getirilen yeni yorum, projenin olumlu eleştirileri hak ettiğini açıkça gösteriyor.

Albümde yer alan eserler, hem Miles Davis'in defalarca yorumladığı, hem de her yorumlayışında yeni bir soluk getirdiği standartlar. Seven Steps to Heaven, Bag's Groove, My Funny Valentine, Someday My Prince Will Come, Stella by Starlight gibi parçalarda her müzisyen, farklı farklı yerlerde çok başarılı sololar gerçekleştirmiş. Özellikle Ron Carter'ın Stella By Starlight'taki lirik performansı muhteşem. Albümde, ayrıca Ron Carter'ın da iki bestesi bulunuyor: 595 ve Cut and Paste.

Carter'a, Miles Davis'e adadığı bu albümle ilgili düşüncelerini sorduk, şöyle cevap verdi: "Bence Miles Davis ölmedi. Onun ruhunun yaşadığını ve bizim yaptıklarımızı izleyebildiğini hissediyorum. Onunla birlikte çaldığımız zamanın üzerinden 40 yıl geçti, bu süre içerisinde o da çok değişmişti, ben de çok değiştim, dünyamız da müzik de çok değişti. Ama bu kadar zaman sonra, bu albümü, bu projeyi dinlediğinde Miles'ın bu yaptığımızı seveceğini biliyorum."

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Yenilikler peşinde koşan ve jazz'ın sınırlarını zorlamaktan çekinmeyen James Carter ile...

Çağımızın en yetenekli saksofoncularından olan James Carter, 17 Ekim Cuma akşamı Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda beşlisiyle birlikte sahne alacak. Daha 23 yaşındayken Japonya'da, bir yıl sonra ise Amerika'da yayınlanan JC on the Set'le dünya çapında bir müzisyen olduğunu ve üstün yeteneğini kanıtlayan müzisyen, geçtiğimiz yirmi yıl içerisinde, jazz dünyasında çok sağlam bir yer edindi. Yenilikler peşinde koşan ve jazz'ın sınırlarını zorlamaktan çekinmeyen Carter'a, İstanbul'daki konserde yine kendisi gibi yetenekli ve cesur müzisyenler Curtis Taylor (tp), Gerard Gibbs (p), Ralphe Armstrong (b) ve Leonard King (d) eşlik edecek.

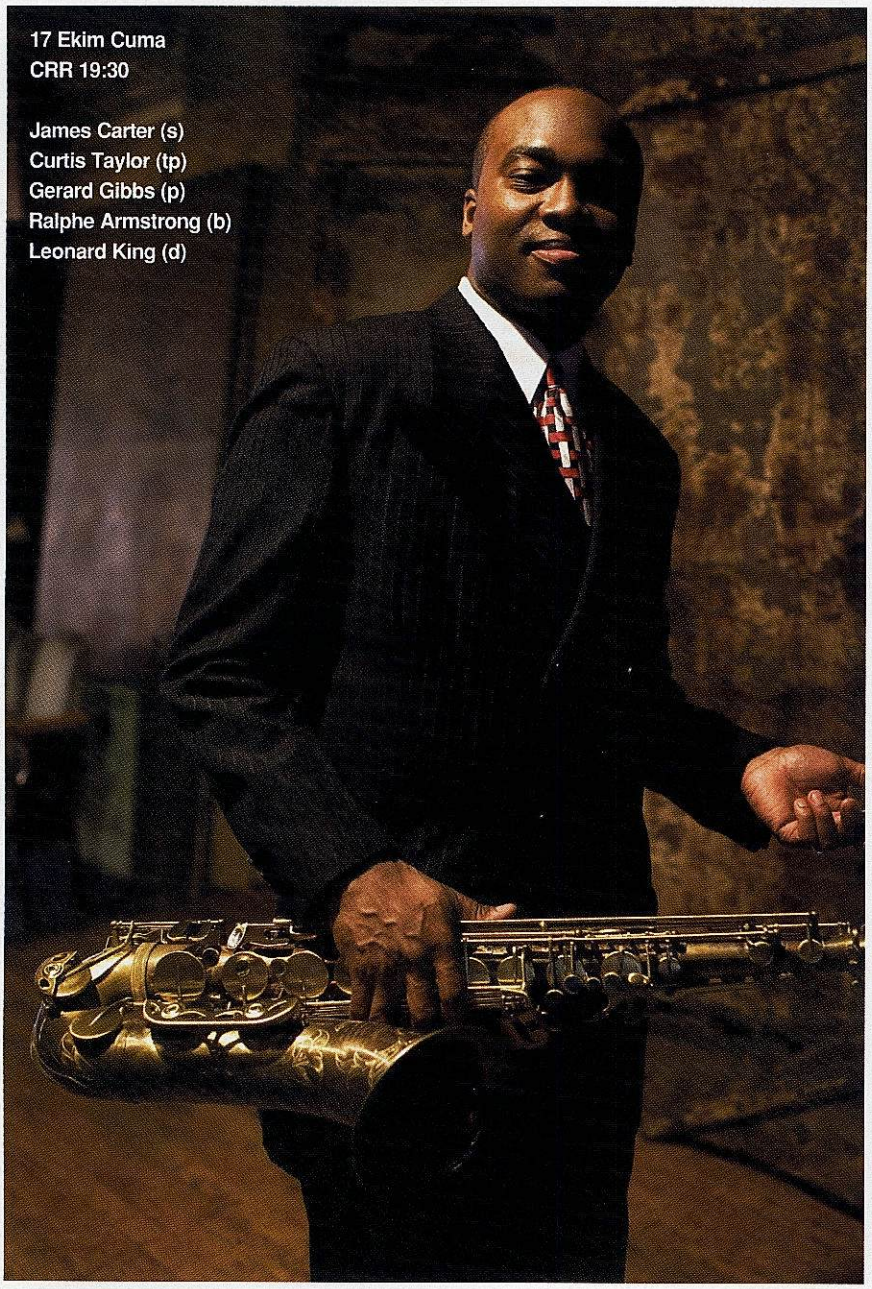

17 Ekim Cuma
CRR 19:30

James Carter (s)
Curtis Taylor (tp)
Gerard Gibbs (p)
Ralphe Armstrong (b)
Leonard King (d)

1969, Detroit doğumlu Carter, henüz 17 yaşındayken, 1986 yılında Wynton Marsalis'le turneye çıktı. İki yıl sonra New York'a tamamen yerleşen sanatçı, 1988 yılında da Lester Bowie'nin New York Organ Ensemble adlı topluluğunun üyesi oldu. 1991 yılında Tim Warfield, Walter Blanding ve Todd Williams'la birlikte Tough Young Tenors Group'u kurdu. 1995 yılında ise Jon Hendricks ve Cassandra Wilson'la birlikte, Wynton Marsalis'in Pulitzer Ödüllü albümü Blood on the Fields'ta yer aldı.

Carter, JC on the Set'ten sonra 1994 yılındaki The Real Quite Storm ve 1995 yılında kaydettiği Conversin' With the Elders albümleriyle jazz eleştirmenlerinden çok olumlu geri dönüşler aldı. Atlantic Jazz firmasıyla yoluna devam eden müzisyen, 1998 yılında Carterian Fashion albümünü, 2000 yılında ise Chasin' the Gypsy ile elektronik ve funk öğeleri yoğun olarak hissedilen Layin' the Cut albümlerini kaydetti.

Carter'ın 2000 yılı sonrasındaki albümleri, daha da yerleşmiş, Carter bu albümlerde bir anlamda sesini daha da çok bulmuştur. Billie Holiday'e adanmış olan 2003 yılındaki Gardenias for Lady Day, Carter için çok değerli bir kayıttır. New York'ta yaşadığı süre içerisinde de dönem dönem Detroit'te çalan Carter, 2004 yılında sahne aldığı ilk yer ve aynı zamanda şehrin en eski jazz kulübü olan Baker's Keyboard Lounge'da bir albüm kaydetti. David Murray ve Johnny Griffin'in de katıldığı bir canlı kayıt olan Live at Baker's Keyboard Lounge, Carter'ın canlı performansının ve anlık doğaçlamalarının da son derece başarılı olduğunu sergiler.

2005 yılında bu sefer de New York'ta, Leonard King ve Gerard Gibbs'ten oluşan org üçlüsüyle Blue Note şirketinden Out of Nowhere adlı albümü kaydetti Carter. Bu albümdeki konuk sanatçılar ise, bariton saksofonda Hamiett Bluiett ve gitarda James "Blood" Ulmer idi.

TARİHE YOLCULUK BAŞLADI!

20 Lira ödeyin, Müzekart alın. Bir yıl boyunca, Türkiye'nin 300'ü aşkın müze ve ören yerini dilediğiniz zaman, dilediğiniz kadar, gezin, gezin, gezin...

Müzekart: Müze müze gezdiren kart!

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

www.muzekart.com (0312) 444 MÜZE (6893)

TÜRSAB
TÜRKİYE SEYAHAT ACENTALARI BİRLİĞİ
ASSOCIATION OF TURKISH TRAVEL AGENCIES

Carter müziği sınırlandırmak, kısıtlamak istemez. Bu anlayışı gereği, elektronik, funk ya da indie-rock çalışmalar yaptığı olmuştur. 2005 yılında Cyrus Chestnut, Reginald Veal ve Ali Jackson'la birlikte Gold Sounds albümünü kaydettiler, ancak bu albüm jazz çevrelerinden çok rock çevrelerine hitap ediyordu.

Marsalis'in yönettiği Lincoln Jazz Center Orchestra'nın yanı sıra, Cyrus Chesnut, Rodney Whitaker, Frank Lowe, Julius Hemphill, Madeleine Peyroux, Ronald Shannon Jackson ile birlikte çalan, aynı zamanda Charles Mingus Big Band'le de turneye çıkan müzisyen, 2008 yılında Universal Jazz şirketinden Present Tense albümünü yayınladı. Bu albümde Dwight Adams (tp), James Genus (b), Victor Lewis (d), D.D. Jackson (p), Rodney Jones (g) ve Eli Fountain (perc), Carter'a eşlik etti.

Akbank Jazz Festivali'nde izleyeceğimiz müzisyenle, festivalden bir süre önce görüştük, kendisi sorularımıza içtenlikle yanıt verdi.

İlk kez saksofonla tanıştığınız zamana geri dönelim. Saksofon çalmak istediğinize nasıl karar verdiniz?

Geçmişe baktığım zaman, aslında benim saksofonu seçmediğimi, saksofonun beni seçtiğini düşünüyorum. Kader beni yönlendirdi ve henüz kişiliğimin geliştiği yıllarda saksofonla tanıştım. Uzun lafın kısası: Öncelikle saksofonun sesine vuruldum, sonra da şekline. Ve hiç unutamadığım an ise, saksofonu James Green adında bir müzisyenin sayesinde ilk kez elime aldığım zamandı. Ve o günden bu yana tutkuyla bağlıyım...

Detroit'ten New York'a taşınana kadar kiminle çaldınız?

Jazz çalmamdaki ve saksofonu canlı tutmayı başarmamdaki en büyük pay Donald Washington'a aittir. Kendileri de müzisyen olan kardeşlerim ve onun sayesinde hem geleneksel, hem de avant garde çalan müzisyenlerle tanıştım. Onlar beni etraftaki R&B müzisyenleriyle ve Top 40 müzisyenlerle tanıştırdı.

Donald Washington, müzik kariyerinizin gelişmesine ne gibi katkılarda bulundu?

Saksofon çalmaya başladığım ilk yıl, okuldaki topluluğumuzun şefine, jazz çalmayı sevdiğimi söyledim. Aslında bu adam, tam olarak kitaptan öğreten ve kesinlikle ders dışı etkinliklerden hiç hoşlanmayan bir tipti. Yaşadığımız birkaç olayda, onun jazz'a karşı olan ilgimi hiç desteklemediğini ve bundan hoşlanmadığını gördüm. Hem onunla olan ilişkim, hem de aslında dinlediğim insanların albümlerindeki fotoğrafları, benim de artık büyümem gerektiğini gösteriyordu.

Bu durumdan elbette ki hoşnut değildim, müziği bırakma noktasına gelmiştim. Ağabeyim bana sadece birkaç hafta önce birlikte çaldığı Donald Washington'ı önerdi ve onunla telefonda konuşmamı sağladı. Donald hakkında konuşurken sesindeki heyecan ve sıcaklığı duymak, okulda yaşadığım sıkıntılı dönemin üzerine bir set çekmem için yeterli olmuştu. Sonra, Donald'la bana kendimi nasıl geliştirebileceğimle ilgili bir reçete yazabilmesi için bir değerlendirme yaptık. Onun evine gittim ve kapıyı açar açmaz çok heyecanlandım. Benim için sanki paralel bir evrendi. Ailesi çeşitli çalgılar çalarmış ve müzik onun ailesi için de çok önemliymiş. Evinin bodrumu, benim için cennet gibiydi. Sehpanın üzerinde bulunan alto, tenor ve bariton saksofon, bir flüt, klarnet ve bas klarnet piyano, davul ve diğer enstrümanlarla birlikte çalınmayı bekliyordu. Hemen saksofonumu aldım ve çalmaya başladım. Çalmayı bitirdikten sonra "Saksofon çalmakla ilgili bir giriş kitabı ve kesinlikle saksofonun tüm dünyada kullanılan metodunu almalısın" dedi ve Oliver Nelson'ın Patterns for Jazz kitabından bazı notaları kopyaladı.

Donald'ın evine haftada birkaç kez gelirdim. Bana önce alıştırmaları öğretti; uzun notalar, mümkün olduğunca uzun ve düzenli. Kromatik dizileri çok çalıştık, tüm bunlar enstrümanı ısıtmak, ıslatmak içindi ve bugün bile baktığımda bu egzersizlerin benim için çok önemli olduğunu görüyorum. Aslında her ders 5 saat sürüyordu; hem de ders başına sadece 5 Dolar! Ayrıca, kendi albüm koleksiyonunu bana kiralıyordu, hatta kendi enstrümanlarını bile bana verdiği oluyordu. Gerçekten kendi enstrümanlarını, başkasına çalması için veren kimseyi ben tanımıyorum! İşte bu benim müziğe gerçekten başladığım zamandı...

Sizin orada bulunduğunuz zamanlarda Detroit, özellikle endüstrinin azalmasıyla birlikte, ekonomik anlamda daha zayıf bir şehir haline gelmişti. Sizin bulunduğunuz yıllar içerisinde orada çalmak zor muydu?

Aslında zor olan kısım orada müzik çalmak değil jazz çalmaktı. Elbette Detroit'in New York gibi müzikle ve sanatla dolup taşan bir yer olmasını bekleyemezsiniz.

1980'lerde yetişen bir müzisyen olarak, en azından haftada bir, bir yerlerde çalma şansım oluyordu. Bir jam session'a katılabiliyor, başka birisinin konserinde çalıyor, ya da kendi konserimi veriyordum. Her zaman için çalabileceğiniz ya da seçmelerine katılabileceğiniz bir topluluk, bir fırsat bulabiliyordunuz. Özellikle ulusal radyolar bu konuda biz müzisyenlere olanak sağlıyordu. Ben bu yıllarda hem çalmak için, hem çalışmak, hem de radyolarda, kayıtlarda öğrendiklerimi uygulamak için kendime gerekli fırsatları oluşturdum.

Daha sonra Detroit'ten New York'a taşındınız. New York gibi zor bir şehirde, müzik kariyerinize yeniden başlamak zor değil miydi?

Hayır, çünkü 1988 yılında Detroit Institute of Art'ın düzenlemiş olduğu Creative Series konserlerinde, konuk sanatçı olarak trompetçi Lester Bowie ile birlikte çalmıştım. Konserden sonra bir araya geldik ve daha sonra The New York Organ Ensemble olacak olan topluluk hakkında tekrar benimle bağlantıya geçeceğini söyledi. Aynı yılın Kasım ayında, birlikte çalmak için beni New York'a çağırdı. New York her zaman hayal ettiğim yerdi ve artık geri dönemezdim. Ayrıca, New York'a bir yıl içerisinde tamamiyle taşınabilecek kadar da şanslıydım. Orada amcamlarla birlikte kalıyordum ve bu da nerede kalacağımla ilgili endişe etmememi sağlıyordu.

Jazz eğitimi hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce jazz nasıl öğretilmeli?

Jazz eğitiminin kesinlikle çok gerekli ve zaruri olduğunu düşünüyorum. Ama dikkat edilmesi gereken çok önemli başka bir nokta var. Çok fazla çalışmak, bazen tehlikeli olabiliyor. Çok çalışmış olmak bazen insanı mekanik olmaya itiyor ve kişinin kendi stilini oluşturması için gereken insani faktörleri ortadan kaldırabiliyor. Eğitim hakkında da şöyle düşünüyorum; temel bilgiler verilmeli, akor dizileri, soloların çalışılması, soloların bulunduğu kayıtların tekrardan gözden geçirilmesi önemli. Ama bunların hepsinden önemlisi bire bir iletişim ve usta-çırak ilişkisi. Tüm bu bilgilerin aktarılmasında ve öğrencinin zamanı geldiğinde özgür bir şekilde kendi yolunu bulmasının desteklenmesinde eğitmenin rolü çok önemli. Kesinlikle çalışmak gerekli, eğitim almak gerekli, en azından enstrümanı öğrenmek, onu yakından tanımak için çok önemli. Eğer enstrümanınızla bir olursanız, o zaman müziğinize kendi imzanızı atabilir, kendi tarzınızı yaratabilirsiniz. Kulaklarınızı, gözlerinizi ve diğer tüm duyularınızı açmalısınız, o zaman her şey mümkün olabilir.

Hali hazırda ders veriyor musunuz, öğrencileriniz var mı?

Şu anda yok. Turneler başladığında, durum açık ve net bir şekilde belirdi. Hafta boyunca öğrencilerimle gerekli olan yakın ilişkiyi sürdüremeyeceğimi, onlarla yeteri kadar ilgilenemeyeceğimi gördüm. Öğrenciye bir aylık ağır bir iş, yoğun bir ödev verip, bir ay kendisiyle ilgilenmedikten sonra ondan büyük gelişme beklemek haksızlık olurdu. Bu süre içerisinde yeterli yönlendirmeyi sağlayamadıktan sonra, istenmeyen alışkanlıklar da ortaya çıkabilir. Tüm bunları düşündüğümde, daha fazla ders vermememin uygun olacağına karar verdim.

Tanıdığınız başarılı, genç, yetenekli müzisyenler var mı?

Curtis Taylor çok iyi bir trompetçi olma yolunda ilerliyor, özellikle yumuşak sound'u ve onun yanında insana tatlı gelen bir küstah üslubu var. Vincent Chandler, çok güçlü ve düşünceli bir tromboncu ve besteci. Bilmediği, yeni alanlara girmek ve yeni keşifler yapmaktan çekinmeyen bir vokalist olan Erika Johnson, en iyi müzisyenlerle birlikte söyleyebilen, çok iyi scat yapabilen ve her söylediğinde ruhunu müziğe katan bir sanatçı.

1980'lerde Detroit'te yaşayan, gençlik günlerimizi birlikte geçirdiğimiz tenor saksofoncu J.D. Allen'ın yeri de benim için çok özel. Allen'ın çaldığı notaların, herhangi bir kitaptan değil, tamamen dürüst ve açık bir yerden geldiğini hissedebilirsiniz.

Wynton Marsalis de, kariyerinizin başlangıcında birlikte çaldığınız müzisyenlerden biri. Onunla çalmaktan ve çalışmaktan ne öğrendiniz? Bugünlerde bir araya gelip hala çalıyor musunuz?

1985 yılında henüz 16 yaşındayken ve henüz kardeşi Branford, Sting'le çalmaya başladığında birlikte çaldık Wynton'la. Daha önce senfoni orkestrasıyla birlikte çalmak için Detroit'e gelmişti ve katıldığı soru cevap toplantısında tanışmıştık. Ama New York'tayken onun topluluğunda uzun süre çalmadım. Belki bir haftasonu orada ya da burada birlikte çaldık, ancak hiç bir zaman tam bir hafta boyunca ya da daha uzun bir süre boyunca çalmadık. Birlikte hiç albüm kaydı gerçekleştiremedik. Branford'dan boşalan yerde, Wynton'la çalmak benim için çok iyi bir deneyimdi. En son onunla 2004 yılında, New York Lincoln Center'ın yeni yerinin açılışında konuşmuştum.

Geçtiğimiz yıl Wynton Marsalis Lincoln Jazz Center Orchestra'yla birlikte Türkiye'ye geldiğinde, jazz hakkındaki görüşlerini dinleme fırsatını buldum. Marsalis'in jazz hakkında çok net bir tanımı ve görüşü var. Siz ne düşünüyorsunuz?

Bence jazz bir gelişim ve süreçtir ve jazz çalmanın en iyi yanlarından biri, her akşam çalabilmek, her akşam birbirinden farklı bir şekilde çalabilmektir. İnsanın değişken olmasını sağlar. "Tamam, şimdi hazırız, bu gece swing çalacağız" ya da "Bu gece bebop çalacağız"ın ötesinde bir şey. Jazz çalmak, gerçek anlamıyla bunların hepsini yapabilmek ve kendi ufkunuzu genişletebilmekle ilgilidir. Kulaklarınızı ve gözlerinizi açın çünkü insanların size empoze etmeye çalıştığı fikirler, sizi bir yere getirmez. Sizi bir yere getirecek olan tek şey vardır, o da kendinizdir ve jazz'la ilgili bence tüm görüşler geçerlidir.

Zaman içerisinde, çok yetenekli ve çok iyi jazz müzisyenleriyle birlikte çaldınız. En çok kiminle çalmaktan zevk aldınız?

Lester Bowie. Çünkü o her zaman müziğe yeni bir şeyler eklemek peşindedir. Her zaman bir besteyle ilgili insanlarla konuşmaya hazırdır, müziğe korkusuzca yaklaşır. Tabi eğer onunla çalıyorsanız, sizin de onun cesaretini taşıyarak çalmanız gerekir.

Tabi ayrıca Eartha Kitt ve Nancy Wilson'la da çalmayı çok severim. Vokalistlerle birlikte çalmak, her müzisyenin ihtiyacı olan bir tecrübedir. İnsani yeteneklerin vokal olarak nasıl ortaya çıktığını anlamak çok önemli. Ben de bunu zaman zaman yapmaya çalışıyorum. Ayrıca, Marcus Miller'la ve Herbie Hancock topluluğundan Bennie Maupin'le çalmaktan da çok büyük zevk aldım. Onlarla uzun süre konuşmuştuk, üç bas klarnetle bir albüm yapacağımıza dair. Bu konuyu tekrar gündeme getirmemiz gerekiyor sanırım...

Org üçlünüzle uzun süredir çalıyorsunuz. Aynı ekiple uzun süre birlikte çalmanın size ya da müziğinize ne kattığını düşünüyorsunuz?

Evet, geçtiğimiz Haziran'da yedinci yılımızı doldurduk. Bu kadar uzun süre birlikte çalmak çok iyi bir duygu. Leonard'la birlikte, ilk kez tanıştığımızda R&B ve Top 50 müzisyenlerinden biri olan Gerard'ın gelişimini izledik. Artık onun ana odak noktası çok değişti. Aslında ilk kez daha yeni turneye çıkıyoruz. Turneye çıktığınızda ekipteki müzisyenlerle daha da yakın ilişkiler kuruyorsunuz. Çünkü sadece sahnede bir araya gelmek değil, sahne dışında da bir arada vakit geçirmek, karşınızdakini tanımanıza yardımcı oluyor. Yani sadece çalmak değil, müziğinizin daha da olgunlaşması için müziğin dışında yaşamak ve paylaşmak da gerekli.

Jazz tarihini incelediğimizde farklı janrlar, kategoriler görüyoruz, hem tarihçiler, hem de eleştirmenler müzisyenleri ve yapılan müziği farklı şekillerde sınıflandırabiliyor. Örneğin, bebop, post bop, cool, ya da fusion, avant-garde gibi sıfatlar kullanabiliyor, dönem dönem müzisyenlerin belli akımları takip ettiğini görebiliyoruz. Ancak günümüzde, jazz'ı tanımlamak ya da çalınan müzikleri kategorize etmek daha zor. Sizce jazz nereye gidiyor, siz nereye gitmek istiyorsunuz?

Geçmiş önemlidir. Bir ayağımın eski, bir ayağımın yenide olduğunu düşünürüm hep ve gelenekle moderni bir araya getirmeye çalışırım. Geçmiş hakkında bilgi sahibi olmak, hem deneyimli olmayı, hem de daha dolu olmayı sağlar.

Aslında şu anda bir yanda müziğin daha sınırlandırıldığı, net bir çerçeve içerisine yerleştirildiği Lincoln Center olgusunu görebiliyorum. Ancak aynı zamanda müziğimiz hala güncel. İşte bu yüzden müziği tanımlamak zor geliyor. Geleneği taşıyarak, geleneğe bağlı kalarak çok yeni şeyler deneyebiliyoruz. Bence her şeyi bir araya getirmelisiniz, her şeyi içeren bir fikir oluşturmalısınız. Ancak böyle jazz yapabilirsiniz.

Bir yüzyıl sonra müzik eleştirmenlerinin sizin ve müziğinizle ilgili ne söylemesini isterdiniz?

İsmimi doğru yazsınlar yeter.

Eskiden jazz toplumsal bir başkaldırıydı, sokaklarda çalınan bir müzikti. Ancak zamanla belli bir grup insanın ilgilendiği komplike bir sanat oldu, sokaklardan konser salonlarına taşındı. Siz bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Evet, bu bir gerçek. Jazz'ın bir sanat formu olarak algılanması bir anlamda güzel, çünkü bu aslında insanların kalbine ve ruhuna hitap edebilecek bir müzik. Sonuçta hepimizin asıl amacı bir hikaye anlatmak. Eğer hikayenizi istediğiniz şekilde anlatabiliyorsanız, onu nerede anlattığınızın bir önemi yok, bu yer bir gardırop da olabilir Wembley Stadyumu da...

Peki, büyük konser salonlarında mı çalmayı tercih edersiniz, yoksa daha küçük jazz kulüplerinde mi?

Belli bir itibarı olduğu takdirde, her iki

tarz mekanda çalabilirim. Her yerde, dinleyicilerimle iletişim kurmak, bağlantı kurmak isterim. Genellikle baştan çalacağımız şarkılarla ilgili bilgi vermek isterim, yaptıklarımızı bir de sözle anlatmayı, tanıtmayı tercih ederim. Genel olarak izleyicilerimle iyi iletişim kurduğuma da inanıyorum.

Hip hop kültürüyle ilgili ne düşünüyorsunuz? Rap müzisyenleriyle birlikte çaldınız mı?

Aslında müziği sınıflandırmayı sevmiyorum, ne zaman karşıma gerçekten iyi bir fırsat çıkarsa, değerlendirmek isterim. Hepsi benim için bir deneyimdir. Her an her şey olabilir. Bunun gibi karşılaşmalar benim için çok önemlidir. Bunlar, değişimi tetikler. Kesinlikle her türlü proje içerisinde yer almak, farklı deneyimler kazanmak isterim.

Jazz, Amerika Birleşik Devletleri'nden yola çıktı ve Avrupa'ya yayıldı. Avrupa'da günümüzde farklı bir jazz var. Çok yetenekli, yaratıcı ve yenilikçi müzisyenler çok değişik denemeler yapıyorlar. Siz bu açıdan Avrupa'yı nasıl görüyorsunuz?

Aslında bu konuyla ilgili 1920'lere ve 1930'lara gitmemiz gerekiyor. Aslında bu o dönemde Avrupa'da yaşanan rönesansla ilgili; tabi bir de savaş var, İkinci Dünya Savaşı. Bu dönemlerde Fransa'da Hot Club gibi mekanlarda Louis Armstrong ve onun gibi müzisyenler çalmaya geliyordu. İşte o zaman Avrupalılar bu müziği sevdi ve onu tuttular, çünkü jazz size kendinizi özgür bir şekilde ifade edebilmeniz için olanak tanır. Ancak, Avrupa'daki genel fazlasıyla gururlu bakış açısı ve onların kendi kültürlerinden gelen etkileşimlerle birlikte artık jazz Avrupa'da daha farklı oldu. Avrupa'da jazz çok daha sakin, yavaş, cool...

Jazz ve müzik hakkındaki felsefeniz nedir? Ne söylemek istiyorsunuz?

Uzun bir zaman önce bir öğretmenim, müziğin ve hayatın birbirinden ayrılamayacağını söylemişti. Eğer gerçekten müzikle bağlantıdaysanız, hayata ve kendinize karşı dürüst olduğunuzu hissedersiniz. İşte bunu da kitaplara bağlı kalmayıp, gerçekten müziğin derinlerine, kaynağına inerek gerçekleştirebilirsiniz. Bedeniniz, zihniniz, ruhunuz ve kendinizi nasıl hissettiğiniz başkalarına iletilecek ve böylece sizi dinleyenlerle iletişim kurabileceksiniz.

Müziğinizin ve müzikal üslubunuzun en büyük ilham kaynağı kimdir?

Özellikle sound olgusundan ötürü bu konu eskilere, Donald Washington'a uzanır. Onunla ilgili konuşurken hep bahsetmiş olduğu uzun sesler, benim çalışımı etkiledi. O beni hem sound olarak, hem de fikir olarak çok etkiledi. Benim için çok büyük bir ilham kaynağı.

Besteleriniz için ilham kaynağınız nedir?

Bestelemek, yaratmak farklı bir olgu:

Bazen birileri bana bir şey veriyor, belki de bir iki ölçü, bazen rüyamda görüyorum ve onun üzerinde çalışmaya başlıyorum. Bazen aklıma bir melodi takılıyor ve kendi kendime mırıldanırken bir anda onu yazıyorum. Aslında o zihnin bir yeteneği, başka bir şey değil... Benim için ise insanlar, hatıralarım, belki de kelimeler...

Size, hayatınızda müzikal anlamda önemli yerleri olan iki kişi hakkındaki görüşlerinizi sormak istiyorum: Billie Holiday ve Django Reinhardt. Onların müziği ve kendi müziğiniz hakkındaki görüşlerinizi detaylandırabilir misiniz?

Evet, Billie Holiday, Django Reinhardt. Gerçekten bununla ilgili tüm akşam konuşabiliriz. Sadece beni stil anlamında, sosyal anlamda ve müzikal anlamda besleyen en büyük kaynakların onlar olduğunu söyleyebilirim.

Birçok enstrüman çalıyorsunuz ve tüm bu enstrümanlarda kendi üslubunuzu oluşturuyorsunuz. Çok enstrüman çalmak zor olmuyor mu, tüm bu enstrümanlara nasıl vakit ayırabiliyorsunuz?

Bazen tam olarak hakkını veremediğimi düşünüyorum, çalarken zaman zaman oto pilot konumuna geçiyorum. Bazen uzun zamandır çalmadığım enstrümanları çalıyorum. Bu his, insanın evinde olmasına benziyor. Daha önce müzik enstrümanlarıyla ilgili söylediğim bir şey: eğer enstrümanınız sizi tutuyor, aranızda gerçek bir elektrik oluşturuyorsa, sürecin belki de dörtte üçünü aşmış oluyorsunuz. Enstrümanınızla gerçekten rahat, çok rahat olmanız gerekli.

Müzikte sound ve melodinin arasındaki ilişki sizin için nasıldır?

Aslında son zamanlarda melodinin ötesine geçtiğimi hissediyorum. Bazen uzun süren duraklamalar, esler veriyorum ve tüm müziği bir konuşma haline getirmeye çalışıyorum. Sanki birisiyle karşılıklı oturmuşuz bir konuşuyormuşuz gibi... Sound'u melodinin bir parçası, ayrılamaz bir parçası olarak görüyorum. Daha da önemli ve kritik olan konu da, diğer müzisyenlerle birlikte oluşturduğumuz ekip sound'u. Ritmik, melodik, ya da armonik uyum kadar önemli tüm soundun üzerindeki etkiniz ve ortak olarak oluşturduğunuz dinamik.

Önümüzdeki dönemlerdeki projelerinizden bahseder misiniz?

Sonbaharda en son albümüm olan Present Tense'i sunmak üzere Avrupa'da beşlimle birlikte turnede olacağız. Ayrıca 2009 Mart'ta ise Berlin'de World Sax Quartet olarak çalacağız. Ayırca, şu anda Roberto Sierra ve Detroit Senfoni Orkestrası tarafından hazırlanan Concerto for Saxophones'u da içeren bir proje üzerinde çalışıyorum, bu projenin bir de albümünü kaydedeceğiz. Çok heyecan duyduğum projede ayrıca Regina Carter, Roberto Sierra ve benim için özel olarak bestelenmiş bir eser de bulunuyor.

Son bir soru, İstanbul'daki konserinizle ilgili beklentileriniz nedir?

Kapalı çarşıya gitmek istiyorum, İstanbul'daki enstrümanları görmek istiyorum. Ayrıca, yemek, İstanbul'un yemekleri harikaydı!

Müzikle insan öğesi iç içe geçtiğinde, insanlarla ilgili düşünmeyi bırakıyor, insanlıkla ilgili düşünmeye başlıyoruz. İnsanların hangi sınıftan olduğu, ne kadar parası olduğu ya da hangi ırktan olduğu bir önem taşımamaya başlıyor. İşte bu yüzden müzik, insan olmadan anlam taşımaz. İstanbul'da çok iyi bir izleyici kitlesiyle karşılaşacağımı düşünüyorum.

Vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederiz. İstanbul'da keyifli vakit geçirmenizi diliyorum.

Ben teşekkür ederim, İstanbul'da görüşmek üzere.

Emre Memecan
ememecan@yahoo.com

Jason Moran;
"müziğe giden kapıyı hep açık tutuyorum..."

Jason Moran 1975'te Houston, Texas'ta doğmuş. Küçük yaşlarda piyano çalmaya başlayan sanatçı, sonraki yıllarda sıkılıp bırakmayı düşünürken Thelonious Monk'un müziği ile tanışınca, ilgisi tazelenmiş. Lise yıllarında Houston'da sanat okuluna devam ettikten sonra New York'taki ünlü Manhattan Müzik Okulu'na gitmiş. Bu okulu tercih etmesinin sebebi ise ilerici bir müzisyen olarak bilinen, piyanist Jaki Byard ile çalışma imkanı olmuş. Jaki Byard sanatçıya 4 yıl boyunca öğretmenlik yapmakla kalmamış aynı zamanda en genel anlamıyla rol modeli de olmuş. Jason bu okulda geçirdiği süre içinde aynı zamanda Muhal Richard ve Andrew Hill gibi ilerici ve yaratıcı özellikleriyle sivrilen diğer müzisyenlerle de çalışıp, kendi tınısını bulma arayışlarında onlardan ilham almış.

Moran'ın profesyonel kariyeri okula devam ederken, arkadaşı davulcu Eric Harland'ın kendisini Greg Osby'ye tavsiye etmesiyle başlamış. Osby ile ilk olarak bir Avrupa turnesine çıkan Moran o günden beri Osby'nin turne ve kayıtlarında yer almaya devam ediyor. İlk kaydı da yine Greg Osby'nın grubunda Blue Note'dan çıkan 'Further Ado' adlı albüm olmuş.

Jason Moran'ın ilk albümü 'Soundtrack to Human Notion' 1999'da piyasaya verilmiş ve genel olarak çok olumlu eleştiriler almış. Daha sonra, Basçı Tarus Mateen ve davulcu Nasheet Waits ile Bandwagon isimli trioyu oluşturan Moran, bu grupla 'Facin Left', 'Black Stars', 'Live at the Village Vanguard', 'Same Mother' ve son olarak da 'Artist in Residence'adlı albümlere imza atmış. 'Black Stars'da Sam Rivers (s) ile birlikte çalan Moran, grubu dışında Cassandra Wilson, Joe Lovano, Don Byron, Steve Coleman, Lee Konitz, Von Freeman, Ravi Coltrane ve Stefon Harris gibi müzisyenlerle de çeşitli çalışmalar yapmış. Bu arada bir de 'Modernistic' adıyla yayınlanmış olan bir solo albümü var.

Jason Moran'ın yaptığı ilginç işlerden biri de, aldığı bir burs dolayısıyla girişiği insan sesini kullanarak yaptığı denemeler. 'Live at the Village Vanguard' albümünde yer alan bu çalışmalar gerçekten ilginç ve iftiharla belirtelim ki ?, bu şeklide yapılmış bir Türkçe kayıt da 'Ringing My Phone (Straight Outta Istanbul)' adıyla bu albümde yer alıyor.

Akbank Jazz Fesivali dolayısıyla İstanbul'a tekrar gelecek olan Jason Moran ile e-mail yoluyla bir röpörtaj yapma fırsatımız oldu. Festivalin organizasyonunu yapan Pozitif aracılığıyla gerçekleşen bu röpörtaj için hazırladığımız sorular, Pozitif'in bize ilettiğine göre, sanatçının menajeri tarafından, neden olduğunu anlamadığımız bir sebepten dolayı değiştirilmiş ve değişen sorulara verilen cevaplarla röpörtaj bize geri geldi. Sanmayın ki soruların orijinal hali dünyanın en acaip sorularıydı ama vatandaş öyle uygun görmüş, eh, biz de umduğumuzu değil bulduğumuz yiyelim, buyrun...

Başlangıçtan bu yana, bir müzisyen olarak nasıl bir değişim sürecinden geçtiniz?

Öncelikle yaşım ilerledi. Her geçen gün bakış açımın bir ölçüde değişmesine sebep oluyor. Jazz dünyasına ilk adım attığımda ilk önceliğim birey olarak olabildiğince özgün ve güçlü olmaktı. Bu benim yapacağım müziği, işbirliği yapacağım müzisyenleri, çalacağım konserleri, dış dünyaya vereceğim imajı belirleyen bilinçli bir seçimdi. Sürekli bir değişim içindeyim. Bu sürecin son halkası da ikiz oğullarımın dünyaya gelmesi oldu. Hayatıma olanüstü bir yenilik getirdiler. Şu andaki amacım onları iyi birer adam olarak yetiştirmek.

İleride üzerinde çalışmak istediğiniz yeni fikirler veya ilgi duyduğunuz konular neler?

Şu anda uğraştığım herşeyi bu çerçevede görebiliriz. Önümüzdeki yıl bir Alonzo King's Lines Ballet adlı dans grubuyla çalışmalar yapacağım. Glenn Lion isimli bir sanatçının ilk kısa filmine müzik yapacağım. Stan Douglas adlı video sanatçısıyla da Alban Berg'in 'Lulu' adlı operasının yeni bir verisyonunu yapmak için birlikte çalışacağız. Bandwagon ile işbirliğimiz sürüyor, bu arada da Charles Lloyd, Jenny Scheinmann, Paul Motian ve Cassandra Wilson'la birlikte çalışıyorum. Olağanüstü bir konumdayım. Sanatsal olarak bir çok imkanlar görüyorum; bir kariyer hayali kursaydım bundan daha fazlasını isteyemezdim.

Jazz'ın sınırlarını esnetiyor gibisiniz; bu konuyla ilgili olarak ne düşünüyorsunuz?

Müzik yaşadığımız dünyanın bir parçası. Müziğimi insanlarla paylaşmak için birçok yere gidiyorum. Hayatımda ilk defa Türkçe'nin sesini duyduğumda o kadar etkilendim ki, Türkçe konuşan bir kadının sesini kaydettim ve daha sonra bu bir bestenin temelini oluşturdu. Hayranlık duyduğum, Duke Ellington, Louis Armstrong, Herbie Nichols, Miles Davis gibi bütün müzisyenler kendi hayatların hep müziklerine kattılar. Benim için de kendi hayatım müziğimin temel taşlarından biri. Bu sadece armoni ve ritimin ötesinde bir şey. Hayatımda birçok tını ve ilgi alanları var; müziğe giden kapıyı açık tutuyorum ki benim hayatım da bir besteye dönüşebilsin. 'Break Down' adlı bestem bütün bunları izah ediyor aslında.

Yapmaktan en fazla hoşlandığınız şey nedir ve neden acaba?

Birini diğerlerinin üzerinde tutamam çünkü benim için hepsi aynı derecede önemli. Başka birinin grubunda çalarken, diğerleriyle nasıl çalışacağını, nasıl destek olacağını, müziği nasıl içselleştireceğini, nasıl bir manevi bağ kuracağını ve grubun liderine nasıl yer açacağını anlamak önemlidir. Liderlik yaptığın bir grupta ise, bestelere hakkını verecek şekilde diğer müzisyenleri serbest bırakmak önemlidir. Besteci olarak ise mesele hikayeyi nasıl anlattığınızdır. Bunların her biri diğerlerini destekler, dolayısıyla da özellikle tercih ettiğim biri yok.

Nasheet ve Tarus ile aranızdaki dinamiklerden bahseder misiniz?

9 yıldır birlikte çalıyoruz. Onlarda her zaman hayranlık duyduğum şey yeni fikirleri denemeye hep açık olmalarıdır. Başarımda ve Bandwagon'ın tınısının oluşmasında büyük pay sahibiler. Mingus, Miles, Coltrane, Coleman gibi beğendiğim diğer gruplara baktığımda bas ve davulun olağanüstü ve sanki tekmiş gibi görünen birlikteliğini görüyorum. Tarus Ve Nasheet de, Garrison & Jones, Mingus & Richmond, Carter & Williams, Haden & Higgins, Holland & DeJohnette birlikteliklerindeki gibi olağanüstü bir ilişkiye sahipler. Böylece bana üzerinde hareket edeceğim düzlemi veriyorlar. Onların, bir türbülans veya durgun bir deniz duygusunu nasıl yaratacaklarını bilmelerini çok beğeniyorum. Onlarla birlikte sahnede olmak olağanüstü bir durum. Ayrı ayrı olarak da son derece özgün kişilik ve müzikal karaktere sahipler. İnsanlar bu yüzden onları takdir ediyor ve bu yüzden de bu grup geçerliliğini sürdürebiliyor.

Eşiniz Alicia ile çalışmak nasıl, özellikle zor veya kolay tarafları var mı?

Onunla çalışmak rüya gibi çünkü hayatta tanıdığım en yaratıcı insan. Hayatta ondan daha fazla yeni fikri olan pek fazla insan olduğunu sanmıyorum. Daha da ötesi, bir fikre inanınca onu 'masterwork' yapabiliyor. Yılda sadece 2-4 beste yapıyor ama bunlar hep benim en beğendiklerim içine giriyor. Müzik, sanat, sahne performansı, parasal meseleler gibi konularda çok net düşünebilen, olağanüstü bir kadındır. Eşinizle çalışamanın dezavantajlı tarafları da var, çünkü arka planda uzun ve ortak bir geçmiş olunca temiz bir sayfa açmak güç oluyor. Tanımadığım biriyle çalışınca, temiz bir sayfayla başlama imkanı oluyor ve istediğim kadar resmi olabiliyorum. Alicia ile çalışırken, örneğin provalarda, resmiyeti koruyamıyoruz. Bazen resmiyet iyidir.

Çağdaş müzisyenlerde en çok kimi beğeniyorsunuz ve neden?

Gonzalo Rubalcaba, gerçek bir deha. Piyano üzerindeki kontrolüne hayranım, Her nota ve cümle anlam taşıyor. Bu derece kontrol sahibi bir piyanisti dinlemek gerçek bir şölen. Şu anda, piyanoda kralım o.

Sanatsal yaratıcılık ve ticari başarı dinamikleri nasıl çalışıyor? Günümüz jazz dünyasına bu açıdan baktığınızda ne görüyorsunuz?

Yaratıcılık ve başarı iki ayrı subjektif kavram. Bazıları başarının parasal olarak iyi durumda olmak olduğunu düşünür. Bazıları için yaratıcılık dünyayı değiştiren en yeni fikir anlamına geliyor. Ben piyanist / besteci olarak hayatını idame ettirmeyi başarmış biri olarak kendimi başarılı görüyorum. Okuldan mezun olduğumda profesyonel olarak çalışıyordum ve müzikten başka dayanağım olmadı. Bence bu başarı. Hep yaratıcı bir tarafım oldu çünkü öğretmenlerim bana buna ulaşacak yolu gösterdiler. Andrew Hill bana hep müziğimin tınısıyla güçlü olduğumu söylerdi. Blue Note bana hiç bir zaman nasıl bir müzik yapmam gerektiğini, kimle çalmamın uygun olduğunu söylemedi, bu kararları hep ben verdim. Muhal Richard kimsenin evime gelip bana piyanodan elimi çekmemi söyleyemeyeceğini öğretti. İlk albümümden beri, seçimlerimi hep ben yaptım. Çalışmak istediğim müzisyenlerle, beni etkileyen sanatçılarla çalıştım, Benim için her şey ama her şey doğal olarak gelişti ve bence bu bozmaya cüret edemeyeceğim ilahi bir sanatsal yaratıcılık durumu.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

STEPHAN MICUS,
BATIDAN DOĞUYA MÜZİĞİ ARAYAN ADAMIN ÖYKÜSÜ

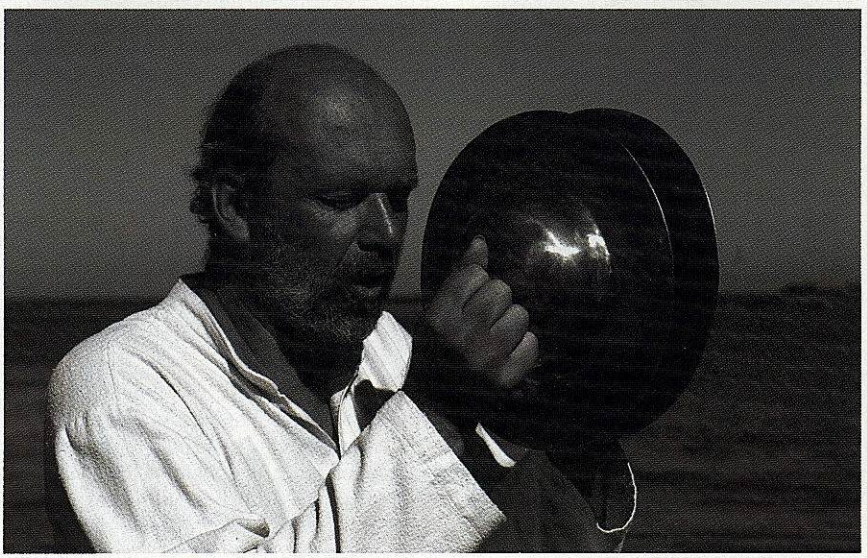

Akbank 18. Jazz Festivali bu yıl gerçekten sıra dışı bir müzik insanını Türk hayranları ile buluşturacak. Alman müzisyen Stephan Micus kelimenin gerçek anlamı ile sınırlarını aşmış, ufka doğru yelken açmış bir insan. Duduk, sakhuaci, Bavyera kanunu, kalimba, ney, Japon flütü gibi Avrupalılara egzotik gelen Ortadoğu ve Asya enstrümanları çalıyor. Şarkı da söylüyor, gerektiği zaman çalışmalarında kendisine eşlik eden bir teyp de var.

Festivalin basın bülteninde onun için şöyle bir ifade kullanılmış:

Henüz 16 yaşındayken dünyanın farklı köşelerindeki farklı kültürleri tanımak için çıktığı yolculuğu, müziğe olan tutkusuyla daha heyecanlı bir deneyime dönüştüren Stephan Micus, şimdi değişik coğrafyaların yarattığı, içinde her rengi ve ritmi barındıran bir müziğe sahip. Yolculuklarında özellikle Batı dünyasının çok iyi tanımadığı yerel enstümanlarla ilgilenen ve bu enstrümanların yerel ustalarından dersler alan sanatçı, bu deneyimi kendi beyin kıvrımlarından geçirerek evrene ait ezgiler yaratıyor.

Geleneksel enstrümanları geleneksel olmayan bir tarzla kalıplarının dışına çıkaran Micus, çaldığı enstrümanın içselliğini yitirmeden farklılaşmasına izin veriyor. Bu enstrümanlar onun birçok kompozisyonu ve performansında daha önce hiç bir araya gelmedikleri şekilde birleşiyor. Ortaya çıkan şey ise bambaşka bir vizyona sahip kültürlerarası bir müzik oluyor.

Micus, özellikle etnik enstrümanların akustik sadeliğinin peşinde koştuğu şarkılarında kendini bu koronun bir parçası haline getiriyor. 'Athos'da Antik Yunan'a ait Meryem Ana için bir duayı, 'Life'da bir antik Japon Koan'ı besteleyen, 'Desert Poems'de ingilizce iki orjinal şiiri performe eden Micus, Avrupa'da büyük dans oluşumlarına yaptığı müzikle etkileyici bir fon yaratıyor.

30 yıl boyunca Amerika, Avrupa ve Asya'da yüzlerce konser veren Stephan Micus'un, bir müzik seyyahının geleneksel ezgileri kalıplarının dışına çıkaran solo performansına hazır olun.

Stephan Micus ile henüz tanışmak kısmet olmadı, siz bu satırları okurken eğer tarihler 9 Ekim 2008 gününü geçmişse muhtemelen onunla tanışmış olacağım. Ancak bir müzisyeni tanımak için ille de onunla kişisel olarak tanışmak gerekmeyebilir, müziğini dinleyebilirsiniz, hatta benim yaptığım gibi onunla telefonda konuşabilirsiniz. Ben şimdilik böyle yaptım ve telefonda ona yaptığı yolculukta bir insan olarak ruhen nereye gittiğini ve kim olduğunu sordum:

Bunu bilmek acaba bir insan olarak bizler için mümkün mü gerçekten bilemiyorum. Ama bir yere varmak için her seferinde tek bir adım atarak ilerlemek gerekiyor ve sonunda gidilecek yere varılacağının da garantisi yok. Tek söyleyebileceğim çok genç yaşımdan beri beni ilgimi çok çeken şeylerin peşinden giderek yürüdüm. Her zaman müzik dinledim. Özellikle Asya ve Afrika müzikleri ilgimi çekiyordu. Beni çok etkileyen müziklerin kaynağı ülkelere giderek orada bana bu müziği öğretecek hocaları aramaya başladım. Sadece müziği değil müziğin içinden kaynaklandığı ülkeyi ve enerjisinin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Bu arayış aslında benim yaşamımın da öyküsüdür, şimdi 55 yaşındayım ve 14 yaşından beri böyle yaşıyorum. Hala seyahat ederek yeni şeyler öğrenmeye devam ediyorum. Sonunda nereye varacağım konusunda bir uzak görüşüm de yok. Hani bir Çin deyişi vardır, her büyük yolculuk atılan ilk tek adımla başlar. Sonra başka bir adım onu takip eder, o adımı da başka adımlar eder. Yolculuk böyle sürer.

19 Aralık 1953 de Almanya'da doğduğu web sitesinde yazıyordu. Oğlak burcu olduğunu ise onunla konuşurken öğrendim. Müzik açısından son derece derin ve eski bir kültürün mevcut olduğu Almanya doğmuştu ama farklı müzik kültürlerinin peşinden gidiyordu, ona o kültürlerde olan ama Almanya'da olmayan eksik şeyin ne olduğunu sordum:

ALMANYA'DA OLMAYAN ŞEY

Bu çok karmaşık bir soru. 1953 yılının başında ben doğduğumda savaş biteli 8 yıl olmuştu ve her şeyde olduğu gibi o bahsettiğiniz kültür hayatı da çökmüş vaziyette idi. Amerikan işgali altında idik ve ciddi bir kültürel boşluk vardı. Almanya'nın yeniden yapılanması gerekiyordu. Alman kavramı savaş sonrasının dünyasında hepimiz için kötü bir çağrışım yapıyordu ve insanlar Almanya ile ilgili hiçbir şey ile kendilerini özdeşleştiremiyorlardı. Kısacası ben asırlardan beri gelen kültürün koptuğu çok özel bir ülkede ve çağda doğmuşum. Bu yüzden Alman kültürü üzerinden ileriye gitmek mümkün değildi. Alman müziği adına ortalıkta hiçbir şey kalmamıştı.

Diğer ülkelerde durum böyle değildi, örneğin siz aynı çağda Türkiye'de kültürel açıdan böyle bir kopukluk yaşamadınız. Savaş yıllarını takip eden devirde Bob Dylan veya Beatles gibi dinlediğimiz popüler müziklerin hepsi İngilizce sözlü idi ve tamamı ya Amerika'dan ya da İngiltere menşeli idi. Benim kendi bestelediğim müziklerde herhangi bir dile ait olmayan sözlerin söylendiği şarkılarım var. Bazen bunun sebebini bana soruyorlar. Bunun nedeni 15–16 yaşlarımda dinlediğim müziklerdeki kelimeleri anlayamamamız olabilir. Belki de bu yüzden sonra seslerin sadece enstrüman gibi kullanıldığı müzikler yazdım.

Asya ülkeleri ile Avrupa arasındaki farka gelince önce şunu söylemek istiyorum. Oraların bana cazip gelmesinin ve bu ülkelere gitme kararımın ardında entelektüel bir sebep veya başka bir açıklama yok. Ama nelerin farklı olduğunun analizini yapabiliriz. Bana göre farklardan bir tanesi şu: Asya enstrümanları Avrupa enstrümanlarına göre çok daha ilginç ve güçlüler. Daha derin bir karakterleri var.

Neden? Avrupa'da ilk orkestralar kurulduğunda insanların birlikte çalınabilecek çok sayıda aynı tınıya sahip enstrüman ihtiyacı doğdu ve bu anlayışa göre geliştirildiler. Birçok enstrümanın tıpkı bir takım oyunu gibi birlikte çalabilmesi için ilk olarak hepsinin kendi kişiliklerinden bir kısmını feda etmesi gerekiyordu. Böyle geliştikleri için Avrupa enstrümanları bir arada çok rahat çalınabilirler, anahtar değiştirebilirler her çeşit kromatik hareketleri yapabilirler, ama bunun da bir bedeli olmuştur. Asya'da enstrümanlar çoğu zaman solo olarak çalınırlar ve onlara bazı perküsyon aletleri eşlik ederler. Bu enstrümanların hiçbir zaman diğer solo enstrümanlar ile birlikte ve uyumlu olarak çalınmaları gerekmemiştir. Örneğin flüt ve neyi karşılaştıralım. Ney de çalınacak tek bir nota sizi dizlerinizin üzerine çökertebilir, ama hiçbir flüt böyle bir ses veremez. Kısacası Asya enstrümanları daha derin bireysel karakterlere sahiptir. Tabi başka farklar da var.

Her yolculuk yeni şeyleri tanımak için bir fırsattır. Daha da önemlisi yolculuklarda asıl kendimizi tanırız. Micus için de böyle olmuş ve bu yolculukta kendi hakkında birçok şey keşfetmiş:

MEĞER BİRDEN FAZLA DOĞRU VARMIŞ:

Meğer bir şeyi yapmanın kendi evinizde gördüğünüzden daha fazla yolu varmış, bu yolculuklarım boyunca ilk önce bunu öğrendim. Ayrıca seyahat ettiğinizde doğal olarak diğer ülkelerin ruhunu ve kültürünü çok daha iyi anlayıp saygı duyuyorsunuz. Örneğin biz Alman'lar geleneksel olarak sofralarımızda çok et tüketiyoruz, siz Türk'lerin mutfağında da et çok önemlidir. Ama Hindistan'da sitar çalmayı öğrenmek için hocamın evinde yaşarken insanın et yemeden de yaşayabileceğini öğrendim. Orada hoca öğrenci ilişkisi sadece ders saatleri ile sınırlı değil, ders aldığınız süre boyunca hocanın evinde onun ailesiyle ve çocukları ile birlikte yaşıyorsunuz. Oraya gitmeden önce eğer et yemez isem öleceğimi düşünürdüm. Seyahat edince insan kendi doğru bildiği şeylerin tam tersi gerçekler olabileceğini ve bunlarla da yaşanabilineceğini öğreniyor, hoş görüsü genişliyor, ufku açılıyor. Bu çok önemli bir öğrenme yolu, ben okuldan gerçekten nefret ederdim, liseyi bitirince asla okula dönmeyeceğim diye yemin ettim. Ama sonra yaşayarak gördüm ki seyahat etmek en iyi okulmuş.

Micus'a yaşamının bundan sonrasından neler beklediğini sordum:

Profesyonel yaşamımda tabi ki yıllardan beri ilginç ve dünyaya olumlu bir şeyler verebilecek bir müzik ortaya koymaya çalıştım. İnsanlar bu müzikte kendileri için değerli bir şeyler ve mutluluklar bulsunlar istedim, aldığım reaksiyonlardan bunun gerçekleştiğini anladım. Ümit ederim ki bu çalışmalarımı devam ettirecek ilhamları bulmaya devam ederim ve dünya da bu gün gittiği yapay ve sıkıcı yönde ilerlemeye devam etmez. Günümüzde İnsanlar sadece her zaman daha fazla tü-

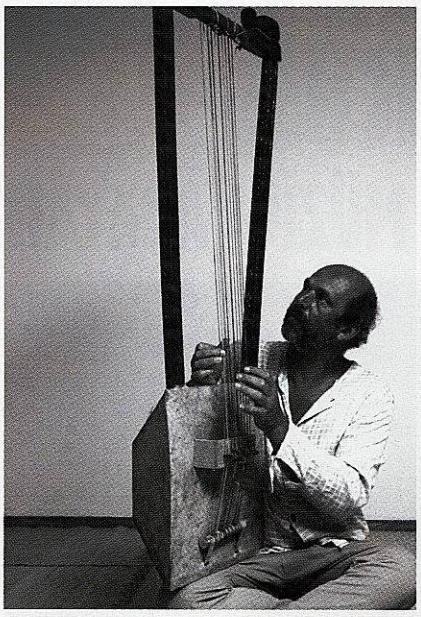

ketmek istiyorlar ve sebze gibi yaşıyorlar. Gerçi son zamanlarda bunu aksi yöne doğru istikamete de bir yöneliş olduğunu görüyorum. Ve umarım bu uyanışta benim de bir katkım oluyordur. Ailemle uyum içinde barış içinde yaşamaya devam etmek istiyorum.

Micus'un müziklerinde en çok dikkatimi çeken şey onun albümlerinizde çoğu zaman ya yalnız olması veya da tüm enstrümanları kendisinin çalması olmuştu. Bunun da bir sebebi varmış:

İSTEDİĞİN ZAMAN DAĞ BAŞINA GİDİP ÖZGÜR OLABİLMEK

Neden benimle aynı çizgide olan başka müzisyenler ile birlikte çalmadığım bana çok soruldu, bunun birkaç sebebi var. Bir tanesi şehirlerden hoşlanmamam, hayatım boyunca şehirlerden uzak yaşadım. Başkaları ile birlikte çalabilmek için kolay ulaşılabilmek durumunda olmalısınız, gruplara çağırılınca gidebilmelisiniz. Ama böyle bir yaşantınız varsa istediğiniz zaman gidip 6 ay Hindistan'da dağ başında yaşayamazsınız.

Ayrıca tek başıma birçok enstrümanı çalacak yeteneğim var, eğer sadece flüt çalabilseydim o zaman mutlaka başkaları ile çalmam gerekirdi.

Kayıtlarımda çok ayrıntılı ve uzun saatler boyunca çalışıyorum. Bazen 3 dakikalık bir kayıt için stüdyoda dört gün çalışabilirim. Kendimi böyle bir şey için zorlayabiliyorum ama başka müzisyenlerden bu sabrı istemek çoğu zaman mümkün değil.

Ayrıca şu da var, hiçbir zaman bilinçli olarak tek başıma çalışayım diye bir seçimim olmadı, yaşamın akışı beni bu noktaya getirdi. Belki ileride birlikte çalabileceğim bir başka müzisyen çıkabilir, ben buna açığım, dogmam yok.

Micus'un müziğinde jazz'a ait bir şey bulunabilir mi diye sorulsa buna kolayca evet demek mümkün değil ama gene de jazz'dan bir ilham almış olabileceğini düşündüm çünkü bana göre onun müziğinizde de doğaçlama vardı. Meğer çok ama çok yanılmışım:

Ben bir jazz müzisyeni değilim, ayrıca benim müziğim doğaçlama değildir, tam tersine oldukça dikkatle ve ayrıntıyla yazılmış müziklerdir. Ama diğer kompozisyonlardan bir yönde ayrılırlar. Kompozisyonlarımı doğaçlama yaparken yazarım. Tekrarlar yapa yapa bir anlamda üzerinde çalıştığım müziği sabitlerim. Jazz ile ilişkim oldukça zayıf. Tercihim Asya müziklerini dilemektir. Türk müziklerini büyük bir ilgi ile dinliyorum. Gittiğim ülkelerin müziklerini kapsayan oldukça geniş bir albüm koleksiyonum var.

TÜRKİYE'NİN VERDİĞİ İLHAM

Stephan Micus 9 Ekim 2008 günü Aya İrini Müzesinde yıllardan beri bekleyen Türk dinleyicileri ile buluşacak. Telefon görüşmemizin sonunu onun Türkiye'de bulduğu farklı şeylere ve aldığı ilhamlara ayırdık.

Türkiye'ye ilk defa 1972'de geldim ve Hindistan'a gitmek üzere yolculuğumun ikinci ayağı olan Tahran'a gitmek üzere İstanbul'dan trene bindim. Bir haftada tüm Türkiye'yi bir baştan bir başa trenle geçtim. Bu ilk Türkiye deneyimimdi. Daha sonra değişik zamanlarda dört defa daha geldim. En son geçtiğimiz Temmuz ayında buradaydım. Bir araba kiraladım ve 5 hafta boyunca değişik yerleri gezdim. 6000 kilometre yol gittim. Antalya'dan yola çıkarak Türkiye'nin tüm doğu sınırlarını gezdim. Ermenistan, Irak, Suriye, İran sınırlarına gittim, çok ilginç bir gezi idi, çok ilginç şeyler gördüm. Yol boyunca akşamları kaldığım şehirlerde tarih okudum, geçmiş savaşların yapıldığı yerleri gezdim. Anadolu çok özel bir yer, dünyanın çok az yerinde bu kadar değişik halk birbiri ile bu kadar uzun yıllar boyunca savaşmıştır ve bu kadar çok değişiklik olmuştur.

Türkiye'den birçok sevenim olduğunu biliyorum, birçoğu bana elektronik posta ile ulaşarak görüşlerini bildirdiler.

Geçmişte birçok kere Türkiye'de konser yapmayı planladık ama son dakikada iptal edildi. Şimdi galiba artık bir sorun kalmadı. Benim müziklerimin sizin ülkenizde birçok ülkeden çok daha rahat anlaşıldığını biliyorum. Çünkü yaptığım araştırmalar sizin kültürünüze çok yakın ve iyi anlaşılır şeyler. Konserin verileceği yer de ayrıca çok ilginç. Gelmek için sabırsızlanmamın bir sebebi de çok sevdiğim yemeklerinizin tadına bakmak olacak. Gerçi ben artık vejetaryenim, et yemiyorum, ama sevdiğim birçok yemeğiniz var, mercimek çorbasına, sigara böreğine, peynirli pideye ve mantar güvece bayılıyorum.

Stephan Micus, batıda doğdu, ışığın doğduğu yerde müziği aradı, şimdi de 18. Akbank Jazz Festivaline geliyor. Konserden sonra onu mercimek çorbası içmeye, sigara böreği yemeye davet etmeyeceksek yuh olsun bize.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

18. Uluslararası Akbank Jazz Festivali

AKBANK 18. Caz festivali
9-19 Ekim 2008

18. Uluslararası Akbank Jazz Festivali 9-19 Ekim tarihleri arasında 25 konser ile sizleri bekliyor... Bu yıl 18.si yapılacak olan festival mekanları arasında Aya İrini, Cemal Reşit Rey Konser Salonu, Babylon, Ghetto ve Akbank Sanat Merkezi ve Talimhane Tiyatrosu var.

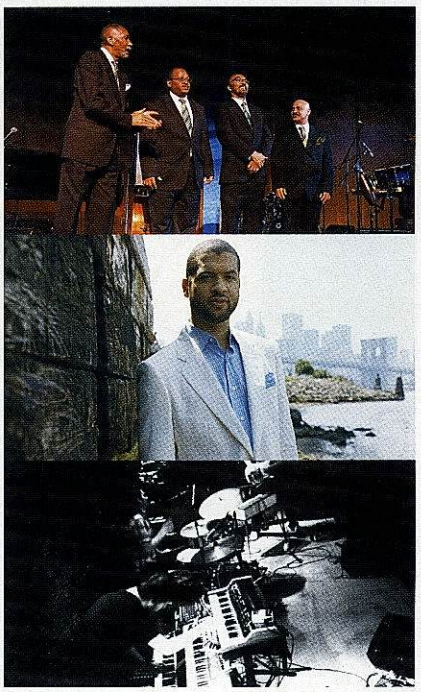

AYA İRİNİ MÜZESİ

• 09 Ekim Perşembe
20:30 > Stephan Micus

• 10 Ekim Perşembe
20:30 > Rhoda Scott

CEMAL REŞİT REY KONSER SALONU

• 17 Ekim Cuma
19:30 > James Carter Quintet

• 17 Ekim Cuma
21:45 > Tomasz Stanko Band

• 18 Ekim Cumartesi
19:30 > Jason Moran & The Bandwagon

• 18 Ekim Cumartesi
21:45 > Ron Carter "Dear Miles"

BABYLON

• 09 Ekim Perşembe
21:30 > I Led 3 Lives

• 10 Ekim Cuma
21:00 > Smadj feat. Ibrahim Malouf & Talvin Singh

• 10 Ekim Cuma
00:00 > Jazz Pisti - Dublex INC DJ Team

• 11 Ekim Cumartesi
23:00 > PPP aka Platinum Pied Pipers

• 12 Ekim Pazar
20:00 > Far East Revisited

• 14 Ekim Salı
20:00 > Erdem Helvacıoğlu & Elliott Sharp

• 14 Ekim Salı
22:00 > Sarp Maden Quartet

• 15 Ekim Çarşamba
21:30 > Steve Reid Ensemble

• 16 Ekim Perşembe
21:30 > Azymuth

• 17 Ekim Cuma
23:00 > Sayag Jazz Machine

• 18 Ekim Cumartesi
21:00 > Charlie Hunter Trio

• 18 Ekim Cumartesi
00:00 > Jazz Pisti-DJ Food-Strictly Kev

GHETTO

• 11 Ekim Cumartesi
23:00 > Bonga

AKBANK SANAT

• 09 Ekim Perşembe
19:00 > Panel – Jazz Yapıyoruz / Dinliyoruz

• 11 Ekim Cumartesi
14:00 > Atölye - Etiketler dışında Duyma Biçimleri – Şenol Küçükyıldırım

• 11 Ekim Cumartesi
19:00 > Panel – Jazz Nedir? Ne Değildir?

• 14 Ekim Salı
19:30 > Jonas Knutsson Quartet

• 15 Ekim Çarşamba
19:30 > Boğaziçi Üniversitesi A Cappella Jazz Korosu

• 16 Ekim Perşembe
19:30 > Kerem Görsev Akustik Trio

• 17 Ekim Cuma
19:30 > 123

• 18 Ekim Cumartesi
14:00 > Atölye - Çocuklarla Müzikal Kaynaşma – Hülya Tunçağ

• 19 Ekim Pazar
19:30 > Olcay Saral - Anadolu "EVOLUTION"

TALİMHANE TİYATROSU

• 13 Ekim Pazartesi
19:30 > Büyükberber – Klein Electro Acoustic Duo

• 13 Ekim Pazartesi
20:45 > Şenol Küçükyıldırım – Ways

• 15 Ekim Salı
20:00 > Jonas Knutsson Quartet

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

Stephan Micus

Ebedi bir gezgin Stephan Micus ilk kez 16 yaşındayken yollara düştü. Dünyayı gezerek ilk başta kendine yabancı olan müzik tekniklerini ve etnik enstrümanları araştırdı. Artık hiçbirine yabancı değil...

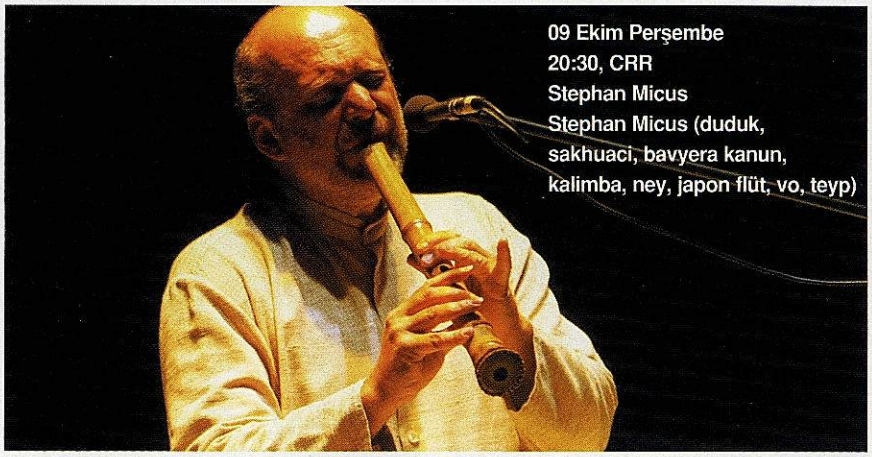

09 Ekim Perşembe
20:30, CRR
Stephan Micus
Stephan Micus (duduk, sakhuaci, bavyera kanun, kalimba, ney, japon flüt, vo, teyp)

Albümleri
Snow, 2008
On The Wing, 2006
Towards the Wind
Desert Poems
The Garden of Mirrors
Athos
To the Evening Child
Darkness And Light
The Music Of Stones
Twilight Fields
Ocean
Koan
East of the Night
Listen to the Rain
Wings over Water
Till the End of Time
Implosions
Life
Arhaic Concerts – 1976

Geçen akşam "To the Evening Child"ı koyup dinledim. Nomad Song'u... Ona bakarsanız, "The Garden of Mirrors"ı da dinleyebilirdim, "Towards the Wind"i de. Elime o gelmiş. Kendi kendime keşfettiğim bir müzisyendir. İlk kez, belki albüm kapağını (albüm kapakları güzeldir), belki adını, belki albümünün adını beğenerek almış olsam gerek. Kabaca, "festivalci sezgisi" dediğim bir şey. Bilmediğimiz bir müzisyenin, grubun, filmin, hatta oyunun iyi olacağına duyulan inanç da diyebiliriz ki, insanı pek ender yanıltır. Stephan Micus da beni yanıltmadı.

Gezginci bir şahıs... İlk kez on altı yaşındayken yollara düşmüş, Şark'a gitmiş. Oysa genç adamlara başarıya ulaşmaları için Batı'ya gitmeleri nasihat edilir hep. O günden bu güne hiç durmadı, dünyayı dolaştı. Özellikle Hindistan ve Japonya'da, ama başka yerlerde de kadim müzik tekniklerini inceleyerek hayli uzun süreler geçirdi, Batı'da tanınmayan etnik enstrümanlar topladı. Gayesi bu enstrümanları eskiden nasıl çalınıyor iseler öyle çalmak değil, dünyanın dört bucağından gelen seslerle yeni bir dil yaratmak.

Başka bir kültüre ait bir enstrümanı çalabilmek için, her şeyden önce o kültürün gerisindeki geleneği öğrenmek gerekirmiş. Sonra da enstrümanın kendisine karşı son derece kişisel bir yaklaşım geliştirirmişsiniz. Bütün bunlar olup bittikten sonra ise, sihirli seslerin mağmadan farksız füzyonuna dalmanızı hiçbir şey engelleyemezmiş. Don Cherry böyle diyordu, Stephan Micus da böyle yapıyor işte. Sazı nasıl çalacağınızı ustalarından öğreneceksiniz. Sazın kendisini de size ustaları yapacak. Gerçi heveskâr yabancılara biraz şüpheyle yaklaşıyorlarmış ama, herhalde ciddiyetinizi ve kararlılığınızı sezince tavırları değişiyordur.

30 yıl boyunca Amerika, Avrupa ve Asya'da yüzlerce konser veren Stephan Micus, 18. Akbank Jazz Festivali'nde 9 Ekim'de bir konser verecek. Festival broşüründe müziği, "değişik coğrafyaların yarattığı, içinde her rengi ve ritmi barındıran bir müzik" diye tanımlanmıştı. Gerçekten de onunkisi, kültürlerarası bir müzik. Konseri nasıl mı olacak? Solo olmalı. ECM'deki kayıtları insanda bir ansambl varmış izlenimi uyandırsa da, aslında çalan, besteleyen sadece Micus'tur, "overdub"larıyla böyle bir izlenim yaratır. Albümlerinde zaman zaman elektronik klavyeden çıkıyormuş gibi sesler duysanız da, Micus yeminli bir akustikçidir. Ama etnik enstrümanlarla tuhaf performanslar gerçekleştirip hayallere yolaçabiliyor işte.

Onun müzik dünyasına girmek için, biraz da onun gibi olmak gerek. Her şeyden önce zihni açık bir kişi olacaksınız, merakı elden bırakmayacaksınız, sözü geçen müzikleri, enstrümanları öyle yüzeyden yoklayıp geçmeyeceksiniz, her şeyi iyice hazmedecek, sonra sizde mevcut olanlarla birleştirip sunacaksınız. Stephan Micus yirmi yılı aşkın süredir bunu yapıyor. Şo, ki un ki, bodran ya da bolombatto'yu buluyor, çalıyor, onlarla yepyeni müzikler yaratıyor. Besteliyor, kaydediyor, sayısız enstrüman çalıyor. Albümlerdeki bütün sesleri o kaydediyor. Sonra da huzur dolu bir çehreyle ortada dolaşıyor, çünkü dünyanın neresinde olursa olsun, yaptığı iş, yarattığı sihir ona huzur veriyor.

İnsanda bırakıp gitme arzusu daha genç yaştayken başlar. Ama Micus, sadece gitmek istemekle kalmamış, gitmiş. Almanya onun zevkine göre çok modern bir ülkeymiş, iklimi de sert. Güneşi seviyor, güneşli iklimlere yönelmeyi... Güneşi o kadar seviyor ki, Bavarya Alpleri yakınlarındaki mekânını, dağları da sevdiği halde, terk etmiş. Balear adalarının başşehri Mayorka'ya gitmiş. Ancak, bu yeni bir gelişme, on altı yaşındaki mesele değil. O yaştayken, yani yıl 1969 iken, Fas'ın yolunu tutmuş. Bugünkünden çok farklıymış, genç Stephan'ın dünya bakışını değiştirmiş. Ancak onu esas etkileyen yolculuk, bundan birkaç yıl sonra Hindistan'a yaptığı yolculuk. Avrupa'da neredeyse hiç tanınmayan Ravi Shankar'ın ilk plaklarını orada almış. Hint müziğini ve enstrümanlarını: sitar, sarangi ve tambura'yı öğrenmeye başlamış. Bir başka ülkenin müziğini gerçekten anlamak için orada uzun süre yaşamanız, yerel gelenek görenekleri, giysileri, yiyecekleri paylaşmak gerektiğini de genç yaşta anlamış. Onu çok etkileyen bir başka ülke ise, Japonya.

Stephan Micus, her şeyi kendi çalıyor, solo kayıt yapıyor, solo konser veriyor. Ama zaten çocukluktan beri her şeyi kendi başına yapmayı tercih etmiş. Çalmaya başladığı sıralarda da müzik âlemine bir yeknesaklık hakimmiş, insanlar hep aynı şeyleri çalıyor diye düşünmüş. Onlar gibi çalmama kararı almış. Micus'u diğerlerinden ayıran bir başka nokta, kırsal kesimi sevmesi. Oralarda da grup kurmak zor oluyormuş. Eh, bir de yeteneklerini, tek başına her şeyi yapabildiğini düşünecek olursanız, evet, Stephan Micus'un "yalnız" olmasında şaşılacak bir şey yok. Ama 9 Ekim'de Aya İrini'de yalnız kalacağını hiç sanmıyorum.

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

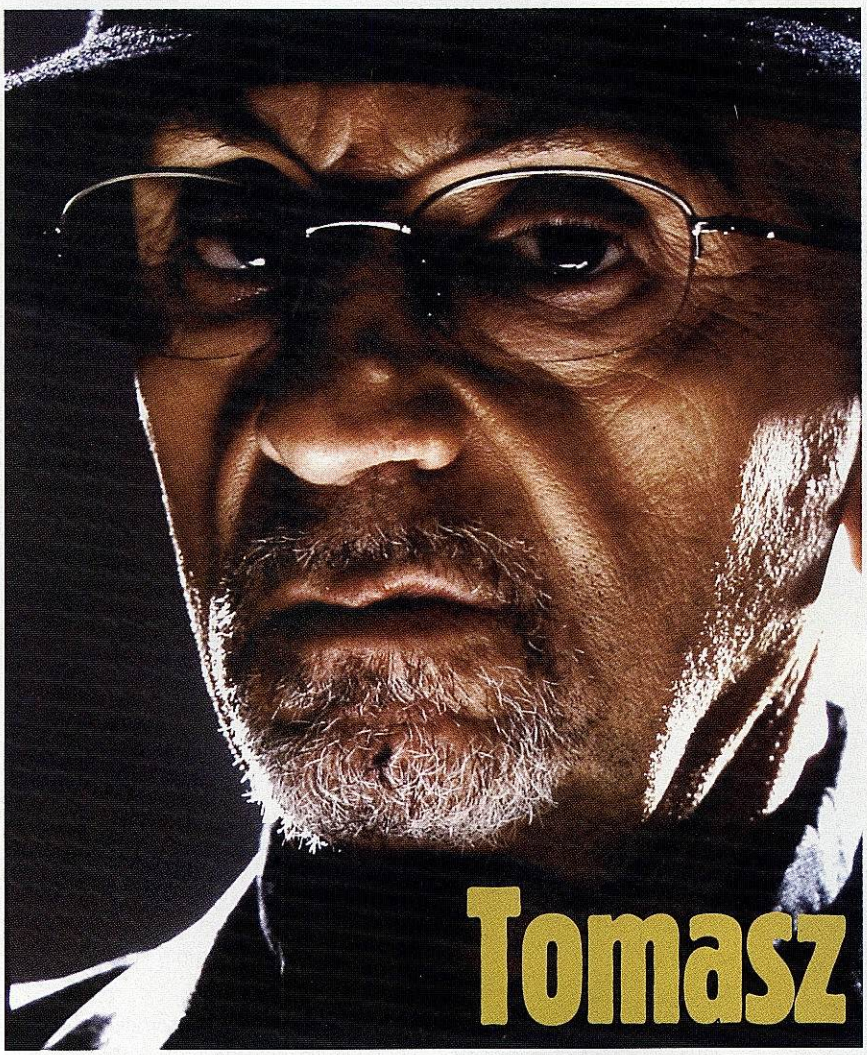

Özgürlüğü zihinlerde üflemek; Tomasz Stanko

Şüphesiz Avrupa'nın en önemli doğaçlama müzisyenlerinden biridir Polonyalı jazz trompetçisi Tomasz Stanko. Batılı yazarlar için tersine inanmak daha kolay olsa da, aynı şüphesizlik, komünist bir ülkede yetişmiş olmasının sanatının büyüklüğüne zihinsel ve teknik olarak kazandırdığı avantaj için de geçerli.

Aynı zamanda jazzın bir gönül işi olduğunun da canlı kanıtı Stanko. Jazz müziğine ilk duyduğu andan beri vazgeçememecesine tutularak, yaşamını bu tutkunun vecibelerini yerine getirerek yaşamaktan şüphe duymamıştı.

11 Haziran 1942'de Rzeszow şehrinde doğan Stanko, kuşağının ülkesindeki tüm insanları gibi jazz'ı Amerika'nın Sesi radyosundan tanımıştı. Amerika o yıllarda bu müziği Soğuk Savaş'ın silahlarından ve kültür emperyalizminin unsurlarından biri gibi kullanıyor ve Avrupa ülkelerine "Özgürlüğün Soundtrack'i" olarak kodlayarak dinletmeye çalışıyordu. Bu paket Amerika tarafından özellikle sosyalist ülkelere karşı özenle hazırlanıyor, bu ülkelerin gençliğine özgürlük kavramıyla eşanlamlı olarak sunuluyordu.

Stanko hiçbir zaman bu zokayı yutanlardan biri olmadı. Çünkü o, özgürlüğü toplumsal bağlamda yaşamış bir sanatçı olarak, jazz'ı bundan bağımsız bir özgürlük sanatı ve doğaçlama ruhunu geliştireceği bir müzik türü olarak görüyordu.

Stanko'nun erken dönem çalışmaları bu düşüncenin ürünüydü. Gençliğinde Jazz Darings Dörtlüsü adında, Ornette Coleman'dan etkilenen bir topluluk kurmuştu. Alman plak şirketi ECM ile sözleşme imzalayana kadar oldukça yeraltından ilerleyen bir kariyeri vardı.

Kendisini altmışlı yılların başında Krakow'da henüz bir öğrenciyken dinleyen Polonya başkonsolosu Krzysztof W. Kasprzyk'nin, sonradan hakkında "Polonya kültürünün en önemli figürlerinden birisidir" demesi, hiçte büyük bir iltimas ve abartı sayılmaz.

Stanko'nun bu zaman diliminde altını çizdiği tasvirci özelliği, belki edebiyatta sadece William Faulkner ya da sinemada erken dönem Michelangelo Antonioni ile mukayese edilebilecek cinstendi. Sanatın diğer türlerinden esinlenmeyi hiç elden bırakmadı Stanko. Bu anlamda gerçek bir entelektüel müzisyen hüviyetini her daim korudu. Bir dönem tıpkı Miles Davis gibi resimden ve ekspresyonist ressamlardan, özellikle de ışığın ve hüznün portrecisi İtalyan ressam Amedeo Modigliani'den etkilendi. Albümlerinde her zaman İtalyan yeni-gerçekçilik sinemasında görülen türden, yağmur altında ıslanan atmosferler ve buram buram melankoli kokan bir ruh hali vardı.

Aynı günlerde ünlü Polonyalı sinema yönetmeni Roman Polanski'ye film müzikleri yapan Stanko, kendisiyle aynı duyguları ve dünya görüşünü paylaşan piyanist Krzysztof Komeda ile birlikte çalışıyordu.

ECM albümleri birbirinin peşi sıra geldikçe, Stanko'nun ünü haklı bir biçimde önce Avrupa, ardından da Amerika'da aldı yürüdü. Jack DeJohnette, Edward Vesala, Rufus Reid, Cecil Taylor, Chicho Freeman, Nils Landgren gibi isimlerle çalıştı.

Bu süreçte Amerikan jazz'ına olan vefa borcunu ödeyerek ondan kurtulan Stanko, yakın geçmişte köklerine ve kariyerinin ilk yıllarına döndü. Son albümlerinde yeniden özgür doğaçlama ruhunu öne çıkardı. Bunu basit bir banka işlemi yapar gibi değil, kendine uzak bir dünyadan aldığı fikirleri, öz mal varlığıyla buluşturarak yaptı.

Hali hazırda, elinde trompetiyle sahneye çıkıp solo konser veren tek isim 66 yaşındaki Stanko.

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Çıplak Ayaklı Kontes; Rhoda Scott

Henüz yedi yaşındaydı. Babasının papazı olduğu kilisede gördüğü, cüssesinin altında ezildiği siyah dolaba vurulmuştu. O ana kadar hayatında gördüğü en büyüleyici eşyaydı bu. Adının kilise orgu olduğunu öğrendiği bu müzik aletine dokunmak, sürekli yanında kalmak, saatlerini ve günlerini önündeki minik taburede geçirmek istiyordu. Onu üzerine konan tozdan bile kıskanıyor, hiçbir zarar görmemesi için pedallarına bile ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayakla basıyordu.

Onları baş başa görenler, bu aşkın bir ömür boyu süreceği konusunda en ufak bir şüphe duymuyordu. Öyle de oldu; jazz orgcusu Rhoda Scott, ne hayatını adadığı müzikten ve orgdan vazgeçebildi, ne de kutsal olarak gördüğü bu aletin başında ayakkabılarını giyebildi. Bu huyu yüzünden adı zaman içinde jazz orgunun çıplak ayaklı kontesine çıktı.

Çocukluğunun önemli bir kısmı New Jersey'de geçmişti, 1938 doğumlu Scott'ın. Dini duyguları yüzünden değil, kilise orgu na karşı duyduğu derin aşk münasebetiyle tüm vaktini kilisede geçirmiş, hem babasının hem de diğer kiliselerin gospel ve gençlik korolarında org çalarak ufaktan bir nam salmaya başlamıştı. Daha sonra klasik piyano okumuş, Manhattan Müzik Okulu'ndan birincilikle mezun olmuş, ama orga karşı duygularını hiçbir zaman askıya almamıştı.

O aralar içinde yer aldığı koronun üyelerinden birinden, bir topluluğa jazz piyanisti olarak katılması için teklif almıştı. Katıldığı topluluğun müziğinden büyük keyif almış, ama burada piyano yerine org çalmak koşuluyla kalmayı kabul etmişti. Artık bir ömür boyu sürecek saadet için gerekli koşullar oluşmuş ve Scott ile Hammond org ayrılmaz bir bütün haline gelmişlerdi.

1967 yılında Fransa'ya, Paris'e taşınır Scott. Kariyerinin büyük bir bölümünü burada gerçekleştirse de, burada Amerika'ya oranla çok daha büyük bir ün kazansa da, sıklıkla memleketine gidip konser vermeyi ihmal etmez.

Scott, çıplak ayaklarını son derece dahice düşünülmüş bir bas hattı yaratmak için kullanıyor ve bu özellik de onu diğer jazz orgcularından belirgin olarak ayırıyordu. Pedalları serbestçe kullanış tarzı, sol eline akorları daha rahat basma özgürlüğü tanıyordu. Scott'ın erken dönem deneyimleri ve ciddi çalışma disiplininin yansıdığı müziği, jazz, gospel ve klasik müziğin enerjik bir bileşimiydi.

Scott, müziğindeki katmanları ve zengin bileşenleri öylesine büyük bir beceriyle kullanır ki, bu durum da onu ziyadesiyle orijinal kılar. Onun benzersiz yaratıcılığı ve zekası, Hammond orgun eşsiz kişiliği ile buluşunca, ortaya oldukça değişik bir müzisyen profili çıkar.

Jazz'da org çalan müzisyen sayısı, diğer enstrümantalistlere oranla hayli azdır. Bugün Fats Waller, Jimmy Smith, Jimmy McGriff gibi isimlerle aynı yüksek mertebeyi paylaşan Scott'ın durumu ise, takdire çalan çalış tekniği, sahne duruşu, cinsiyeti ve karakteri açısından azınlık içinde azınlık gibidir.

Albümlerinde daha çok duo çalmayı ve karşısındaki çalgının da davul olmasını tercih eder Scott. Her haliyle popüler kültürden ve medyadan uzak tutar kendini. O bazı dinleyicilerin gözünde, kalbinde ve kulağında kült bir kişiliğe sahiptir.

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Türlerarası Yaratıcı Müzisyen; Elliot Sharp

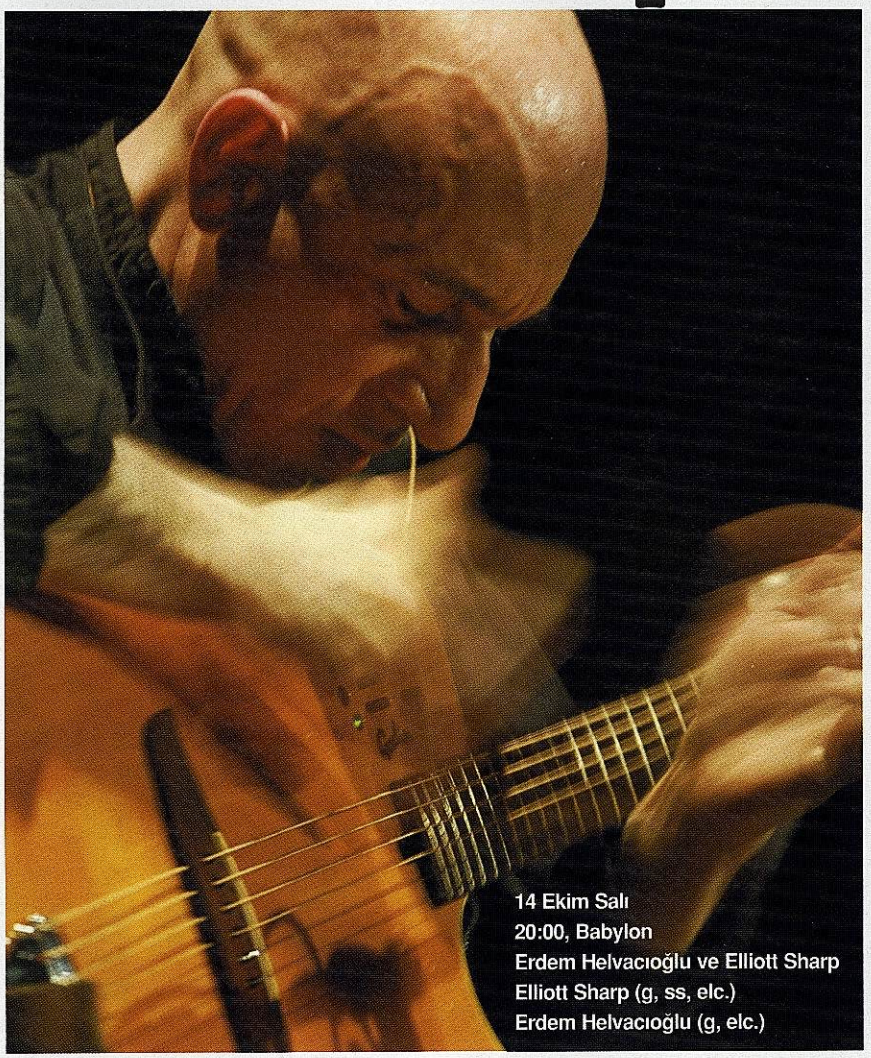

14 Ekim Salı
20:00, Babylon
Erdem Helvacıoğlu ve Elliott Sharp
Elliott Sharp (g, ss, elc.)
Erdem Helvacıoğlu (g, elc.)

New Yorklu gitarcı, saksofoncu ve sıra dışı besteci Elliot Sharp, 30 yıla yaklaşan müzisyenlik yaşamında, müziğini tarif etmekte zorlanan eleştirmen ve dinleyiciler tarafından kılıktan kılığa sokulan müzisyenlerin başını çekiyor. Bir albümünde yeni folkun öncüsü oluyor, bir sonrakinde özgür jazz'cı. Avangard sanatçı diye gösterilirken, bir başkası tarafından noise müziği hareketinin önde gideni diye anlatılıyor. Onu biz elektronik, avangart ve modern konseptlere aşık bir manyak olarak kabul etmiş olsak da, yaptığı türe isim vermek olanaksız.

Sharp, doksanların ortalarından beri Terraplane projesi kapsamında blues adına zihin açıcı tekliflerde; muhafazakâr dinleyicileri rahatsız eden "münasebetsizliklerde" bulunuyordu. Charles Mingus'un oğlu Eric'in orkestrasına katılması, blues ile cilveleşme katsayısı yükseliyor, bu müziğe bakış açısını alabildiğine kentli bir ruh haline taşıyordu.

"Bir albüm sanatçının içinden dünyaya açılan bir penceredir" diyen Sharp'ın kökeninde önce Muddy Waters ve Howlin' Wolf, sonra da Yardbirds ve Rolling Stones var. Slide gitara başladığında bu müzisyenlerin neden çok değerli olduğunu daha iyi kavramaya başlıyordu. Akor ve skalalarla çalmayı öğrenmeden evvel, laboratuarlarda kullanılan deney tüpleri ile çalma fikrini bu müzisyenlerden esinleniyordu.

Altmışlı yılların sonlarında, dünyada esen muhalefet rüzgârlarının etkisinde kalan Sharp, Karlheinz Stockhausen, Harry Partch, Cecil Taylor, Ornette Coleman, Feedback, Saykodelik Hint müziği dinlemeye başlamış ve bunların hepsini birden çalmak istemişti. Bunların karışımından oluşan ve kendini ifade edeceği bir yol için öncelikle kimliğini bulmak zorunda olduğunu iyi biliyordu. İşte bunun içindir ki, eleştirmen ve dinleyiciler tarafından kılıktan kılığa sokulan müzisyenlerin başını çekiyordu.

"Ben Kimim?". Bu soru, Sharp için halen yanıtsız ve tamamlanmamış durumda. Yaşının ilerlemişliğine karşın "kırkından sonra azanı teneşir paklar" lafını doğrularcasına daha çok tekno ve deneysel orkestrasyonlarla haşır neşir olan Sharp'ın, gitar çalışı James Blood Ulmer, Sony Sharrock ve Jimi etkileri taşısa da, uyum ve melodi açısından Ornette Coleman'a yakın olması oldukça anlamlıydı. Onun için gitar albümleriyle orkestral çalışmalar arasında herhangi bir çelişki yoktu. Gitar Sharp için kompozisyonun çıkış noktası. Olanaklarını genişlettiği bu enstrüman sayesinde Sharp türler arası yaratıcı müzisyen sıfatını hak ediyor.

Geçmişinde entelektüel bir konstrüktivist gibi bestelere imza atan bu adam, bilimsel formüllere ve teknolojik gelişmelere sıkı sıkıya bağlı. Duyguya mantık tarafından itiş kakış davranıldığı dünyada, öfkeden hüzne giden bir duygusal hatta sıra dışı seslerle çalışıyor. Aynı anda hem mutlu, hem heyecanlı; ama bir o kadar da çelişkisiz kompozisyonlarla, müziğe sıra dışı teknolojik duygular yüklüyor. Bu sesler alışıldık sesleri sevenlere ezoterik ve tehlikeli gelse de, her kesimden dinleyici bu doğaçlamaları dinlerken bir başka boyuta büyük bir güvenlik içinde geçiyor.

Seksen sonu doksan başı; efsanevi "downtown" dönemine giren Sharp, John Zorn, John Laurie, Bill Laswell ve Fred Frith gibi isimlerle birlikte bu akımın temsilcilerinden biri sayılıyor. Fanus içinde yaşanan bu dünya, 9/11 ile birlikte yıkıldı; çünkü New York'ta yaşayan tüm müzisyenler gibi bu camianın mensupları gerçek dünyaya ayak bastı.

Sharp gibi aşırı derecede gelişmiş bir kişiselcinin bile, lokalden globale giden bu yoldaki dönüşümü, ona ve müziğine zarardan ziyade yarar getirdi. New Yorklu bir müzisyen zümresi için kullanılan avangart kelimesinin içine politika girdi böylece. Sharp'ın müziğinin aslına uygun olmayan tanımlamalardan sıyrılması hepimiz için büyük bir kıvanç.

Not: Elliot Sharp, 14 Ekim 2008 tarihinde ve Akbank 18. Jazz Festivali kapsamında Erdem Helvacıoğlu ile birlikte Babylon'da çalacak.

15. İstanbul Jazz Festivali
Marcus Miller
Fotoğraf Sandra Berker
2008

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Eldekiyle yetinmeyenler için müzisyen; Charlie Hunter

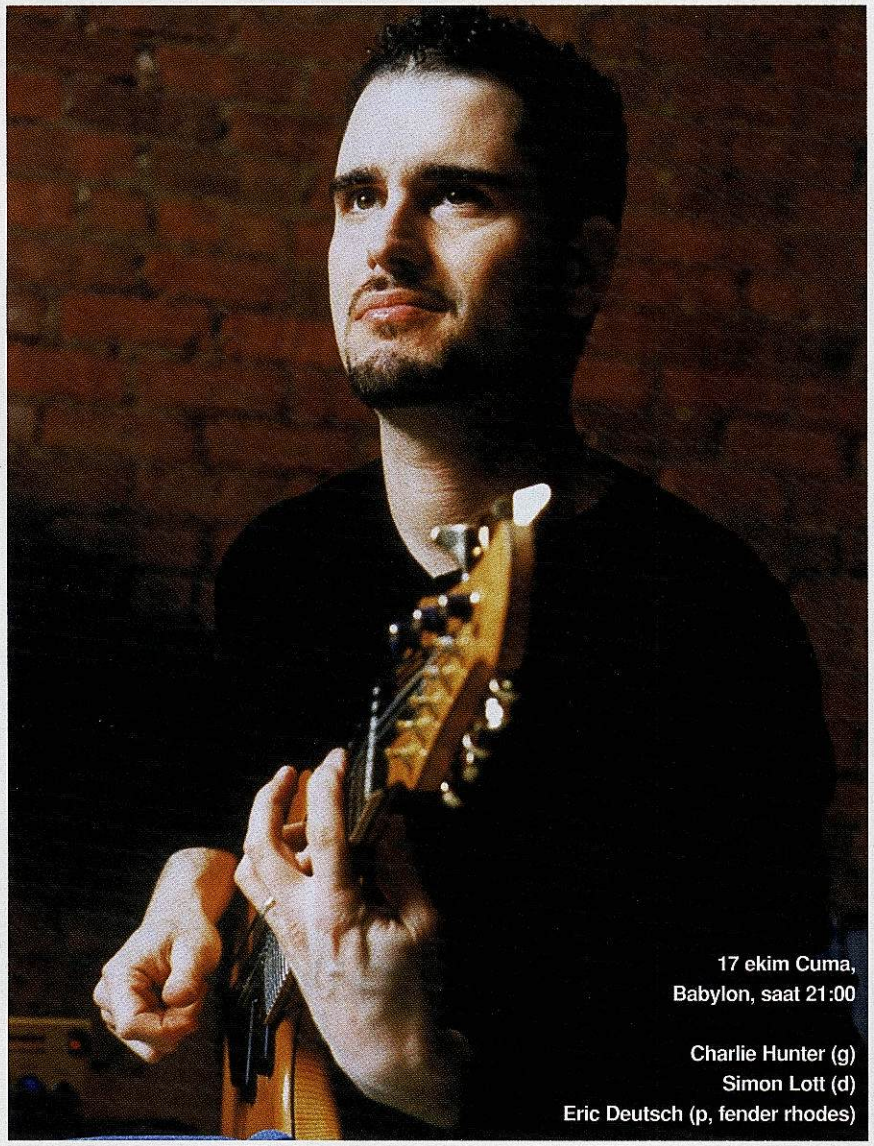

17 ekim Cuma,
Babylon, saat 21:00

Charlie Hunter (g)
Simon Lott (d)
Eric Deutsch (p, fender rhodes)

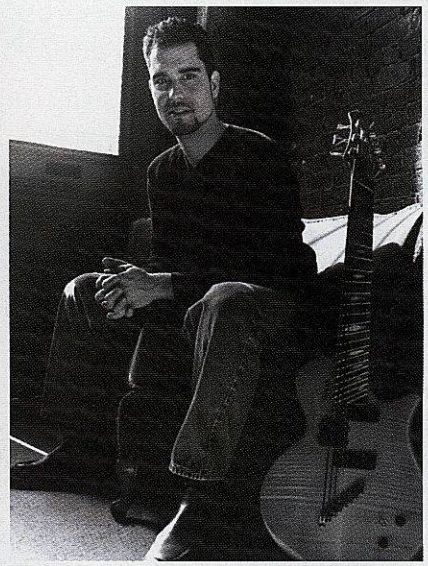

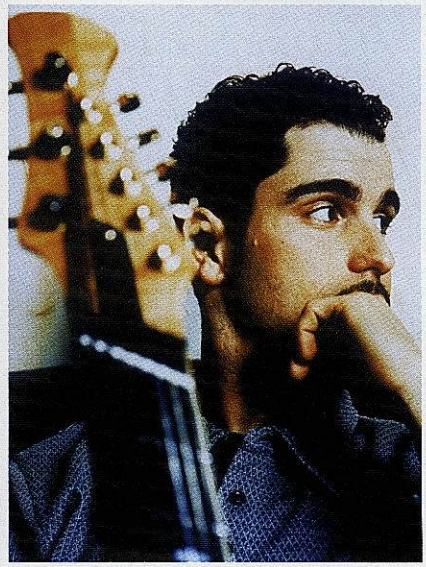

Seksenli yılların yetiştirdiği son yetenekli gitarcılardan biri San Francisco çıkışlı Charlie Hunter. Büyük usta Joe Pass etkisinde kendini yetiştiren bu yetenekli adam, olağan altı telli gitar çalıyor olmakla yetinmemişti. Önce bas telinin eklendiği yedi telli gitar yapmış ve ilk albümünde bunu kullanmıştı. Bununla da yetinmedi Hunter. Sesler konusunda yaratıcı merakının üzerine giderek kendine has bir gitar daha üretmişti.

Sekiz telli ve perde yerleşim sisteminin farklı olduğu bu özel gitarda perdeler alt ve üst taraftan birbirlerine farklı açılar oluşturacak şekilde dizilmiş; standart gitar melodilerini yanı sıra bas seslerinin de elde edildiği bir sistem üzerine kurulmuştu. Böylece tek sapta hem bir gitarcı, hem de basçı gibi çalıyor olmanın olanaklarını bestelerine taşıyordu.

Kendine has gitar tekniklerinin yanında, org sesini andıran sesler çıkararak çalan Hunter, her albümünde bir jazz gitarcısı olarak sahip olduğu tüm farklılıkları sergilemeyi iyi biliyor. Sanatçıya ait bestelerde özgün solo anlayışı ve funky bas çizgisi kendiliğinden bir birliktelik içinde yürürken, yenilikçi bir anlayışa folk geleneklerden damıtılmış melodiler ayrı bir zenginlik katıyor.

Hunter ne tarafından ele alınırsa alınsın üzerinde durmayı, düşünmeyi gerektiren bir müzik yapıyor. Bu arada yanındaki müzisyenlerin de, sıra dışı arayışlarıyla bu yaratıcılığa önemli katkılarda bulunduğunun söylemeliyiz. Sanatçının köklerine dönüşün işaretlerinin verildiği albümde üçlü, bir konser serbestisi içinde çalıyor.

Hunter bir kez dinlemeyle kendini kolay kolay ele vermeyen tarzı, kariyerinin en tutunacak en sağlam dalı gibi görünüyor. Hippi bir ailenin oğlu olarak büyüyen ve çocukluğunun sıkıntılı (ama bir o kadar da öğretici ve benzersiz) yaşam zor koşullarını, sanatsal zekaya evrilten Hunter, özellikle teknik ve sound meselelerinde de ileri derecede söz sahibi biri. Çalışkanlığı ve verimliliği ise, buluşçu kimliğinin sonsuzluğuna dair bir garanti.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Babylon

Akbank Jazz Festivaline yoğun olarak ayırdığımız bu sayımızda arkadaşlarımız röportajlar yaptı ve sanatçılarla ilgili yazılar hazırladılar. Bunları geniş olarak dergimizin sayfaları arasında okuyacaksınız. Bir de geniş olarak yer veremediğimiz ama bilgi olarak festival tarafından hazırlanan tanıtımlardan derlediklerimize yer veriyoruz.

09 Ekim Perşembe > 21:30, Babylon
I Led 3 Lives

New York jazz camiasının en tanınmış kulüplerinden biri olan Nublu'nun yaratıcısı, performanslarıyla dilden dile dolanan Wax Poetic'in kurucusu, ünlü saksofoncu İlhan Erşahin bu defa yanına Sun Ra ve McCoy Tyner'dan bildiğimiz efsane bascı Juini Booth'u ve davulcu Jochen Rueckert'i alıyor. Bu yıl eylül ayında Nublu Records'dan 'Peace Now' isimli EP'lerini yayınlamaya hazırlanan üçlü, ritim ve melodinin hakim olduğu jazz füzyonlarına ağırlık veriyor. Tüm bunların yanında punk rock ve elektronika'dan da ilham alan müzikleri son günlerde daha geniş kitleler tarafından merakla takip edilen indie rock, jazz ve elektronika camiasının da ilgisini çekiyor. I Led 3 Lives'ın şiddetli, hoş, gürültülü, özgür müziğine hazır olun!

İlhan Erşahin (s), Juini Booth (b), Jochen Rueckert (d)

10 Ekim Cuma > 21:00, Babylon
Smadj feat. Ibrahim Malouf & Talvin Singh
Smadj

Tunus doğumlu Parisli sanatçı İbrahim Malouf Jean Pierre Smadja (Smadj)'dan oluşmuştur. Jean-Pierre Smadj oryantal, Brezilya, funk, soul ve folk müzik dinleyerek büyümüştür. 15 yaşında jazz okuluna gitmeye başlayan sanatçı, gitar üzerine yoğunlaşmıştır. Smadj'nin gelişimi klasik jazz'ı eklektik tınılara dönüştürmek olmuştur. Mekanik'e olan ilgisi ve değişik müzik akımları yaratmaya çalışmasıyla, ses mühendisliği üzerine diploma almış ve kariyerinde önemli klasik ve folk müzisyenleriyle çalışmıştır. 1994 yılında ilk albümünü çıkarmış olan sanatçı, 2000 yılına kadar uluslararası düzeyde tanınmadı. 2000 yılından sonra akustik ve elektronik tınılarıyla Avrupa'da ün kazanan Smadj, European World Music Chart'da 4 numarada yer almıştır. 2002 yılında ünlü Fransız ud müzisyeni Mehdi Haddab ile çalışan sanatçı, özel bir projeyle ud'u 21. yüzyıla taşımayı başardı. 2 yıllık bir dünya turnesiyle albümünü tanıtan Smadj, BBC Dünya Müzik ödülleri kategorisinde 2.'lik ödülü aldı. 2003 yılında ünlü perküsyonist Burhan Öçal ile Burhan Öçal&The Trakya All Stars grubunda yer alan Smadj, 2005 yılında geri adım atarak Burhan Öçal'ın sanat yönetmenliğini yapmaya başladı. Son albümü S.O.S'i Aralık ayında Türkiye'de Savaş Zurnacı ve Orhan Osman ile çıkardı. DuOuD adlı albümünü Abdulatif Yagoub ile Yemen'de kayıt eden sanatçı, Label Bleu ile çok problem yaşadı ve bu albümü için gereken desteği alamadı. Buna rağmen kültürel farklılıkları destekleyen bu albüm ilgi gördü. Sanatçının Yemen'e seyahat edip albüm için ortaya koyduğu çaba unutulmayacaktır. Ayrıca Trakya and All Stars'ın albümünden sonra, Smadj "East meets West" ile müzik yapmaya devam etmiştir. 2008 yılının sonunda çıkacak olan DuOuD adlı albüm için yeni sürprizleri olan sanatçı, 2 modern ud sanatçısıyla çalışmıştır.

İbrahim Malouf (tp), Talvin Singh (perc), Jean-Pierre Smadj (ud)

10 Ekim Cuma > 00:00, Babylon
Dublex INC DJ Team

2000 senesi yazında Dublex Robin Hoffman, Florian Pflüger, Rino Spadaveccia ve Felix Stecher tarafından Almanya'da kurulmuştur. Grup üyelerinin hepsi uzun bir süre Stuttgart'ın ünlü kulüplerinde DJ'lik yapıp kendi şirketlerini kurdular. Dublex öncelikli olarak club şarkıları yaratmaktadır. Farklı yaşlarda olan grup üyeleri farklı müzikleri harmanlamayı başarmışlardır. Dublex'in yarattığı şarkılar 60'lardan etkilenmiş olan hızlı disko şarkıları olarak da nitelendirilebilinir. Grubun felsefesi farklı stillerin olması ve böylece farklı ritimlerin yaratılmasıdır. İlk albümleri olan "iEight Earsi" 2004'te yayınlanmıştır. Bundan sonraki yeni albümleri 2008 yılının baharında yayınlanacaktır.

Robin-Rino (djler)

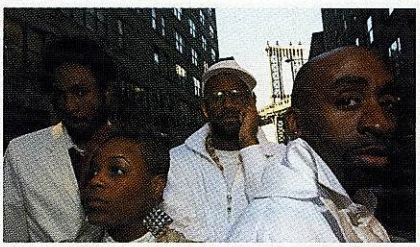

11 Ekim Cumartesi > 23:00, Babylon
PPP aka Platinum Pied Pipers

Günümüz jazz'ının en taze kanlarından biri olan Platinum Pied Pipers, prodüktör ve müzisyen olan Waajeed ve Saadiq'den oluşuyor. İlk albümlerini 2005 yılında Triple P (Ubiquity) olarak çıkaran ve eleştirmenlerden oldukça olumlu yorumlar alan grup 2008 yılının son baharında yeni albümleri Abundance'ı piyasaya sürdü. Hemen ardından 1,5 yıllık bir turneye çıkan ve Coachella ve Montreal Jazz Festival gibi önemli festivallerde yer alan Platinum Pied Pipers, Urb Magazin tarafından 'En İyi Canlı Performans' ödülüne layık görüldü ve Gilles Peterson Worlwide Ödülleri'nde 'Yılın En İyi Albümü'dalında ilk üçe girmeyi başardı. Platinum Pied Pipers, multi-enstrümanist, yazar ve prodüktör Saaqid'in yeteneği ve Waajeed'in yeni sesleri keşfetmekteki arzusunun mükemmel karışımıyla müziğini ortaya çıkarıyor. Platinum Pied Pipers kalıpların yerle bir olduğu kendi stilleriyle jazz'a yepyeni bir bakış açısı sunuyor.

Robert O'Bryant (keyb), Darnell Bolden (b), Aaron Frison (vo), Karma Stewart (vo), Sydney Driver (vo)

12 Ekim Pazar > 20:00, Babylon
Far East Revisited

Birbirinden önemli müzisyenlerin bir araya geldiği Far East Revisited projesi, klasik Reed Quintet'i Calefax ve jazz birlikteliği Tony Overwater Trio'sunun Duke Ellington ve Billy Strayhorn'un eserlerini, Duke Ellington orkestrasıyla birlikte çalmasıyla oluşmaya başladı. North Sea Jazz Festivali ve Bimhuis'daki performanslarından sonra CD'lerini dünya çapında yayınlayan ekip 2008-2009 sezonu boyunca ise Avrupa, Ortadoğu ve Uzakdoğu'yu kap-

sayan bir turneye çıkıyor. Turne boyunca Ellington'un orkestrasıyla 1963 yılında ziyaret ettiği, sanatçının meşhur eseri olan "Far East Suite: from Cyprus, Greece, through Lebanon and Iraq, to India and Japan" ilham kaynağı olan ülkeleri gezecek Celafax ve Tony Overwater Trio, birlikte Far East Suite albümünden parçalar çalacak. Bunun yanında Hollandalı besteciler tarafından yazılan yeni parçalara ve gezdikleri ülkelerin bestecilerinin parçalarına da yer verecek grup, önümüzdeki iki yıl boyunca çeşitli müzisyenlerle birlikteliklerine devam edecek.

Oliver Boekhoorn (obua), Ivar Berix: klarnet (clt), Raaf Hekkema (s), Jelte Althuis (bclt), Alban Wesly (fagot), Maarten Ornstein (s), Wim Kegel (d), Tony Overwater (b)

14 Ekim Salı > 22:00, Babylon

Sarp Maden Quartet

Genç yaşına rağmen gitar tekniği ve armoni bilgisiyle, Türkiye'nin önemli gitaristlerinden biri olarak kabul edilen Sarp Maden, katıldığı birbirinden farklı birçok proje ile tanınıyor. Mahmut Yalay, İmer Demirer, Reyent Bölükbaşı, Oğuz Büyükberber ve Ateş Tezer ile birlikte "Lodos" ve Ali Perret, İmer Demirer, Ricky Ford, Erkan Oğur, Raci Pişmişoğlu ve Erdinç Şenol'dan kurulu "Acid Trippin"de yer alan Maden; Sibel Köse, Alper Yılmaz, Mike McGinnis, Turgut Alp Bekoğlu gibi isimlerle çalıştı. Çağlayan Yıldız ve Volkan Öktem'le oluşturduğu Trio Mrio adlı gruba, önce Alp Ersönmez ve 2004 yılında Genco Arı'nın katılmasından sonra, Quartet Muartet ismiyle çıkardıkları "Dokuz Parça" adlı albümde yaratıcılığını bir kez daha dinleyiciye sundu. Volkan Öktem, Eylem Pelit ve Genco Arı'dan oluşan "Sarp Maden Quartet" ise, melodik ve samimi olarak tanımlanabilecek, huzur ve yaratıcılıkla beslenmiş bir müzik yapıyor.

Sarp Maden (g), Genco Arı (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d)

15 Ekim Çarşamba > 21:30, Babylon

Steve Reid Ensemble

Henüz 16 yaşındayken Quincy Jones'un yönlendirmesiyle bateri çalarak müzik kariyerine başlayan ve Martha Reeves & The Vandellas'a katılarak önemli bir adım atan Steve Reid, ailesinin Queens'e taşınmasıyla John Coltrane'le tanıştı. Jazz müziğin ustalarıyla yolları kesişen Reid üniversite öğreniminden sonra Coltrane'in gerçekleştiremediği, Afrika'da müzik yapmak hayalini gerçekleştirdi. Afrika'da Fela Kuti, Guy Warren, the Alpha Jazz Band, Leone Starrs ve Black Star Tour ile

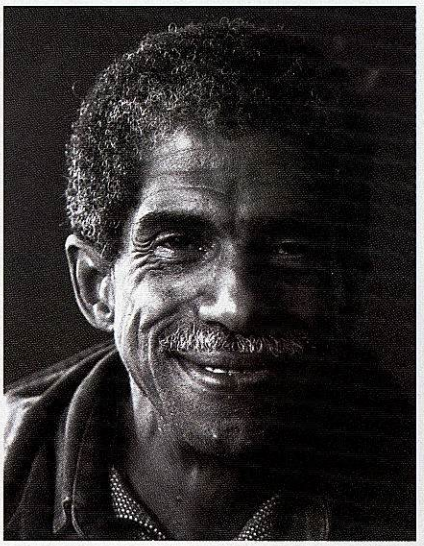

sahne alan Reid, 1969 yılında James Brown'ın grubu olan "Popcorn"'a katıldı. Müzik kariyerinin yanında etkili bir aktivist olan ve siyahların yaşadığı problemler nedeniyle sesini müzikle duyurmaya çalışan, hatta bu nedenle bir dönem hapse atılan sanatçı özgür kaldıktan sonra; canlı müzik çalışmalarına, Broadway şovlarına ve müzikallere odaklandı. 1976 yılında kendi plak şirketi Mustevic'i kuran ve albümlerini bu şirket üzerinden yayınlayan Reid, 93 ve 95 yıllarında Jazziz Magazine tarafından 'Yılın Perküsyonisti' seçildi. Bu projesinde Folktronica'nın günümüzdeki en güçlü isimlerinden biri sayılan Fourtet'in beyni Kieran Hebden'le birlikte olacak

Steve Reid (d), Joseph Rigby (s, flt), Boris Netsveteav (keyb), Kieran Hebden (elc.), Moyhamadou Sarr (perc), Dominic Lash: (b)

16 Ekim Perşembe > 21:30, Babylon

Azymuth

Brezilya jazz'ının en önemli isimlerinden biri olarak kabul edilen Azymuth uzun müzik kariyeri boyunca Brezilya topraklarının sıcak ritimlerini dünyanın dört yanında dinleyicisiyle paylaştı. Piyanist ve söz yazarı, Brezilya müziğinin efsane isimlerinden biri olarak kabul edilen Jose Roberto, baterist ve perküsyonist Marcos Valle, Milton Nascimento gibi tanınmış müzisyenlerle çalışmış Ivan Conti ve basçı / gitarist, yeteneği dinleyiciyi hemen saran Alex Malheiros'dan oluşan ve bir albümde eşlik etmek üzere bir araya geldikten sonra birlikteliğe devam eden Azymuth, Avrupa ve Amerika'da verdikleri enerjik performanslarıyla tanınıyor. Geçtiğimiz bahar ayında yeni albümleri 'Untitled'i yayınlayan grup, albümde 70'li yılların ortasında Rio'dan gelen tropik funk'ı andıran şarkılara yer veriyor. Azymuth'un canlı performanslarında ise vurmalı çalgıların daha derinden hissedildiği enerjik bir deneyim, dinleyiciyi grupla başka bir maceraya sürüklüyor.

Jose Roberto Bertrami (p), Ivan Conti (d, perc), Alex Malheiros (b, g)

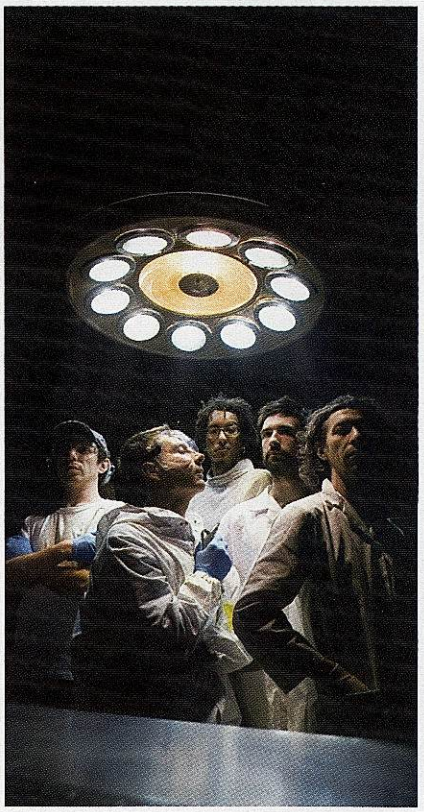

17 Ekim Cuma > 23:00, Babylon

Sayag Jazz Machine

Drum'n bass, jungle, breakbeat ve birçok elektronik müzik türüyle; jazz, bossa nova, hip hop gibi çeşitli türleri inanılmaz kırılgan bir yapıyla bir araya getiren Sayag Jazz Machine dünya üzerinde en kendine has müziği yapan gruplardan bir olarak anılıyor. Böylesine çok sesli bir müziğin içinden çıkan maharetli scratchler, sizi derinlere götüren canlı estrümanların altına serilen elektroniğin son harikası sesler, onların yaptığı müziği zihninize bir daha silinmemek üzere kazıyor. Şimdiye kadar yüzlerce sahnede müzik yapan ve ilk albümleri 'Testpressing'den bu yana inanılmaz bir yol kateden Sayag Jazz Machine birbirinden yetenekli sekiz müzisyenin bir araya gelmesiyle oluşuyor. 2004/2005 turlarından bu yana sound ve video senkronizasyonları üzerine çalışan grup, sihirli müziğinin yanına tadına doyulmaz görsel çalışmalar ekleyince konserleri devasa bir gösteriye dönüşüyor. Eğer farklı bir müzikle tanışmak, kendinizi modern ve kaotik bir sirkin tam ortasında bulmak ve müziğin beyninizde yaratacağı oyunları merakla izlemek istiyorsanız kendinizi Sayag Jazz Machine'in ellerine bırakabilirsiniz.

Charly Amadou Sy (turntable), Pierre-Yves Le Jeune (acc, b, cello), Nicolas Scheid (s, flt, clt), Christophe Vermand (keyb, prog)

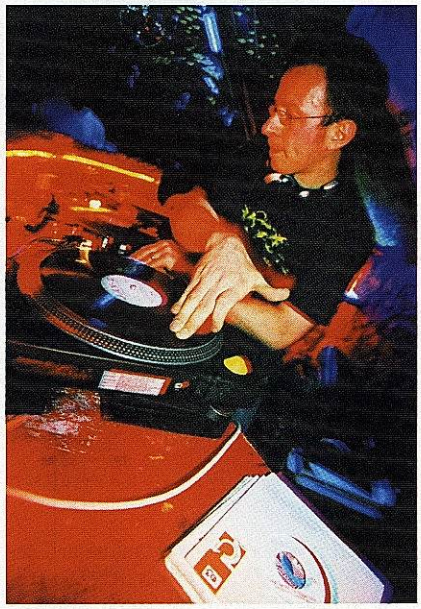

18 Ekim Cumartesi > 00:00, Babylon
DJ Food - Strictly Kev

Bağımsız plak şirketi Ninja Tune'un önemli birlikteliği Coldcut'ın prodüktörlüğünde 90'lı yılların başında başlayan DJ Food en iyi 'Food for DJs' kelimeleriyle tanımlanıyor. Jazz Brakes serisinden Jazz Brakes Volume 3'le ismini duyuran proje, jazz ve hip hop'un Ninja Tune markası adı altında karıştırılıp ideal mixing, remixing ve prodüksiyonunun yapıldığı break, loop ve sampleları kayıt altına alıyor. Volume 4 ve 5'de DJ / Prodüktör PC'nin yardımcı kreatörlüğünü yaptığı kayıtlar breakbeat'e yakınlaşsa da sonraki DJ Food albümleri Latin, dub, techno, ambient ve funk esintileri taşıyor. 2000 yılında Kaleidoscope ve 2001 yılında Quadraplex EP'sini yayınlayan DJ Food, o zamandan bu yana sanat ve mix çalışmalarını sürdürüyor. Projenin başlangıcından bu yana bu isim altında birçok çalışma yapan farklı DJ bulunurken, şu an DJ Food setinin başında jazz funky ve hip hop ritimlerini olağanüstü yeteneğiyle bir araya getiren DJ Strictly Kev bulunuyor.

11 Ekim Cumartesi > 23:00, Ghetto
Bonga

Fela Kuti ile birlikte Africanity'nin öncülerinden biri olan, Angola'nın en önemli post-independece vokalistlerinden Kuenda Bonga'nın; Angolan, Portekiz ve Brazilya etkileri taşıyan müziği "Latin duygusu olan Gypsy ve Flamenco" olarak tanımlanıyor. Aslında profesyonel futbol oyuncusu olan Bonga, boğuk ve pro-independece şarkılarıyla 70'lerin başından bu yana ilgi çekiyor. Afrikanın aşağılanmasını, sürülmesini ve sefaletini dile getiren çalışmaları nedeniyle sürgüne zorlanan sanatçı büyük zamanını Paris ve Lisbon'da geçirdi. Avrupa'dayken, müziğini Brezilya olmak üzere Portekizce konuşalan ülkelere yayan ve Samba'nın önemli seslerinden biri olan Bonga, 1979 yılında Angola'nın bağımsızlığının ardından ülkesine geri döndü. Devlet tarafından desteklenen Samba Tropical Orkestrası'nda yer alan sanatçı, 1996 yılında "Swinga Swinga- The voice of Angola 102% Live" isimli albümünü yayınladı. 1995 yılında şarkıcının Berlinde yer aldığı Heimeit Klange Festivalindeki performansının kaydı olan bu albümden sonra 2000 yılında Mulemba Xangola ve 2003 yılında Kaxexe raflardaki yerini aldı. Ardında tamamen Angolan müzik üzerine odaklı olan Lusafrica ve Maiorais'i (The Greats) 2005 yılında yayınlandı.

Bonga (vo, tumba, dikanza), Graça (d), Betinho (g), Fusica (acc), Carlitos Chiemba (b)

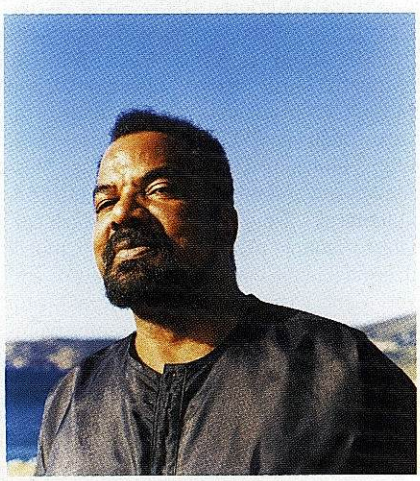

13 Ekim Pazartesi > 19:30, Talimhane
Oğuz Büyükberber - Tobias Klein Duo

Klasik batı müziğini, Türk müziği ve jazz tınılarıyla harmanlayarak kendine has üslubunu yaratan bas klarnetçisi Oğuz Büyükberber, aynı zamanda çocukluğundan bu yana görsel sanatlarla ilgilenen çok yönlü bir sanatçı. Müzik kariyeri boyunca Kaçan Keçi, A Z, Lodos, Velvele, Turqumstances ve Trio Koan gibi projelerde çalışan ve Avrupa'da birçok festivalde yer alan sanatçının 4 solo albümü bulunuyor. 1990 yılında Amsterdam'a taşınıp, konservatuarda saksofon ve basklarinet eğitimi alan Klein ise doğaçlama müzik üzerine yoğunlaşan ancak aynı zamanda Doğu Avrupa ve Asya müzikleri hakkında da kendini geliştiren bir sanatçı. Şimdiye kadar Tobias John Zorn, Chris Speed, Benoit Delbecq ile sahne alan sanatçı, Man Bites Dog, Full Fathom Five ve Spinifex Orkestrası için şarkı besteliyor. Hem besteci hem de müzikal anlamda çok geniş bir bilgiye sahip olan Büyükberber ve Klein, bir araya geldiklerinde projelerinde elektronik sesler kullanarak dinleyicisini farklı bir deneyime sürüklüyor.

Oğuz Büyükberber (bclt, elc.), Tobias Klein (bclt, elc)

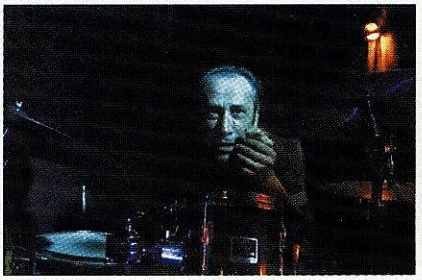

13 Ekim Pazartesi > 20:30, Talimhane
Şenol Küçükyıldırım-WAYS

Şenol Küçükyıldırım deneysel jazz ve müziğe; Cecil Taylor, John Cage, Raphe Malik ve Avishai Cohen gibi usta sanatçıların ilham kapılarını aralayarak giriş yaptı. Müzik kariyeri boyunca birçok projede yer alan sanatçı, grubu Ways ile birbirlerinden etkilenen doğaçlama işlere imza atıyor. Vokalde Ceylan Ertem, kemanda G.Dilek Acay, trompette Ömer Can Uygan, saksofonda Meriç Demirkol, bas gitarda Murat Çopur, gitarda Şevket Akıncı, davulda Şenol Küçükyıldırım'dan oluşan Ways, improvize müzikle yazılı parçaları iç içe sokarak keşfedilmemiş olanın izini sürüyor. Doğaçlama çalışmalar yapmayı günümüz müziği için önemli bir estetik form olarak kabul eden grup üyeleri, sahneye ortak birikimleri dışında hazırda hiçbir şey olamadan çıkıyor. Sonu olmayan farklı yollarda yolculuğa hazır olun.

Ceylan Ertem (vo), Şevket Akıncı (keman), Ömer Can Uygan (tp), Meriç Demirkol (as), Murat Çopur (b), Şevket Akıncı (g), Şenol Küçükyıldırım (d).

15 Ekim Salı > 20:00, Talimhane
Jonas Knutsson Quartet

Jonas Knutsson 1965 yılında doğmuştur ve İsveç'in kuzeyindeki Umea şehrinden gelmektedir. Annesi ve babası her yıl yapılan jazz festivaline katılan sanatçının müziğe olan ilgisini vurgular. Alto saksofonu asıl enstrümanı olarak seçer. 70'li yılların sonunda Danimarka'da yaşayan Amerikalı saksofoncu Sahib Shibab ile birlikte okumuştur. Sonradan Hinti tabla player Fazal Querishi, Amerikalı basçı Tom Kennedy ve fusion grubu Cabazz Ve Mynta ile çalışmıştır. Sanatçı Elisa Einarsdotter'ın Ensemble'sinde yer almış, Fransa ve Belçika'ya birçok kez turneye çıkmıştır. Bu sırada şarkıcı Lena Willemark ile tanışmış

ve ona İsveç folk müzik gelenekleri hakkında ilham kaynağı olmuştur. Bu sayede, Johan Söderquist, multi-instrumentalist Ale Möller ve perküsyonist Bengt Berger ile "Enteli" adlı bir grup kurmuşlardır. Enteli grubunda çalarken sanatçı dünyaca ünlü birçok folk müzik temsilcisi ile tanışmış ve onlardan etkilenmiştir. Böylece sanatçı kendini geliştirme fırsatı bulmuştur ve müziğinde 4 farklı saksofon kullanarak daha başarılı olmuştur. Dünya müzik projelerinden Stockholm Folk Big Band ve the World Music Laboratory'nin liderliğini yapmıştır. Sanatçı Fransa'da, besteci/baterist Bertrand Renaudin'in " l'arbre voyage" projesinde yer almaktadır. Şu ana kadar 5 CD yayınlamış olan Jonas, 100 CD'de İskandinav jazz, fok ve pop sanatçılarına katkıda bulunmuştur. Jonas, Horn Please and Jonas Knutsson Quartet grubunun organizatörü, bestecisi ve aranjörüdür. Sanatçı aynı zamanda yeni bir proje olan "Annanya"da İsveçli ve Bengali'den gelen müzisyenlerle çalışmıştır. Jonas'ın en son Cd'si "Horn Please" ve "Cow cow"da gitarist Johan Norberg ile çalışmış, "Himlen har inga hal" albümünde İsveçli şair Thomas Tidholm ile çalışmıştır. Anders Persson, yıllardır İsveç jazz müzik camiasının en ünlü piyanistlerinden biri olarak tanınır. 80'lerin başlarından beri besteci, müzisyen olarak tanınan sanatçı, birçok İsveçli grup ile kayıt yapmıştır. Ayrıca dünya çapında tanınan Tom Harrell, Clark Terry, Luis Salinas ve Toots Thielemans ile çalışmıştır. Sebastien Dube, klasik müzik eğitimi almış, Kanadalı bir bascıdır. Sanatçı, İsveç Orkestrasında düzenli olarak jazz ve folk müzik gruplarıyla birlikte çalmaktadır. Rafael Huizar Sida, Meksikalı bir müzisyendir. Müzik endüstrisindeki tecrübesiyle kendi conventional jazz baterisi ve etnik enstrümanlardan oluşan bir perküsyon set-up'ını kurmayı başarmıştır.

Jonas Knuttson (as, bs, ss), Anders Persson (p), Sebastien Dube (b), Rafael Huizar Sida (perc)

09 Ekim Perşembe > 19:00, Akbank Sanat Merkezi

Panel - Jazz Yapıyoruz / Dinliyoruz

Moderator – Hülya Tunçağ – Gazeteci
Hakan Atala – Arşivci / Lale Plak Şirketi Sahibi
Kerim Selçuk – AK Müzik Distributor
Sedat Ergin – Gazeteci
Emin Fındıkoğlu –Müzisyen
Caner Beklim –TRT İstanbul Radyosu -

11 Ekim Cumartesi > 14:00, Akbank Sanat Merkezi

Atölye

Etiketler dışında Duyma Biçimleri – Şenol Küçükyıldırım

11 Ekim Cumartesi > 19:00, Akbank Sanat Merkezi

Panel

Jazz Nedir? Ne Değildir?

Moderator - Kanat Atkaya
Murat Beşer – Gazeteci / Müzik yazarı
Aylin Güngör – Bant Dergisi
Derya Bengi – Roll Dergisi
Tunçel Gülsoy – Jazz Dergisi
Seda Binbaşgil – Açık Dergi

16 Ekim Perşembe > 19:30, Akbank Sanat Merkezi

Boğaziçi Üniversitesi Jazz Korosu

Koro, standart jazz parçalarının koral aranjmanlarını seslendirmek ve çok sesli müziği tanıtmak amacıyla BÜMK bünyesinde 1994 yılında Deniz Şener yönetiminde çalışmalarına başlayan BÜMKCK, 1996-1997 yılları arasında Cevat Belek, 1997-1998 yılları arasında Taner Özbabacan, 1998-2000 yılları arasında Önder Özkara, 2000-2004 yılları arasında Ali Göktürk, 2004-2005 yılları arasında Hande Öztürk, 2005-2007 yılları arasında da Cihan Aydın ve Hande Öztürk yönetiminde devam etti. 2001 yılından itibaren şarkıların a capella (eşliksiz) aranjmanlarını söylemeye başlayan ve Türkiye'deki ilk ve tek a capella jazz korosu olma özelliğini kazanan BÜMK Jazz Korosu repertuarında; Vox One, The Real Group, Swingle Singers gibi ünlü grupların şarkılarının yanı sıra, kendi düzenlemelerini bulunduruyor.

Fundagül İnce, Ceren Gündoğdu, Ezgi Arslan, A. Kürşat Duygulu, Masis Aram Gözbek

17 Ekim Cuma > 19:30, Akbank Sanat Merkezi

123

2004 yılında temelleri atılan, verdiği sınırlı sayıda konsere rağmen kendine has bir dinleyici kitlesi edinen 123, senelerdir farklı projelerde birlikte müzik yapan üç müzisyen ve üç yakın arkadaştan oluşuyor. 2004'ten beri üretmekte olduğu duygu yüklü ve ritmik şarkılardan sonra yeni albümde daha akustik ve melodik şarkılara yönelen grup Avrupa ve Türkiye'de birçok festivalde sahne alıyor. Geçtiğimiz yıllarda DANdadaDAN'ın "Sen Bana Birini Android" (2006) ve Tamburada'nın "Fantastik" (2004) isimli albümlerinden de tanınan üçlü, huzur isteyen tüm müzik severleri 123'ün yeni seslerini keşfetmeye davet ediyor.

Feryin Kaya (b), Berkin Özcan (d), Burak Irmak (org)

18 Ekim Cumartesi > 14:00, Akbank Sanat Merkezi

Atölye

ÇOCUKLARLA MÜZİKAL KAYNAŞMA – Hülya Tunçağ

Çocukların gerek çalgıları tanımaları, gerek kulaklarının çok sesli müzikle eğitilmesi, müzik dünyasını bilinçli ve sistematik olarak keşfetmeleri açısından çok önemli. Akbank 18. Jazz Festivali çerçevesinde, Akbank Kültür Merkezi'nde 18 Ekim'de gerçekleşecek olan etkinliğin hedefi çocuklara bu konuda rehberlik etmek. Atölyede özel olarak oluşturulan trio'nun vereceği kısa konserden sonra müzisyenler çocukları sahneye davet edecek ve birlikte müzik yapmak için onları yüreklendirecek. Belki de kısa ve naif bir "jam-session" paylaşılacak. Çocuklarla Müzikal Kaynaşma Atölyesi'nin amacı çocuklara konser dinleme kültürünü göstermenin yanısıra onların "ensemble" oluşumu içinde yer almalarını sağlamak.

Hülya Tunçağ, Tunç Çakır (perc), Orhan Deniz (clt, b), Emre Kayhan (tb)

19 Ekim Pazar > 19:30, Akbank Sanat Merkezi

Olcay Saral Anadolu "Evolution"

Küçük yaşlarda başlayan müzik eğitimini sonraları yoğun piyano ve komposizyon çalışmalarıyla sürdüren Olcay Saral, Aydın Esen'le ilişkisi sonucu müzikal kimliğinde "Contemporary jazz, Elektronic & Synthetic Music, Ethnic Music ve World Music tarzlarına yaklaştı. Müziğinde ortaya koyduğu yenilikçilik ve kavramsal çeşitlilik; "bilinenin, duyulanın" aksine, "hissedilen ve varolan"ın farklı uyarlanışlarını kullanarak yazdığı eserlerinde de fark edilebilen sanatçı, piyano ve elektronik müzik üzerindeki çalışmalarına halen devam ediyor. Genç yaşta kendi eserleri, yaklaşımı ve tarzıyla sayısız festivalde, sempozyumda, workshopda sunumlar yapmış ve performanslar sergilemiştir.

Olcay Saral (p, keyb), Ozan Bircan (kemane), Serkan Genç (kemençe), Eren Eroğlu (d)

boşlukta dalgalanan fuar standı...

Altında her tür ürünün sergilenmesine

olanak veren, sınırsız bir tasarım

Isısan Buderus, Gea, Daikin , Sodex 2008, İstanbul

ECA Serel, ISH 2007 Frankfurt

Kütahya, Unicera 2008, İstanbul

REMAR

Hoşdere Köyü Mevkii,Isıso Sanayi Sitesi U 2 Blok No15 34500 Bahçeşehir, Büyükçekmece-İstanbu

MİMARLIK DEKORASYON LTD.ŞTİ. Telefon. 0212 623 01 73 pbx Faks. 0212 623 01 82 info@remar.com.tr

www.remar.com.tr

Selda Bayraktar
sbayraktar@vokaliz.com

30 Ekim 2008 / 20:00

CRR'de Five Peace Band, Chick Corea & John McLaughlin ve Kenny Garrett, Christian McBride & Vinnie Colaiuta

Chick Corea & John McLaughlin -100%
Five Peace Band -85%
with Christian McBride, Kenny Garrett & Vinnie Colaiuta -75%
İki efsane Ekimde İstanbul ve Ankara'da 30 yıl sonra aynı sahnede...

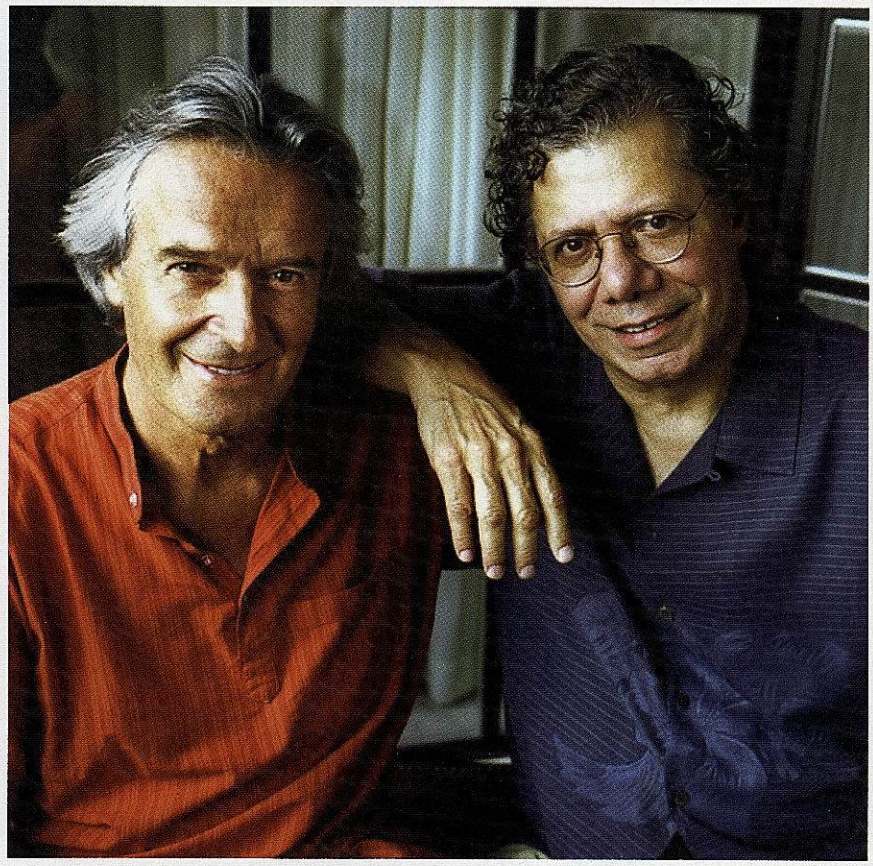

İstanbul 30 Ekim Perşembe CRR saat 20:00
Ankara 31 Ekim 2008 Cuma Anadolu Gösteri Merkezi Saat 20.30

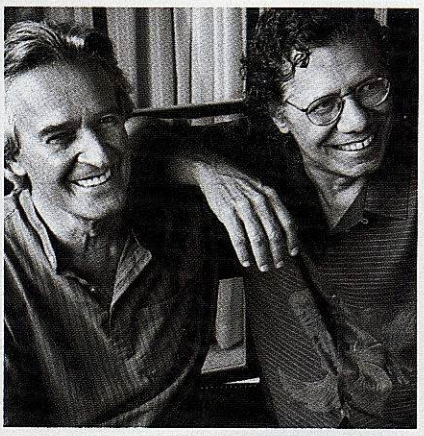

Miles Davis'le çalıştıkları '70 li yıllarda birlikte aynı sahnede yer alan Chick Corea ve John McLaughlin, 30 yıldan sonra özel bir projeyle aynı sahnede. İki dev isim, Avrupa'da sadece 17 konserde tekrar aynı sahneyi paylaşıyorlar. Ve çok özel 17 konserden biri 30 Ekim İstanbul CRR, diğeri 31 Ekim 2008 Cuma günü Ankara Anadolu Gösteri Merkezi'nde gerçekleşecek.

Tüm zamanların en büyük piyanistlerinden olan Corea '60'lardan beri çalışmalarıyla jazz müziğinin en önemli temsilcilerinden olmayı başardı. Son ikisi 2006 yılında düzenlenen 49.Grammy Ödüllerinde olmak üzere 14 defa Grammy Ödülüne layık görülen Chick Corea'nın ödüllerle kanıtlanmış başarılarıyla yetinmeyip müziğe merakını hiç yitirmediği görülür.

Sahip olduğu klasik müzik, salsa ve jazz bilgisini, kendi müziğinin ortaya çıkması yolunda ustaca kullanmış Corea'nın tarzı günümüzde de çağdaş müzikte önemli ve etkin bir güçtür.

İki duayenin birbirinden güzel albümlerle belgelenmiş müzik yolculukları pek çok sanatçı için de yol gösterici olmuştur.

John McLaughlin; müzikte denediği yeni teknolojiler ve bestelediği konçertolarla kendinden söz ettirdiği müzik yaşamına '60'lı yılların başlarında başladı. Ve 45 yılı bulan profesyonel kariyerinde efsaneler arasındaki yerini aldı.

20 yaşlarının sonlarında Guru Shri Chinmoy Ghose'un öğrencisi olduktan sonra McLaughlin "Mahavishnu" ismini aldı. Felsefi yönelişi müziğine de yansıdı ve sanatçı jazz fusion'ın yanısıra akustik gitar ile Hint müziğini birleştirerek Batı ve Doğu müziğinin senteziyle de ilgilenmeye başladı. Bu çalışmalarıyla jazz dünyasında farklılığını belirginleştiren McLaughlin tıpkı Chick Corea gibi tarz belirleyenlerden oldu.

Chick Corea ve John McLaughlin gerçekten kafa dengi sanatçılar. İkisi de müzikal anlamda araştırmacı ve kendi enstrümanlarında virtüözler. Genç jazz sanatçıları olarak, efsanevi Miles Davis ile hem birlikte çalıştılar, hem de onun bir ilke imza atan jazz/rock/funk klasiği Bitches Brew albümünde birlikte yer aldılar. İkisi de kendi yenilikçi gruplarını kurma cesaretini gösterdiler: McLaughlin Mahavishnu Orkestrası'nı, Corea da Return to Forever'ı. Bu iki grubun çaldığı yenilikçi müzik, 70'li yıllarda büyük dinleyici buldu ve yeni bir müzik tarzının ortaya çıkışına yardımcı olarak, rock müziğe hayran kitleleri, yeni bir jazz formuna yönlendirdi. O zamandan beri, her ikisi de olağanüstü verimli kariyerler yürüttüler, kısa sürede çok çeşitli müzik tarzlarında ve çok farklı müzikal ortamlarda sürekli yaratıcı ürünler verdiler ve aynı zamanda benzersiz sanat doğrultularını muhafaza ederek başlı başına efsane haline geldiler.

Modern jazz takipçilerinin unutamayacağı bir konser

Kendilerine eşlik edecek müzisyenleri seçmede büyük bir titizlik gösteren Corea / Mc Laughlin, 30 Ekimde İstanbul'da, 31 Ekimde Ankara'da, gezegenimizdeki en büyük müzisyenlerin bir kısmının içinde olduğu bir grupla sahne alacak. Modern jazz severler (saksofonda Kenny Garrett, basta Christian McBride ve davullarda Vinnie Colaiuta), oldukça yaratıcı bir müzik dinleyecek, Miles'tan düetlere, iç içe geçen akustik jazz'dan, elektronik jazz/rock/funk'a ve elbette Corea ve McLaughlin klasiklerine kadar eklektik bir gece yaşayacaklar.

Bu müzikal birliktelik, günümüzde jazz'a yapılan en önemli katkılardan biri. Kısacası, kaçırılmaması gereken bir akşam.

İmge Özbek
basin@acd.org.tr

12. ULUSLARARASI ANKARA JAZZ FESTİVALİ

24 KASIM-4 ARALIK "JAZZ & BASS"

Ankara Caz Derneği ve LEO Organizasyon'un birlikte yürüttüğü ve her yıl farklı bir tema seçen Ankara Jazz Festivali'nin 12. yıl teması Jazz ve Bas olarak belirlendi. Türkiye'den jazz sanatçılarına destek olmakla birlikte, ülkemiz jazz müziğinin yurtdışında tanınması için de önemli bir rol oynayan Ankara Uluslararası Jazz Festivali, 12.ci yaşında Ankara seyircisinin karşısına daha güçlenmiş olarak çıkıyor.

Festivalin dergi yayına girinceye kadar kesinleşen sponsorları Boeing, Anel Grup, Selex Komünikasyon , Havelsan. Resmi sponsorları Mesa Hastanesi, Sheraton Hotel & Convention Center, Bektaşlar Turizm ve Transnet Kurye. Basın sponsoru Radyo ODTÜ. Ayrıca, Fransız Büyükelçiliği, Fransız Kültür Merkezi, Letonya Büyükelçiliği, Alman Kültür Merkezi, Hollanda Büyükelçiliği, İspanya Büyükelçiliği, İtalyan Kültür Merkezi, If Performance Hall festivale destek veriyor.

Renaud Garcia-Fons, Matthew Garrison, Charlie Haden gibi dünya çapındaki bas ustalarının yanı sıra, Selçuk Sun, Kamil Erdem, Gürol Ağırbaş gibi Türkiye'den de birçok değerli jazz sanatçısı 24 Kasım - 4 Aralık tarihleri arasında gerçekleştirilecek olan festivalde Ankaralı jazz severlerle buluşuyor. Festivalde konserlerin yanı sıra, müzik eğitiminin önemini vurgulayan atölye çalışmaları da yer alacak.

Festivalin basın resepsiyonu, Türkiye – İsviçre ilişkilerinin 80. yılı nedeniyle dünyaca ünlü İsviçre Askeri Bandosu - Swiss Army Big Band'in 13 Kasım Perşembe günü ODTÜ Kemal Kurdaş Salonu'nda saat 20:00'de, basın toplantısı ve plaket töreni ardından vereceği konserle yapılacak. Bugüne kadar Frank Sinatra, Sammy Davis, Al Jarreau gibi yıldızlarla birlikte çalmış ünlü şef Pepe Lienhard'ın liderliğindeki 20 müzisyenden oluşan Swiss Army Big Band, tempolu jazz ve swing'in en güzel örneklerini, Türkiye'nin en ünlü jazz solistlerinden Sibel Köse'nin eşsiz sesiyle Ankara seyircisine sunacak.

12. yılında, Ankara Uluslararası Jazz Festivali'nin olmazsa olmazı, Türkiye'nin en önemli büyük orkestralarından olan Hava Kuvvetleri Komutanlığı Cazın Kartalları Orkestrası, bu seneki yeni programıyla geleneği bozmayarak yine protokol konserini gerçekleştirecek. Sadece davetiye ile izlenebilecek olan konserde, şef Murat Öztürk ve solist Kürşat And yer alıyor. Davetliler, davetiyelerini Ankara Caz Derneği'nden temin edilebilirler. Protokol Konseri'nin gün sponsoru Boeing.

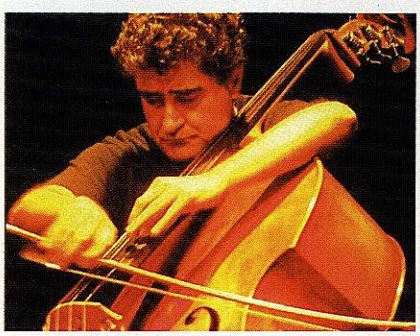

FESTİVAL AÇILIŞI -ÖZEL BEŞ TELLİ KONTRBASI VE BENZERSİZ DOĞAÇLAMA TEKNİĞİYLE AVRUPANIN EN İYİ KONTRBASCISI RENAUD GARCIA-FONS

1980'lerde Paris Konservatuarı'nda François Rabbath'dan öğrendiği enstrüman tekniğini deneyselliğiyle birleştiren ve geliştiren kontrbasçı Renaud Garcia-Fons, kontrbası bir yandan bir solo enstrümana, bir çeşit flamenko gitarına ve bir doğu enstrümanına dönüştürdü. Akdeniz ruhunu virtüöz kimliğine yansıtan ve İspanyol kültürünün öğelerini anlaşılır bir şekilde modern Fransız jazz'ına taşıyan sanatçı, jazz ve klasik müzik dışında flamenko, musette ve hatta Avrupa halk müziğinden öğelerle harmanladığı son albümü "Arcoluz"u 24 Kasım Pazartesi günü Saat:20.00'de ODTÜ KKM'de Ankaralıların beğenisine sunuyor. Konser Fransa Büyükelçiliği ve Fransız Kültür Merkezi destekleriyle gerçekleştiriliyor.

LETONYA'DAN JAZZ, MARIS BRIEZKALNS QUARTET

Letonya'nın en iyi müzisyenlerinden oluşan Maris Briezkalns Quartet, bop öncesi ve latin müziğinden etkilenmiş olan jazz formundaki kompozisyonları ile dikkat çekiyor. Eski Sovyetler Birliği'nin en ünlü jazz perküsyoncularından olan Maris'in önderliğindeki grup, 25 Kasım Salı günü saat 19:00'da 00'de Letonya Büyükelçiliği katkılarıyla Ankara Uluslararası Jazz Festivali sahnesinde.

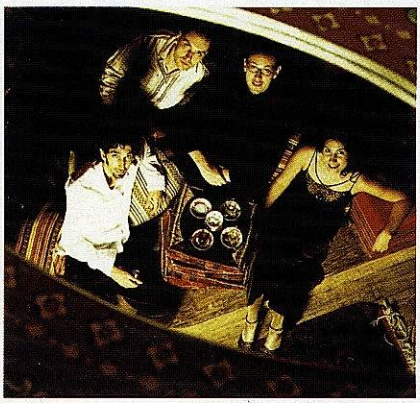

JAZZ'DA DOĞU-BATI KÖPRÜLERİ-CYMINOLOGY

Antik Pers İmparatorluğu'nun musiki kültürü ve edebi eserlerinden etkilenerek, bu tema üzerine kurulu eşsiz bir müzik ortaya koyan Cyminology, doğu-batı kültür köprülerine bir yenisini daha ekliyor. Güçlü ve ritmik olmasına rağmen kimi zaman hassas ve kırılgan olabilen müzikleri ile sınıflandırılması güç olan Cyminology, Cymin Samawaite'nin olağanüstü vokaliyle zenginleşen müziklerini bizlerle tanıştırmak üzere 25 Kasım Salı saat:21. 12. Ankara Uluslararası Jazz Festivali'nde! Goethe Institute desteği ile gerçekleşen konserin sponsoru Anel Grup.

TÜRK JAZZ'ININ KONTRBAS USTASI SELÇUK SUN , JAZZ BEŞLİSİ İLE FESTİVALDE....

Meslektaşı, değerli kontrbasçı Nezih Yeşilnil, Selçuk Sun'u: "Türkiye'de gerçekten jazz'ı öğretebilecek ender insanlardan biri..." diye tanımlar. Ülkemizde yetişmiş en donanımlı, bilgili ve tecrübeli kontrbas ustası Selçuk Sun, teması "bas" olan bu seneki Ankara Uluslararası Jazz Festivali'nin olmazsa olmaz isimlerinden. Yurtdışında önemli isimlerle çalışmış ve projelerde yer almış olan Sun'a, beşlisinde İmer Demirer, Neşet Ruacan ve Can Kozlu eşlik ediyor. Grup 26 Kasım Çarşamba günü saat 20:00'de jazz'ın en güzel örneklerine ışık tutacak.

HOLLANDA'NIN EN İYİ JAZZ GRUPLARINDAN YURİ HONING TRIO İLK KEZ ANKARA'DA!

12. Uluslararası Ankara Jazz Festivali, bu sene Hollanda Büyükelçiliğ katkılarıyla, Hollanda'nın en ünlü jazz gruplarından biri olan Yuri Honing Trio'yu konuk ediyor. Saksofonist ve besteci olan Yuri Honing, Hollanda'nın en başarılı jazz müzisyenlerinden. Jazz müziğinin bir stil değil, lisan olduğuna inanan, bugüne kadar Charlie Haden, Misha Mengelberg, Paul Bley, Gary Peacock, Pat Metheny, Scott Colley gibi yıldızlarla çalışmış Honing'e, birçok ritim ve farklı kültürün tınılarını davuluna yansıtan Joost Lijbaart ve özgün besteci - kontrbasçı Tony Overwater eşlik ediyor. Konser 28 Kasım Perşembe saat:18.00'de ODTÜ KKM A Salonu'nda. 28 Kasım günü konserleri Havelsan sponsorluğunda gerçekleşecek.

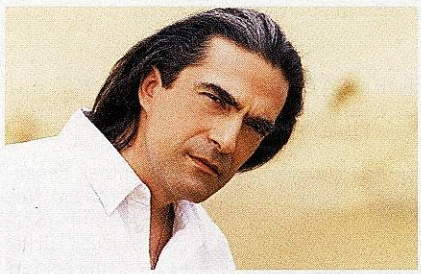

FAHİR ATAKOĞLU, İSTANBUL IN BLUE İLE İLK DEFA 12. ULUSLARARASI ANKARA JAZZ FESTİVALİ'NDE!

Başarısını pek çok uluslararası ödülle tescillenmiş, kendine has ritmik, melodik ve armonik özellikleri besteci duyarlılığıyla birleştirerek değişik müzik kültürlerini harmanladığı müziği ile dikkatleri üzerine toplayan Fahir Atakoğlu, bugün kendisinden "dünyanın en iyi davulcusu" olarak bahsedilen 2 Grammy ödüllü "El Negro" lakaplı Kübalı davulcu Horacio Hernandez ve 6 telli bas gitarın mucidi, efsanevi Amerikalı basçı Matthew Garrison, 27 Kasım 2008 Perşembe 20:00, ODTÜ KKM Salonu'nda Ankaralı jazz severlerin unutamayacağı bir konsere imza atacaklar.

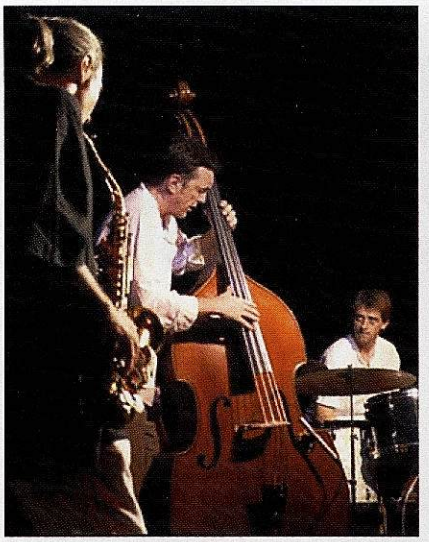

İSPANYA'DAN TUTKU-YARATICILIK-VİRTÜÖZİTE ÜÇGENİ: COLINA - MIRALTA - SAMBEAT TRIO

İspanya'nın en önemli üç fusion jazz müzisyeni Javier Colina, Marc Miralta ve Perico Sambeat, 28 Kasım Cuma günü İspanya Büyükelçiliği katkılarıyla ODTÜ KKM'de jazz severlerle buluşacak. Başta jazz olmak üzere, flemenko ve Küba müziği gibi farklı tarzlardaki projelere de imza atan üçlü, Coltrane, Monk, Porter ve hatta Beatles yorumlarını repertuarlarına dahil ederek, seyirciyi şaşırtmakla kalmıyor, kurdukları mükemmel iletişim sayesinde Akdeniz kültürünün sıcaklığını konser salonuna taşıyor.

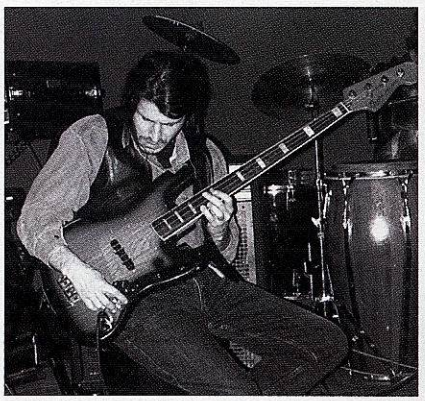

TÜRKİYEDE İLK SOLO BAŞ ALBÜMÜNE İMZA ATAN GÜROL AĞIRBAŞ...

Yıllardır Türkiye'de birçok albümde ve jazz projesinde yer almış olan Gürol Ağırbaş, bu sene "Bass & Jazz" temalı 12. Uluslararası Ankara Jazz Festivali'nde sextet grubuyla sahne alıyor. Çıkartmış olduğu Türkiye'nin ilk solo bas gitar albümü olan "Bas Şarkıları" albümüyle birçok genç bas gitariste ilham kaynağı olan Gürol Ağırbaş, festivalde Ankaralıların alışık olduğu, İF Performance Hall'da özgün repertuarı ve seçkin müzisyenlerden "Gürol Ağırbaş Sextet" ile 28 Kasım Cuma günü saat 22:00'de sahne alıyor.

KLASİK MÜZİK VE JAZZ ARASINDAKİ İNCE ÇİZGİ: RICCARDO ARRIGHINI

Kariyerine klasik müzik ile başlayan ve bugüne dek jazz standartlarından deney-

sel jazz'a kadar farklı biçimlerde 4 albüm yaratan İtalyan piyanist Riccardo Arrighini, geçtiğimiz sene festivalimizde genç deha Francesco Cafiso ile birlikte konuk olmuştu. 19 ve 20. Yüzyılın en önemli bestecilerinden olan Puccini'nin doğumunun 150. yılı için çıkarmış olduğu "Puccini Jazz" solo projesiyle klasik müzik ve jazz'ın arasındaki çizginin ne kadar da ince olduğunu, piyanosundan çıkan büyülü jazz melodileriyle kanıtlıyor. Konser, İtalyan Kültür Merkezi katkılarıyla 29 Kasım 2008 Cumartesi 20:00'de Selex Komünikasyon sponsorluğunda gerçekleştirilecek.

3 BASCI İLK KEZ AYNI SAHNEYİ PAYLAŞIYOR: TRIBASS

Ankara Jazz Festivali her yıl farklı müzisyenlerin bir araya gelerek ortaya çıkarttığı yeni ve bir o kadar da özel projeye ev sahipliği yapıyor. TriBass bu özel projelerden bir tanesi. Her biri farklı albümlerde, farklı projelerde yer almış, birçok değerli jazz ustasına eşlik etmiş ve kendi alanlarında uzmanlaşmış 3 basçı, ilk kez aynı sahneyi paylaşacaklar. Cem Tuncer, Emre Topak ve Koray Ergünay'dan oluşan "TriBass"; 1 Aralık 2008 Pazartesi günü verecekleri konserde hem kendi bestelerini hem jazz standartlarını yorumlayacaklar. 3 bascının biraya gelmesiyle oluşacak bu deneysel müzik şöleni, festivalin bu yılki temasını tam olarak yansıtacak.

EMREHAN HALICI İLE ELEKTRONİK BULUŞMA.

Festival bu sene bir elektronik buluşmaya ev sahipliği yapıyor ve müzik, sesi ve görseli bilgisayar ile etkileşimli bir biçimde, performans ile kontrol ederek icra ediliyor. Sinan Bökesoy'un alt yapısını hazırladığı ve vücuduna bağlı sensörler ile kontrol ettiği ses uzayına, Emrehan Halıcı VDrum ile eşlik edecek ve birlikte sisteme aktarılan jestlerle yeni oluşumları canlı olarak yaratacaklar. Bilgisayarlar ve elektronik sistemler kullanarak jazz-rock parçaları yeniden yorumlayacak olan grup, doğaçlama ağırlıklı bir repertuarla festival seyircisine son derece ilgi çekici bir konser yaşatacak. Konser 2 Aralık Salı günü saat 18.00'de Halıcı Yazılım desteğiyle gerçekleşecek.

KAĞAN YILDIZ'LI KEREM GÖRSEV TRIO, ALLAN HARRIS İLE YENIDEN ANKARA'DA.

Amerika'da yaşayan ve jazz standartlarının en iyi yorumcularından olan Allan Harris, Kerem Görsev ile beraber 2005 senesinde "Orange Juice" ve 2007 senesinde "Back Again" adlı albümleri yayımladılar. 2 Aralık 2008 Salı 20:00 günü gerçekleştirilecek bu konserde Kerem Görsev Trio ile beraber albümlerinden parçaları seslendirecekler. Grupta yine günümüzün en yetenekli kontrbasçılarından olan Kağan Yıldız'ı, davulda kadife gibi tuşesiyle Cengiz Baysal'ı izleyeceksiniz

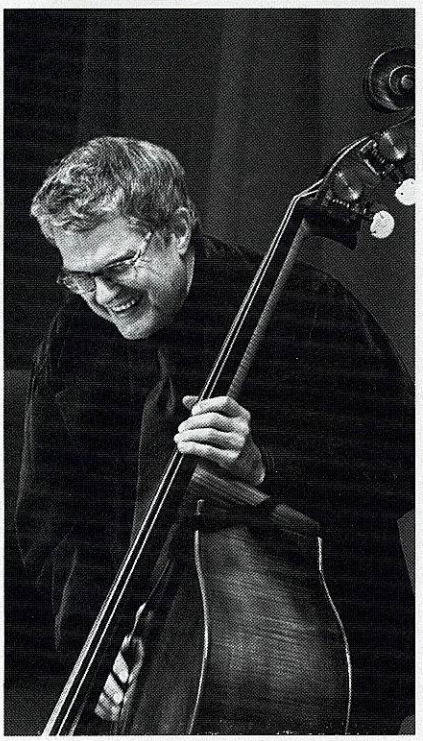

ADRIAN MARUSZCZYK DİNLETİ ve KAMİL ERDEM ATÖLYE ÇALIŞMASI

Polonyalı basçı Adrian Maruszczyk, 15 yaşından itibaren kendini adadığı enstrümanı basgitarı ile Ankara'yı ziyaret ediyor. Müziğinin çatısını oluşturan baskın bas melodilerine sarıp sarmaladığı birbirinden farklı etnik tınılarla, kulağa hoş gelen, yumuşak bir müzik yaratıyor. Yeteneği ve kendine has tarzı ile dikkatleri üzerine toplayan basçı, 12.Uluslararası Ankara Jazz Festivali'ndeki performansından önce bas gitaristler için Kamil Erdem ile birlikte atölye çalışmaları da düzenleyecek. Dinleti ve atölye çalışması 3 Aralık 2008 Çarşamba günü saat: 18.00'de.

"JAZZ & BAS" DENİLİNCE KAMİL ERDEM OLMAZSA OLMAZ!

Kurduğu grubu Asiaminor'le ülkemizdeki ilk etnik jazz çalışmalarına imza atmış, Türk jazz'ında basgitar denince akla gelen ilk isimlerden Kamil Erdem, koma sesleri kullanımı, akıl almaz armoni yeteneği, eşsiz soloları ile Anadolu, Balkanlar ve Orta Doğu'ya özgü tınıların, bu tınılara ters düşmeyecek bir çokseslilikle ve jazz anlayışı içindeki özgün bestelerle yorumlayışı onu Türkiye'nin en özgün müzisyenlerinden biri yapmıştır. Sadece basçıların değil, tüm müzisyenlerin yakından takip etmesi gereken bir müzisyen olan Erdem, 3 Aralık Çarşamba günü Saat:20.00'de Kamil Erdem Quartet ile Ankaralı jazz severlere unutulmaz bir bas resitali sunacak. Konser sponsoru Selex Komünikasyon.

2 GRAMMY ÖDÜLLÜ CHARLIE HADEN FESTİVALİN ONUR KONUĞU.

Dünyanın en iyi kontrbasçılarından 2 Grammy ödüllü dâhi sanatçı Charlie Haden, 12. Yılında da Ankaralı jazz severlerle yeniden buluşuyor ve festivalin kapanışını Quartet West projesi ile yapıyor. Günümüz jazz müziğine yön vermiş olan sanatçı, John Coltrane, Archiee Shepp, Keith Jarret ve Pat Metheny gibi jazz dünyasının en önemli isimleriyle çalışmış, sayısız projeye yer almıştır. Piyanoda Alan Broadbent, tenor saksofonda Ernie Watts, davulda Larance Marable'dan oluşan jazz dörtlüsü Quartet West, Broadbent'in romantik düzenlemeleri ve Haden'ın şiirsel bas dizeleri ile zenginleşen ve dönemin ünlü film jenerikleri ile harmanlanan repertuarları ile 4 Aralık'ta festival sahnesinde.

Festival programında Kasım ayına kadar değişiklikler olabilir. Programın son hali, detaylı bilgi, bilet satış ve müzik örnekleri için www.leo.com.tr, www.acd.org.tr, www.ankarajazzfestivali.org.

Berrin Ersoy Sağlam
bersoy@mpr.com.tr

EFES PİLSEN İLE ŞEHRE BLUES GELİYOR

Efes Pilsen Blues Festival 19. yılında 21 farklı şehirde bir kez daha blues rüzgarı estirmeye hazırlanıyor

Türkiye'nin en uzun soluklu müzik festivali Efes Pilsen Blues Festival, 24 Ekim-03 Aralık 2008 tarihleri arasında gerçekleşecek kış turnesi ile 19. kez blues severlerle buluşuyor. Bu yıl blues müziğin dev isimlerinden Eddie Bo, John Lee Hooker Jr. ve Watermelon Slim'i konuk edecek olan Efes Pilsen Blues Festival, 21 farklı şehirde, 25 konserle Türkiye'nin dört bir yanındaki blues hayranlarına bir kez daha unutulmaz bir müzik deneyimi yaşatacak. Türkiye'nin ilk ve tek blues festivali, Efes Pilsen Blues Festival, Mersin'de başlayacak ve Adana, Gaziantep, Diyarbakır, Malatya, Kayseri, Rusya/Moskova, Kıbrıs/Girne, Denizli, Antalya, Konya, Trabzon, Ankara, Eskişehir, Bursa, İstanbul, Balıkesir, Çanakkale, İzmir ve Kocaeli'de gerçekleşecek konserlerin ardından Edirne'de son bulacak. Efes Pilsen Blues Festival 19, her yıl olduğu gibi bu yıl da blues müziğinin efsane isimlerini ağırlayacak. Dünya çapında tanınmış bir piyano dahisi olan Eddie Bo, köklerini modern tınılarla harmanlayan, müziği geleneksel blues ve new age funk arasında bir sentez özeti olarak kabul edilen John Lee Hooker Jr. ve yaşadığı hayatın tüm renklerini müziğine taşımayı başaran Watermelon Slim, 21 şehirde gerçekleştirecekleri 25 konserle blues fırtınası estirecek.

Efes Pilsen Blues Festival'in sınırları Türkiye'yi aşıyor...

Efes Pilsen Blues Festival 19, bu sene de sadece Türkiye ile sınırlı kalmayıp Rusya ve Kıbrıs'a da uzanıyor. Rusya, 2–3 Kasım tarihlerinde Moskova'da, Kıbrıs ise 5 Kasım tarihinde Girne'de gerçekleşecek konserler ile blues'a doyacak.

Efes Pilsen Blues Festival 19 Programı

24 Ekim 2008 – Mersin

25 Ekim 2008 – Adana

27 Ekim 2008 – Gaziantep

28 Ekim 2008 – Diyarbakır

30 Ekim 2008 – Malatya

31 Ekim 2008 – Kayseri

2 Kasım 2008 – Rusya/Moskova

3 Kasım 2008 – Rusya/Moskova

5 Kasım 2008 – Kıbrıs/Girne

7 Kasım 2008 – Denizli

8 Kasım 2008 – Antalya

9 Kasım 2008 – Konya

12 Kasım 2008 – Trabzon

14 Kasım 2008 – Ankara

15 Kasım 2008 – Ankara

18 Kasım 2008 – Eskişehir

19 Kasım 2008 – Bursa

21 Kasım 2008 – İstanbul

22 Kasım 2008 – İstanbul

25 Kasım 2008 – Balıkesir

26 Kasım 2008 – Çanakkale

28 Kasım 2008 – İzmir

29 Kasım 2008 – İzmir

2 Aralık 2008 – Kocaeli

3 Aralık 2008 – Edirne

Detaylı bilgi için:
www.efeskeyfi.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

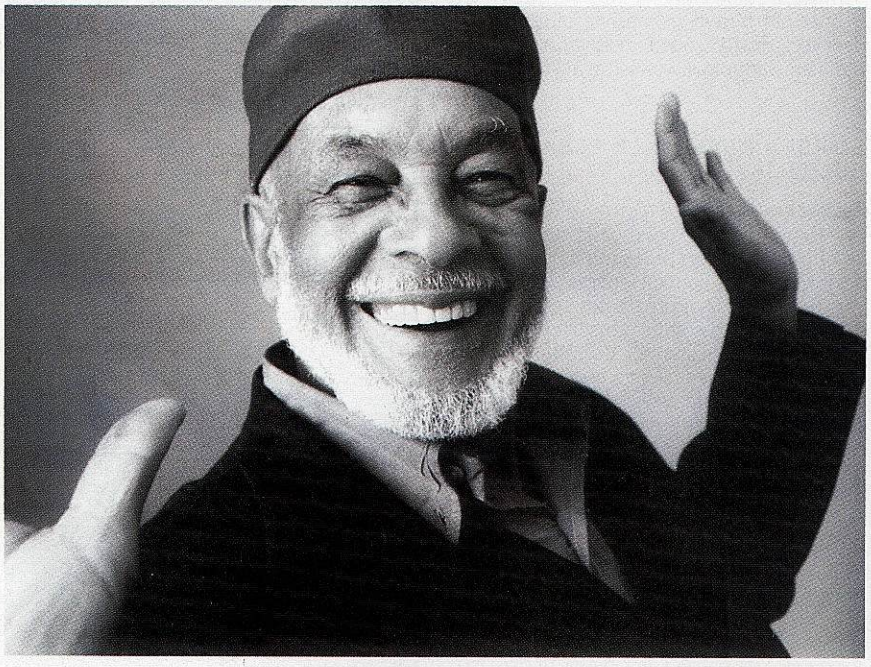

Eddie Bo dünya çapında tanınmış olan piyano dahisi

Edwin Joseph Bocage, müzikseverler tarafından "Eddie Bo" olarak tanınır. New Orleans'da doğmuş olan sanatçı, Algiers ve 9th Ward'da büyümüştür. Caz dünyasında efsane olarak tanınan bir aileden gelen sanatçı,(kuzenleri Henry, Charles, Peter – hepsi 2. Dünya Savaşı sırasında caz orkestralarına önemli katkılarda bulunmuşlardır) Booker T. Washington Lisesinden mezun olduktan sonra orduya gitmiş ve sonra New Orleans'a Grunewald Müzik okuluna kompozisyon ve düzenleme okumak için geri dönmüştür. Burada Eddie Bo eşsiz bir piyano stili kazanmış ve Art Tatum ve Oscar Peterson'dan etkilenerek müthiş sesler yaratmayı başarmıştır. Eddie Bo, annesi Profesör Longhair'in çalış stilinden de fazlasıyla etkilenmiştir. 50 yıl'a yayılmış bir müzik kariyeri olan Eddie Bo, New Orleans'daki tüm sanatçılardan daha fazla 45'lik çıkarmıştır. Sanatçı, Irma Thomas, Robert Parker, Art Neville, Chris Kenner, Al "Carnival Time" Johnson ve Johnny Adams'ın albümlerinin prodüktörlüğünü yapmıştır. Eddie Bo çok üretken bir şarkı yazarı olmakla birlikte yıllarca unutulmayacak olan "Check Mr.Popeye", "It Must be Love", "I'm Wise" ve Etta James tarafından seslendirilen "My Dearest Darling" şarkılarının yazarıdır. Ayrıca Tommy Ridgley'nin "In The Same Old Way" adlı şarkısının yazarı olmakla beraber sonradan New Orleans funk'ını ve yaratıcılığını birleştirerek "Hook and Sling" ve "Pass the Hatchet" şarkılarının da yaratıcısıdır. 1950 yılında Eddie Bo, New Orleanslı yıldızlardan oluşan bir gruba ışık tutmuş, Ruth Brown, Joe Turner, Lloyd Price, Smiley Lewis, Earl King, the Wild Magnolia Indians, Algiers brass Band, Treme Brass Band, the late Johnny Adams ve the Platters gibi şarkıcılarla çalışmıştır. Çok yönlülüğü ve profesyonelliğiyle çağdaş New Orleans müziğine katkısı çok büyüktür. Şarkıcı olarak türünün tek örneğidir. Piyanist olarak da bir dahi olan sanatçı, dünya çapında birçok sanatçıya ilham kaynağı olmuştur. Bo'nun ilk zamanlarda çıkardığı 45'liklerin birçoğu tekrar yeniden basılmıştır. Ayrıca sanatçı The Dirty Dozen Brass Band ve George Porter gibi birçok sanatçıya katkıda bulunmuştur. Müzik hayatı boyunca kendi prodüktörlüğünü yaptığı birkaç CD'si bulunmaktadır. Çıktığı Avrupa turnelerinde birçok stadyum konseri vermiş

ve izlenme rekorları kırmıştır. New York Times gazetesinin yazarı Jon Pareles tarafından "tek kişilik orkestra" olarak tanımlansa da, Eddie kendi grubuyla birlikte özel eventlerde New Orleans ve Avrupada sahne almaktadır.

Eddie Bo'nun aldığı ödüller:

- Amerikan Meclisi tarafından Ömür Boyu Caz ve Blues dalında başarı ödülü
- New Orleans Sanat müzesi tarafından New Orleans müziğine olan katkılarından dolayı ödül
- WWOZ Piyano geceleri tarafından Eddie Bo adına onur ödülü
- Farklılık yaratma ödülü – NBC
- Big Easy ödülü – En iyi R&B sanatçısı
- South Lousiana Music Association tarafından ömür boyu başarı ödülü
- Offbeat's Best of the Beat Ödülü – Ömür boyu başarı ödülü
- PBS belgeselin 4. kısmında "River of Song" ile yer almıştır
- 22 Mayıs New Orleans'da Eddie Bo günü olarak ilan edilmiştir
- New Orleans dergisi tarafından Contemporary Jazz All Star ödülü
- N.O Jazz&Heritage Foundation Ödülü

John Lee Hooker Jr.

John Lee Hooker Jr., Detroit doğumludur. Efsanevi John Lee Hooker'ın oğlu olan sanatçı, blues ile uğraşmaya genç yaşta başlamıştır. 8 yaşındayken Detroit'in WJBK radyosunda çalan Jr, o zamandan beri babasının yolunu izleyip dünya çapında bir müzisyen olmak istediğini anlamıştı. Babasıyla birlikte turneye çıkan Hooker, Detroit Fox Theather'da Jimmy Reed gibi ünlü müzisyenlerle daha 16 yaşındayken sahne almayı başarmıştı. 1972 yılında 18 yaşındayken babasıyla "Live at Soledad Prison" albümünde şarkı söyledi. Blues adamı olarak hayatını sürdürürken hayatını raydan çıkartan uzun yıllar geçirdi. Alkol, uyuşturucu, boşanma, hapis ve ölüm hayatını zorlaştırmış olsa da Blues'a ve Almight'ye olan inancı onu hayata geri döndürmeyi başardı. Ailesinin, arkadaşlarının ve ona inanmaktan hiç vazgeçmeyen müzisyenlerin desteğiyle, kendi duygularını kendi müziğiyle anlatmayı başardı. Sanatçı ilk albümü olan "Blues with a Vengeance" 'ı kendisi için "kefaret kutlaması" olarak nitelendiriyor. Yıllarca geçirdiği güçlükler sonrasında John Lee Hooker Jr. Blues dünyasına hızlı bir giriş yaptı. 2004 Nisanında çıkan bu albümü, Traditional Blues albüm dalında Grammy ödülüne aday olarak gösterildi. Ayrıca W.C.Handy tarafından da Best New Artist Debut ödülüne aday olarak gösterildi. Albüm California Music Awards tarafından Outstanding Album of the Year ödülüne layık görüldü. Bunun yanı sıra Bay Area Blues Society tarafından Comeback Artist of the Year ödülünü aldı ve Jimmy Reed, BB King, Taj Mahal, Koko Taylor, Charlie Musslewhite, Etta James ve John Lee Hooker gibi dünya çapında müzisyenlerle sahne aldı. Sanatçının 2. albümü olan "Cold As Ice", Telarc Records tarafından Haziran 2006'da piyasaya çıktı contemporary blues sanatçısı olarak gelişiminin bir göstergesi oldu. Köklerini modern tınılarla harmanlayan Hooker'ın stili Motown base'in göstergesi oldu. Müzik eleştirmenleri onun müzik stilini R&B, Caz, Funk ve "down home blues" olarak tanımlıyorlar. Bu albümü debut'ı kadar ilgi çekmemiş olsa da, eleştirmenler tarafından iyi notlar aldı ve blues'un yükselen starlarından biri olarak yazıldı. Traditional blues ve new age funk arasında bir sentez özeti olarak görülen müziği, onun babasının yolundan gittiğini gösteriyor. Jr. Hooker 3. albümü "All Odds Against Me"'nin hazırlığını yaparken blues'u 21. yüzyıla başarılı bir şekilde taşımaya devam ediyor. 12 şarkıdan oluşan bu albüm, Jr.Hooker'ın kendi firması olan Steppin' Stone Records ve Avrupada Jazzhaus Records'dan piyasaya sürülecek. Bundan önceki çalışmalarından farklı bir şekilde, Hooker ilk defa bu albümde sadece orijinal ve değişik şarkılara yer veriyor. Bunun yanı sıra, Jr.Hooker bir ilki gerçekleştirerek blues tarihinin animasyondaki ilk süper kahramanı oldu. İlk bölüm olan "Bluesman" 'de Jr.Hooker, suçlarlar savaşan ve clublarda şarkı söyleyen bir Blues müzisyeni olarak tanıtılıyor. Paristeki Callicore Animasyon Stüdyolarından Fransız Laurent Mercier tarafından ikna edilerek bu video serisi aynı zamanda çizgi roman haline de getirilmiştir. Mercier, aynı zamanda Hooker.Sr'nin de oğlu olarak Hooker,Jr. İle böyle bir projeyle babalarını anmanın iyi bir yol olacağını düşünmüştür. "Blues with a Vengeance" albümünden olan "Blues Ain't Nothing but a Pimp" albümü, 2008 yılında video serisinden çıkacak ilk videodur. All Odds Against Me albümünü tanıtmak üzere sanatçı 2008 yılında Amerika, Avrupa ve Türkiye dahil olmak üzere geniş çaplı bir turneye çıkacak. Turneye baterist Mike Rogers, keyboardda Brian James Vollriede, basta George Lacson, gitarda Jeffrey James Horan ile çıkacak olan Jr., blues'un ileriki jenerasyonunu bizlere sunacak. Detroit'in blues sokaklarından yeni bir ses'e, babasının başarılarının gölgesinden sıyrılıp kendini ortaya çıkarmaya, suçludan suçlarla savaşan bir savaşçıya, San Quentin'den Kırmızı Halılara, albümün adının "All Odds Against me" olmasına şaşmamak gerekiyor.

Watermelon Slim

Asıl adı Bill Homans olan Watermelon Slim kefaret yolculuğunun arkasındaki büyük isimdir. Aralık 2006'da albüm bağlayıcı nitelikte 6 ödüle – en iyi sanatçı, en iyi albüm, en iyi grup, en iyi şarkı ve en iyi organizatör olarak - aday gösterilmiştir. Bu başarıya önceden sadece B.B King, Buddy Guy ve Robert Crazy ulaşmıştır. 2006 yılında çıkardığı albümü Mojo Magazine tarafından Top Blues Cd'leri arasında 1. yeri almıştır. Aynı zamanda Independent Music Award tarından Blues of the Year ödülünü almış, Living Blues Radyosu listesinde hit olmuş, Billboard Blues Radyo listesinde Robert Cray ve North Mississipi Allstars'ı geçerek 13. sırayı almıştır. Blues Critic Award tarafından 2006'nın en iyi albümü ödülünü de almıştır. Nisan 2007'de Watermelon Slim ve The Workers "The Wheelman" albümünü çıkardı. Bu albüm sanatçının NorthernBlues Records'dan 2. albümü olmakla beraber 5 yıl içinde çıkardığı 4. albüm olmuştur. Watermelon Slim hayranı olan Jerry Wexler, Slim'in 2005 yılında çıkardığı albümü duyunca kendisine liner notalar yazmak için öneride bulunmuştur. Bu CD Living Blues listelerinde hit olmuş, Roots Music Blues listelerinde 2.sırayı almış ve Billboard Blues listelerinde en iyi 10'da yer almıştır. Slim Boston'da doğmuş ve Kuzey Carolina'da bakıcısının söylediği John Lee Hooker ve diğer blues sanatçılarının şarkılarını dinleyerek büyümüştür. Babası ilerici bir avukat ve eski özgürlük yanlılarından biriydi ve abisi klasik müzik çalan bir müzisyendi. Slim Middlebury Üniversitesini Vietnam'da gönüllü olarak askerlik yapmak için bıraktı. Vietnam Hastanesindeyken sol eliyle gitar çalmayı öğrendi. Vietnam'dan savaş karşıtı bir eylemci olarak dönen Slim, döndükten sonra sahnelere ilk defa kıdemli bir askerin şarkılarıyla çıktı. "Merry Airbrakes" olan projenin adı, 1973 yılının protesto çınlamalarıydı ve sonradan Country Joe Mcdonald tarafından seslendirildi. Bundan sonraki 30 yıl boyunca Slim kamyon şöförlüğü, kaldırıcılık, kereste kesiciliği (parmağını burada kaybetti), odun satıcılığı yaptı ve cenaze törenlerinde bile çalıştı. Sonunda Oklahoma'da karpuz yetiştirmeye başladı – buradan da sahne adını almış oldu. Bu arada tarih ve gazetecilik diploması aldı. Henry "Sunflower" Vestine ile ev arkadaşı ve müzik partnerleri oldukları sırada master'ını yaptı ve Mensa grubunun bir üyesi oldu. Kamyonculuk yapıp endüstriyel atıkları nakil ettiği süre içerisinde içgüdüleri hep yeni bir albüm çıkarmanın arzusunu taşıyordu. 2002 yılında sanatçı kalp krizi geçirdi. Ölümle burun buruna gelmesi kendisine yeni arzular kattı ve müziğine yeni bir yön verdi. Sanatçı şunu belirtmiş: "Çoğu insanın 2 kerede yaşayabileceği bir hayattan daha dolu bir yaşamım oldu. Şimdi ölürsem iyi bir eğitim almış, 3 kıtada yaşamış, ölümsüz blues sanatçılarıyla çalmış, savaşa ve savaşa karşı savaşmış olarak öleceğim. Çok kötü şeyler gördüm ve çok kötü şeyler yaptım. Yarın ölürsem, zirvede bırakmış olacağım."

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Artık bir ekol olan Nardis'te jazz dünyasının eski ve yeni müzik neferleri omuz omuza çalıyor...

www.nardisjazz.com

Nardis Jazz Festivalinden...

EKİM AYI PROGRAMI

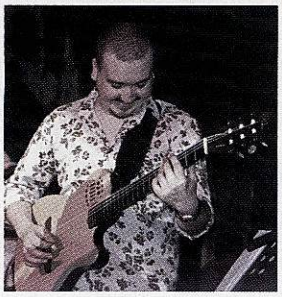

Kerem Türkaydın Quartet

01 Ekim 2008 Çarşamba

Kerem Türkaydın, 13 yaşında müzik çalışmalarına gitar çalarak başladı. 1996 yılında D.E.Ü. Müzik Bölümü'nü kazandı. Bu bölüme üç yıl devam ettikden sonra, 1999 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümüne tam burslu olarak kabul edildi ve Neşet Ruacan, Kamil Özter, Donovan Mixon, Ali Perret, Can Kozlu, İmer Demirer gibi usta müzisyenler ile gitar, armoni ve doğaçlama teknikleri konusunda çalışmalar yaptı ve bu birikimlerini VCD'li bir caz gitar metodu hazırlayarak 2005'te piyasaya çıkardı. 2001'den bu yana Kerem Türkaydın, çeşitli caz projelerinin yanı sıra popüler isimlerle de çalıştı.

Bu gece Kerem Türkaydın Group, repertuarında, caz standartları ve latin parçalara yer verecek.

Kerem Türkaydın (g), Okan Barut (tb), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

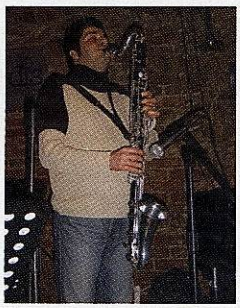

Oğuz Büyükberber Quartet

02 Ekim 2008 Perşembe

Klasik batı müziğini, Türk müziği ve caz tınılarıyla harmanlayarak kendine has üslubunu yaratan bas klarnetçisi Oğuz Büyükberber, aynı zamanda çocukluğundan bu yana görsel sanatlarla ilgilenen çok yönlü bir sanatçı. Müzik kariyeri boyunca Kaçan Keçi, A Z, Lodos, Velvele, Turqumstances ve Trio Koan gibi projelerde çalışan ve Avrupa'da birçok festivalde yer alan sanatçının 4 solo albümü bulunuyor. 1990 yılında Amsterdam'a taşınıp, konservatuarda saksofon ve basklarnet eğitimi alan Klein ise doğaçlama müzik üzerine yoğunlaşan ancak aynı zamanda Doğu Avrupa ve Asya müzikleri hakkında da kendini geliştiren bir sanatçı. Şimdiye kadar Tobias John Zorn, Chris Speed, Benoit Delbecq ile sahne alan sanatçı, Man Bites Dog, Full Fathom Five ve Spinifex Orkestrası için şarkı besteliyor. Bu gece standarttlardan oluşan bir repertuarı seslendirecekler.

Oğuz Büyükberber (clt), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

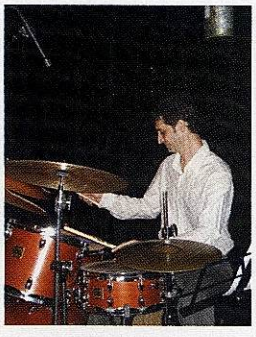

Cemaksbant

03 Ekim 2008 Cuma

Ankaralı Cem Aksel'in caza ve davula ilgisi İstanbul'da ortaokul sıralarında başladı. Lise yıllarında amatörce devam eden müzik hayatı lise sonrası profesyonelliğe dönüştü. 1983 yılında İsviçre'de Bern'de bulunan, Swiss JazzSchool'a kayıt oldu. Ancak maddi olanaksızlıklar nedeniyle devam edemedi. O günden bu yana yaşamını müzik ile kazanan sanatçı 60 kadar albüm çalışmasında çeşitli şarkıcılara eşlik etti. Türkiye'nin hemen hemen bütün cazcıları ile çaldı. Halen İstanbul'da yaşayan Cem Aksel, Bülent Ortaçgil ve çeşitli caz müzisyenleri ile farklı mekanlarda çalmaktadır. Bu gece bu özel grupla çok keyifli bir gece geçirtecekler.

Engin Recepoğlu (ts), İmer Demirer (tp), Serkan Özyılmaz (p), Kağan Yıldız (b), Cem Aksel (d).

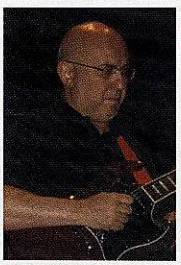

Standard A La Turc feat. Serdar Barçın

04 Ekim 2008 C.tesi

Önder Focan'ın çok ilgi gören projelerinden biri olan bu proje onun caz standarttlarına yaklaşımını baz alan çalışmasıdır. Sanatçıya göre "bugün için evrensel bir müzik olan caz, ana besin kaynaklarından biri olan popüler şarkıları sadece Amerikan kaynağından almak durumunda değildir. Dünyanın diğer ülkelerindeki caz müzisyenlerinin kendi çevrelerindeki popüler şarkıları kendi müzikal anlayışlarıyla, yeni caz formatıyla yorumlamaları caz adına çok doğal bir olgu ise, dünyanın kendi yaşadığı bölgesindeki sevdiği, kaynağı ne olursa olsun (pop, halk müziği, Türk sanat müziği gibi) popüler parçaları cazcı gibi yorumlamaktır". Bu bağlamda hepimizin bildiği pek çok parçayı caz müzisyenlerinin yorumları dinlemek çok keyifli oluyor.

Önder Focan (g), Serdar Barçın (as), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Yansımalar

06 Ekim 2008 P.tesi

Topluluk, 1990 senesinde A. Şenol Filiz ve Birol Yayla tarafından oluşturulmuştur. Temelde akustik bir tınıya sahip olan topluluk, geleneksel müziğimizden yola çıkarak günümüzü yansıtan ve geniş bir yelpazeye açılabilen sade ve dingin bir müzik anlayışını yorumluyor. Topluluk, 1996 senesine kadar ikili olarak çalışmalarını sürdürmüş, bu dönem içinde yurt içi ve yurt dışında verdikleri pek çok konserin yanısıra "Yansımalar", "Bab-ı Esrar", "Serzeniş", "Vuslat" ve "Pervane" isimlerinde beş albüm yayınlamışlardır. "Günümüzün karmaşasına karşın insanla biraz sadelik ve huzur sunmak amacımız" diyen sanatçılar, çalışmalarında dinleyicileri ile bu temayı paylaşmaktadır.

Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Murat Usanmaz (g), Erdal Akyol (b), Pınar Duruk (cello), Ediz Hafızoğlu (d, perc).

Yavuz Akyazıcı

07 Ekim 2008 Salı

Gitarist Yavuz Akyazıcı New York, New Shool caz bölümünden mezun. Saksofoncu Billy Harper ve Reggie Workman, Buster Williams'in öğrencisi olan sanatçı New York'ta okula devam ederken Birdland, Knitting Factory, 55 Bar, Auggies gibi kulüplerde sahne aldı. ABD'de piyasaya çıkan Gamzelim ve Volcano adlı 2 CD kaydetti. Vocano'da Eric Person saksofon, Matt Wilson davul, Joe Fonda bas çaldı. Bu gece sizlere albümlerinde yer alan parçalardan bir seçki sunacaklar.

Yavuz Akyazıcı (g), Yahya Dai (s), Nezih Yeşilnil (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Dave Allen

08 Ekim 2008 Çarşamba

New Yorklu Dave Allen 13 yaşında gitar çalmaya başlamış. Şimdi 36 yaşında. Hem besteci hem de enstrümantalist bir kimliğe sahip. 16 yaşındayken "Guitar Player Magazine" tarafından yeteneği için izlenmiş. 1988'de Manhattan School of Music'e başlamış. Kendi grupları ile New York sahnelerinde görünmeye başlamış. İkinci CD'si Real and imagined"da, Seamus Blaek, Drew Gress ve Mark Ferber ile çalarlar. Birlikte çaldığı isimler arasında Mark Turner, Seamus Blake, Ravi Coltrane, Jeff Ballard, Tony Malaby, Bill McHenry, Donny McCaslin, Loren Stillman, Nasheet Waits, Tom Rainey, Gerald Cleaver ve diğerleri sayılabilir. Etkilendiği isimler arasında ise Pat Metheny ve Allan Holdsworth, Chick Corea ilk sırada. Nardis'te ise İzmirli bir takım ile sahne alacaklar. Bu çok özel gece için sizleri de bekliyoruz.

Dave Allen (g), Tamer Temel (s), Kağan Yıldız (b), Ömercan Sakar (d).

Power Trio 2009

09 Ekim 2008 Perşembe

Günümüzdeki genelde trio müziğindeki hakim olan birlikte doğaçlama ve birbirlerinin yaratıcılığından yararlanıp ortak bir müzikal ifade üretmeye çalışan ve bu konuda oldukça başarılı olan bu grup yakın zamanda kayda geçirecekleri ilginç bir repertuarla Nardis dinleyicisine seslenecek.

Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Feyza Eren
10 Ekim 2008 Cuma

Amerika'da doğup büyüyen Feyza Eren, 12 yıldır İstanbul'da caz söylüyor. Türk ve uluslararası, çok değerli müzisyenlerle çalıştı, çeşitli mekanlarda konser verdi ve şarkı söyledi. Akbank, Ortaköy, Afyon, Bodrum ve İzmir caz festivallerine katıldı. Yurtdışında, Ricky Ford orkestrasıyla Fransa'da bir caz festivaline katıldı ve aynı grupla Paris'te Lionel Hampton Jazz Kulübünde şarkı söyledi. 2000 yılında Emin Fındıkoğlu yönetiminde ülkemizin en iyi caz müzisyenlerden bazılarıyla beraber "I'm New" adlı ilk solo albümünü çıkaran Feyza, bu akşam Nardis'te rengarenk bir şarkılar demeti sunacak.

Feyza Eren (vo), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Berke Özgümüş (d).

Yahya Dai Quartet
11 Ekim 2008 C.tesi

Ankara doğumlu Yahya Dai'nin 1974 yılında Soprano blokflüt ile başlayan müzik hayati 1981'de alto saksofon ve ilerleyen yıllarda tenor saksofon, soprano saksofon, bariton saksofon, yan flüt ve EWI (elektrik nefesli enstrüman) ile devam etti. Ankara'da uzun bir dönem Tuna Ötenel ile birlikte çalışan Yahya Dai, İstanbul'a yerleştikten sonra yerli, yabancı pek çok grupla sahne aldı, albüm kayıtlarında çaldı. Bu gece Coltrane, Brecker ve Erskine bestelerinden oluşan bir seçki ile sizlerle olacaklar.

Yahya Dai (ts, EWI), Ercüment Orkut (p), Eylem Pelit (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Grup Passiflora
13 Ekim 2008 Pazartesi

Levent Altındağ ve Erdem Sökmen'in öncülüğü, Eylem Pelit, Volkan Öktem, Serkan Özyılmaz'ın katılımıyla kurulan Grup Passiflora yaklaşık 5 yıldan beri birlikte çalmaktadır. Bu yıl aralarında aldıkları Şenova Ülker ile de güçlenen ve repertuarlarında Latin caz ve fusion tarzı müzikler olan grubun repertuarı oldukça geniş. Grup John Patitucci, Joe Bosco, Garry Willis, Steve Khan, Julio Baretto, Paco de Lucia, Russell Ferrante (Yellow Jackets), Tania Maria, Ralph Towner (Oregon), J.C.Maillard gibi besteci ve müzisyenlerin eserlerini kendi yaptıkları aranjmanlarla başarı ile yorumlamaktadır.

Levent Altındağ (s), Erdem Sökmen (g), Şenova Ülker (tp), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

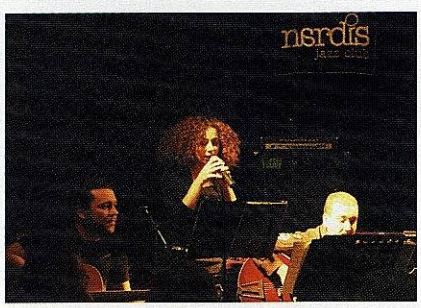

Elif Çağlar "Curly Trio"
14 Ekim 2008 Salı

Elif Çağlar, 1998-2002 seneleri arası, İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'nde Ali Perret, Can Kozlu, Aydın Esen, Randy Esen, Nükhet Ruacan, Neset Ruacan, Imer Demirer, Selen Gülün gibi Türkiye'nin önde gelen caz müzisyenlerinin yanı sıra Lawrence "Butch" Morris ve Ricky Ford'un da öğrencisi olarak, "Caz Kompozisyonu" üzerine eğitim aldı. Ardından Queens College bünyesindeki "the Aaron Copland School of Music"te, "Caz Performansı" dalında master derecesini tamamladı ve buradan "opera, müzikal tiyatro, oratoryo ve dengi kategorilerdeki müzik dallarında, kariyer açısından en büyük potansiyeli göstermiş" performans öğrencisine verilen "Claire Bennett Moringiello'72" ödülünü alarak mezun oldu. Bu süreç içerisinde, New York'taki ünlü caz müzisyenleri Michael P. Mossman, Antonio Hart ve ismi caz efsaneleri arasında geçen vokalist Sheila Jordan ile çalışma fırsatını buldu. Halen İstanbul'da çeşitli müzik projelerine ve performanslarına devam etmektedir. Bu gece "Curly Trio" ile farklı repertuarı ve müthiş yorumu ve daha önce birçok oluşumda beraber çalmış gitaristler Cem Tuncer ile Kerem Türkaydın'ın eşlikleri ve soloları eşliğinde keyifli bir gece yaşayacaksınız.

Elif Çağlar (vo), Cem Tuncer (g), Kerem Türkaydın (g).

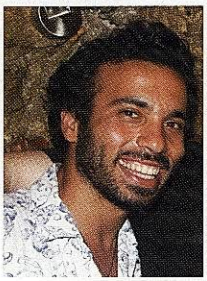

Gustav Lungren & Bilal Karaman Duo
15 Ekim 2008 Çarşamba

1980 doğumlu Gustav Lundgren gitar eğitimine doğduğu yer Stockholm'de başladı. Geçmişte Fredrik Lindborg, Daniel Fredriksson ve Hampus Lundgren gibi isimlerle çalıştı. 2000 yılında ise MTV Avrupa Müzik Ödülleri'nin müziklerinin düzenlenmesinde çalıştı. 2002 yılında kendi grubuyla ilk albümü olan '29m2' çıktı. Daha sonra da bir Django Reinhardt tribute projesi olan 'Hot Club de Suede' ile Avrupa'yı 5 yıl boyunca dolaştı. Lundgren Nardis'te daha önce kendi grubu ile sahne almıştı. Bu kez genç gitarist Bilal Karaman ile ortak bir projeye imza atan sanatçı gitar severlere keyifli bir gece geçirtecekler.

Gustav Lundgren (g), Bilal Karaman (g).

Selçuk Sun Quartet feat. Feyza Eren
16 Ekim 2008 Perşembe

Türkiye'nin yetiştirdiği en önemli müzisyenlerden biri olan Selçuk Sun Ankara Devlet Konservatuarı kontrabas bölümünden mezundur. Dizzy Gillespie, Phil Woods, Joe Gordan, Frank Rehak, Ernie Wilkens ve Quincy Jones ile çaldı. Dave Brubeck ile de konser verdi. Avrupa'nın değişik şehirlerinde çalıştı. Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasına girdi, 1980'de buradan emekli oldu. Bu gece vokalde Feyza Eren ile caz standartlarından örnekler ile adeta bir resital sunacaklar.

Selçuk Sun (p), Feyza Eren (vo), Şenova Ülker (tp), Ahmet Türkmenoğlu (b), Deniz Dündar (d).

Doug Cameron
17 Ekim 2008 Cuma

ABDli müzisyen Doug Cameron elektrik kemanda günümüzün yenilikcilerinden kabul ediliyor. Yapmış olduğu 8 CD'si ile ABD radyolarının en çok istenen müzisyenlerinden birisi. Ayrıca besteci ve düzenlemeci olarak da adını pekçok şekilde duyurmuş. George Benson, Doc Severinsen, Tom Petty, Cher, The Allman Brothers, Dionne Warwick onun pekçok bestesini seslendirerek çok satmış. Bizde de popcu Aşkın Nur Yengi onun parçalarından birisi olan "Magía Española – Bir Zaman Hatası"nı seslendirerek Türkiye'de de oldukça sevilmesini sağlamış. Birlikte kayıtlarda çaldığı isimler arasında David Benoit, Lee Ritenour, Boney James, Gerald Albright, Joe Sample, Russ Freeman from "The Rippingtons" ve "The Yellowjackets""dan Russ Ferrante bulunuyor. Gençlere çok önem veriyor, masterclass ve workshoplar yaparak eğitim konusunda da yol gösterici olarak çalışmaktan çok hoşlanıyor, "yeteneğimi ve bilgimi mümkün olan çok kişiyle paylaşmak beni hayatta en mutlu eden şey" diyor. Bu çok özel konuğumuzu ve müziğini sizlerle paylaşmaktan biz de çok memnun olacağız.

www.dougcameron.com

Doug Cameron (keman), Önder Focan (g), Ercüment Orkut (keyb), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Elif Turan Group
18 Ekim 2008 C.tesi

Güçlü sesi ve yeteneği ile farkedilen Bilgi Üniversitesi Caz Bölümünden mezun olan Elif Turan caz standartlarına funky bir yorum getirecek.

Elif Turan (vo), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Alp Ersönmez Trio
20 Ekim 2008 Pazartesi

1974 doğumlu Alp Ersönmez, Bilgi Üniversitesi "caz kompozisyon bölümü"nü bitirdi. Aydın Esen'le çalıştı. Pekçok festivalde ve kayıtta yer aldı. Ercüment Vural-Önder Focan Project dışında Quartet Muartet, Kangroove, Alp Ersönmez Trio, Akın Eldes Trio, Genco Arı Trio, Cahit Berkay film müzikleri projesi, Jazzistance gibi gruplarla çaldı. Sanatçımız özlediğimiz üçlüsü ile besteler ve düzenlemelerden oluşan repertuarlarıyla sevenleriyle hasret giderecek.

Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Turgut Alp Bekoğlu (d).

Baki Duyarlar İttrio
21 Ekim 2008 Salı

Baki Duyarlar ise müzisyen bir ailenin müzisyen oğludur. 1987'de Rotterdam Konservatuarına girdi. Robvan Kreeveld, Jan Laurens Hartong, Monti Alexandr, Eddie Gomez, Bob Brookmeyer gibi isimlerle çalıştı. Aynı dönemde Rotterdam,Amsterdam, Den Haag (Lahey) müzik okullarında öğretim görevlisi oldu. 1996'da İstanbul'a geri döndü. Şu anda İstanbul'da çeşitli kulüplerinde çalıyor ve Hollanda'daki müzikal aktivitelerine de devam ediyor. Bu sezonun en keyifli projelerinden birini bu gece Nardis'te dinleyeceksiniz.

Baki Duyarlar (p), Ahmet Türkmenoğlu (b), Ediz Hafızoğlu (d).

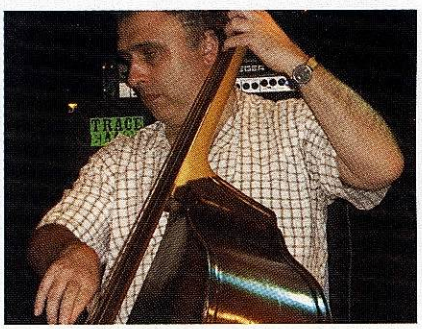

Kamil Erdem Trio – BASSic Standards
22 Ekim 2008 Çarşamba

Kamil Erdem Trio, ünlü caz basçılarının bestelerinden oluşan bir repertuarla Nardis'te.

Trio, Ray Brown, Paul Chambers, Ron Carter, Charles Mingus,

Oscar Pettitford gibi caz
tarihinde kilometre taşı
olmuş bascıların bestelerini yorumlayacak.
Kürşat Deniz (p), Kamil Erdem (b), Ediz Hafızoğlu (d).

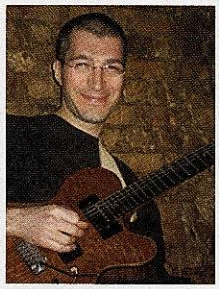

Sarp Maden "Hammond Trio"

23 Ekim 2008 Perşembe

Gitar tekniği ve armoni bilgisiyle, genç yaşına rağmen Türkiye'nin önemli gitaristlerinden biri olarak kabul edilen Sarp Maden, özellikle katıldığı birbirinden farklı birçok proje ile tanınıyor. Mahmut Yalay, İmer Demirer, Reyent Bölükbaşı, Oğuz Büyükberber ve Ateş Tezer ile birlikte "Lodos" ve Ali Perret, İmer Demirer, Ricky Ford, Erkan Oğur, Raci Pişmişoğlu ve Erdinç Şenol'dan kurulu "Acid Trippin"de yer alan Maden; Sibel Köse, Alper Yılmaz, Mike McGinnis, Turgut Alp Bekoğlu gibi isimlerle çalıştı. Çağlayan Yıldız ve Volkan Öktem'le oluşturduğu "Trio Mrio" adlı gruba, önce Alp Ersönmez ve 2004 yılında Genco Arı'nın katılmasından sonra "Quartet Muartet" ismiyle çıkardıkları "Dokuz Parça" adlı albümde yaratıcılığını bir kez daha dinleyiciye sundu. Yeni projesi "Sarp Maden Quartet" ile verdiği konserler dışında, kaydettiği latin caz ağırlıklı albümünü dinleyiciye geçtiğimiz günlerde sundu. Bu gece ise oldukça farklı bir proje ile sahne alıyor. Sezonun yeni projesini mutlaka izleyin.
Sarp Maden (g), Ercüment Orkut (Ham. Org), Tolga Bedir (d).

Sibel Köse

24 Ekim 2008 Cuma

Sibel Köse Ankaralı. TED Ankara Koleji'nin ardından ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Caz ile ilgili ilk çalışmalarına üniversitede öğrenci olduğu yıllarda başladı. Polonya'da seminerlere katıldı. 1987 yılından bu yana Sibel Köse konserlerde, radyo ve TV programlarında yer almakta, yerel ve uluslararası caz festivallerine katılmaktadır. Polonya'nın Zamosc kentinde düzenlenmiş olan Uluslararası Caz Vokalistleri Yarışması'nda birincilik ödülü aldı. Bu gece üçtüsü ile sizlere caz standartlarının yeniden yorumuyla keyifli bir gece geçirtecek.
Sibel Köse (vo), Baki Duyarlar (p), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

Melis Sökmen

25 Ekim 2008 C.tesi

Cem Tuncer (g), Uğur Gülbaharlı (p), Cudi Genç (b), Cem Aksel (d).

Ankara doğumlu Sökmen çocukluğunu Almanya'da geçirdi. Bale, caz dans, modern dans ve klasik gitar eğitimi aldı. 1986 yılında Grup Lokomotif'te solisti oldu. Aynı yıl Kuşadası Altın Güvercin Yarışması'nda ikincilik ödülünü kazandı. 1990 yılında ilk albümü "O Zaman"ı çıkardı. 1995 yılında ikinci albümü "Öze Dönelim" ile müzik hayatına devam etti. 2001 yılında Journalist Jury-Universetalent Prag birincilik ödülünü kazandı. Pop jazz'ın ülkemizdeki en seviten ve en önemli temsilcisi Melis Sökmen ile R&B ve soul dolu, keyifli bir hafta sonu için bekliyoruz.
Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Hakan Çimenot (tb), Cem Tuncer (g), Uğur Gülbaharlı (p), Cudi Genç (b), Ediz Hafızoğlu(d).

Anna Maria Caselli & Simone Guidici Duo

27 Ekim 2008 P.tesi

İtalya doğumlu gitarist ve besteci Simone Guidicci 90'lı yılların başından beri İtalya'nın en yetenekli müzisyenlerinden biri olarak görülüyor. 'Gramelot' isimli projesiyle yerel müzikleri caz ve caz doğaçlamalarıyla harmanladı. Çalıştığı isimler arasında Ralph Alessi, Erik Friedlander, Chris Speed ve Don Byron var. Çıkardığı albümler ise; Cantador (2000), Erik Friedlander ve Ralph Alessi'nin konuk olduğu Chorale (2002), klarinetçi Don Byron'in konuk olduğu Dancin' Roots (2004) ve de son albümü ile Storie Di Fiume (2006). Bu gece vokalist Anna Maria Caselli ile hoşlanacağız bir repertuar seslendirecekler.
Anna Maria Caselli (vo), Simone Guidici (g).

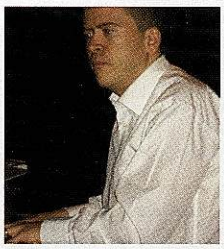

Selim Benba Trio

28 Ekim 2008 Salı

1969 yılında İstanbul'da doğdu. Yedi yaşında klasik piyano ile müzik eğitimine başladı. Alman Lisesi'ne devam ederken okul orkestrası ve amatör senfonik-rock gruplarında yer aldı. Aynı yıllarda Faris Akarsu ile de klasik piyano repertuarı üzerinde çalıştı. 1989'dan sonra caz çalışmalarına ağırlık verdi. Can Kozlu'dan Caz Tarihi ve Teorisi dersleri aldı. 1992 yılından itibaren başta Tahsin Ünüvar Quartet olmak üzere değişik standart caz ve fusion grupları ile konser ve kulüp performanslarında yer aldı. 1994 yılında Önder Focan'ın 'Jazz Guitar' albümünde çaldı. Ted Curson, Scott Hamilton, Jorge Pardo, Roy Patterson, Carol Chaiken, en son Amandah Jantzen gibi birçok uluslararası caz müzisyenine eşlik etti. 1998 yılından bu yana İstanbul Caz Festivali'nde ve Akbank Caz Festivali'nde yer aldı. Selim Benba son dönem çalışmalarını Spin ve kendi grupları ile sürdürüyor.
Selim Benba (p), Nezih Yeşilnil (b), Deniz Dündar (d).

Nardis Doğum Günü Özel "Super-jam"

29 Ekim 2008 Çarşamba

6.yılını başarıyla tamamlayan Nardis geçtiğimiz yıllarda Türkiyeli caz denince ilk akla gelen mekan olarak kendini kabulettirmiş, adını yurtdışında da olumlu bir şekilde duyurmuştur. 7. senemizi bugüne kadar değerli katkılarını esirgemeyen müzisyen dostlarımız ve siz dinleyicilerimiz ile hep birlikte coşku içinde kutlayacağız. Nardis'e şimdiye kadar gösterdiğiniz ilgiye teşekkürler ederiz.
House Band: Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

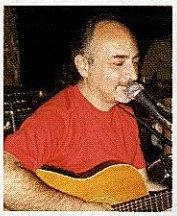

Murat Arkan "Michael Franks" Project

30 Ekim 2008 Perşembe

Ankaralı bir müzisyen olan Murat Arkan, TED Ankara Koleji ve ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Endüstri Ürünleri Tasarımı Bölümü'nden mezun oldu. 30 yıldır gitar çalıyor ve şarkı söylüyor. Bilkent Üniversitesi Caz Bölümü, Berklee Müzik Okulu yaz kursu (İtalya) ve Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'nde değişik zamanlarda müzik eğitimi aldı. Bu konserde, Michael Franks şarkıları seslendirmek üzere gitarının yanısıra Michael Franks'in şarkı söyleme tarzına benzeyen vokali ile ve çok keyifli bir ekiple karşınızda olacak. Kaliforniyalı şarkıcı, besteci ve şarkı sözü yazarı Michael Franks'in unutulmaz şarkıları, Türkiye'de ilk defa toplu halde çalınacak. Özellikle 1970'lerin sonları ve 1980'lerde yapmış olduğu albümlerle dünyada ve ülkemizde sevilen bir şarkıcı olan Michael Franks, 'smooth jazz' ın önemli temsilcilerinden biri olarak kabul ediliyor. 'Antonio's Song, Baseball' ve daha birçok Michael Franks parçası bu konserde seslendirilecek. Bu konser, Michael Franks hayranları için kaçırılmayacak bir fırsat! Ayrıca, cazın daha yumuşak tınılarından hoşlananlar için şiddetle tavsiye olunur.
Murat Arkan (g, vo), Yahya Dai (s), Emre Tukur (keyb), Kağan Yıldız (b), Selim Göksu (d), Jehan (vo).

Maffy Falay Quartet

31 Ekim 2008 Cuma

Havalar burada gayet iyi gidiyor, biraz daha kalacağım diyen Maffy'den sürpriz konser! Dizzy Gillespie 1956'da İzmirli Maffy Falay ile karşılaştığında, onun için "Miles Davis ile boy ölçüşebilir" demişti. Falay, o zamandan bugüne Dexter Gordon, Stan Getz, Elvin Jones ve daha nice cazcıyla çaldı, Bill Evans, McCoy Tyner, Dizzy Gillespie gibi isimlerle dost oldu. Caz Festivali'nin 2005'te "Yaşam Boyu Başarı Ödülü"nü verdiği Falay, piyanoda Burak Bedikyan, kontrbasta Kağan Yıldız, davulda Ferit Odman eşliğinde sizlere caz standartlarının en unutulmazları ile seslenecekler.
Maffy Falay (tp), Elvan Aracı (tb), Burak Bedikyan (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

KASIM AYI PROGRAMI

Kasım ayında da Nardis dopdulu, sizler için sürpriz olacak isimlerle. Bunlar arasında Finlandiya'dan Aki Risanen ve grubu, (12-13 Kasım 2008) Estonya'dan Maris Briezkalis ve daha önce Nardis'te dinlediğiniz genç ve çok başarılı şarkıcı ve tromboncu Intars Busuliz bu kez kendi gruplarıyla sahne alıyorlar.

PERA FEST

"12 TWELVE"

25 Kasım 2008 21.30 Nardis Jazz Club

Katalan jazz dünyasının önde gelen gruplarından "12 Twelve", enstrümental rock'tan free jazz'a uzanan geniş bir perspektifte çalışmalarını sürdürüyor. 1998 yılında bir araya gelen dörtlü, 2001'deki "Tears, Complaints and Spaces" ve 2003'deki "Speritismo"in ardından, 2006'da çıkardıkları "L'Univers" albümünde Küba'dan, New York'dan, Berlin'den ve Barcelona'dan farklı sesleri, gelenekleri ve melodileri buluşturuyor.

Samimiyet, emprovizasyon, birbirine dokunmak, anı yakalamak, "12Twelve"in müziğini tanımlayan sihirli sözcükler. Albümlerinde stüdyo kaydı yerine canlı konser kaydını yeğleyen "12Twelve" Pera Festivali'nin konuğu olarak ilk kez Türkiye'ye geliyor.
Jaume L. Pantaleón (g), Jens Neumaier (keyb, s), José Roselló (d), Javier García (b) / İspanya

Ray Blue

Amerikalı tenor saksofoncu Ray Blue 28 ve 29 kasımda Nardis'te sahne alırken 27 kasımda da Ankara'da Fige'de sahne alacak.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İstanbul Jazz Center'da konserler başlıyor...

www.istanbuljazz.com

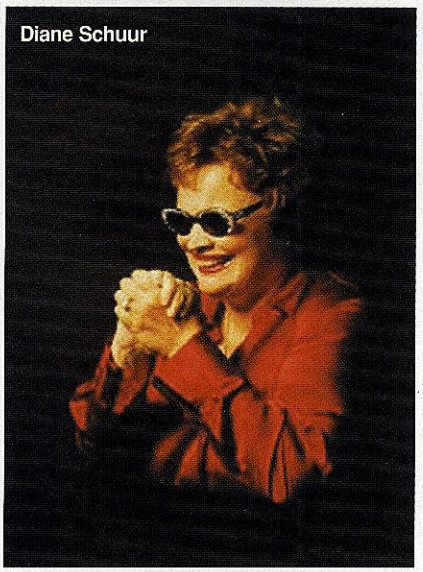
Diane Schuur

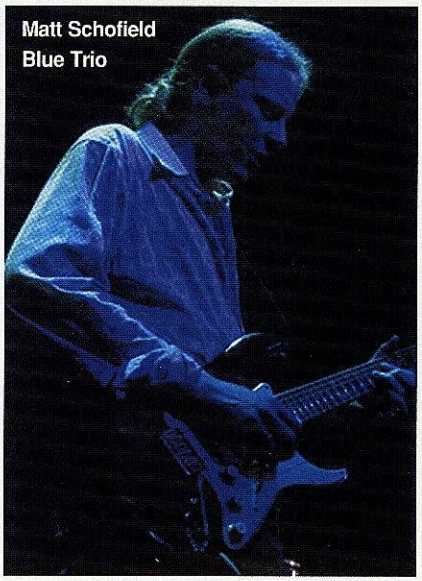
Matt Schofield Blue Trio

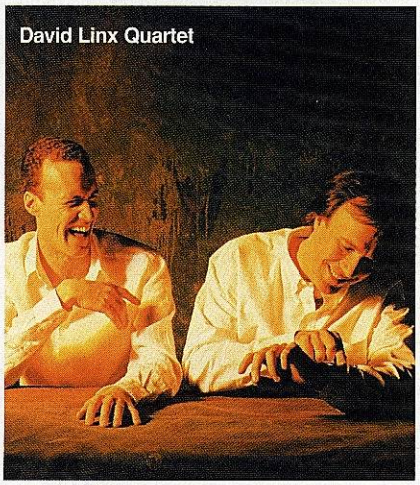
David Linx Quartet

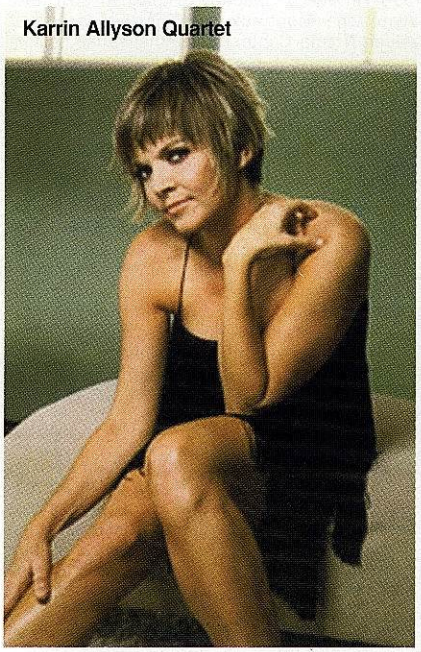
Karrin Allyson Quartet

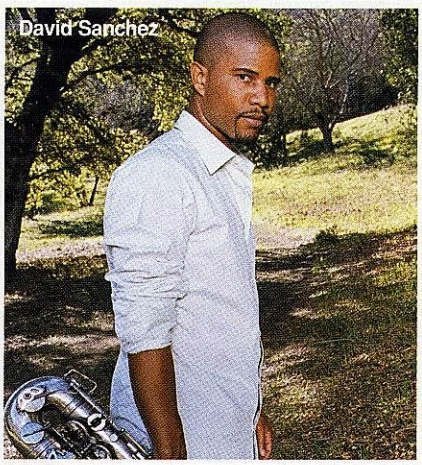
David Sanchez

16-17-18 ekim
Matt Schofield Blue Trio
Matt Schofield (g)
Jonny Henderson (Ham.org)
Alain Baudry (d)

23-24-25 ekim
David Linx Quartet
David Linx (vo)
Diederik Wissels (p)
Christophe Wallemme (b=
Stephane Huchard (d)

30-31 ekim 2008
Karrin Allyson Quartet
Karrin Allyson (vo, p)
Alec Dankworth (b)
Tristan Mailliot (d)
Rod Fleeman (g)

7-8 Kasım
David Sanchez
David Sanchez (ts)
Lage Lund (g)
Hans Glawischnig (b)
Henry Cole (d)

20-21-22 kasım
Sachal Vasandani Band
Sachal Vasandani (v)
Jeb Patton (p)
David Wong (b)
Quincy Davis (d)

27-28-29 Kasım
Diane Schuur

14-15 kasım
Spyro Jyra
Jay Beckenstain (s)
Tom Schuman (p)
Julio Fernandez (g)
Scott Ambush (b)
Bonny B (d, perc)

4-5-6 Aralık
Al Foster Quartet
Al Foster (d)
Gery Versace (p)
Eli Degibri Tenor (as)
Douglas Weiss (b)

Elif Onat
elifonat@magnetistanbul.com

İstanbul The Hall sezona başladı...

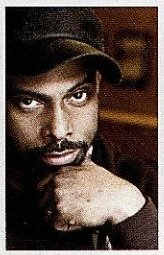

17 Ekim Soweto Kinch Quartet

İngiliz jazz dünyasının yeni süperstar'ı Soweto Kinch 17 Ekim Cuma gecesi The Hall'da hip hop ve jazz tutkunlarına büyük bir performans sunacak. İngiliz jazz müziği sahnesinin son dönemlerdeki en önemli yeteneklerinden biri olarak gösterilen Soweto Kinch, jazz dünyasına getirdiği yeniliklerle adından sıkça söz ettiriyor. Daha 30 yaşında olmasına rağmen Mercury başta olmak üzere bir çok ödüle aday gösterilen ve bir çok önemli ödüle layık görülen Kinch, profesyonel olarak 1991'de başladığı kariyerinde basamakları hızla tırmanmayı bildi ve dünyanın en önemli jazz müzisyenleri arasında girdi. 2003'de çıkardığı "Conversations With The Unseen" albümü ile kariyerinin zirvesine çıktı. 2006'da çıkardığı "A Life In The Day Of B19" albümü ise sanatçının müzik dünyasında sağlam bir yer edinmesini sağladı. 2003 ve 2007'de MOBO Awards, 2007'de British Jazz Awards "En İyi Saksofoncu", 2004 ve 2006'da Urban Music Awards "En İyi Jazz Sanatçısı" ve 2004'de BBC Jazz Awards "En İyi Grup" ödülleri sanatçının bugüne kadar koleksiyonuna eklediği bir çok ödülden sadece birkaçı. Jazz, hip-hop ve funk'ın tek kelimeyle mükemmel karışımını dinleyiciye aktaran jazz dünyasının yeni superstar'ı Soweto Kinch için yapılan yorumlar ise ne kadar eşsiz bir müzisyen olduğunun ufak bir göstergesi; Tüm müzik eleştirmenlerine adından başarıyla bahsettirmeyi başaran Soweto Kinch'in müzikal anlamda ilk İstanbul deneyimine The Hall ev sahipliği yapıyor. Jazz severler için önemli bir fırsat sayılan Soweto Kinch Quartet konseri 17 Ekim Cuma gecesi The Hall – ana sahnesinde gerçekleşecek.

18 Ekim SOUL2SOUL SOUNDSYSTEM

Efsane grup Soul2Soul'un kurucusu Jazzie B, geçtiğimiz Nisan ayında mükemmel bir performansla salladığı The Hall'a bu kez Soul2Soul Soundsystem olarak 18 Ekim Cumartesi gecesi tekrar geliyor. www.soul2soul.co.uk Soul 2 Soul'un dünya çapındaki başarısı ile İngiltere'nin en önemli jazz, funk, soul prodüktör ve dj'lerinden biri haline gelen Jazzie B, 1990 yılında bu başarısını 2 Grammy ödülü ile süsledi. Bu ödüllerle birlikte Amerika'da çok büyük bir hayran kitlesine ulaşan Jazzie B, Los Angeles, California ve New York dahil olmak üzere tam 7 şehrin anahtarıyla ödüllendirildi. 2008 İngiliz Kraliyet Ailesi'nin yılbaşı kutlamalarına davet edilen Jazzie B, burada Norman Jay gibi OBE (Officer of the Order of the British Empire) ünvanına layık görüldü. 18 Ekim Cumartesi gecesi The Hall – ana sahnede Jazzie B önderliğindeki Soul2Soul Soundsystem, Jeanine Green'in vokali eşliğinde mükemmel bir müzik ziyafeti yaşatacak. Miller'ın katkılarıyla The Hall'da gerçekleşecek olan Soul2Soul Sound System konseri, soul/jazz tutkunlarına kaçırılmaması gereken bir performans sunuyor.

24 Ekim NICOLA CONTE (DJ)

İtalya'nin Bari kentinde doğup, büyüyen DJ/Prodüktör ve gitarist Nicola Conte; Paolo Achenza Trio, Quintetto X, Fez Combo, Intensive Jazz Sextet ve Balanço gruplarını kurarak, acid-jazz, nu-jazz ve bossa-nova tarzlarına İtalyan havası getirdi ve İtalya'da da bu tarzların oldukça kaliteli yapıldığını Avrupa'lı ve Amerika'lı meslektaşlarına gösterdi. 2000 yılında kendi adıyla "Jet Sounds" abümünü çıkartan dahi müzisyen, bu albümle uluslararası piyasada büyük ses getirdi. 2001 yılında çıkardığı "New Standards" single'ı ise o dönemde DJ'lerin en çok çaldığı şarkılardan biri oldu. Aynı sene Montreux Jazz Festivali'ne davet edilen Nicola Conte, mükemmel sahne performansıyla bir çok otoritenin övgüsünü aldı. Kısa sürede dünyanın her yerinden remix teklifleri almaya başlayan Conte, Yoshimori Sunahara, Greyboy, De Phazz, Lemon Jelly, Dee Jay, Truby Trio ve Thievery Corporation gibi isimlerle çalışma fırsatı buldu. 2002 senesinde "Garota Moderna" albümüyle tarzını daha çok bossa-nova'ya kaydırdı. Ancak ritmik konseptlerin bilinen bossa-nova'dan farklı olması, albümün "drum'n bossa" adında yeni bir tarz yaratmasını sağladı. İtalya'nın en orijinal ve yaratıcı müzisyenleri arasında yer alan Nicola Conte, canlı sahne performanslarından çok daha iyi övgüler alan DJ performansıyla 24 Ekim Cuma gecesi The Hall – ana sahnede bossa nova ve italyan esintili bir jazz performansı sergileyecek.

7 Kasım BAH SAMBA feat. TASITA D'AMOUR

1996 senesinde Julian Bendall, Kevin Alexandra ve Geoff Holroyd tarafından yetenekli müzisyenleri bir araya getirip, canlı performans ve bir kaç albüm kaydetmek üzere kurulan Bah Samba, kısa sürede latin-jazz tarzında isim yaptılar. Zamanla tarzını geliştiren ve müziklerine house öğelerini de katan Bah Samba, ilk başlarda Quantic Soul Orchestra'dan tanıdığımız Alive Russell'ın eşsiz vokaliyle albüm kayıtlarına başladı ve 1997 senesinde ilk single'ları "Carnival"ı çıkardılar.Aynı sene "Reach Inside" single'ını çıkartan grup, 2000 yılında Dimitri From Paris'in dj setlerinde boy gösterdi ve ünlü DJ'in favori grupları arasına girdi. 2002 senesine kadar 10'dan fazla single çıkartan grup, aynı sene ilk stüdyo albümleri "Bah Samba"yı Estero Records'dan yayınladılar. 2004'ten 2006'ya kadar sırasıyla "4" ve "The house Mixes 1996-2006" albümlerini çıkardılar. Arada onlarca remix ve single'a imza atan grup en büyük çıkışını ise funk efsanesi Roy Ayers'la birlikte çıktıkları dünya turnesi ile yaptılar. Hala Alice Russell ve Roy Ayers ile çalışmalara devam eden Bah Samba, 7 Kasım Cuma gecesi The Hall'un ana sahnesinde Tasita D'Amour'un mükemmel sesiyle sahne alacak.

14 Kasım THE HEADHUNTERS

The Headhunters, Herbie Hancock tarafından 1973 yılında tüm zamanların en çok satan jazz albümlerinden "Head Hunters" yapımı için kuruldu. Ancak albümden sonra Hancock dünya çapında bir üne kavuşunca grup yoluna kendi başına devam etti. Son 20 yıldır büyük değişiklikler geçiren grubun değişmeyen tek üyesi ise bass gitarist ve tam bir fenomen olan Paul Jackson. Ancak grup Hancock'ın album kayıtlarında ve konserlerinde ona yardım etmeye devam etti. Bu geleneği halen sürdüren grup üyeleri her ne kadar çıkışlarını Hancock ile yapsalar da onun gölgesinden sıyrılmayı bildiler ve dünyanın en popüler jazz - funk fusion gruplarından biri oldular. Grubun 25 senelik tarihinde birçok önemli jazz müzisyeni görev aldı. Grup ilk solo albümünü 1975 yılında "Survival of the Finest" adıyla çıkardı. Albümdeki en dikkat çeken ve klasikler arasında yer alan "God Make Me Funky" şarkısı daha sonra The Fugees'le beraber tekrar hayat buldu ve şarkı bir funk klasiğinden çok popüler kültür klasikleri arasında listelendi. Her ne kadar zaman içerisinde Herbie Hancock daha çok pop tarzına yönelse de The Headhunters jazz ve funk takıntısından vazgeçmedi ve tarzını aradan geçen 25 seneye rağmen değiştirmedi. Dünyanın en önemli jazz gruplarından biri olarak gösterilen The Headhunters The Hall – ana sahnede 14 Kasım Cuma gecesi jazz severlerle buluşacak.

naima
www.naimajazzclub.com

3 EKİM CUMA	22:30-01:00 KÜRŞAD DENİZ TRIO 01:00-03:00 "JAMSESSION"
5 EKİM PAZAR	PAZAR KONSERİ:
7 EKİM SALI	`FİESTA LATİNA` KUBİLAY KAN & LATIN BAND
10 EKİM CUMA	22:30-01:00 KÜRŞAD DENİZ TRIO 01:00-03:00 "JAMSESSION"
12 EKİM PAZAR	PAZAR KONSERİ:
13 EKİM PAZARTESİ	İMER DEMİRER TRIO
14 EKİM SALI	ROMANİSTLATİNO
17 EKİM CUMA	22:30-01:00 KÜRŞAD DENİZ TRIO 01:00-03:00 "JAMSESSION"
19 EKİM PAZAR	PAZAR KONSERİ:
21 EKİM SALI	`FİESTA LATİNA` KUBİLAY KAN & LATIN BAND
22 EKİM ÇARŞAMBA	OĞUZ BÜYÜKBERBER, KORHAN EREL, TOLGA TÜZÜN
23 EKİM PERŞEMBE	CENK ERDOĞAN
24 EKİM CUMA	22:30-01:00 KÜRŞAD DENİZ TRIO 01:00-03:00 "JAMSESSION"
26 EKİM PAZAR	PAZAR KONSERİ: SIMONE GUIDUCCI & ANNA MARIA CASTELLI
27 EKİM PAZARTESİ	OĞUZ BÜYÜKBERBER TRIO
28 EKİM SALI	ROMANİSTLATİNO
29 EKİM ÇARŞAMBA	"FREE QUARTET" ŞENOL KÜÇÜKYILDIRIM, MARK O'LEARY,
30 EKİM PERŞEMBE	ERKAN OĞUR, OĞUZ BÜYÜKBERBER, TURGUT ALPBEKOĞLU.
31 EKİM CUMA	22:30-01:00 KÜRŞAD DENİZ TRIO 01:00-03:00 "JAMSESSION"

Aslı Delikara
asli@turuncuiletisim.com.tr

Ghetto'da 2008-09 Sezonu...

Şubat 2007'de İstanbul kültür, sanat ve eğlence hayatına başlayan Ghetto, geçtiğimiz sezon adından sıkça söz ettirerek, 2008–09 sezonunun ne kadar hareketli geçeceği sinyallerini çoktan vermişti. Ghetto 17 Ekim Cuma günü kapılarını açıyor. Adına yakışır alternatif duruşuyla, dünyanın en önemli müzik akımlarının en değerli temsilcilerine sahne verecek olan Ghetto, dinlemekten keyif aldığınız yerel isimlerin, hiçbir yerde bulamayacağınız performanslarını da programına alarak, "bağımsız eğlence bölgesi" unvanını hak ediyor. Ghetto, kıtalararası alternatif dünya müziği ve jazz sahnesini İstanbul'a taşırken, Türkiye'nin genç ve başarılı projelerini de ağırlayarak, yeninin takipçileri için merak uyandıracak programları ile vazgeçilmezler arasında yer almaya devam edecek. İstanbul kültür hayatına katkısını Film Ekimi, Akbank Jazz, Pera ve İstanbul Film Festivali gibi önemli festivaller ile işbirliği yaparak bu sezon da sürdürecek olan Ghetto, bu festivallerin en keyifli sahnelerinden biri olmaya aday... Ghetto, 3. katında hizmete sunacağı elektronik dans müziği ağırlıklı kulübü ile 2008–09 sezonunda, başka bir yenilik daha sunuyor. Cuma ve Cumartesi geceleri açık olacak olan 3. kat, elektronik dans müziğinin türevlerini konser sonrasına taşıyarak, müziğin ve eğlencenin ritmini daha da artıracak. "Trip hop"tan "House"a uzanan bir müzikal yelpazeyi, Türkiye'nin ve Dünya'nın tanınmış Dj'leri ile sunacak olan 3. kat, konser sonrası partileri ile de Dj'ler ve müzisyenler arasındaki inanılmaz enerjiyi müzik severler ile buluşturacak...

Film Ekimi Açılış Partisi
10 Ekim Cuma

Filmekimi ilk gününü 10 Ekim Cuma akşamını Ghetto'da bir Açılış Partisi ile kutlayacak. Açılış Partisi; Filmekimi programında olan "Chelsea on the Rocks" filmine ithafen düzenleniyor. Partiye, başta Chelsea Hotel ve müdavimleri olmak üzere, İstanbullu film ve müzikseverlerin katılımı bekleniyor.

Saat 21.30'da başlayacak parti Radyo Eksen DJ'lerinin setiyle açılacak. Saat 23.00'ten itibaren ise; Melis Danişmend, Seha Can, Cana Çankaya, Ceylan Ertem, Bora Uzer ve Bedük sahne alacak. Solistler Chelsea Otel'de, Chelsea Otel için bestelenmiş, burada kalanlarca yazılmış, Leonard Cohen, Joni Mitchell, Tom Waits, Janis Joplin, Bob Dylan, Jimi Hendrix gibi müzisyenlerin şarkılarını seslendirecekler. Gecede solistlere Friendly Fire grubu eşlik edecek. Sinemaseverler için aynı gün 19.30 seansında Beyoğlu Emek Sineması'nda izleyecekleri "Chelsea on the Rocks" filminin ardından partisine katılmak keyifli bir deneyim olacak.

Kangroove
18 Ekim Cumartesi

Eglenceli ve hareketli müzikleriyle İstanbul gece hayatında kendilerine sadık bir dinleyici kitlesi ve özel bir yer edinen Kangroove grubu, yazın sona erdiği şu günlerde bizlere kışın hiç de sıkıcı geçmeyeceği haberini vermek için Ghetto'da sevenleriyle buluşuyor. Geçtiğimiz Ağustos ayında oldukça kalabalık bir seyirci kitlesine Ghetto'da unutulmaz bir gece yaşatan grup, bir süre önce Amerika'ya yerleşen klavyecileri Can Çankaya, bas gitarda Alp Ersönmez, davulda Mert Önal ve solo albümüyle de kalbimizde taht kuran Bora Uzer'li vokaliyle tam kadro olarak bizlere yine R&B, funk, soul ve hip-hop dolu bir gece vaad ediyor.

Mira
23 Ekim Perşembe

Elec-Trip Records'ın "Istanbul Calling Vol. 2" albümündeki etnik öğeler taşıyan, nostaljik ve elektronik "Bir Gün Gelir" parçasıyla adını duyuran Mira, Nada grubundan Miray Kurtuluş ve Portecho grubundan Tan Tunçağ, bu yıl Elec-trip'ten çıkardıkları albümleri "Eve Dönmeliyim"den parçalarla Ghetto'da. Oğuz Kaplangı prodüktörlüğünde çıkan albümlerinden grubun çektiği ilk videoları "Son Melodi" TV kanallarında çoktan görücüye çıktı bile. Bu yepyeni ve heyecan verici grubun konserini kaçırmayın!

Buzuki Orhan Osman "İstanbul Rebetikoculari"
24 Ekim Cuma

Orhan Osman, geçtiğimiz sezon Ghetto'da sahnelediği rebetiko projesiyle Ghetto'da tekrar bizlerle. Türk ve Yunan müziklerinin kaynaşma noktası "İstanbul Rebetikoculari"yla aşk, ayrılık, göç, hapishane şarkılarını sahneleyecek olan Orhan Osman, yıllardır dilden dile, gönülden gönüle dolanmış şarkıları Ghetto'da usta müzisyen ekibiyle beraber gün ışığına çıkaracak ve bizleri hem hüzünlü hem de eğlenceli bir gecede buluşturacak.

Ghetto sahnesine özel olarak, Türkçe sözlü rebetiko tarzında yayımlanacak yeni albümden repertuara da yer verecek Orhan Osman ve ekibi, birbirinden farklı hikayeleri; buzuki, cura, gitar, keman, akordeon ve vokellerin nameleri ile buluşturacak.

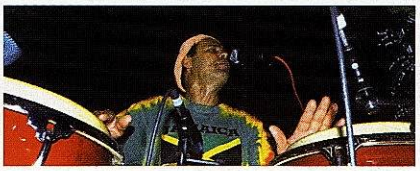

Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars
25 Ekim Cumartesi

Latin müzik denilince ülkemizde akla ilk gelen kişi Ayhan Sicimoğlu ve grubu Latin All Stars, Ghetto'nun sezona merhaba dediği Ekim ayından itibaren yine her ay bizlerle olmaya devam ederek tüm Latin müzik ve dans severleri bir araya toplayacak. Geçtiğimiz sezonda farklı kıtalarda yapmış olduğu konserlerden toplamış olduğu çeşit çeşit tatları da ekleyerek gün geçtikçe zenginleştirdiği müziği ve genişleyen repertuarı ile Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars Avrupa'nın önde gelen latin grupları arasında yer alıyor.

Unique Horns
30 Ekim Perşembe

60'lı yıllardan beri yaptığı düzenlemelerle ile tanınan jazz piyanisti ve besteci Emin Fındıkoğlu'nun 20 yaş grubundaki jazz sanatçılarından oluşturduğu Unique Horns yeni sezona genç solistleri Berrak tarafından seslendirilen çok özgün bir repertuarla giriyor. Ünlü jazz'cıların tanınmış bestelerini yeni düzenlemelerle sunan 11 kişilik topluluk, yazılı ve doğaçlama bölümler arasındaki hassas dengeyi bulmayı amaçlıyor. Emin Fındıkoğlu'nun düzenlemeleri dışında Miles Davis, Wayne Shorter, Joe Zawinul parçalarının yanı sıra Nina Simone ve Red Mitchell gibi vokalistlerin eserlerini de yorumlayacak.

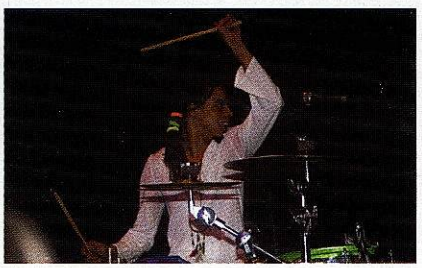

William Cardoso El Pluma Band
31 Ekim Cuma

Geçtiğimiz sezonun şüphesiz en heyecan verici performansları arasında, Latin müzik severleri Afro-Cuban müziğin köklerinden gelen ritimlerle coşturan Küba'lı perküsyonist William Cardoso ve grubu El Pluma Band'in Ghetto sahnesinde olduğu geceler yer aldı.

San Fransisco, Berlin, Barbados gibi çok önemli jazz festivallerinde çalan ve sahne performansı ile sadece kulaklara değil gözlere de hitap eden Cardoso'ya, ülkemizde yaşayan usta müzisyenler eşlik ediyor. Küba roots müziğinin latin ve jazz ezgileriyle harmanlanacak.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Sibel Köse'nin Jazz Vokal Atölyesi

Bana uzun zamandır pekçok ilgilenenden "Sibel Köse Jazz Vokal Atölyesi'nde neler oluyor, biz de katılabilir miyiz" soruları gelip duruyordu. Sibel Köse'nin atölyesine geçenlerde ben de katıldım. Kendisinden burada neler yapıldığını anlatmasını rica ettim. Bu atölyelere sizler de katılabilir müthiş keyifli deneyimler elde edebilirsiniz. İşte kendisinden öğrendiklerim...

Little Voice diye bir film vardı, belki izlemişsinizdir. Plaklarıyla başbaşa bir kızın dünyasını yansıtan bu filmde kahramanımız dinlediği bütün şarkıcıları inanılmaz bir biçimde taklit etmektedir ve önceleri yakın çevresinin alayına maruz kalır, daha sonra da onun bu yeteneğinden faydalanmak isteyen kişilerle uğraşması gerekir. Ne şanslıyım ki ben bu güzel filmi sevgili Ajlan'cığımla sinemada seyretmiştim. Polonya'da yaz okulunda başlayan dostluğumuzun ötesinde bana öğrettikleri, hayatıma kattıklarıyla ömrümün sonuna kadar onu unutmayacağım. Yirmili yaşlarımızda seyrettiğimiz bu filmden ikimiz de hayli etkilenmiştik, neticede ikimizin de yeniyetmelik yılları aşağı yukarı filmdeki kızınki gibiydi. O da, ben de saatlerimizi, günlerimizi, haftalarımızı evde tek başımıza müzik dinleyerek geçirmiştik ne de olsa. Sonrasında aramızda dalgasını geçer olmuştuk. Şimdi benim oturduğum, o zamansa Ajlan'ın misafiri olduğum stüdyo evin kapısına 'şarkıcılar ülkesi', 'scat cumhuriyeti' filan yazmak gibi dahiyane fikirler geliştirip uzun uzun gülerdik. İkimiz de oldukça genç ve kırılgan olduğumuz zamanlarda profesyonel olarak söylemeye başladığımız için canımız biraz yanmıştı sanırım. O dönemlerde şimdiki gibi internete girip bir tıkla gereken tüm malzemeye sahip olmak mümkün olamadığı için ileri geri sarılmaktan perişan olmuş kasetlerimiz, kendi çıkarttığımız –eh aralarında hafif atmasyonlar da oluyordu bazen haliyle- elimizde yazdığımız şarkı sözlerimiz, gelen giden müzisyenlerden rica minnet ödünç alıp fotokopi çektirdiğimiz hiçbiri birbirine benzemez notalarımız... komiktik yani. Çoğu arkadaşıma garip gelebilir ama benim ilk gördüğüm real book Rusçaydı ve parça isimlerinin bazıları Kiril alfabesinde yazıyordu. Çok da uzun bir zaman öncesinden bahsetmiyorum.

Aradan geçen zaman içerisinde kendimce olabildiğince tecrübe edindim ve elimden geldiğince malzeme toparlamaya çalıştım. 1999 yılında Ankara'da Gordion müzik okulunda ilk atölye çalışmalarına başladığımda niyetim kimseye bir sey öğretmek değildi, bugün de değil ve bunun mümkün olabileceğini de sanmıyorum. Amacım elimdeki malzemeyi ilgilenen kişilerle paylaşmak, edindiğim tecrübeyi herkesin kendi kendine çalışma metodu oluşturabilmesi için yol gösterici bir şekilde değerlendirmekti. İki kuşak öğretmen kızıyım, sanırım genlerimde var ama benim niyetim benimle aynı şeyleri seven arkadaşlar edinmek ve onlara kıyak çekmekti, benim kadar kan, ter, gözyaşı dökmeden bazı şeylere ulaşabilsinler diye. Bir diğer niyetim de solistliğin yalnızlık illüzyonundan kendimi de insanları da kurtarmak, aynı şeyleri seven, aynı şeye ilgi duyan insanları bu sevgi etrafında toplamaktı. Tüm bu nedenlerden dolayı ara sıra birebir paylaşımların dışında hiç özel ders falan vermedim (ders lafını bile sevmiyorum zaten) insanların biraraya geldiği, kendisi kadar başkasından da çok şey öğreneceği, herşeyden önce de paylaşılan ortamlar yaratmak üzere o zamandan bu yana kimi zaman tek başıma, kimi zaman de müzisyen ve şarkıcı arkadaşlarımla bu çalışmaları bu kez Istanbul'da düzenlemeye devam ettim. Bugüne kadar düzenlediğim çalışmalara katılan tüm arkadaşlarıma da bu vesileyle çok teşekkür ederim.

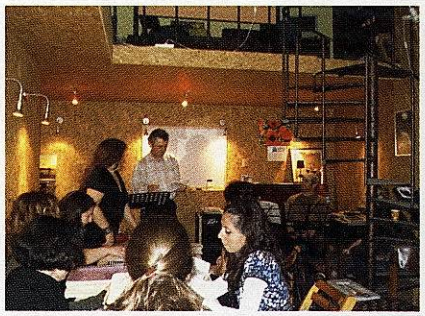

Bu anlamda hep beraber çok maceralarımız da oldu. Bazen uzun yollar gittik, bazen stüdyolar kiraladık beraber, bir küçük mekan kiraladık ve sonunda geçen sene sevgili Baki Duyarlar'ın stüdyosunu işgal etmek suretiyle bu çalışmalara devam ettik. Kimi arkadaşlarımı beraberimde Polonya'ya sürükledim. Ve devam ediyoruz.

Ne yapıyoruz?

Her grupla haftada bir gün biraraya geliyoruz. Müzik üzerine konuşuyoruz, jazz üzerine. Standartları ele alıyoruz. Şarkı sözleri üzerine düşünüyoruz. Sesimizi geliştirmeye, kalbimizi birbirimize açmaya çalışıyoruz. Doğaçlama yapıyoruz. Bazen bazı egzersizleri yapıyoruz beraber, bazı kaynakları gözden geçiriyoruz. Müzik dinliyoruz. Jazz jargonunu öğrenmeye çalışıyoruz. Bir şarkıyı öğrenirken neler üzerinde durmamız gerektiğine bakıyoruz hep birlikte ve ayrı ayrı. Şarkılar seçiyoruz, onları seslendiriyoruz. Konuklarımız oluyor bize birşeyler anlatan, sohbet edip, sorular sorduğumuz. Farklı stiller, tarzlar, tempolar deniyoruz. Birlikte müzik yaparken nelere dikkat etmemiz gerektiği üzerinde duruyoruz. Ne yaparsak yapalım her biraraya gelişimizde mutlaka şarkı söylüyoruz: hemen hemen her seferinde bir piyanist eşliğinde. Sene sonuna doğru diğer grup elemanlarının da katılmasıyla provalara başlıyoruz ve her sene sonunda mutlaka bir konser veriyoruz.

Kimler katılıyor?

Bu işi profesyonel olarak yapmak isteyen arkadaşlarımızın yanısıra sadece ilgilenen ve başka işleri olan her yaştan arkadaşımız çalışmalara katılıyor. Herhangi bir birikim ya da bilgi beklenmiyor, her seviyeden katılımcı çalışmalarda yer alabiliyor. Yaptığımız ayrımlar tekrar olmaması amacıyla daha uzun süredir çalışmalara katılanları ayırmak şeklinde sadece. Tek aradığımız özellik bu müziği seviyor olmak, şarkı söylemeye istekli ve cesaretli olmak ve gelişmeye niyetli olmak.

Nasıl katılabilirsiniz?

Ekim başında başlayacak olan çalışmalarla ilgili bilgi almak isteyenlerin sevgili dostum ve koordinatorümüz Simla Ongan'a simlaongan@yahoo.com adresinden ulaşması mümkün."

Seda Binbaşgil
seda.binbasgil@boun.edu.tr

Esbjörn Svensson

"Müzik bence var olmanın bir şekli, bir nevi Tanrı olmak gibi sanki... Evreni, zamanı, yıldızları ve sonu yaratan bir Tanrı!"

Joerg Geldermann

Ölümünü duyduğumda Esbjörn'ün bu dünyadan gitmesiyle gerçekten de bir şeylerin sonuna geldiğimizi düşündüm, ama o şeylerin üzerinde düşünmeye cesaret edemedim. Kötü haberi veren mesajı bir daha okudum, bir yanlış anlama olmasın diye. Ama haber çok netti: Esbjörn Svensson 14 Haziran'da bir dalış esnasında hayatını kaybetmişti, hem de gencecik 44 yaşında! Ben böyle hissettiysem ailesi ne hissetmiştir diye düşündüm, ya 15 yıldır beraber çaldığı basçısı Dan ve davulcusu Magnus? Üstelik de çocukluk arkadaşları! Ya onlar ne düşünmüşlerdir? Ben bile benim için birşeylerin sonunun geldiğini düşünüyorsam, onlara ne demeli?

Havayı dağıtabilmek için kalkıp bir albümlerini dinleyeyim dedim. Çok kötü bir fikirdi, vazgeçtim. O gün bugündür de hiç dinleyemedim, ta ölmeden 1 ay evvel bitirdiği albümü Leucocyte'ı dün alana kadar, yani koca bir yaz EST'siz (Esbjörn Svensson Trio) geçti. Açık Radyo'da bu üçlüyle yaptığım ve bu trajik hadiseden hemen sonra onun anısına tekrar yayımlanan 2 bölümlük röportajı da bir daha dinlemedim, dinleyemedim.

Başlıkta da okuduğunuz gibi, Esbjörn müzik yaratırken kendini bir Tanrı gibi hissettiğini söylemiş bir röportajında; evreni, zamanı, yıldızları yaratan bir Tanrı. Ama eklemeyi de ihmal etmemiş; "Son'u da yaratan bir Tanrı bu!"; yani müzik bitince o yaratılan evren de sona erer. Hissettiklerim de aynen bu; EST'nin müziği bu son albümleriyle bitti ve Esbjörn'ün benim ve diğer sevenleri için yarattığı evren de onunla birlikte karanlığa gömüldü. Onun apansız ölümüyle beklenmedik bir şekilde bir 'Son'a gelindi, bir şeyler yitirildi... yerine bir daha getirilemeyecek bir şeyler...

Mesela "The Well-wisher". Jazz tarihi dersi verdiğim sınıflarda ilk gün çaldığım parça. Çoğu 20 yaşına bile girmemiş bir grup müziksever gence 2 sömestr sürecek bu uzun soluklu dersin ilk gününde yaptığım ilk parça tercihi bir Coltrane, bir Miles, bir Parker değil de Esbjörn Svensson Trio'nun 2005 tarihli Viaticum isimli albümlerinden! Biliyorum ki jazz'a pek aşina olmamış kulaklara ilk etapta diğer saydığım efsane isimler biraz yabancı, biraz zamanlarının öncesi bir sound olarak gelebilir. Gelmesinin hiç de sakıncası yok bence. Bu sound'ların müzik tarihinde pek çok şeyin öncüsü hatta temel taşı oluğunu anlatmak için ordayım ben... ama daha sonra, hiç değilse biraz sonra, ilk başlarda değil. İlk başlarda Armstrong'la mesela Radiohead arasında bir köprü kurmalıyım. İlk derste onların ilgisini çekebilmeli, jazz'a daha çok merak duymalarını sağlayabilmeliyim. Amacıma EST'den başka hangi grup hizmet edebilir? Bilemiyorum. Ama bildiğim bir şey var; o da o kısacık konser görüntüsünden sonra öğrencilerin yüzlerinde gördüğüm "demek jazz'a o kadar da uzak değilmişim, farkında olmadan ben zaten jazz da dinliyormuşum" diye ifade edebileceğim memnuniyet. Dersin uzağında kalmamanın, bilindik sound'ların güvenli sularında olduğunu hissetmek. Ama hepsi bu da değil, hoşlarına giden ama nereye koyacaklarını bilemedikleri, bir çoğunun o zamana kadar duymadıkları taptaze bir sound!

"The Well-wisher" yüksek tempolu, bol "groove"lu, funky bir parça. Jazz trio'larında alışageldiğimiz hiyerarşik lider ve eşlikçi ritm section görüntüsü yok konser videosunda. Tek bir kişi –belli ki Esbjörn'ün Tanrı dediği oluşum- çalıyor gibi, öylesine uyumlu ve demokratik bir düzene sahipler. Davulcu Magnus Öström jazz geleneğini bu gençlerin kulaklarına hiç de yabancı gelmeyen rock ve elektronika kökenli ritmlerle harmanlı-

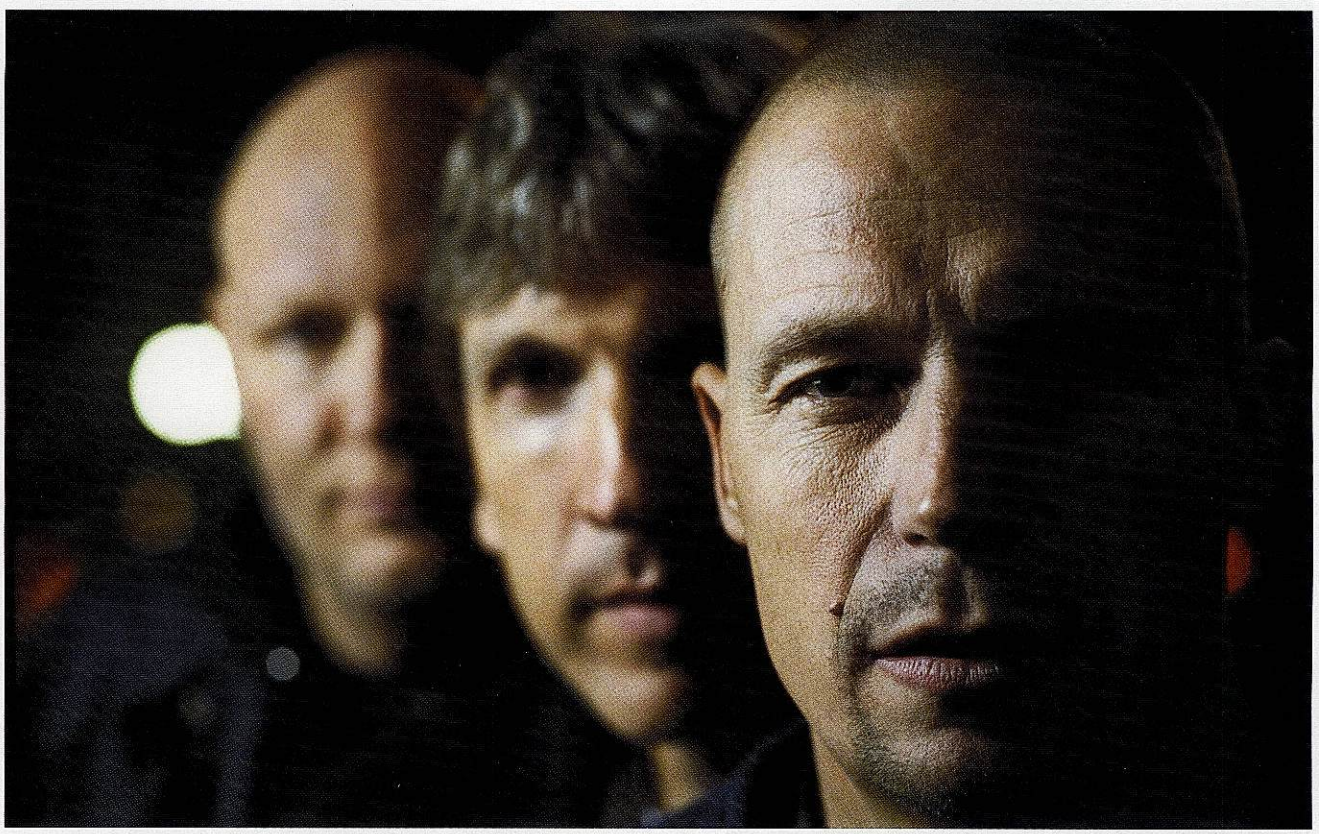

yor. Dikkat ediyorum, sınıfta herkes bir şekilde tempo tutuyor, daha rahat bir ortam olsa sanki dans bile edecekler. Biliyorum, çünkü aynı şeyleri ben de hissediyorum.

EST, modern müziğiyle jazz-sever kitlesini genişletti, konserlerinde jazz'cılarla rock'cuları aynı çatı altında topladı. Az şey mi bu? Hem de tam "jazz artık can çekişiyor, uzun zamandır kimse yeni bir şey çıkaramadı ortaya" derken?

Bir diğer ilk gün parçası da "Dodge the Dodo", "Live in Stockholm" konser DVD'lerinden. Bu onların bildiğim tek DVD'leri. Sınıflarımda son saati hep konser görüntülerine ayırdığım için pek çok DVD var arşivimde. Ama bunun kadar etkileyici olanına rastlamadım. Muazzam modern görüntüler, sesle koordine edilerek düzenlenmiş. Belli ki çok özen göstermişler. Zaten konserlerine kalabalık bir kadroyla gelmeleri de bunu kanıtlamıyor mu, ışıkçısına kadar beraber seyahat ediyorlar.

Veya "Bound for the Beauty of the South", 2002 tarihli Strange Place for Snow isimli albümlerinden. Bu da melodi konusunu işlerken çaldığım örneklerden biri. Güzel bir melodinin yerini hiç bir şeyin alamayacağından bahsettiğim ders. Giderek pek çok jazz müzisyeninin modern, progresif müzik yapıyorum diyerek gözardı ettiği unsur. Bence bir kompozisyondaki en önemli şey. Güçlü bir melodik yapı doğaçlama unsurunu feda eder diye bir şey yok ki. Tam tersi. Bence en iyi eserler, bu iki unsuru en iyi şekilde dengeleyenler. Son zamanların en etkileyici besteci ve piyanisti Brad Mehldau'nun eserleri bunun en iyi örneklerinden değil mi? EST'nin kompozisyonları da böyle, tam bu anlattıklarıma örnek oluşturan bir yapıda. "Bound for the Beauty of the South" bunlardan sadece biri. "From Gagarin's Point of View", "The Return of Mohammed", "The Face of Love", "The Message" , "Good Morning Susie Soho" bu dengeyi mükemmel bir şekilde kuran diğer parçalarından bazıları.

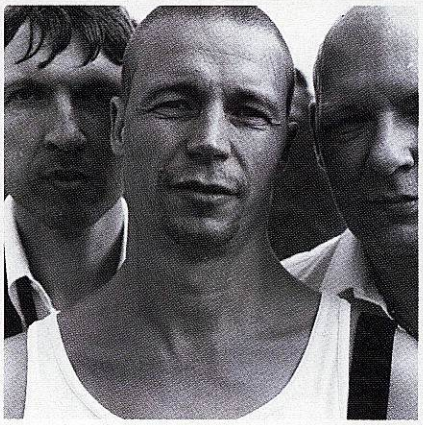

EST'yi dinlerken çoğu zaman meditasyon yapıyormuş gibi hissederim. Meditasyon yaparken nefesinize odaklanır ve başka şeyler düşünmemeye çalışırsınız. Kolay bir mesele değildir bunu yapmak; aklınıza gelenleri bir yana atıp içinde bulunduğunuz anın akışına kaptırmak kendinizi, hele de benim için. Ama bazen denk gelir ve olur işte... genellikle müzik dinlerken, özellikle de EST. "Behind the Yashmak"ı dinlerken kendimi tamamen müziğin içinde hissederim, sanki o müziğin oluşumundaki bir unsur da benmişim gibi. Sanki benden başkası aynı parçayı dinlerken bu akışa böylesine kaptırıp gidemezmiş gibi. Adeta bu parçanın ana ve tali yollarını, şaşırtmalı dönemeçlerini bir tek ben bilebilirmişim gibi. EST'nin müziğinin işte bir de böyle bir sihirli boyutu var. Kendinize özel bestelenmiş gibi hissediyorsunuz. Belki de grubun müziğiyle aynı frekansı tutturduğumdandır, bilemiyorum. Ama Esbjörn de bunu söylüyor zaten; yaptıkları müziğin kendileri kadar dinleyenlerine de ait olduğundan bahsediyor, hatta özellikle vurguluyor bunu. Bu dinleyiciye muazzam bir özgürlük hissi veriyor, EST'nin müziği hakkında ahkam kesmenize izin veriyor çünkü. Niye olmasın, müzik Esbjörn'ün olduğu kadar sizin de değil mi?

Anlaşılan öyle! Kendisiyle bir kaç sene önce yapılmış bir röportajında Esbjörn; "Müziğimiz şu veya bu şekilde yorumlanmalı diye bir derdimiz hiç olmadı bizim", diyor, "herkesin kendine özel bir yolu, çözümleme şekli vardır çünkü. Konserlerde çalmaya başlarken kafamızda sadece üçümüzün de yapmak istediği müzik, varmak istediği yol vardır. Her zaman çok sevdiğimiz şeyleri çalarız ve şanslıysak grup olarak yakaladığımız bu enerji, dinleyicilere de ulaşır. Kendilerine özgü bir biçimde müziği algılayıp yorumlarlar ve bu da bu sefer tekrar sahnede bizi bulan bambaşka bir enerji yaratır. Bu dinleyicilerle bizim aramızda sürekli olarak gidip gelen bir şeydir. Ama bizim hiç bir zaman kimseye somut bir mesajımız yoktur. Çaldığımız herşeyin yorumu sonunda dinleyiciye bağlıdır!"

Ve yitirdiğimiz şeylerden bir başkası daha: Son zamanlarda jazz müzisyenlerinin yeni çıkardıkları albümler genellikle kendilerine ait olanla olmayanın bir karışımı olarak önümüze gelir. Özellikle yeni gruplar, bir kaç parça besteledikten sonra albümün geri kalanını kulağımıza aşina, yıllardır severek dinlediğimiz standartların yorumuna ayırırlar. Piyanist kategorisinde kalırsak, eğer çalanlar Keith Jarrett veya Brad Mehldau ve hatta Gonzalo Rubalcaba değilse bu yapılan yorumlar biraz da yorgun savaşçılara benzer, sanki hem çalanı hem de dinleyeni bezdirir, yorar. Her seferinde yeni bir şey, bir sürpriz duyma arzusuyla can kulağı ile dinlersiniz, ama sonunda anlaşılır ki aynı tas aynı hamam! Peki pek çok müzisyen niye buna sığınır? Çok basit, bu yapılabilecek en kolay şeydir çünkü; herkesin sevdiği parçalarla albümün yarısını kurtar, kalanını da bir kaç yeni parça besteleyerek tamamla. Halbuki işin zor kıs-

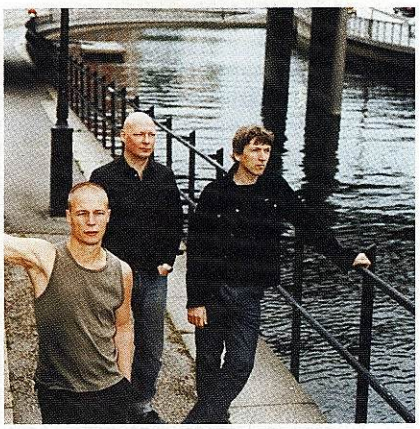

mı özgün bir şeyler yapabilmektir, yaratıcı olabilmektir. Ama bu da her babayiğidin harcı değildir besbelli. Ama işte Esbjörn böyle bir babayiğittir! En büyük esin kaynaklarından biri olan Thelonius Monk'ın bestelerinden oluşan erken dönem bir "tribute" albümünden sonra (EST plays Monk) çıkardıkları hemen her albüm tamamen özgün bestelerinden oluşmaktadır. Aslında şunu da belirtmeden geçmemek lazım, bu albümde bulunan pek çok yorum ve özellikle "Bemsha Swing", ta 1990'ların ortasında tazecik bir grupken bile EST'nin ne kadar vizyoner ve yenilikçi bir grup olduğunun sıkı bir kanıtıdır.

Tamam, bir müzisyen tüm albümünü kendi bestelerinden oluşturabilir, ama ancak 5 senede bir albüm çıkaracak kadar birikimi vardır genellikle. Halbuki EST'nin diskografisine bakılacak olursa, her sene yeni bir albüm çıkarmış olduğu görülür. Nerdeyse tamamı özgün bestelerden oluşan 14 albüm. Peki bu nasıl mümkün olur? Esbjörn'ün bir röportajında söyledikleri adeta bu sorunun cevabı: "İlk dönemlerimde başkalarının bestelerini çalacak kadar piyano yeteneğim ve bilgim yoktu. Yani piyano çalmak istiyorsam, kendi müziğimi kendim yazmam gerekiyordu. Herşey böyle başladı. Beste yapmak 12 yaşımdan beri aşağı yukarı her gün yaptığım bir şey benim. "Bunca yeni fikir için sürekli olarak nasıl ilham bulabildiği sorusuna ise şu sade yanıtı veriyor: "İlham bende hep var, içimde bir yerlerde, her zaman. Buna inanırım ben, belki bugün gelir, belki yarın, ama mutlaka gelir. Bu konuda kendimi hiç strese sokmam. Yapmam gereken tek şeyin gevşeyip, içimden gelenin rahatça dışarıya çıkmasını sağlamak olduğunu bilirim."

EST'nin bu kadar yenilikçi ve modern bir sound'la ortalığı karıştırmasına şaşmamalı. (İsveç'te, Almanya'da Fransa'da, İngiltere'de "yılın albümü", "en iyi grup" ödülleri, 23 değişik Avrupa ülkesinin jürisinin 2004'te layık gördüğü "Yılın En İyi Avrupalı Sanatçısı" ödülü, son senelerde hemen her çıkardıkları albümün Avrupa'nın pek çok yerinde listelerde başlarda savaşması, Avrupalı jazz müzisyenlerine her zaman yukardan bakar bir tutumu olan Amerika'nın en saygın jazz dergilerinden "Downbeat"in Mayıs 2006 sayısının kapağını süsleyen ilk Avrupalı jazz grubu olmaları ve Yeni Zelanda'dan, Brezilya'ya, Güney Kore'den Japonya'ya dünya üzerindeki pek çok yerde dolu salonlarda konser vermeleri ve burda sayamayacağım daha pek çok şey bu grubun ortalığı iyice karıştırdığına işaret sayılır diye düşünüyorum).

Evet ne diyorduk, EST'nin bu kadar yenilikçi ve modern bir sound'la ortalığı karıştırmasına şaşırmamalı. Bu özgün ve üretken grubun baş kompozitörü Esbjörn, yaptıkları müziğe ne isim verilmesi gerektiğini soran bir muhabire de bence çok yerinde olan şu cevabı vermiş: "Sanırım yaptığımız müziğe jazz diyebilirsiniz. Ama eskiden buna jazz denmezdi, veya eskiden çaldıkları jazz bu değildi!" (I guess, it's jazz, but it's not what jazz was!).

Buna eskiden jazz denmezdi elbette! Ama eğer biz bugün EST'nin müziğine jazz diyebiliyorsak, eski katı tanımların hoşgörüyle bu kadar esnetilmesi, genişletilmesi konusunda bu grubun Amerikan jazz'ına yaptığı çok değerli katkılara gerçekten saygı duymak lazım.

Esbjörn'ün aramızdan ayrılmasıyla yitirdiklerimizin başında bir de öyle bir şey var ki hakkında yazmak bile bana acı veriyor. Kastettiğim son albümleri "Leucocyte"! Yazımı bu son projelerine değinerek bitirmek istiyorum, özellikle albümdeki iki uzun süitten sonuncusuna. Bu, albüme de ismini veren 4 bölümlük bir eser. Leucocyte Lökosit anlamına geliyor. Hani kan tahlili sonuçları geldiğinde "Lökosit fazla çıkmış, demek vücutta bir yerlerde iltihap var", diye doktor olmadığımız halde pek çoğumuzun ahkam kesebildiği, o değer bu! Daha geniş tanımıyla, lökosit, vücudu enfeksiyonlara karşı koruyan beyaz kan hücrelerine verilen bir isim. Bağışıklık sistemimizin bir parçası olan bu hücrelerin işlerini doğru dürüst yapabilmek için dönemsel olarak kendilerini yeniledikleri biliniyor. Albüme verdikleri bu ismi bilmeseniz bile, Avustralya'daki bir stüdyoda iki günlük bir jam session sonrası ortaya çıkan bu albümü ve özellikle bu süiti dinler dinlemez grup sound'unda bir şeylerin yenilendiğini düşünüyor insan. Aynen bu beyaz hücreler gibi. Çok net bir değişim. Müziğini yenilemek için grubun muazzam bir gayreti. Bugüne kadar yaptıkları herşeyden çok daha farklı. Serbest bir doğaçlama, ama belli ki bunu icra edenler ne Amerikalı ne de Orta Avrupalı, çünkü her ne kadar bugüne kadar yaptıklarından farklı ise de bu müziğin her yerinde EST imzası var, o hiç bir zaman başka hiç bir şeyle karıştılması mümkün olmayan zarif, duyarlı Nordik tınılara EST'nin kazandırdığı adeta meditatif, ayinsel bir çekim.

EST'nin o yoğun, manyetik grup sound'unu oluşturan basçı Dan Berglund ve davulcu Magnus Öström'ün nerdeyse acımasız diye nitelendirebileceğim muazzam groove'ları sizin için de bu üçlünün vazgeçilmezleri arasındaysa, o zaman bir de bu albümdeki diğer süite, özellikle 17 dakikalık ilk bölümü "Premonition-Earth"e kulak verin. Gerçekten ben onları hiç bu kadar kendinden geçerek, kaptırarak çaldıklarına şahit olmadım.

Peki bu bugüne kadar kaydettikleri en iyi şey mi? Henüz değil belki, ama yeni bir şey, farklı bir yol buldukları ve onu denemeye başladıkları kesin. Bu yolun sonunda ne olduğunu hiç bir zaman bilemeyeceğiz maalesef. O yüzden son albümlerinin özellikle böyle bir deneysel albüm olması çok üzücü. İnsan bu albümü etkilenmeden, kalbi sızlamadan dinleyemiyor. Aynı arkasında bıraktığı 2 küçük çocuğu gibi bu proje. Daha emeklerken yalnız başına kalıyor. Ama diğerlerinden farklı olarak, hepimiz biliyoruz ki bu bebek hiç bir zaman büyüyemeyecek. Artık yitirilmiş bir proje, bir vizyon, bir sound çünkü bu!

Leucucoyte'ı dinlerken Esbjörn Svensson'un ne kadar yaratıcı, vizyoner, deneysel biri olduğunu bir daha fark ettim. Tam da müziğinde artık böyle bir dönemeç gerektiğini düşünürken, birden karşımızda bu müthiş, taptaze müzik!

Yeni şeyleri cesaretle denemek onun en büyük özelliklerinden biriydi.

Bunu anlamak için sadece ölüm nedenine bakmak bile yeterli değil mi?

Heymi Bahar
heymibahar@superonline.com

Esbjörn Svensson

44 Yaşında Hayata Gözlerini Yumdu.

Venedik'te bir kış, Cumartesi sabahın 4'ü, sahneye çıkmaya on altı saat kala pencereden inanılmaz bir soğuk geliyor, ya üşürsem...Aklından saçma düşünceler geçtiğinde insanın suratında bir gülücük belirir ya tam işe o anda kendimi aynanın yansımasında yakaladım, tam da bir ineğin uçtuğunu düşündüğüm sırada. İnekler uçmaz mı? Tabiki hayır, kendine gel. Otel odası çekilecek gibi değil, bir piyano bulmanın zamanı geldi, ama eski olsun, çok eski... Çünkü eskilik insana doğduğu yeri hatırlatır, evi mi arasam? Stockholm'de saat sabahın 3'ü, imkansız!

Neyse bir piyano buldum, en az yüz yılı var belki de daha fazla. Uçakta gelirken bir kaç nota yazmıştım karmakarışık kafa ile yazdığım kağıt elimde, ona bir baksam mı? Bu ikilemi hep yaşıyorum ve kağıda bakmaya korkuyorum, insan neden çok heyecanlandığı zaman aynı anda korkar hiç bilemedim, heyecan cesaret vermiyor mu insana? Belkide cesaret heyecan veriyordur. Hiç bir zaman kalitesinden emin olmadığım bir nota dizisini hemen açıp bir daha bakamam, özellikle ilk sayfasını, çünkü hata yaptıysam mutlaka ilk sayfada yapmışımdır... İkinci sayfayı açmak her zaman daha kolay gelir belki cesaret bulurum umuduyla. Hayat için de aynı şey geçerli. İkinci insan her zaman değerlidir birincinin yanında... Çünkü onun yapmaya cesaret edemediği 'birinci' için cesaret verir, güçlendirir. Yanımda bir ikinci yok şu anda keşke olsa. Belki biraz abartı olacak ama ikinci biri olsa üçüncüyü arayacağımdan o kadar eminim ki... Üç benim sayım, üç kişi iyi bir müzik için yeterli bir sayı, en azından benim için, üç ayrıca benim dışımdaki ailem demek.

Neyse, dışarı çıkıyorum, biraz dolaşmak iyi gelir. Venedik aslında bir harikalar dünyası, yürüyerek 800 sokağı dolaşabilirsiniz bu inanılmaz şehirde. Bu kadar sokağı dolaşmak çok yorucu geliyor olabilir ama sokaklar o kadar küçük ki hissetmiyorsunuz bile ayrıca düşünmek için mükemmel bir süre, ses yok, araba yok, sanki sürekli tekrarlanan uzun bir piyano melodisi gibi, sonunun gelmesini istersiniz ki tekrar başa dönsün ve aynı zevki tekrar yaşayın. Bu aynı radyoda bir şarkının mükemmel bir bölümünü duyunca sesini sonuna kadar açma istediğine benzer, çünkü tam o sırada sevdiğiniz melodi başa döner. Neden tekrarlardan bu kadar zevk alıyoruz, ya da neden başa dönmemek için kendimizi zor tutuyoruz, karar vermek işte bu olsa gerek. İkilemlerin arasında gidip gelirken, hep karar verme zamanı gelmese de bir kez daha başa dönsem diye düşünür insan. Bu sırada karar verme acısı çeker, bu bir gelecek kararı da iki ayakkabıdan birini seçmek de olabilir.

Küçümsemeyin! bazıları için, Ayakkabı standındaki acı gelecek adına verilecek kararlarından daha zor olabilir. Tüm bunların yanında bir de dogmalardan kurtulmaya çalışan bir insanı düşünürüm hep, onlar gibi olmadan onları nasıl düşünebiliyorsam... Mesela dünyaya hiç bir peçenin arkasından baktım mı? Hayır ama sanki hep onların oradan kurtulmayı istedikleri gibi bir izlenim oluşur önümde, sanki tam ters durumda olabilmek için yılların özlemini çekiyorlarmış gibi... Tam kafamda dinden çıkan bir insanın serenatı nasıl olur diye düşünürken Venedik'te kar yağmaya başladı, sabah 6, inanılmaz soğuk.

Bazı yerler vardır ya hep kafanızda hayal ettiğiniz gibi olmasını istersiniz olmayınca da keyfiniz alt üst olur, işte şu anda bunu yaşıyorum; Venedik kar için ne kadar garip bir yer.. .Yaklaşık bir saat sonra tüm bu şehrin sessizliği yok olacak ve etrafımda işlerine koşuşturmaya çalışan insanlar ya da bir yere yetişme telaşında olan turistleri göreceğim. İşte hayata sabaha karşı böyle bir ara vermek ne kadar güzel... Yoksa insanı bıraksan hiç ara vermeyecek bu hayata, sanki bir kere geliyormuş gibi. Ben de bu güzel yürüyüşe küçük bir kafede bir kahve arası vermek istiyorum. Arada bu kahve molası fikrini kim yarattı acaba, kimin aklına geldi kahve içmek için birkaç dakika hayata ara vermek, güzel bir çözüm, yoksa dünyayı yarattığı zaman, tanrı kahve molasını da mı yarattı? Otele geri dönerken ruhumun hatıralarına geri dönüyorum, tabi hafızam geçmişi hatırlamak için yeterli olursa. Sorun şu, hiçbir zaman yeterli olmuyor, hep eksik kalıyor birşeyler ve ben hep bunun için azar işitiyorum. Herşeyden önce ruhumu nerede bıraktığımı hatırlamam gerekiyor...

Esbjörn Svensson 16 Aralık 1964'de İsveç Sukultuna'da dünyaya geldi. 16 yaşında müzik okulunda piyano çalmaya başladı ve ardından üniversite eğitimini de müzik üzerinde gerçekleştirdi. 1980'lerde Svensson çocukluk arkadaşı Magnus ile İsveç ve Danimarka sahnelerinde ün kazanmaya başladı ve 1993'te Dan'ın katılımıyla Esbjörn Svensson Trio'yu kurdu. 2008 yılına kadar grup yüzlerce konser ve 13 albüm sığdırdı. Grup, Avrupa'da birçok jazz ödülünün sahibi. Esbjörn Svensson'un jazz dünyasında eşi benzeri olmayan bir tarza sahip olduğu su götürmez bir gerçek. Pop, rock, elektronik ve jazz öğelerini birbirine harmanlayan yepyeni bir müzik Svensson'un müziği... Belki de Avrupa Jazz sahnesinde son 20 yılda yeni bir şey yapan tek sanatçı. Tekrarları ve ezberleri bozmuş bir müziğin yaratıcısı... Esbjörn Svensson 14 Haziran 2008'de dalışta geçirdiği kaza nedeniyle 44 yaşında hayata gözlerini yumdu. Jazz dünyası bir dehasını daha kaybetti.

Yukarıdaki hikaye çok öyle gibi dursa da Esbjörn Svensson'un değil. Belki de hiç, Winter in Venice, Saturday, 4am olmadı. Belki hiç, As the Cow Flies, Calling Home, Second Page açılmadı. Belki de hiç, Tuesday Wonderland, Eight Hundred Street by Feet, Dolores in a Shoestand, Behind the Yashmak, Seranade for Renagade, Strange Place for Snow gerçekleşmedi. Belki Svensson, When God Created the Coffee Break?, Reminicence of A Soul'u yukarıdaki gibi düşünmedi.

Ben düşündüm...

İşte Svensson'un müziğin yukarıdaki basit biyografiden farkı bu, dinlerken Venedik'e gidip yukarıdakinden bambaşka bir hikaye yazabilirsiniz belki de onun düşündükleriyle aynı olandır. İşin sırrı da belki buradan geliyordur...

When God Created the Coffee Break? Henüz dinlemediyseniz iyi bir başlangıç...

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

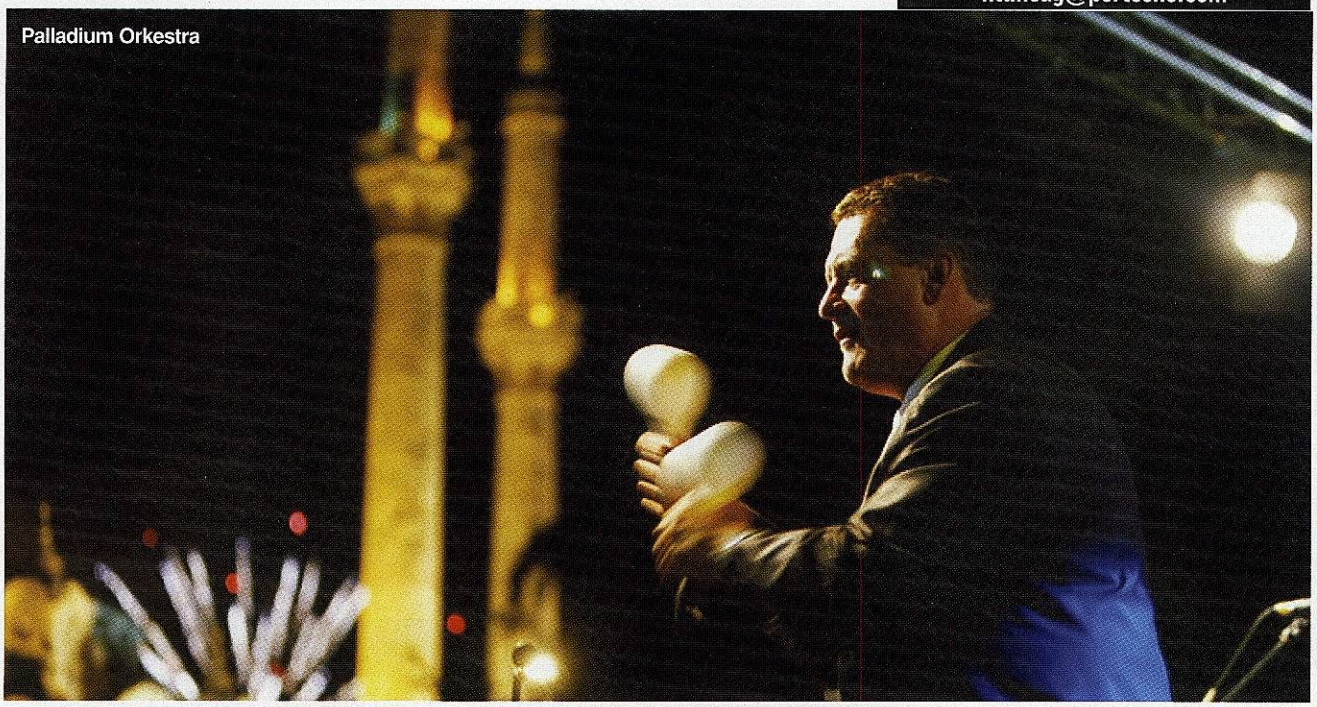

Palladium Orkestra

Sandra Berker

İstanbul Jazz Festivali'nin ardından...

Bir jazz festivalini daha geride bıraktık... Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin 2-16 Temmuz arası gerçekleşen 15.si, biz jazz severler için çoğunlukla doyurucu oldu. Birinin dışında seçilen mekanlar, konserlerin içeriğiyle uyumluydu ki bu da etkinliklerin etkisini arttırıp istenen atmosferi yaratıyordu. Tatlı telaşımız, festivalin onur konuğu piyanist Herbie Hancock'la başladı. "The River of Possibilities", iki projesinden ilkiydi. Açıkhava tiyatrosunda gerçekleşen bu proje, açıkçası çok merakla ve hevesle beklediğim konserlerdendi ama umduğum gibi çıkmadı. Aslında Chris Potter, Dave Holland,Vinnie Colaiuta, Lionel Loueke gibi günümüzün usta yorumcularının yanı sıra şarkıcı Sony Kitchell ve Amy Keys'i dinlemek zevkti. Buna rağmen Hancock'ın her nedense anlamadığım bir mantıkla zaman zaman müsamereye dönüştürdüğü konserin genel konsepti zayıf ve gereksiz geldi bana. Çok güzel donanmış bir sofrada lezzetsiz yemek yemeğe benziyordu. Umudumuz Hancock'ın beşli olarak CCR'de ertesi günü vereceği konserdi. Beşaşağı beşyukarı aynı repertuarın sunulduğu ancak daha başarılı konseri sonuna doğru, Tower of Power ve Marcus Miller'ı Açıkhavada kaçırmamak için terketmek zorunda kaldık. Neyseki 1970'lerden beri sevdiğim gerçek koyu soul topluluğu olan Tower of Power'ın yıllarca boyunca hiç eksilmemiş "groove" havasını yakaladık. Ardından Marcus Miller fırtınası geldi. Elektrik bas ve bas klarinette yer alan sanatçı, eklektik ve modern funk anlayışını bu kez, tuşlu çalgılarda Federico Pena, davulda Jason Thomas, alto ve soprano saksofonda ise 21 yaşında müthiş yetenek (sanırım Miller'ın keşfi) Alex Han ile paylaşıyordu. Eski albümlerinden ve son albümü "Marcus"dan seslendirdiği parçalarla belki de festivalin en iyi konserlerinden birine imzasını attı. Festivalin,gerek proje gerek ortam açısından en etkileyici iki konseri ise 5 Temmuz'da Arkeoloji Müzesi avlusunda gerçekleşti. Önce, İtalyan trompetçi Paolo Fresu, Fransız akordeoncu Richard Galliano ve İsveçli piyanist Jan Lundgren "Mare Nostrum" albümünden Akdeniz esintilerini estirdi. Ardından müzikal düşüncelerine hayran olduğum piyanist Carla Bley, hayat arkadaşı elektrik basın öncülerinden Steve Swallow, tenor saksofoncu Andy Sheppard, davulcu Billy Drummond ile birlikte "The Lost Chords Find Paolo Fresu" projesinde bu kez fenomen İtalyan trompetçiyi konuk ediyordu. Bley'in rafine kompozisyonlarını seslendiren sanatçılar da ortamdan hoşnuttu. 8 Temmuz'da Aya İrini Müzesi'nde genç ozanlardan Rufus Wainwright'ın kırılgan solo konserini bir yerde bırakmak zorunda kalıp nefes nefese Arkeoloji Müzesi avlusunda başka bir dünyaya yetiştik. Ivan Lins'in renkli, yaşama sevinci dolu dünyasıydı bu. Nnenna Freelon ise bu dünyanın onur konuğuydu. Herşey yerli yerindeydi. Konserle mekanın koşullar nedeniyle uyuşmadığı tek etkinlik, Caetano Veloso'nun solo performansıydı. Dinlemekten her zaman zevk alacağım bu önemli müzik adamını, ya topluluyla birlikte ya da daha uygun bir mekanda izlemek isterdim. Sepetçiler Kasrı'ndaki "Sing The Truth: The Nina Simone Tribute", Sibel Köse, Raul Midon, Stacey Kent ve Dee Dee Bridegewater'ın kendi tarzlarında Nina Simone'a bir saygı duruşuydu. Bu iyi hazırlanılmış projede sanatçılara, başta piyanist ve şarkıcı Bob Dorough ve Simone'la çalışan müzisyenler eşlik etti. 16 Temmuz'da Açıkhava tiyatrosunda festivale, iki eski dost sesle Al Jarraeu ve Dianne Reeves ile veda ettim. Beni bu festival sürecinde üzen tek şey, zamansızlık nedeniyle Nardis Jazz kulübünde hemen her gece yaşanan "European Jazz Club" başlığı altında, Türk ve Avrupalı usta jazz'cıların karşı karşıya geldiği jazz kardeşliği konserlerine yetişememiş olmamdı. Duyduğuma göre ortalığı kasıp kavurmuşlar.

15.Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'ne emeği geçen herkesi kutluyorum. Umarım gelecek yıl da aynı keyfi yaşarız.

Benim için festivalin yanısıra temmuz ayının diğer önemi, Cuma günleri 14.00'de Akbank Kültür Merkezi'de Çağdaş Sanat Atölyesi'nde "Çocuklarla Müzik Dünyasında Bir Yolculuk" adı altında yaptığım atölye çalışmasıydı. 2006 yılındaki çok ilgi görmüştü. Bu yıl katılan çocukların büyük bir bölümü özeldi. Türkiye Üstün Yetenekli Çocukları Eğitim Vakfı'ndan ve Lösev'den seçilen çocuklardı bunlar. Yanısıra katılan 4-10 yaş arası çocukların hevesi ve öğrenme yetilerini keşfetmek de çok keyifli oldu benim için. Temmuz ayına noktayı, son dakikada şans eseri öğrendiğim ve ayın 26'sında Lütfü Kırdar Salonunda gerçekleşen çok özel bir konserle koydum. Vladimir Ashkenazy yönetimindeki Türk – Yunan Gençlik Orkestrası'na aitti bu konser. Konuk solistler iki piyanistti: Yunanistan konserlerinde Gülsin Onay, Ankara ve İstanbul'da ise Vassilis Tsabropoulos'du. 2000 yılından buyana ECM firmasıyla yaptığı jazz trio'ları beni hep büyülemişti. Bascı Arild Andersen ve davulcu John Marshall ile kaydettiği albümlerinde daima izlenimci bir besteciden yaptığı alıntılar, onun zaten nasıl bir klasik eğitimden geldiğinin ipucunu veriyordu. Bana göre bu genç piyanist, hem klasik müziği hem de jazz'ı, ikisinden de ödün vermeden ve abartmadan yorumlayabilen ender sanatçılardan. Konserde seslendirdiği Edvard Grieg'in La Minör Piyano konçertosu, dinlediğim en iyi yorumlardan biriydi. Ashkenazy gibi bir ustanın bageti altındaki gençlik orkestrasının eşliği de başarılıydı. Konser arasında kuliste Ashkenazy'nin yanında Tsabropoulos'la tanışma fırsatını buldum. E-mail adresini vererek, jazz triosuyla gelmek istediğini söyledi. Buradan ilgililere duyuruyorum. Konser kitapçığında yaşam öyküsünü okuduğum zaman bir harika çocukla karşı karşıya olduğumu gördüm. Uzun boylu, renkli gözlü, naif ve mütevazi bir üstün yetenekle.

İyi müzikten yoksun kalmayın...

İstanbul Jazz Festivali

Fotoğraf: Sandra Berker

7 yıldır İstanbul'da yaşayan fotografçı Sandra Berker bu yıl Jazz Dergisi adına İstanbul Jazz Festivali'nde fotoğraf çekti. Madrid Üniversitesinde "Information Sciences, Journalism" bölümünde okudu. New Information and Communication Technologies masterı yaptı. İspanyolların prestijli jazz dergisi Correspondant of Cuadernos de Jazz'a da yazılar yazıp, fotoğraflar çekiyor. Ayrıca Il Giornale de la Musica (Italy) ve Jac (Barcelona) ve Lonely Planet Magazine ile de işbirliği yapıyor. İstanbul'u inanılmaz müzikal bulduğunu her zaman ifade ediyor. Yazılarını ve çekmiş olduğu fotoğrafları bir kitap haline getirmeye çalışıyor. Dergimizde zaman zaman onun çektiği fotoğrafları görebileceksiniz. Bu sayımızda İstanbul Jazz Festivalin'de çektiği fotoğraflar yer alıyor.

Oliver Groenewald - Nardis

Sarp Maden, Stephane Belmondo

Herbie Hancock

İstanbul Jazz Festivali

Dee Dee Bridgewater, Stacey Kent, Sibel Köse, Raul Midon

Maffy Falay, Fredik Lindborg

İstanbul Jazz Festivali

Sabri Tuluğ Tırpan, Wolfgang Pushing

Omara Portuondo

Taksim Trio

10 Haziran / Cemil Topuzlu Açık Hava Tiyatrosu

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

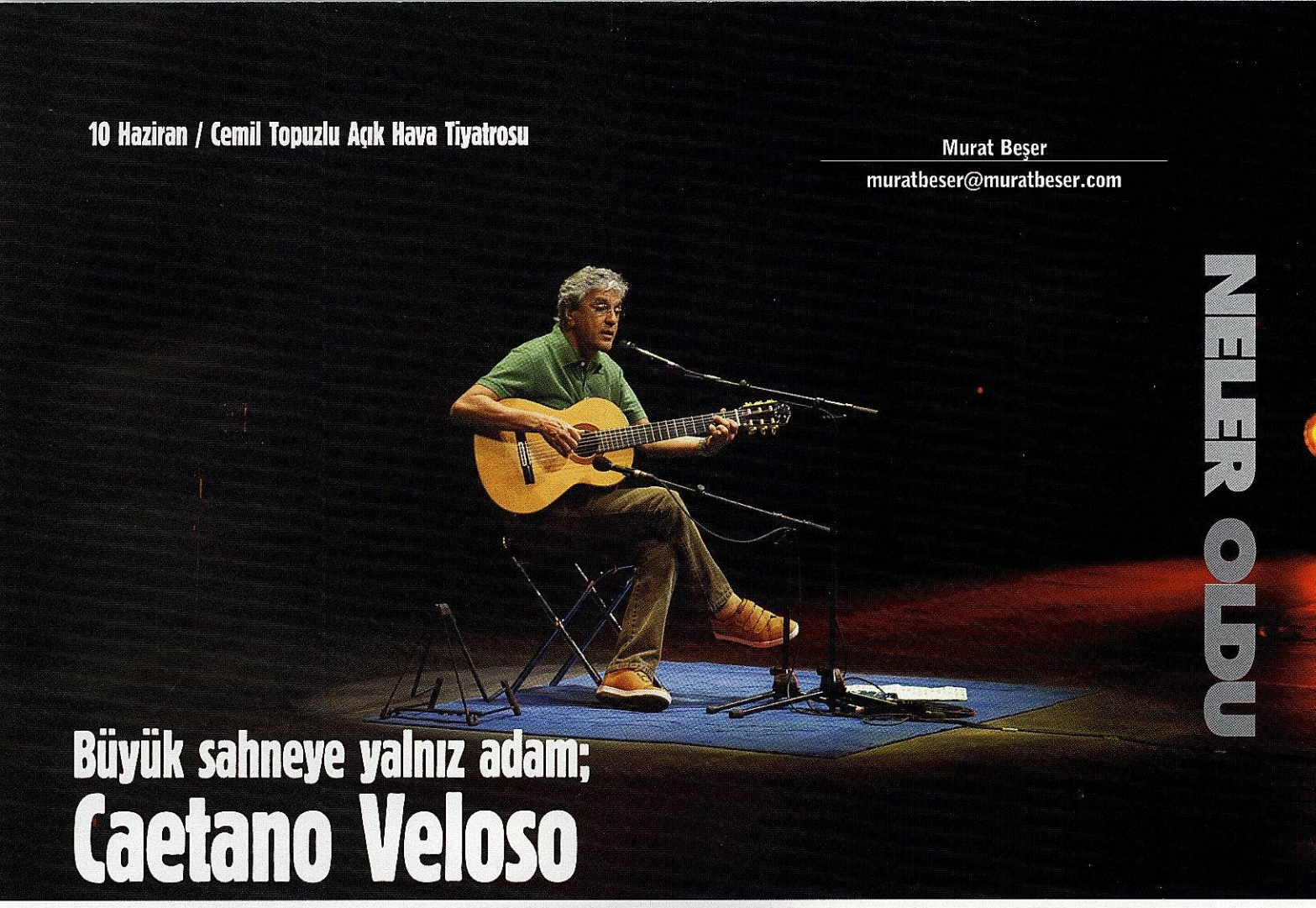

Büyük sahneye yalnız adam; Caetano Veloso

Uluslararası Jazz Festivali'nin en enteresan konuklarından biri, 10 Haziran akşamı Açık Hava sahnesinin büyüklüğünü elindeki akustik gitarıyla tek başına dolduran Brezilyalı şarkıcı ve insan hakları savunucusu Caetano Veloso.

Konunun önem ve ehemmiyetini bilen herkes burada bu akşam; ülkemizin değerli şair ve sanatçılarından, Cihangir'in medya mensuplarına. Kalabalığı gören Veloso'nun gözlerinin parlaklığı uzaklardan görülüyor, "harikulade bir gece, kalbimin en derinlerinden teşekkür ediyorum sizlere" derken. İlk şarkı "Desde Que O Samba E Samba" ve "Minha Voz Minha Vida"nın bitiminde Türkçe bilmediği için özür diliyor.

Bu arada her yerde görünmesiyle ünlü bir gazete köşecimiz çıkışa yöneliyor. Monoton şarkıları sıkıcı bulmuş olması kuvvetle muhtemel. Gerçekten de açık havanın coşkulu konserlerinin havası yok bu konserde. Konserden ziyade bir dinleti bu. Şayet Veloso'yu ve şarkılarını arka planı kırmızı kadifelerle kaplı küçük sahneli bir mekanda, beyaz şaraplarımızı yudumlarken izliyor olsaydık, her şey daha farklı olabilirdi.

Her şarkı sonunda alkışları iki kolunu yana açarak karşılıyor Veloso, minnet dolu bakışlarla.

Otuzlu yıllarda yazılmış bir şarkıyı seslendiriyor Veloso. Nakaratlarda derin

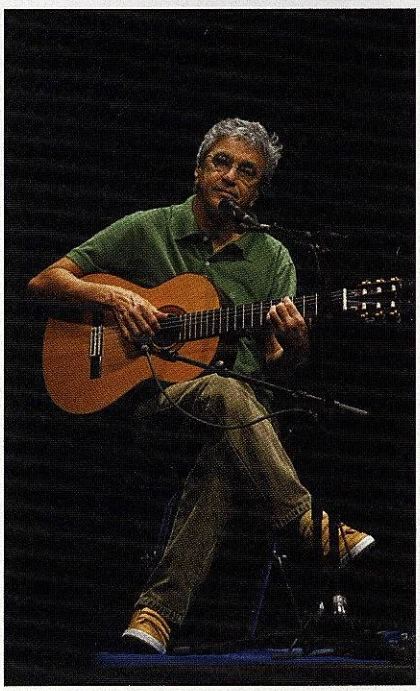

derin iç çekiyor; sanki içinde anlatmak isteyip de anlatamadığı çok şey olduğunu hissettirircesine. Yakından ve yıllardan beri tanıyoruz sanki bu içli insanı. Acılarını utangaçlığına banmış yorgun demokrat. Kır düşmüş saçları, yıkanmaktan sararmış markasız yeşil tişörtü, buruşuk pantolonu ve eski spor ayakkabıları ile yolda, halk otobüsünde, tekaüt kıraathanesinde rahatlıkla her gün gördüğümüz insanlardan biri Veloso.

Ozanımız herkesin Pedro Almodovar'ın Konuş Onunla filminden aşina olduğu "Cucurrucucu Paloma" şarkısını söylerken, medya köşecimiz Cihangir meydanındaki çay bahçesindeki yerini almış olmalı.

Şimdi hayatta olmayan eski Fransız menajerinden söz ediyor Veloso. Onun sağlığında hep söylemesini istediği, ama bir türlü nasip olmayan bir şarkıyı, "La Mer"i söylüyor ilk kez, eski dostun anısına.

Açık Hava'nın ortalarından ufak ufak tahliyeler başlıyor, her parça arasında 15-20 kişi kapıya seğirtiyor. Veloso ise kısa konuşmalarla şarkıların anlam ve sicillerine ilişkin bilgiler veriyor, anekdotlar veriyor. Bossa Nova müziğinin ellinci yılı şerefine "Coraçao Vagabundo"yu söylüyor.

Tek pozisyonda ve "Odara" adlı şarkıyla bitiriyor Veloso konseri; sağ bacağın solun üzerinde, gitarın kucakta, mikrofonun önünde olduğu, basit bir iskemlenin üzerinde.

Ayakta alkışlarla çağrıldığı, uzunca tuttuğu biste solo vokaline tiyatral vücut hareketleri eşlik ediyor. Sahnedeki şarkılara tarihin tanıklığı, güzel hanımlara genç erkekler, eve dönüş yoluna yorgun bacaklar, masanın üzerindeki soğuk biraya en az kendisi kadar soğuk olan yalnızlık...

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Önder Focan, Sibel Köse, Erdal Akyol

Bu yıl İstanbul'da 2010 kültür projesi destekli çok keyifli bir organizasyon yapıldı.

Neşet Ruacan

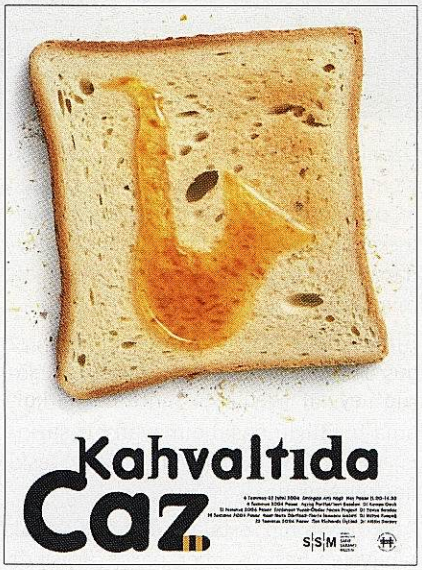

BalıkEkmekCaz

Bebek, Büyükada ve Ortaköy iskeleleri... Rıhtımda balık-ekmek var, yanında bir de jazz. Konsere gelir gibi değil, balık-ekmek yemeye gelir gibi toplanmış, her yaştan, her toplumsal kesimden renkli bir izleyici topluluğu. Rıhtım esintisi eşliğinde balık-ekmek, yanında da jazz.

İstanbul'un en karakteristik günlük faaliyetlerinden biriyle bütünleşen BALIKEKMEKCAZ konserleri, Neşet Ruacan, Kerem Görsev, İlhan Erşahin, Önder Focan, Sibel Köse, Göksun Çavdar, Ercüment Vural ve Kent Mete gibi sanatçılar "BALIKEKMEKCAZ" sahnesinde yer aldılar.

Samimi konsepti ve zengin içeriği sayesinde sanatseverler tarafından büyük bir ilgiyle karşılanan BALIKEKMEKCAZ, hem jazz'ı doğrudan doğruya halka ulaştırmaya büyük bir katkıda bulundu, hem de yerel alışkanlıklarımızı koruyarak dünya kültürüne eklemlenebileceğimizi ve dolayısıyla İstanbul'un gerçek bir Avrupa kültür başkenti olabileceğini en iyi şekilde kanıtladı.

KAHVALTIDA JAZZ

Bu yaz "Hakan Erdoğan Productions" neredeyse her öğün jazz programları ile İstanbulluları doyurdu...

Sakıp Sabancı Müzesinde müzik ile müze gezisini pazar kahvaltılarında buluşturan "Kahvaltıda Jazz" konserleri Temmuz ve Ağustos aylarında yapıldı.

Altı yıldır yaz aylarında Sabancı Müzesinin bahçesini benzersiz bir konser mekânına dönüştüren "Kahvaltıda Jazz", katılımcılarını jazz konserleri, tanınmış simaların kendi arşivlerinden sundukları jazz dinletileri, sürprizler, mükellef kahvaltı sofraları ağırlıyor.

20 Temmuz - 17 Ağustos arası her pazar saat 11.00-14.30 arası düzenlenen "Kahvaltıda Jazz"da bu yıl da Türkiye'den ve yurtdışından sevilen sanatçılar sahneye çıktı.

Etkinliğin açılış konserinde, dünya klasmanında jazz sanatçılarımızdan piyanist, besteci ve aranjör Kent Mete'yle birlikte ünlü Rus davulcu Nikolai Uryupin ve kontrbasçı Selahattin Yazıcıoğlu sahneye çıktı. 27 Temmuz tarihli "Kahvaltıda Jazz"da ise, Türkiye'de jazz'ı popüler hale getirmeyi başaran Kerem Görsev çaldı; Kerem Görsev (p), Kağan Yıldız (b) ve Ferit Odman'dan (d) oluşan Kerem Görsev Trio, eski ve yeni parçalarından derlenmiş renkli bir program sundu. Ağustos ayında ise Latin müziğin Türkiye'deki temsilcisi Ayhan Sicimoğlu & Latin all Stars grubu ve İlhan Erşahin, "İlhan Erşahin Love Trio" ile kahvaltıda jazz'da bizlerle oldu.

İlhan Erşahin Trio

Fusun Levet
jazzforever23@gmail.com

Yaylaköy Haberleri

İlk kez, Fransa'dan 5 ay süreyle uzakta kaldım. O nedenle jazz haberlerini veremiyorum. Ama her yıl olduğu gibi yine festivallerin ve konserlerin yoğunluğunda bellibaşlı farklılıklar olduğunu da sanmıyorum.

Müzisyen dostlarımdan gelen haberler ise kimlerin nerelerde olduğu yarı iş yarı tatil durumları, yaşanan küçük jazz öykücüklerini kapsıyor. Bu arada hangi müzisyenleri hangi festivalde dinledikleri, yaşanan olağanüstü müzik heyecanları, değişmez "şöyle bir çalamadım gitti" gibi kendilerine serzenişte bulundukları durumlar da oluyor.

Bana gelince, hareketli bir yaz geçirdim. Her nekadar yaz stajlarının tarihleriyle ilgili problemler yaşayıp gerçekleştiremedikse de güzel konserlerimiz oldu. Bunlardan birincisi, Afyon Festivali'ne davet ettiğim Trio Pa'lante idi. Böyle bir latin grubunun bir ilk ve renk getireceğini düşünmüştüm. Nitekim dinleyicilerle iç içe ve çok hareketli güzel bir konser olmuş. Aynı grup birkaç gün sonra, İzmir Jazz Derneği tarafından ağırlandı. Çok mutluyum. Çünkü bu konser nedeniyle Jazz Derneği üyelerini yakından tanımak fırsatını buldum. Birlikte ortak çalışmalarımızın olacağına inanıyorum.

İkinci konserimizi Maffy Falay grubu gerçekleştirdi. Dinleyiciler içinde ilk kez jazz'la tanışıp etkilenleri gözledim. Bu arada genç müzisyenlerden saksofoncu Fredrik, piyanist Carl, bascı Kağan ve davulcu Ferit ve yılların Maffy'si, olağanüstü yaz manzaralı, mükemmel konserlerini zevkle dinledik. Grup bana Paris'te dinlediğim bazı konserleri anımsattı. Genç gruplarla çalan emeklilik yaşı çoktan gelmiş ama kabına sığmayan müzisyenlerin enerjilerini nereye kadar götürebilecekleri...

Yaylaköy derneğimizin son davetlileri, sadık dost Diego Pelaez grubuydu. Bu kez "salsanın muhteşem gülü" lakabıyla tanınan ünlü şarkıcı Nancy Murillo yu ilk kez dinlemek fırsatını bulduk. "Gucci", timbales, bas ve perküsyon, üstüne üstlük vokal da yaparak dinleyicileri şaşırtan bir müzisyen. Piano da Rolando, yine perküsyonda kadife sesli Diego, Kuşadası'nın sembolü Güvercin Adasına çok yüksekten bakan adeta yıldızların da dinledikleri, çok güzel bir performans gösterdiler. Gecenin sürprizi ise, uzun yıllar müziğe hizmet veren Cem (Baba) Bumin'in grup eşliğinde İspanyolca olarak söylediği enfes bolerolardı...

Maffy Falay'ı elbette yıllardır tanıyorum. Ama ilk kez uzun bir süre beraber olduk Kendisi Haziran ayından beri konuğum. Açıkça söylemek gerekirse büyük bir sürprizle karşılaştım. Nedenlerine gelince: Geçenlerde 79 yaşına basan Maffy, o yaşa gelmiş herkes gibi hele hele jazz müzisyeni! ise adı muhakkak "huysuz ihtiyara" çıkmıştır. Ama Maffy'yi bu kategoriye sokamadım.

Maffy geçtiğimiz aylarda eşini kaybetmenin acısı ile son derece hassas bir dönemde. Fakat büyük bir iradeye sahip. Kendisini tamamen müziğe verdi. Sabah erken saatlerde trompetini çalmaya başlıyor. Gün boyunca yaptığı gamlar arasına kendi aranjmanlarından oluşan standartlar da karışıyor. Trompeti bırakıp piyanoya geçiyor. Tanıdığım parçalarda hemen kendisine sözlü cevap veriyorum. Epeyi de bir aferin aldım. Dediğine göre doğru biliyormuşum ve şarkıcı olsaymışım çok geniş bir repertuarım olurmuş. Acaba yeni bir kariyere mi başlasam...

Her parçayı deşifre ettiğinde müthiş bir mutluluk duyuyor. Armağan alan bir çocuk heyecanı içinde gibi. İstediği sesleri bulduğunda ise yüzünde "yakaladım seni" der gibi muzip bir ifade beliriyor.

Günlerimiz böyle geçerken Emin Fındıkoğlu'nun ziyaretimize gelmesi, ortak anılar derken, birlikte Cüneyt Sermet Bey'i de ziyarete gittik. Bütün duyduklarımı ve yaşadıklarımı umarım bir gün küçük bir jazz öyküleri kitabı içinde toplayabilirim. Zaten Tuna Ötenel'e de böyle bir sözüm var.

Yine Maffy'nin kişiliğine dönüyorum. Prensipli bir yaşam tarzı var. Sağlığına son derece dikkat ediyor. Bu konuda da epeyi de bilgisi var. Dayanılmaz sıcaklarda, korumasız bir şekilde saatlerce bahçede trompet çalmasını da anlayabilmiş değilim. Epeyi endişelendim. Maffy herşeyle ilgili ve "hayret etme ihtiyacı" içinde. Sanıyorum bu durum onun hayat görüşüne bir başka boyut getiriyor . O nedenledir ki neredeyse 80 yaşına rağmen hep bir çocuk ruhu var.

Bu arada piyanist Uğur Güneş'in kısa ziyaretinden çok mutlu oldu Maffy. Gecenin ileri saatlerinde dinlediğimiz Uğur'u ve armonilerini çok beğenip onu

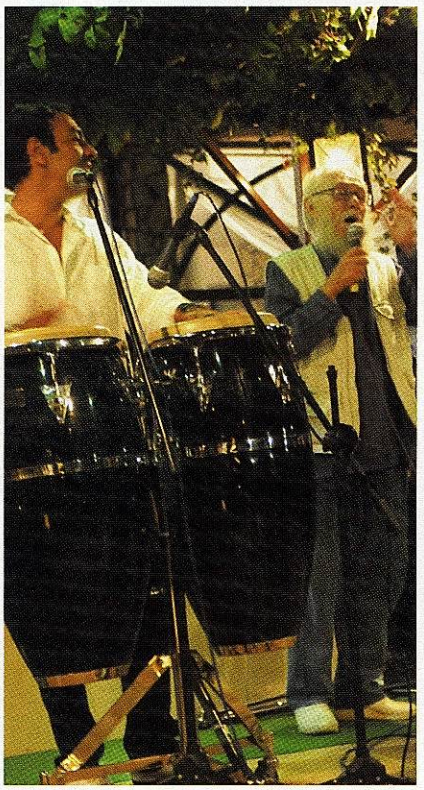

dinlendirici bulduğunu belirtti.

Maffy'nin inanılmaz jazz anıları var. Bunlardan birisini aktarmak istiyorum. Yıllar önce İsveç'te Maffy'nin çalıştığı bir kulüpte, Ben Webster, Charlie Mingus dinleyici olarak bulunuyor. Bir Türk kemancısı da orada. Maffy darbukaya geçiyor ve başlıyorlar kemancıyla bir memleket havasına. Parça bittikten sonra alkış kopuyor ama Maffy, Mingus'un kendisine doğru geldiğini görüp" eyvah" dedikten sonra başını kollarıyla muhtelif bir yumruk darbesine karşı korumaya alıyor. Çünkü Mingus'un bir stüdyoda müzisyenlerin çaldıklarını beyenmeyip yumruk attığını duymuş. Mingus bütün haşmetiyle gelip başını kollarıyla saklayan Maffy'e "for us this is very important" diyip gidiyor. Bu sahneyi sizlerin hayal gücüne bırakıyorum.

Yaylaköy küçük bir köy. Maffy yoldan geçenlerin odak noktası oldu. İlk önce enstrümanının tam adını bulamadılar ve borazan dediler. Sonra trompet olduğunu anladılar. Tabii arasıra "Beyoğlu'nda gezersin"in nağmelerini de duymak mümkün çevre sakinleri için.

Maffy yıllardır İsveç'te böylesine gün boyu çalışamadığını söyledi. Çünkü duvara vuran komşuları yok.

Neredeyse 80 yaşında olan Maffy'den aldığım ders; enerjimizi pozitif olarak kullanmasını bilip başkalarına aktarabilmek. Sağlıklı yaşamla ilgili belli temel prensiplere bağlı kalmak ve jazz'ı çook ama çoook sevmek...

Gelecek yazım Paris'ten haberleri kapsayacak.

Devrim Dikkaya / Yalçın Aydın (Fotoğraflar)
devrim@genccazcilar.org / yalcinaydin.com

Jazz Lodosu

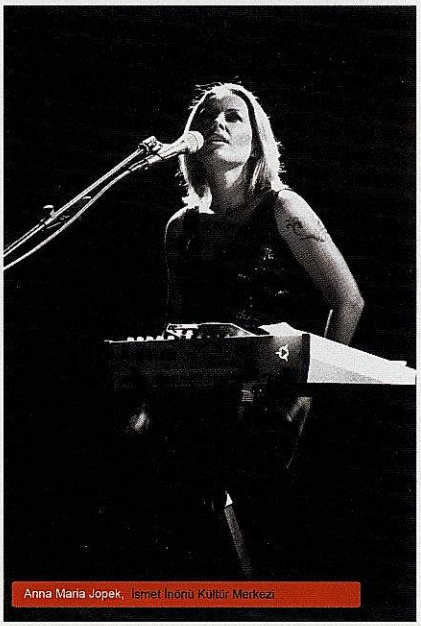
Anna Maria Jopek, İsmet İnönü Kültür Merkezi

Yaz ne zaman geçer, sular ne zaman temiz akar bilinmez ama jazz lodosu yavaştan esmeye başladı İzmir'de. Öğrenciler okullarına döndü, müzisyenler plan yapmaya başladılar, yöneticiler katalogları baskıdan bekliyorlar...

Lodosun nerelerde eseceğinden duyurmadan önce geçen üç aydan bahsedelim. Yazın en heyecan verici konserini İKSEV'in davetlisi olarak 22. Uluslararası İzmir Festivali'nde sahne alan Muvaffak Maffy Falay verdi. (04.07.2008, Maffy Falay, trompet / Fredrik Lindborg, tenor saksofon / Carl Fredrik Orrje, piyano/ Kağan Yıldız, bas / Ferit Odman, davul) Konser öncesi söyleşi yapma fırsatı bulduğum bu değerli jazz insanı, müzik yaşamını anlatırken İzmir'de geçen çocukluğunu anmadan duramıyordu.

İKSEV'in müzik müzesi olarak restore edilen tarihi binanın bahçesinde verilen konser öncesinde, jazz severler uzun süre cırcır böceklerinin serenadını dinlediler. Müziğin başlaması ile bir anda sessizliğine bürünen ortamda birbirinden güzel soloları dinlerken, sahnede yaşıyla ters orantılı bir müzik atmosferi yaratan Maffy duruyordu.

Yazın güzel sürprizlerinden biri Ege'nin en büyük çok amaçlı tesisi olmaya aday Park Smyrna'nın açılışı için İzmir'e gelen Fatih Erkoç ve Kerem Görsev ikilisi oldu (31.07.2008). Yazı Bodrum'da Evrim Özkaynak ile sahne alarak geçiren Fatih Erkoç, yıl boyu İstanbul Jazz Center'da beraber olduğu Kerem Görsev'le birlikte İzmirlilerle buluştu.

Kaliteli müzik organizasyonlarında arkasında sıkça gördüğümüz Smyrna Organizasyon, daha önce JTI sponsorluğunda İzmir'e gelen Polonyalı jazz vokalisti Anna Maria Jopek'i jazz severlerle buluşturdu (07.08.2008). Neredeyse bir yıl önceki ziyaretindeki aynı repertuarı seslendiren Anna Maria Jopek'in konserinde muhteşem bir sound vardı. Ege Sanayicileri ve İşadamları Derneği (ESİAD) ve İzmir Avrupa Birliği Bilgi Bürosu, Avrupa Komisyonu Türkiye Delegasyonu'nun işbirliğiyle gerçekleşen konsere, bolca dağıtılan davetiye nedeniyle ilgi büyüktü.

8 Ağustosta Bodrum iki Polonyalı jazz vokalistine ev sahipliği yaptı. Organizatörlerin pek de memnun olmadığı rastlantı sonucu Aga Zaryan, Bodrum Yalıkavak Marina'da, Anna Maria Jopek ise Bodrum Kale'sinde jazz severlerle buluştu.

İzmir'e yakın sahillerden Çeşme Alaçatı'da Babylon sound'u esmeye devam etti. Geçen seneye göre daha az jazz nameleri duyulsa da İlhan Erşahin sevenlerini mennun eden birkaç konser yapıldı.

Sahillerden söz açmışken Kangroove, Aşkın Arsunan, Emin Fındıkoğlu&Unique Horns gibi kaliteli jazz insanları ve gruplarını yaz boyu takip ettiğimizi belirtelim.

Gelelim yeni sezonda bizi nelerin beklediğine...

İzmir Jazz Derneği'nin basın sözcüsü ve çok sayıda genç müzisyenin yetişmesine ön ayak olmuş Ömür Gidel'le yaptığımız söyleşi sırasında derneğin jazz müziği şemsiyesi altında toplanan doğaçlama sanatı ile ilgili tüm müzikleri tanıtan bir program tasarladığını öğrendik.

Biraz daha ayrıntı istediğimizde kendisi Ege Sanat Merkezi çatısı altındaki iki salonda yıl boyu dinleti, atölye çalışmaları, seminer, video gösterileri ve söyleşiler yapılacağını, blues, jazz, latin, rock müzikleri dallarında enstrüman eğitimleri vereceklerini, yetenekli ancak maddi imkanı olmayan gençlere Ege Sanat Merkezi bünyesinde burs imkanı sağlayacaklarını belirtti.

Muvaffak Maffy Falay, 22. Uluslararası İzmir Festivali

Bizi en fazla heyecanlandıran, İzmir'e geri dönen Hülya Tunçağ'ın yönetiminde kuramsal müzik dersleri yapılacağı haberiydi. Bu derslerde yer sıkıntısı olacağı şimdiden belli.

Ömür Bey, yurt içi ve dışında iletişimde oldukları müzisyenlerle ortak projeler geliştireceklerini belirtirken, gelecek yaz için Foça Sanat ve Jazz Kampı çalışmalarına şimdiden başladıklarını müjdeledi. Bu heyecan verici projelerin takipçisi olacağız.

Son olarak katalogların baskıdan gelmesini beklerken bize jazz ajandalarını açan İzmir Sanat yöneticisi Kezban Kuyumcu, aralık ayında düzenleyecekleri "İzmir Sanat Jazz Günleri" (2-5.12.2008) hakkında bilgi verdi.

Geçen yıllarda çeşitli aylara dağıtılan jazz konserlerini tek bir çatı altında toplayan etkinliğe ilk olarak Timuçin Şahin 5 konseri ile başlanacak. (2.12.2008, Timuçin Şahin, elektrik perdesiz gitar / Mark Turner, tenor saksofon / John O Gallahger, alto saksofon / Thomas Morgan / kontrabas, Tyshawn Sorey, davul). Ara vermeden devam edecek olan jazz günleri'nde Betty Ween Projesi (3.12.2008, Gülüş Gülcügil, vokal / Onur Türkmen, akustik gitar / Barış Güvenenler, çello) ve A.Şenol Filiz konukluğunda Önder Focan Trio'yu (4.12.2008, Önder Focan, gitar / Erdal Akyol, kontrbas / Ediz Havızoğlu, davul / A. Şenal Filiz, ney) izleme şansı bulacağız.

Etkinliğin son konserini Azize verecek (5.12.2008, Azize, vokal / Volkan Ergen, perküsyon / Hüseyin Sarısaltıkoğlu, gitar / Hüseyin Özkılıç, ney / Mustafa Gencer, tanbur / Alev Ergen, bas gitar / Sertaç Kakı (ses-efekt), Ergün Şenlendirici, keman / Muzaffer Şenyaylar, kanun)

"Yaz Geçer, Yine Gelir." jazz lodosu ise ara ara eser, kaçırmamak lazım.

7. Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali'ne Başvurular Başladı.

7. amatör caz müzisyenleri festivali

Sadece genç jazz müzisyenlerine yer veren özgün yapısıyla yedinci yılını kutlayacak olan festival 11–14 Mart 2009 tarihinde Eskişehir'de yapılacak. Anadolu Üniversitesi'nin düzenlediği festivali, Anadolu Üniversitesi Jazz Kulübü ve Genç Cazcılar organize etmekte.

Geçen altı 6 yılda festivale katılan 50'yi aşkın genç topluluk, 200'ü aşkın genç jazz müzisyeninin sahne bulduğu festivalde salon konserleri yanı sıra, atölye çalışmaları ve jam-sessionlar da yapılmakta.

Her yıl açılış konserinde çalan profesyonel jazz müzisyenleri de festivale süresince genç sanatçılara deneyimlerini aktarmaktalar.

Ankara Jazz Derneği, TVA, Radyo A gibi kurumların desteği, MORFİL Ses Sistemleri, PİNO, Stroer&Kent Vizyon, Ekol Dijital, Cetemenler Copy Center, Top Yayıncılık'ın hizmet sponsorluklarında yapılan festival'e başvuru için geç kalmayın.

Festival hakkında geniş bilgiyi www.caz.anadolu.edu.tr ve genccazcilar.org adreslerinden edinebilir, acmf@genccazcilar.org adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Emra İşlek
photo@emraislek.com

UMBRIA JAZZ 35 YAŞINDA

Maria Schneider

Emra İşlek

Hatırlarım, jazz'la daha yeni yeni haşır neşir olmaya başladığımda duyardım bu ismi... Umbria? oldukça değişik gelirdi bu isim. E tabi o zaman ne jazz'dan, ne İtalya'dan ne de İtalyanca'dan anladığım vardı pek. Yıllar geçti, Umbria Jazz her yıl mükemmel programıyla jazz severlere muazzam bir festival programı sunmaya devam etti. Her yıl da, Umbria Jazz festivali, benim için büyük bir jazz fantezisi/rüyası olarak kaldı. Çok çok uzun seneler... Nihayet, bu muhteşem festivalin 35. yılını kutladığı bu yaz, festivalde bulunma şansına sahip oldum, siz jazz severlerle bu deneyimi paylaşmamak çok zalimce olur diye birkaç cümleyi zor zar bir araya getirdim .

Avrupa'nın en önemli jazz festivallerinden olan Umbria, İtalya'nın Perugia şehrinde her Temmuz ayının ilk iki haftasına denk düşecek şekilde gerçekleşmekte... Perugia, Roma ve Etrüsk İmparatorluğu zamanından kalmış yapılarla dolu bir Orta Çağ kasabası... Çikolatası, trüfleri (truffles), Chianti Bölgesine yakınlığı sebebiyle şaraplarıyla, Umbria Jazz Festivali ile meşhur olan bir kasaba... Dünyanın en önde gelen jazz ve na-jazz isimlerine misafirlik eden festivalde, mekanlar farklı farklı. Perugia'nin Santa Giuliana Futbol Stadyumu büyük isimlerini, büyük rakamlardaki seyircisiyle buluştururken; 18.yy yapılı Pavone ve Morlacchi Tiyatroları daha çok geleneksel jazz isimlerinin ve tarzlarındaki konserlere mekanlık yaptı. Tarihi IV Novembre Meydanı bedava açık hava konserlerine ev sahipliği yapaken, 16. yydan kalma bir yer altı mahzeni olan Raco Paolina ise, daha çok New York Downtown tarzı, jazz barı havasıyla farklı bir jazz kitlesinin susuzluğunu giderdi.

Kimler yoktu ki bu yıl... Herbie Hancock, Sonny Rollins, Caetano Veloso, Gary Burton, Pat Metheny, Cassandra Wilson, Brad Mehldau, Roberta Flack, Chaka Khan, Charles Lloyd, Charlie Haden, Maria Schneider, Bobby Hutcherson, Pat Metheny & Gary Burton, Alicia Keys, REM....

Tüm enerjisini jazz'a adamış olan bu festivalin ilk versiyonu 1973 yılında gerçekleşti. İlk baştaki programlar daha çok Afro-Amerikan jazz müziğine ağırlık vermekteydi. Zamanla programa blues, soul, R&B ve pop da girdi.

1973 yılından beri jazz devlerinin koşa koşa gelip, zevkle sahnede yer aldıkları festivalden kimler geldi kimler geçti... Dizzy Gillespie, Sam Rivers, Herbie Hanckok, Enrico Rava, Miles Davis, Lionel Hampton and Ornette Coleman Orijinal Quarteti, Dee Dee Bridgewater, Gilberto Gil, Milton Nascimento, Terence Blanchard, Paolo Conte, Vinicio Capossela, Nicola Arigliano, Miriam Makeba... liste uzar da uzar...

10 gün 10 gece, onlarca mekan, 350 müzisyen, 300 konser. Herkesin damağına uygun jazz notaları mevcuttu. Bu sebepten dolayı da o kadar çok konser var ki akıllarda kalan, en ufak ve küçük festival mekanlarından, en büyük mekanlara kadar hepsi özenle seçilmiş sanatçılarla doluydu.

İşte benim aklıma yer eden, notalarını dinlemeye, fotoğraflarını çekmeye doyamadığım bir kaç konser:

Charles Lloyd Quartet

Kanımca ve kalbimce, Charles Lloyd'un yeni Quarteti jazz'ın son zamanlardaki en yaratıcı ve heyecan verici, lezzetli grupların-

Charles Lloyd

dan. Grup, Rollins konserinin ardından, gece yarısı Teatro Morlacchi'de sahne aldı. 'Bir jazz tarihi konserinin gerçekleşmesine tanıklık ettik' edasıyla tiyatroya girip, gözyaşları ve anlatılmaz bir duyguyla tiyatrodan çıktık. Bu dörtlünün hangi mensubundan başlasam bilmiyorum. Zaten bu dörtlüyü özel kılan da bu, hepsi ayrı ayrı mükemmel jazz'cılar. Birliktelerken de mükemmel bir ses yaratıyorlar. Festivalin en derin müziğini bu gece dinledim. Charles Lloyd isminin tanıtıma ihtiyacı yok zaten. Jason Jason Jason... Quartette Geri Allen'in yerini alan Moran, jazz polislerinin pek sevmediği, ama benim ve daha birçok jazz severin, jazz'cının ve de jazz kriterlerinin şapka çıkardığı yenilikçi ve mükemmel bir piyanist. Neyseki bu ay Akbank jazz'a geliyor, Bandwagon projesi ile... Müziği ile daha tanışmadıysanız, bu konseri kaçırmayın lütfen. Bandwagon albümünün Türk bir bölümü de var... Ringing My Phone (Straight Outta Istanbul) Harika...

Eric Harland, mukemmel bir davulcu. Yeni nesilin en iyisinden, Joshua Redman, McCoy Tyner, SF Jazz Collective, Zakir Hussain, ve aklınıza gelebilecek en önemli isimlerle sürekli çalışan Harland, her çaldığı gruba eşi benzeri olmayan bir büyü katıyor.

Reuben Rogers ve Eric Harland, ayrılmaz ritim ikilisi. Rogers, Joshua Redman, Dianne Reeves gruplarının vazgeçilmez basçısı, New York jazz sahnesinin en önde gelen bas isimlerinden. Hatta bas 'ismi', yer aldığı her projede, 'ah! bu Reuben'in imzası' dedirten bir dokunuşu var, basının edasında.

Quartet'in yeni albümü tapılası bir albüm. Monterey Jazz Festivali'nden canlı konser albümü olduğu için, Quartet'i canlı dinlemeye en yakın deneyim. Kaçırmayın derim. Albümde yer almayan, ama quartetin konserlerinde çaldığı bir Lloyd orijinali var ki, Jason Moran'ın mükemmel yorumuyla, akıllara yer ediyor. 'Passin' through'. Konserde o kadar fazla 'güzel nota ve derin müzik' vardı ki, konser sonrası aynı gece Sonny Rollins'i dinlediğimi bile unuttum. Her müzisyenin birbirini yaratıcı bir şekilde itelediği, tüm potansiyellerini en yaratıcı bir şekilde kullandığı bir curcuna, albümün adı: Rabo de Nube, favori parça: Booker's Garden.

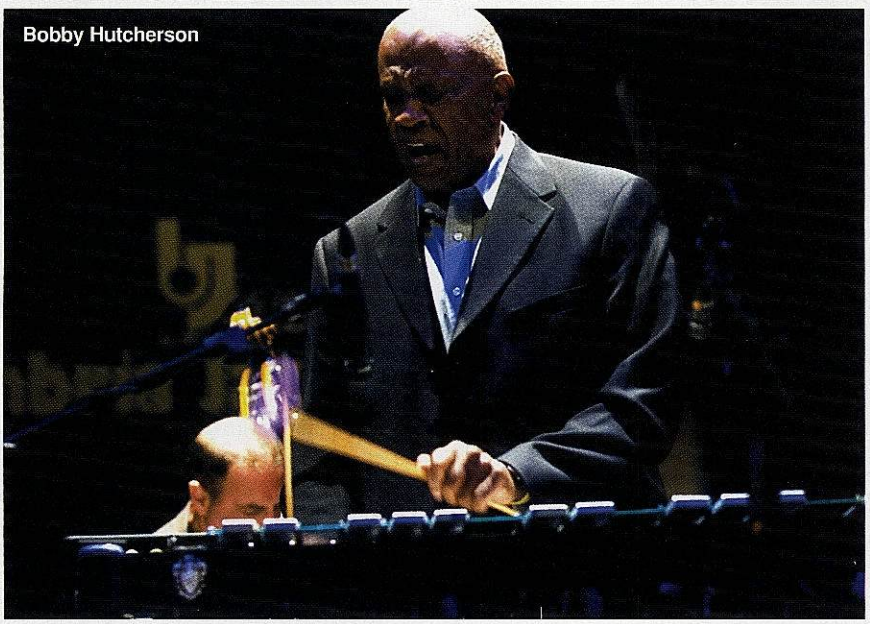
Bobby Hutcherson

Bobby Hutcherson

Vibrafonuna her dokunuşu ile, seyircinin ayaklarını yerden keserek kendine yaklaştıran bu mükemmel müzisyen için benim 'Müziğine teşekkür etmekten' başka söyleyebilecek bir sözüm yok. Özellikle de konser sırasında 'For Sentimental Reasons'i dinlerken biran, bir ballad'ı bu kadar kalpten başka kim çalabilir diye düşünmeden edemedim ve de doya doya bu konserin keyfini çıkardım...

Herbie Hancock

Herbie, Herbie ve yine de Herbie...

Umbria Jazz'ın Herbie konseri, festival yöneticilerini, seyircileri ve müzik eleştirmenleri birbirine düşürdü. Bazıları konseri çok beğendiler, büyük bir çoğunluk da konserin Herbie utancından ibaret olduğunu savundu ve konserin Herbie'ye hiç yakışmadığını söylediler. Chris Potter, Dave Holland ve yıldızı hızlı bir şekilde parlayan Benin'li Lionel Louke'nin sahnede kendine eşlik ettiği Herbie kadrosunda, aynı zamanda 2 tane de vokalist yer almaktaydı. Herkesin alışık olmadığı bir Herbie Hancock formatıydı. Bu yıl tüm Avrupa'yı Joni Mitchell projesi ile turladı, Herbie... Ne olursa olsun, herkesin unuttuğu birşey var ki, Herbie, Herbie Hancock'tur ve sanatsal olarak müziğini istediği yere götürme özgürlüğüne sahiptir. Aslında Herbie yine Herbie gibi çaldı. Sahnede vokalistlerin olması belki dikkatleri biraz başka yöne çekti, ama festivalde çalan diğer müzisyenlerle birlikte hepimiz mest olduk. Konserin diğer önemli anlarından biri Dave Holland'ın sahnede tek başına bırakıldığı, kocaman stadyumu dolduran solosu oldu. Chris Potter gibi güçlü sesin de grupta yer alması çok keyifliydi. Birkaç parçada Dave Holland'ı elektro bas ile dinlemek ve de fotoğraflamak pek bir özeldi.

Sonny Rollins

Sonny Rollins, hiç ara vermeden 2 saat kaldığı sahnede harikalar yarattı. Yaşına rağmen hala 30'lu saksofonculara taş çıkartacak enerjisi ile hepimizi coşturdu. Özellikle de St. Thomas ve Nice Lady parçalarında, Tıklım tıklım stadyumun çoğu seyircisi sahnenin önüne gelerek dans etti. Stadyum, adeta bir rock konserine ev sahipliği yapıyor havasına büründü. Sonny Rollins'i izlemek o kadar farklı duygular uyandırıyor ki insanda, kendisi jazz tarihini büyük ve önemli bir kısmında yer almış bir müzisyen, 'like sonny...'

Gary Burton & Pat Metheny konseri her iki ismin hayran kitlesinden de seyirci çekmişti. Bu arada Umbria izleyicisinin, benim gördüğüm en iyi jazz izleyicilerinden, kendini özellikle de geliştirmiş; sanatçıların sahnedeki kimyasına eşlik edebilecek düzeyde bir jazz kulağına sahip, tabi aynı özellik bazen de bir türlü doyuma ulaşmayan ve eleştiren seyirci anlamına gelmekte... Pat Metheny'nin gecede hünerlerini fazla göstermemesi hayranlarını hayal kırıklığına uğrattı...

Bu yıl ne kadar jazz ödülü varsa hepsini toparlayan Maria Schneider ve orkestrası, festivalin, özellikle de orkestra bölümündeki en özel ismiydi. "Concert in the Garden," "Sky Blue," "Cerulean Sky" gibi parçalara yer verdiler ve hepsi gayret isteyen parçalardı. Schnedier orkestrası yeni neslin çok özel jazz isimleri ile dolu. Donny McCaslin, Clarence Penn, Ingrid Jensen, Rich Perry, Steve Wilson ve Ben Monder...

İtalya'nın gururu Enrico Rava'yı Teatro Morlacchi'deki sıcak 'Chet Baker'a adama' konserinde izlemek de keyifliydi...

Bu isimlerin ve saymadığım daha bir sürü ismin dışında her gün farklı saatlerde, sahne alan 'Artists in Residence'lar arasında Bill Frisell, Pat Martino, Joe Locke, Harry Allen, Alan Harris, Gerald Clayton, Victor Provoust, KJ Denhert vardı.

Bill Frisell ve Pat Martino, Pavone Tiyatro-

Sonny Rollins

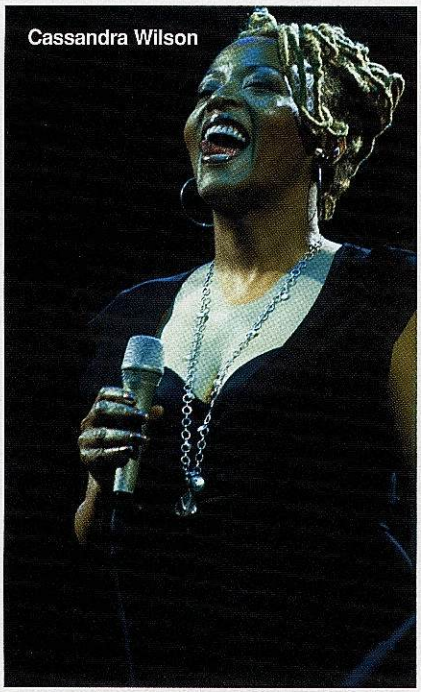
Cassandra Wilson

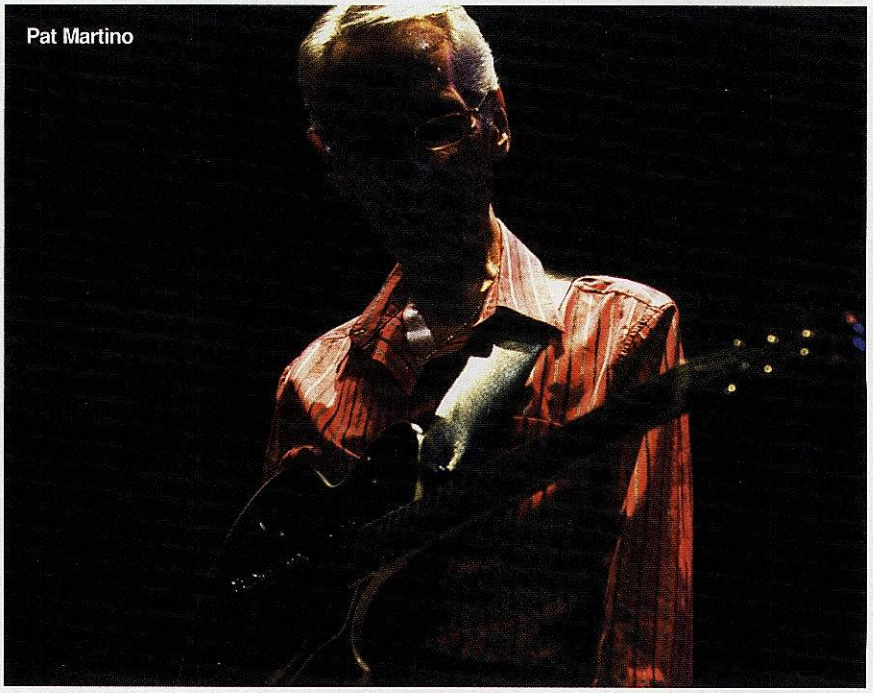
Pat Martino

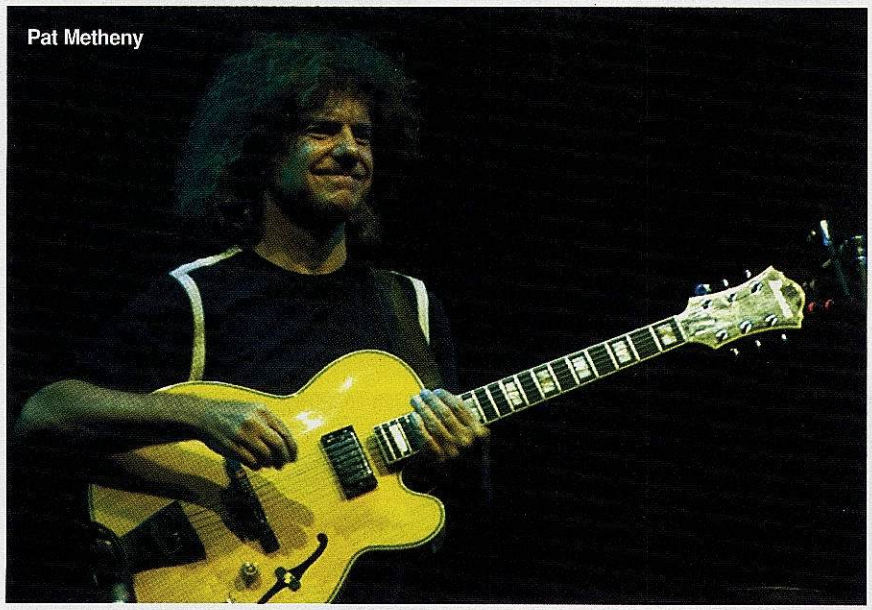
Pat Metheny

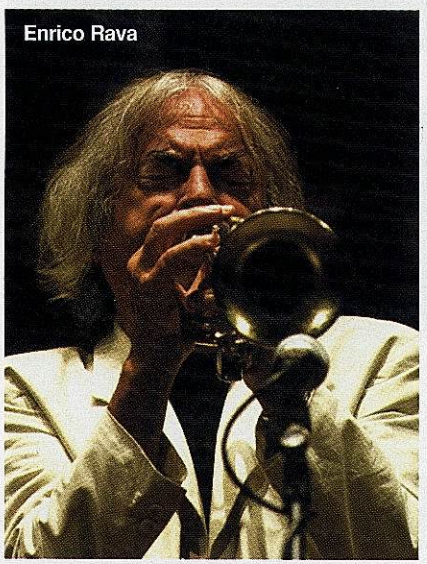
Enrico Rava

su'nda sahne aldılar. Bu ikiliden özellikle de Pat Martino hakkında birkaç şey söylemek gerek. Pat Martino mükemmel bir gitaristken, yıllar önce fena bir kaza geçirmiş. Değil gitarını eline almayı, gitarın ne olduğunu bile bilemez duruma gelmiş ve babasına gitar kabının aslında ne olduğunu sorarmış. Buna dayanamayan babası en sonunda New York'tan Martino'nun eskiden beraber çaldığı arkadaşını çağırmış. Martino eski fotoğraflarına, kaydettiği onlarca plaklara bakarak, aslında bir gitarist olduğunu öğrenmiş ve gitarı yeniden eline alıp, her şeyi sil baştan tekrar öğrenmiş. Bu gerçeği öğrenir öğrenmez, Martino'nun konserine bir daha gittim, tabi müzisyen bir arkadaşla ve Martino'nun eskisinden bile daha iyi çaldığını söyledi. İnsanın tüylerini ürperten güzel bir hikaye...

Joe Locke, Harry Allen, Gerald Clayton ve Victor Provost 16.yydan kalma bir mahzende sahne aldılar. Benim en favori festival mekanımdı bu küçük jazz bar...

Bu yıl festivalde özellikle bizim için büyük önem taşıyan bir isim vardı: Kerem Görsev... Tüm basın mensuplarının büyük bir merakla ve sabırsızlıkla beklediği konsere maalesef ben gidemedim. Özellikle de Türk kültürüne ve müziğine hayran olan İtalyan basını mensupları maalesef biraz hayal kırıklığına uğramışlar. Sebebine gelince, Görsev'in, daha özel ve eşi benzeri olmayan Türk kültürünü de yansıtan bir tarzı olacağını beklemişler. Sanırım başçı Avishai Cohen, ya da yeni jazz neslinin son starlarından Ermeni Tigran Hamasyan gibi Görsev'in de bizim kültürümüzden bir takım öğeleri sahneye taşımış olacağını umut etmişler... Merak etmeyin ben hemen bir kaç isim verdim bizden, heveslerini giderecek. :)

Gece yarisi konserlerinden sonra insanlar sokaklarda, IV Novembre Meydanı'nda çılgınlar gibi canlı müzik eşliğinde dans etti jazz severler. Sabah 2 gibi, Perugia'nın dar sokaklar arasında muhtelif jam sessionlara ev sahipliği yapan barlarda soluğu alıyorduk... Sabahın ilk ışıklarına kadar devam eden jam sessionlara festival sanatçıları da her gece boy göstermeyi ihmal etmedi...

10 günlük aralıksız jazz maratonu... Gotik, Etrüsk ve Roman kalıntıları ve mimari yapıları ile dolu bir Ortaçağı Kasabası... Lezzetli çikolatalar, İtalyan şarabının en özellerini yudumlama fırsatı, trüfler, sergiler, mis gibi havası, dünya tatlısı insanları ile insanın beş duyusunu da mest eden bir festival, Avrupa'nın en iyi jazz festivali...

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

Newport JVC Jazz Festivali'nden Efsaneler

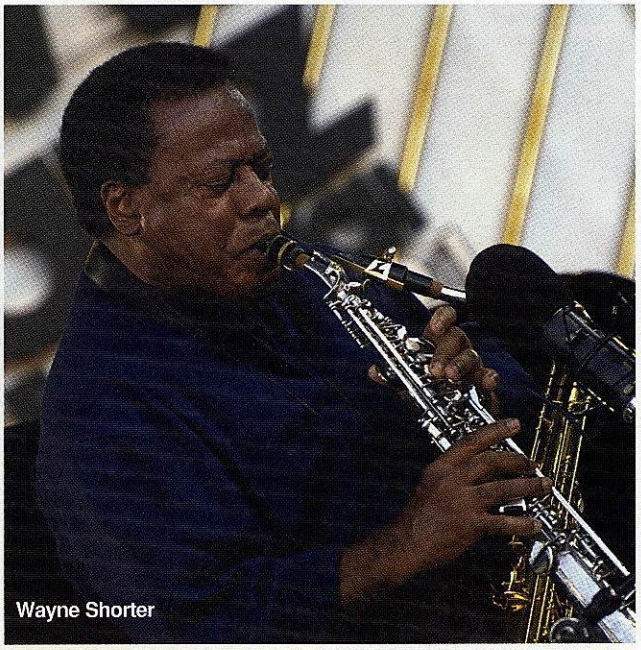
Wayne Shorter

Amerika'nın tarihi yat yarışlarının yapıldığı muhteşem manzaralı Narragansett körfezinde yer alan Fort Adams Parkı, bu yıl 54. kez Newport JVC Jazz Festivali'ne ev sahipliği yaptı. Ağustos 8-10 tarihlerinde düzenlenen Festivalin bu yılki ana başlıklarında Sonny Rollins, Aretha Franklin, Wayne Shorter ve Herbie Hancock gibi jazz'ın dünyaca ünlü efsane isimleri yer aldı. İlk kez ünlü empresaryo George Wein tarafından 1954 yılında başlatılan Newport Jazz Festivali'nde bugüne değin Miles Davis, Dizzy Gillespie, Ray Charles, Freddie Hubbard, Elvin Jones ve Art Blakey gibi jazz tarihine damgasını vurmuş jazz'ın en büyük isimleri sahne aldılar. Geçmişi 1812 savaşına dayanan bu tarihi parkın içinde yer alan ve ana sahnenin önüne kurulduğu kale savaş yıllarında Newport'un savunmasında önemli rol oynamış. 1984 yılından itibaren JVC'nin sponsorluğunda gerçekleştirilen festivalin ilk yıllarında Voice Of America Radyosu'nun yayınıyla konserler Amerika genelinde dinlenebiliyormuş.

Her yıl Ağustos ayında gerçekleştirilen Newport Jazz Festivali'ndeki birçok performansın çeşitli plak şirketleri tarafından yayınlanan kayıtları bulunuyor.

Performansların üç ayrı sahnede gerçekleştirildiği festivalin ana sahnesi olağanüstü güzellikteki yatlarla dolu körfeze bakıyor, ikinci büyüklükteki 400 kişilik Pavillion Çadır sahnesi hemen kalenin yan tarafında bulunuyor ve 100 kişilik Waterfront sahnesi de festival alanının hemen girişinde, sağda deniz kenarında yer alıyor.

Birbirlerinden çok uzak olmamalarına rağmen akustiğin iyi ayarlandığı ve müziğin çok fazla birbirine karışmadığı bu üç sahnede konserler öğlene doğru 11:30'da başlayarak akşam üzeri gün batımına yakın 7:00 gibi son buluyor. Bu üç ayrı sahnede değişik grupları aynı anda izleme şansını yakalayan sanatseverler arasıra da olsa performans saatlerinin çakışması yüzünden sevdikleri sanatçılar arasında seçim yapmak zorunda kalabiliyorlar.

Jazz müziğini açık havada, denizin ve martıların sesleri eşliğinde dinleyebildiğimiz muhteşem Fort Adams Park'ta festivalin ilk günü ana sahnede jazz efsanesi Wayne Shorter, soul vokalin kraliçesi Aretha Franklin ve yeni nesil popüler isimlerden trompet sanatçısı Chris Botti jazz severlerle buluştu.

Abstrak müziğiyle sahnede harikalar yaratan Wayne Shorter'a uzun zamandır birlikte çalıştığı John Patitucci, Danilo Perez ve Brian Blade eşlik etti. Tenor ve soprano saksofonlarda güclü ve yoğun sololarıyla seyircileri kendinden geçiren Shorter, son albümü "Beyond the Sound Barrier"den "Adventures Aboard the Golden Mean" ve "Joy Ryder" gibi parçalarını seslendirdi.

Wayne Shorter'ın ardından sahne alan Amerikalı Trompet sanatçısı Chris Botti, efsane saksofoncu Shorter'dan sonra sahneye çıkmaktan onur duyduğunu söylese de bazı jazz severler sahne sıralamasını sorgulamadan geçemedi. Dünyaca ünlü müzisyen Sting'le ilk kez adını duyuran Botti'nin Frank Sinatra ile de albüm çalışması bulunuyor. Konserde Miles Davis'in tarihi "Kind of Blue" albümünden "Flamenco Sketches"i de yorumlayan Chris Botti'nin smooth jazz sololarına gitarist Mark Whitfield keskin ve köşeli cümlelerle cevap verdi.

Chris Botti'den sonra Soul müziğin kraliçesi olarak adlandırılan efsane vokalist Aretha Franklin muhteşem sesiyle kapanış sanatçısı olarak sahne aldı. "Yaşayan Efsane" ve "Yaşamboyu Başarı" Grammy'leri de dahil olmak üzere 20 Grammy ödülü bulunan Aretha Franklin, 60'larda Billboard listelerinde 1 numara olmuş "Respect", klasiklerinden "Baby I Love you", " I never Loved A Man (The Way I love You)" gibi parçalarını seslendirdi. Sahnede "Blues Brothers" günlerine de gönder-

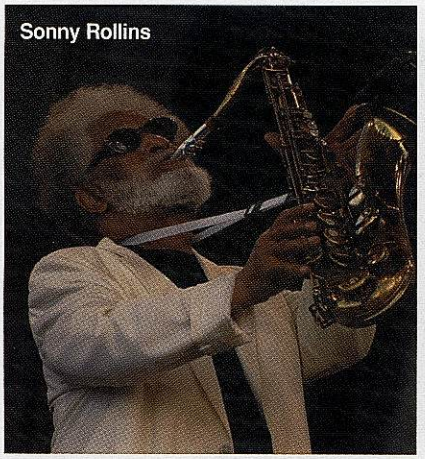
Sonny Rollins

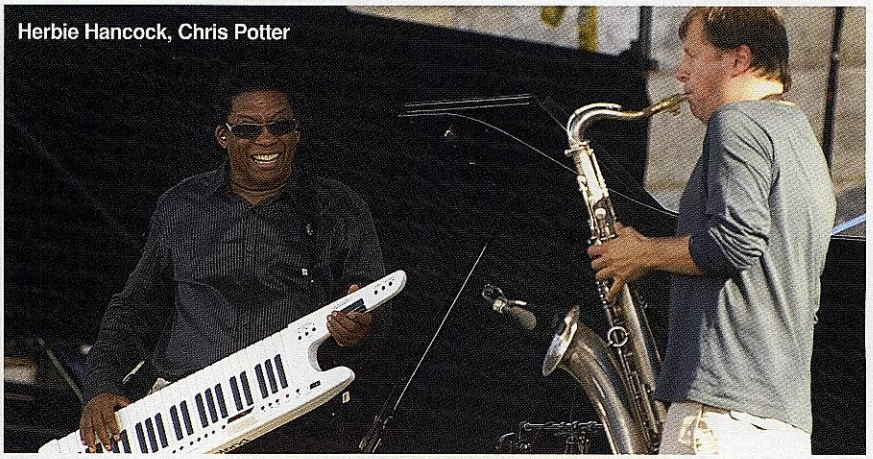
Herbie Hancock, Chris Potter

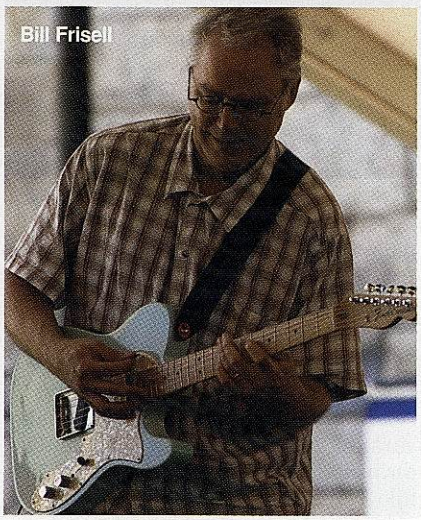
Bill Frisell

me yapan sanatçı güçlü sesinin yanı sıra unutulmaz dans ve sahne performansı ile sanatseverlere unutulmaz anlar yaşattı.

Festivalin erken saatlerinde 400 kişilik Pavillion çadırında sahne alan Brian Blade Fellowship Grubu son albümleri "Season of Changes"ten "Omni" ve "Return of the Prodigal Son" gibi parçalarını seslendirdiler. Davula olağanüstü dokunuşlarıyla göze çarpan Blade'in Fellowship grubuna piyanoda Jon Cowherd, basta Chris Thomas, bas klarnet ve alto saksofonlarda Myron Walden, tenor saksofonda Melvin Butler ve gitarist Kurt Rosenwinkel eşlik etti. Grubun dinamiğini yukarılara taşıyan Kurt Rosenwinkel'in Allan Holdsworth'u anımsatan legato sololarını dinlemek keyifliydi.

Blade grubunun ardından Pavilion'da Dave Holland'ı uzun süredir birlikte çalıştığı Chris Potter, Eric Harland ve Gonzalo Rubalcaba dörtlüsüyle izledik. Dörtlü özellikle Newport Jazz Festivali için yazılmış Potter'ın "Minotaur" ve "Ask Me Why", Holland'ın "Step To It" ve Rubalcaba'nın "Fifty" gibi orijinal bestelerini seslendirdi.

Festivalin diğer önemli isimlerinden gitarist Bill Frisell, bascı Charlie Haden ve Bad Plus grubu'nun eski piyanisti Ethan Iverson'dan oluşan üçlüsüyle Pavillion'da sahne aldı. Kendine özgü meşhur yeşil Fender Telecaster'iyle sahneye çıkan Frisell'in "My Old Flame"i, Ornette Coleman'in "Humpty Dumpy"si ve Charlie Parker'in "Anthropology" parçaları grup üyelerinin samimi ve olağanüstü etkileşimiyle yorumlandı.

Festivalin ikinci gününde sahne alan Herbie Hancock, konserine fusion klasiği "Actual Proof" ile dinamik bir giriş yaptı. Ünlü folk şarkıcısı Joni Mitchell'in parçalarını yorumladığı "River" adlı albümüyle 2008 Yılın Albümü Grammy oldülünü alan Hancock, konserinde bu albümünden parçaların yanı sıra eski hitlerinden "Chameleon" ve "Cantaloupe Island"ı da seslendirdi. Hancock'a süperstarlardan oluşan grubunda Chris Potter, Dave Holland ve Vinnie Colaiuta gibi isimlerin yanı sıra Downbeat tarafından bu yılın yükselen yıldızı olarak gösterilen Afrika kökenli gitarist Lionel Loueke eşlik etti. Konser kapanışını Loueke'nin "17" parçası ile yapan Hancock, parçanın isminin vuruş sayısından geldiğine değinerek, "Biz 4 vuruş ile parça yazıyoruz, bu çılgın yetenekli gitarist 17 vuruşlu parçalar yazıyor" şeklinde Loueke'ye iltifatlarda bulundu. Mart ayında Blue Note'tan ilk albümü "Karibu"yu çıkartan Lionel Loueke, festivalin erken saatlerinde kendi üçlüsüyle Pavilion'da sahne aldı.

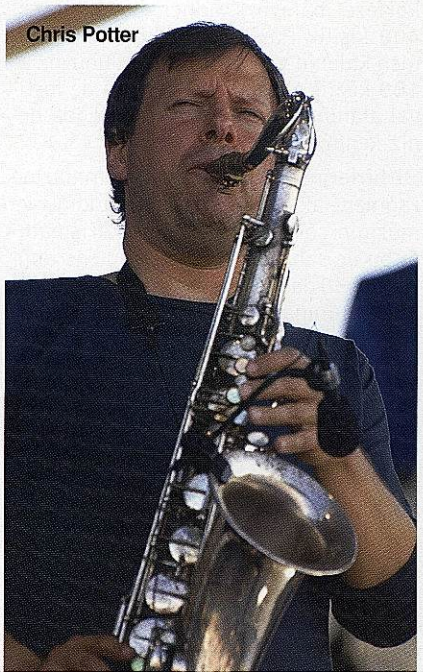
Chris Potter

Festivalin iki gününde değişik gruplarla sahneye çıkan Chris Potter, festivalin en çok izlenen sanatçısıydı. İlk gün Dave Holland, Eric Harland ve Gonzalo Rubalcaba ile Pavilion'da sahne alan Chris Potter, ikinci günde Herbie Hancock, Marco Benevento Trio ve gitarist Adam Rogers'i de bünyesinde bulunduran kendi underground grubuyla konserler verdi.

Festivalin ikinci gün sürpriz sanatçısı Bill Frisell Trio'nun ardından Waterfront'ta jazz'ın genç müzisyenlerinden Esperanza Spalding sahne aldı. Yoğun ilgiden kaynaklanan yığılmaların sonucunda 100 kişilik izleme kapasiteli Waterfront Spalding'e yetmedi. Etkileyici vokalistliğinin yanı sıra usta bir bascı olan Spalding, yeni çıkan albümünden "I adore you", "I know you know" gibi ilgi gören parçalarını seslendirdi.

Festivalin beklenen ismi Sonny Rollins, konserine kendi bestesi olan ve son albümüne de adını veren "Sonny Please" ile muhteşem bir giriş yaptı. Konsere yine son albümünden "Someday I'll Find You" ile devam eden sanaçıya, uzun yıllar birlikte çalıştığı Clifton Anderson, Bobby Broom, Bob Cranshaw, Steve Jordan ve Kimati Dinizulu eşlik etti. Yaşına rağmen sahip olduğu enerjiyle dinamik bir sound ortaya koyan Sonny Rollins, muhteşem tonu ve sahnedeki sempatik tavırlarıyla festivalin en unutulmaz performansını sergiledi.

42 yıl aradan sonra yeniden Newport Jazz Festivali'nde tekrar yer almaktan mutlu olduğunu belirten Rollins, birara gözlüklerinin üzerinden batmakta olan güneşe bakarak "manzara o kadar güzelki, ne yapacağımı şaşırdım" şeklinde duygularını dile getirdi.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da ünlü komedyen Chevy Chase'in sunduğu Newport JVC Jazz Festivali Sonny Rollins'in tarihi performansıyla noktandı.

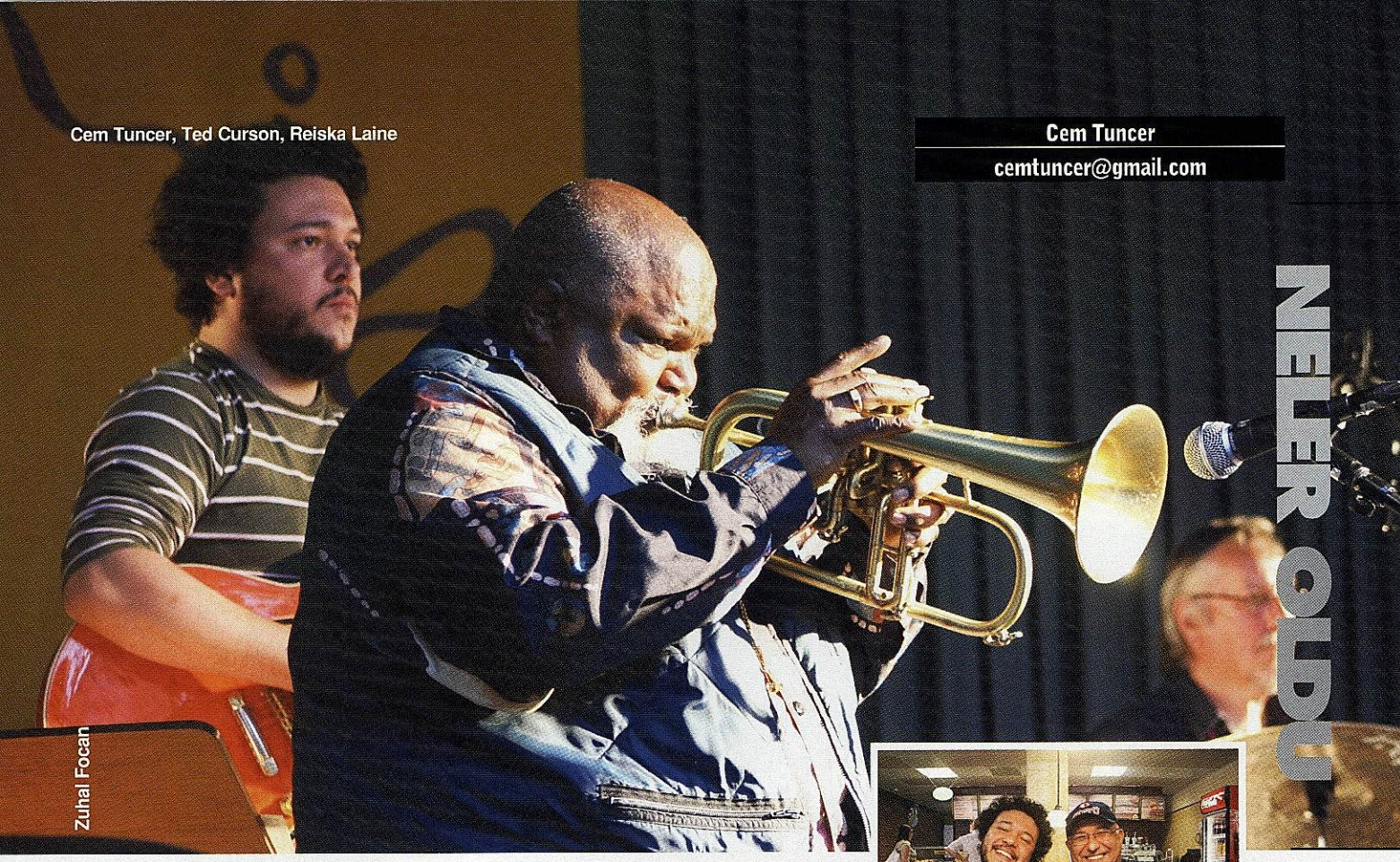

Cem Tuncer, Ted Curson, Reiska Laine

Zuhal Focan

Cem Tuncer
cemtuncer@gmail.com

PORI'DE GECE GÜNDÜZ JAZZ

Bu sene 12-20 temmuz tarihleri arasında 43.sü düzenlenen Pori Jazz festivali 163.000 seyirci, 139 grup, 611 sanatçı, 450 gazeteci, 1100 çalışanı ile muhteşem bir organizasyondu.

8 gün boyunca öğle saatlerinde başlayıp 12 ayrı mekanda sabaha karşı 5 gibi sona eren festival inanılmaz müzisyenlerin büyüleyici müziklerine ev sahipliği yaptı.

43 sene önce müzisyen iki arkadaş Jyrki Kangas (b) ve Reiska Laine (d) önderliğinde başlayan festival şu anda dünyanın en prestijli ve en keyifli festivalleri arasında.

Türkiye'den Önder Focan'ın da 15 senedir her sene davet edildiği festivale ben de bu sene davet edildim. Jazz Street adı verilen cadde üzerinde ve civarında 12 mekanda gerçekleşen festivalin ilk gruplarından biri olduk. 16-17 Temmuzda Klubbi Klubben Django Club'da Vitali Imereli (vln), Enrico Granafei (har), Toivo Unt (b), Reiska Laine (d), Önder Focan (g), Cem Tuncer (g) olarak sahne aldık. 19 Temmuz Klubi Klubben Garden'da Önder Focan Group olarak Önder Focan (g), Harvie S (b), Reiska Laine (d), Cem Tuncer (g) ve feat. Ted Curson (tp) çaldık. Hepsi birbirinden keyifli bu konserler gecenin sonlarına doğru Cafe Jazz'da Jam session olarak devam etti.

Cafe Jazz konser mekanlarının en sıcak atmosferlerinden biri. Her gece 21.00'den itibaren konser ve gece 00.00'dan sonra Ted Curson'la jam session şeklindeki mekanda inanılmaz müzikler dinledik. İzlediğim konserler arasında Abraham Burton Quartet (US), Eric McPhearson Quartet (US),Tineke Postma Quartet (NL), Harvie S Group (US), Marian Petrescu Trio (Rom/Fin), Manuel Dunkel Quartet (FIN), Mikko Karjalainen Fellowship (FIN) sayabilirim ve birbirinden müthiş müzisyenler-

di. Cafe Jazz'da tempo hiç düşmedi, her gece ayrı güzeldi...

Arena konseri olarak bulunduğumuz konserler arasında Return to Forever (uzaktan dinleyerek finaline yetiştiğimiz:)), Metro Special Edition feat. Randy Brecker & Dave Weckl, Tower of Power, Santana vardı.

Bu konsereler yüzbinlerce kişinin izlediği çok büyük bir alanda yapılan en renkli konserlerdi. Bizim (Önder, Zuhal ve ben) en eğlendiğimiz konser Santana konseri oldu. Dennis Chambers'lı dev grubuyla Santana, enerjisiyle yüzbinleri coşturdu. Biz zaten coşmaya teşne olduğumuz için bize farketmezdi:))

Arena'da izlediğimiz diğer süper bir grup Metro Special Edition'dı. Randy Brecker (tp), Eric Marienthal (s), Chuck Loeb (g), Mitch Forman (key), Gerald Veasley (b), Dave Weckl (d)dan oluşan grup özellikle Chuck Loeb'ün besteleri ve çalımıyla bizleri çok etkiledi. Hatta o kadar etkilendik ki elimizdekileri birbirimizin üstüne bile döktük alkışlarken:))))) Arena'dan şehre dönerken yürüyüş yolunda arkadaş olduğumuz 4 Finli ile nasıl Fince - Onların da bizimle Türkçe- konuşup birbirimize şarkı söyleyip muhabbet ettiğimizi siz düşünün artık. O kadar havaya girmişiz demek ki...

Teatteri'de izlediğimiz Esperanza Spalding Quartet tadı damağımızda kalan yüksek performanslı konserler arasındaydı. Şarkıcılığı, Kontrbas çalışı kadar ciddi, kontrbasçılığı; şarkıcılığı kadar lirik 84 doğumlu bu küçük hanımefendi ileride neler yapar tahmin edemiyorum.

Velhasılı Pori'ye o kadar alışmıştım ki dönerken tekrar gelmekten başka birşey düşünmüyordum. Hemen hemen hiç olmayan gece, bize o kadar enerji vermişti ki sabahtan diğer sabaha nasıl bağlantı yaptığımızı hiçbirimiz bilmiyoruz (hava ve ışık inanılmazdı)... Önder ağabeyimle ve birkaç gün sonra aramıza katılan Zuzu'mla boğazımıza kadar müzik ve muhabbetle geçirdiğimiz bu bir hafta bana o kadar iyi geldi ki dönüş yolunda içimi kaplayan hüznü Önder ağabeyime Fince anlatıyordum:)))

Merak edenler için www.porijazz.fi

ct@cemtuncer.com

Uğur Hüküm / Paris
ugur.hukum@gmail.com

Han Bennink

PARİS'TEN MEKTUP / 11-14 Eylül 2008

JAZZ ve 1968

Müziğin asi çocuğu 'Rock' derseniz, babası 'Jazz' diye tamamlarız. 'Müziğin babası' tabii ki Jazz değil. O torununun torununun torununun torununun... Tek yönlü polemiğimizi şayet, "Yok efendim, çocuk babasının kopyası olmak zorunda mı ? " diye sorulu cevaplarsanız, o zamanda "Fi tarihinde isyancı babaların isyancı çocukları olurmuş", miş'li geçmişi ve müzik tarihinde egemen değerlere ilk başkaldıran türün (bilebildiğimiz kadarıyla) "Jazz" olduğunu hatırlatmakla yetiniriz. Günümüz insanının kanı kadar melezleşen bugünkü 'Jazz'ın kanınında 'isyan virüsü'nün doğallığını iddia etmek daha çok doktora çalışmasına konu olacağını adımız gibi biliyoruz. Bu sayfalarda 'tez yazmak' gibi bir iddiamız olamayacağına göre, kendi çapımızda bu "Asi Müzik Ailesi"nin bir "İsyancı Mevsim", "68 Baharı" ile üstelik yalnızca Fransa'daki ilişkilerine göz atacağız. Yakınları, akrabalarını unutmadan ve haddimizi bilerek..."

Geçen sayıdaki "**Caz Günce**"mizi - buna belki "**Ayca**" veya "**Üçayca**" demek daha doğru olacak ya -, Paris'ten Mektubumuzu yukardaki satırlarla açmışız. Başlıksa "**Jazz ve 68 Baharı**"ymış. Arkasını getirememişiz. Sicilya'da katıldığımız bir Film Festivali'nde başımıza gelen beklenmedik teknik engeller, yazının bu noktadan sonrasının, girişin ardındaki bölümün düşmesini getirmişti. Böylelikle "**Jazz ve 68 Baharı**" bir başka 'Bahar'a, 'Sonbahar'a kalmıştı. Ancak bu arada ulaştığımız yeni bilgi ve bulgular 3 ay önceki bakışımıza bir 'farklı' kat, tat katmıştı. Bir kere başlığı "**Jazz ve 1968**" şeklinde değiştirmeye karar verdik. Zira konuyu irdeledikçe, zaten geniş toplum kesimleri için 'marjinal' bir müzik türü olan "Jazz"ın da ne denli bu sürecin 'marj'ı, sınırında kaldığını gördük. Kesinlikle ve altını kara kalemle çizerek söylüyoruz, yanlış anlaşılmasın, '**DIŞ**'ında demedik. Bu müziğin türevlerinin geçmişte, dönem dönem Amerikan ve/veya Batılı toplum ve topluluklarda (belirli sosyal çevrelerde) çok popüler, sevilir gözükmesi onun özündeki sınırlı,

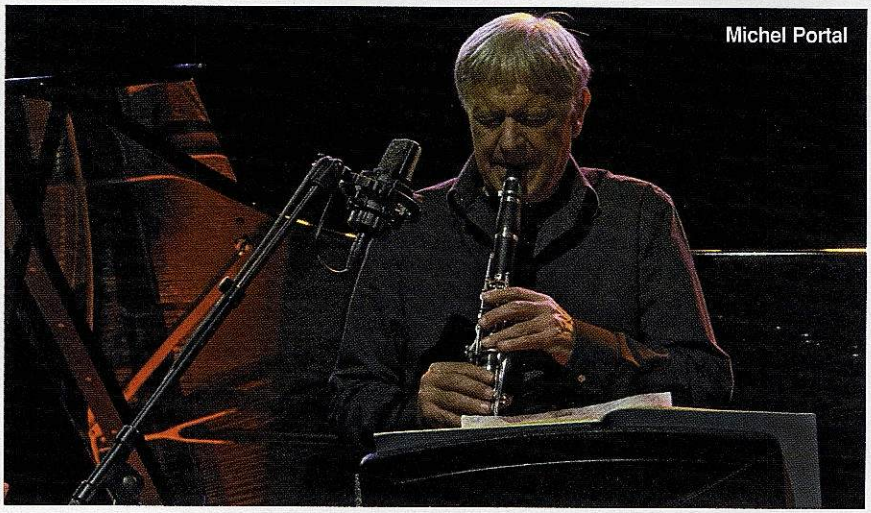
Michel Portal

seçkinci özgünlüğünü gölgelememesi gerekir, diye düşünüyoruz. Baştan ifade etmek istediğimiz bu görüş, Jazz'ı ne yüceltmek, ne de kınamak gibi bir duygu veya iddia taşımıyor. '**Jazz**' eserlerini dinlemek, izlemek, sevmek bana '**Saz**' eserlerini sevenlere göre ne bir ayrıcalık, ne de bir üstünlük kazandırıyor. Kaldı ki ve de bildiğiniz üzere, biri diğerinin sevilmesini de engellemiyor.

Kısa araştırmamız çerçevesinde 1968 yılında bireyin ve toplumun özgürleşmesi doğrultusunda esen rüzgarlarla, Jazz'ın klasik şemalar, kolay bağlantılarla açıklanacak bir ilişkisini göremedik. Örneğin, gençler Mayıs 68'de Paris sokaklarında kaldırım taşlarını söküp '**bireyin ve de toplumun kurtuluşu**'nu (!) engelleyenlere karşı barikatlar kurarken veya işçiler, siyasi-sendikal militanlar fabrikaları, işyerlerini işgal ederek '**toplumun ve de bireyin kurtuluşu**'nun (!) zeminini hazırlarken geniş tanımlı bir aydın kesim de içinde bulunduğu bağlamda, ortamda "**Güzel yarınları inşa edecek bir mücadele yöntemi, yaşama aracı**" aramakla meşguldü. Kabaca çizdiğimiz tabloda yer alan sosyal katman veya sınıflar aslında o denli kesinlikle ayrılmış gruplar olmadığı gibi, onların dışında kalan, neredeyse nüfusun bir ikinci yarısı da biraz önceki sorulardan yalnızca kaygı duyuyorlardı. Paris'in göbeğinde, Quartier Latin'de öğrenciler, gençler, hatta işçiler polisle veya milliyetçi-gerici militanlarla çarpışırken, gönülleri öğrenci-işçi-aydın üçgeninden yana olan cazcılar bir kaç metre ötedeki 'Jazz-Club'lerinden çıktığında kapağı evine atmayı düşünüyorlardı. En azından o devirde mesleği icra edenlerden bazıları kendilerine bu konuda yöneltilen soruları dürüstlükle böyle cevaplamışlar.

Peki gönül bağından öteye Jazz'ın "Devrimci" veya "Başkaldırıcı" veya bir toplumsal/kültü-

Archie Shepp

Evan Parker

rel/sanatsal/müziksel aracılığı, "Sosyal Ajanlığı" olabilir miydi acaba? O yıllarda Fransız Jazz sanatçıları da entelektüel düzeydeki genel sosyo-politik ve kültürel arayış ve tartışmalarla yetiniyordu. Jazz "İsyan"ı kendi kendini biçimsel aşma, yenileme mücadelesinin içinde arıyordu. Genel koşulları kısaca hatırlatmak gerekirse:

1) 1960'lı yıllarda dünyadaki anti-kapitalist değişim dalgaları, ABD'li ve diğer Batılı egemen güçlere karşı, en tipiği Vietnam örneğinde yaşanan bağımsızlık savaşlarının kızıştırdığı anti-emperyalist tepki, evrensel çapta çok geniş bir 'başkaldırı' etkisi, tavrı yaratmış durumdaydı. Çelişkinin en kuvvetli belirdiği yer bizzat ABD'nin içiydi.

2) Gelişmiş ülkelerde başta "Kadının Hakları" olmak üzere bireyin her türlü dogma, doktrin, gelenek veya baskıcı ögeden arındırılması yönünde çok güçlü bir toplumsal muhalefet kampuslardan, aydın çevrelerinden taşıp toplumun çeşitli kesimlerine de mal oluyordu.

3) Müziğe, daha ziyade Rock'a kısmen de Jazz'a (Fransa'da ancak geleneksel Fransız şarkıcılığına) özgü bir etken Jimi Hendrix, Bob Dylan, John Coltrane, Miles Davis gibi Amerikalı sanatçıların biçime getirdikleri 'devrimci' yeniliklerden öte, müziğin içeriğinde, dilinde arayıcı, sarsıcı, sorgulayıcı, yaratıcı ufuklar açan yaşam ve dünyaya bakış tarzları başta Jazzcılar, duyargaları en açık müzisyenlere, müzikle ilgilenen herkese hassasiyet kazandırıyordu.

4) Ayrıca ünlü Alman müzikolog Ekkehard Jost'un dediği gibi, Avrupa Jazz'ı 1950'li yıllarda çok ciddi bir kimlik krizi yaşıyordu. Kendini 'çorak topraklarda yetişen egzotik bitki' gibi görüyordu. Tüm hayranlığına karşın, Amerikan Jazzı'nın boyunduruğundan kurtulmak istiyordu. Ancak Avrupalı Jazzcılar bir noktada yine de Albert Ayler, Cecil Taylor, Don Cherry, Eric Dolphy, Ornette Coleman'den de beslenip "Free Jazz" çizgisini yakalıyorlar.

1960'lı yılların ikinci yarısına girildiğinde, özellikle Charlie Mingus ve John Coltrane gibi dev öncülerin beste ve tekniklerinin "Free Jazz"a (FJ) sağladığı özgünlük ve popülarite Avrupa'nın kendine özgü bir Jazz'ı yaratması için en iyi tramplen addediliyor. Tüm uzmanların üzerinde birleştiği bir husus varsa, o da FJ'ın özünde fevkalade heterogenliği, hiç bir biçimde bir "Jazz Stili" oluşturmadığı. Dolayısıyla değil kıtasal veya ulusal bir özellik, artık her Jazzcı kendi stiline sahip olabilecektir. FJ'ın bir tek ortak noktası varsa, o da, mevcut estetik yargıları (konvansiyonları), dönemin üretim, hatta dağıtım biçimlerini dahi reddetmesiydi. Örnek vermek gerekirse, Almanya'da Albert Mangelsdorff (1925-2005), Belçika'dan René Thomas (1926-1975), Fransa'dan Django Reinhardt (1910-1953), Martial Solal (d. 1927 Cezayir), Stéphane Grapelli (1908-1997) zikredilebilir. Ancak 1968'in Avrupası'nda bir simgeden konuşulması gerekirse o da Peter Brötzmann'dır (d. 1941 Remscheid). Alman saksofon ve klarinet ustası sanatçı 1968 yılında 'Octet'i ile kaydettiği "Machine Gun" başlıklı albümüyle Avrupalı FJ'ın, aslında Avrupa Jazzı'nın babası kabul edilir. Uzmanlara göre Brötzmann'nın getirdiği yenilik, Amerikalı 'atalarla' atılan köprüler ve cazın özünden kaynaklanan "Doğaçlama"nın egemen kılınmasında yatmaktadır. 1966'da 8 ayrı ülkeden müzisyenin, Alman besteci ve piyanist Alexander von Schlippenbach (d. 1938 Berlin) önderliğinde oluşturduğu Globe Unity Orchestra (GUO) ve "Emanzipation" adlı albümleri de süreci hazırlayan bir başka basamakmış. Bir kaç adım daha geriye gitmek gerekirse 1960'ların başında Londra'ya bakmak gerekiyormuş. Zira gerçek 'jazzistik döllenme' burada yaşanıyormuş. Avrupa dahil tüm dünyadaki eleştirel, yenilikçi müzisyen, çoğu otoritenin 21. Yüzyıl Müziği ve Jazzı'nın gerçek öncüsü kabul ettiği Jimi Hendrix'in Eylül 1970'deki (d. 1942 Seattle) ölümüne kadar geçirdiği son 10 sene, sanatçının benzersiz arayışlar ve buluşlarının verdiği ders ve örneklerden esinleniyormuş. Elbette Janis Joplin ve Frank Zappa'nın bu harçtaki katkısını unutmak nankörlük olur.

Yeniden Avrupa'ya dönecek olursak Güney Afrikalı dahi akustik mühendisi, Aparteid kaçkını Eddie Kramer (d. 1941 Cap) ile Hendrix'in yolları 1967'de Londra'da çakışacaktır. Ortaya, Kramer'in kurduğu KPS stüdyolarında kaydedilmiş, adına ister Modernizm, ister Post-Modern, ister 21. Yüzyıl Avangardı deyin, her durumda çağımız müziği klasiği, A B C'si kabul edilen Hendrix liderliğinde "Are You Experienced", "Axis: Bold as Love" (1967) ve "Electric Ladyland" (1968) çıkacaktır. Aynı mekanda çalışan İngiliz baterist John Stevens öncülüğünde oluştulmuş FJ'cı Spontaneous Music Ensemble vardır. SME'in üyeleri arasından Barry Guy, Evan Parker, Dave Holland, Derek Bailey, Kenny Wheeler, Trevor Watts saymakla yetinelim. Sloganları "Özgürlüğü Özgürleştirmek"... 18 Şubat 1968'de çıkarttıkları LP "Karyobin" bir dönüm noktası, "Özgür Avrupa Müziği"nin ilk kilometre taşı oluyor. Avrupa Müziği içerisinde hiç bir müzik türü Jazz kadar halklar/milletlerarası yakınlaşmayı, kökeni ne olursa olsun göçmen sanatçılar ve kök kültürlerini ortak bir yaratıcılık potasında yeniden yaratmaya elvermiyordu. Yine 60'ların ikinci yarısında başlayan Okay Temiz-İsveç (bir anlamda Maffy Falay), 70'lerin sonunda başlayan Senem Diyici-Fransa, Tanar Çatalpınar-Hollanda, Sema-Almanya alaşımları bunun kendi çapımızdaki tipik başarılı örnekleridir,

Bizim zaman ve yerimiz yetişmiyor, ancak ko-

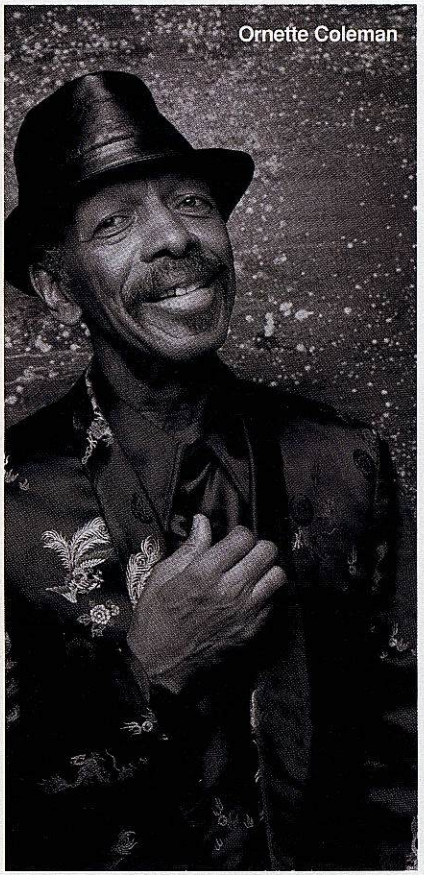
Ornette Coleman

nuyu araştırmak isteyenlere enfes zenginlikte Almanca, Fransızca, İngilizce kaynakça ve malzeme olduğunu belirtelim. Avrupa Jazzı'nın 40 senede geldiği nokta, özellikle Fransa ve İskandinav ülkelerinde kazandığı popüler boyut, yaygınlığı gerçekten çok etkileyici ve ders çıkartılabilecek niteliktedir. Elbette Almanya, İngiltere, İtalya ve hatta Polonya'da bu gelişmede bugün önemli bir mesafe katetmişlerdir. Peter Brötzmann ve 68'li arkadaşlarının, yukarda belirttiğimiz Alman Jazzcıların özel ve simgesel konumuna ilişkin bir alıntıyla noktalıyalım. Hem GUO, hem de Peter Brötzmann Octet'in başçılığını yapmış Peter Kowald (1944-200), "1967'den beri 'kaputtspiel' ve 'babalarımızı öldürmekten' konuşurduk. Hitler tüm Alman müziğini kendisine öyle mal etmişti ki, hiç bir Alman şarkısı bizim olamazdı." Brötzmann da Kowald'da, "Babalarımızla, geçmişimizle hiç bir halk ve neslin tanıyamıyacağı oranda sorunlarımız vardı. 'Bunu niçin yaptınız?' sorumuza cevap vermekten acizdiler. Bu nedenle bizim isyanımız diğer Avrupalı müzisyenlerden çok daha şiddetli oldu", şeklinde konuşuyorlardı. 1960'ların ikinci yarısında, özellikle de 1968'de Avrupa'dan fışkıran Free Jazz özgürce Jazz, özgürce ve farklı müzik yapabilme arzusu olduğu kadar, geçmişin kalıntılarına, Faşizme, Nazizme, kiliseye, otoriteye, gericiliğe, ahlakçılığa, baskıyı temsil eden her türlü merci i ve güce karşı baş kaldırmanın, özgürce yaşayabilme dileğinin de **'bir'** ifadesiydi.

FESTİVALLERDEN:

A la Villette, Atlantique, Jazzèbre

Frank Zappa (1940-1993) 70'lerin başında **"Jazz is not dead, it just smells funny ! / Jazz ölmedi, sadece bir matrak kokuyor"**, sözleriyle geleneksel Jazzcılarla dalga geçiyordu. 68. kırkıncı yılında bu kadarcık da dokundurma olsun, hani yani! 2005 yılından beri **"Jazz A La Villette"** (JalV) Jazz Şenliğini yöneten Frank Piquard ve Vincent Anglade ikilisi 2008 programlamasının sloganı olarak Zappa mizahını yeğlemişler. Her yılın yeni sezonu, aslında gerçek yılbaşı artık Eylül'de başladığına göre biz 'Cazomanyaklar' yeni yıla hep çok keyifli giriyoruz. Zira hiç bir kültürel faaliyet Eylül'de JalV kadar neşeli ve zengin olmuyor. Belki biraz edebiyat hariç. Festivalin bu yılki özgünlüğü Jazz ile Dans'ın aşkında yatıyor. Dansçılar giderek Jazz müziğiyle dans ederken, Jazzcılar da onlar için özgün beste veya düzenlemelere girişiyorlar. Jazz'ın yaşayan en isyankâr çehrelerinden soprano saksofuncu Archie Shepp (d. 1937 Florida), 2 Eylül akşamı Anne Teresa De Keersmaeker ve Salva Sanchis gibi dansçıların eşliğinde Hint müziği ve Coltrane esintili bir konser-gösteriyle şenliği açtı. Programda Hint müziğiyle uğraşan bir üçlü daha var: Sangam. Ayında 4'ünde Charles Lloyd (saksofon), Zakir Hussain (perküsyon), Eric Harland (baterist) izlendi. Dario Argento'nun "Profondo Rosso" filmi etrafında Surnaturel Orchestra sine-konseri (7/9), Guy Le Querrec'in "Filin Gözüyle" fotoğrafları etrafında Michel Portal/Louis Sclavis/Henri Texier/Jean-Pierre Drouet Dörtlüsü foto-konseri (7/9), son yılların en önemli dansçı ve koreograflarından Joseph Nadj'ın kendisi gibi Macar kökenli Akosh S. (saksofon) ve Gildas Etevenard (vurmalılar ve trompet) ile benzersiz gösterisini (5/9), "Musique Concrète"in babası Pierre Henry ile Erik Truffaz (trompet) sesli mimarlık gösterisi (9/9) sundular... Zappa'ya hak vermemek elde değil, bir şeyler kokuyor, ancak bu kokular bizim daha beter iştihamızı açıyor. Farklı günlerde Bumcello, Tortoise ve ötekiler döktürürken, dev bir orkestra Arjantinli film müzikleri ustası Lalo Schifrin (Bullitt, Cincinnati Kid, Mission Impossible, vb) yönetiminde bestecinin eserlerini yorumladı (13/9). Biz bu satırları yazarken de (14 Eylül akşamı) Joshua Redman (saksofon) La Villette Quartet eşliğinde JalV'ı kapatmaya hazırlanıyordu. Daha da merak ediyorsanız,

www.cite-musique.fr/francais/mini-sites/0809_jazz_villette/accueil.html adresine bakabilirsiniz.

JalV kadar iddialı olamazsa da, Atlantik kıyılarının serin sonbahar güneşi battıktan sonra içleri, içerileri ısıtmakla görevli "Atlantique Jazz Festival" Jazz'ı 3-31 Ekim tarihlerinde 11 Brötanya limanına taşıyor. Bu sene 5. düzenlenen gezici festivalde neredeyse her akşam farklı bir sanatçı veya topluluk, farklı bir limanda konser veriyor. Bojan Z., David Krakauer, David Murray, DJ SoCalled, Erik Truffaz, Han Bennink, Henri Texier, Musica Nuda, Paolo Angeli, Ravi Coltrane ve diğerleri: **http://www.atlantiquejazzfestival.com/**

Siz sanır mısınız ki Zebralar sadece Afrika'da yaşar? Fransa'nın güneyine inip, Aude ve Doğu Pireneleri aşıp Akdeniz'in İspanya'ya en yakın büyük kentinin Perpignan'a vardınız mı, sizi 3-26 Ekim tarihleri arasında Jazz meraklısı Zebralar (!) karşılar. Akdeniz'in ılık güneşi çekilir çekilmez Carlos Maza, Daniel Humair, Gérard Pantanel, Hadouk Trio, Michel Portal, Renaud Garcia Fons ve ötekilerle geçireceğiniz akşamlara "Jazz ve Şarap" gecelerini katmayı da unutmayın. Hani yani lafın gelişi... Ayrıca bu yıl 20.si kutlanacak "Festival Jazzèbre" yörenin bağbozumlarını da başlatacakmış. Daha fazlası http://www.jazzebre.com/ da.

MEKANLARDAN:

50'lik Bossa Nova, Alhamra, Jacobins, New Morning

Ben şahsen Bossa Nova'yı hep varmış gibi düşünürdüm. Meğersem onun da tarihi varmış. Paris'in boyu en küçük ama "Jazz Club"ü en bol sokağı Lombards'ın artık okurlarımızında gıyaben tanıdığı 4 üyesi Baiser Salé, Ducs des Lombards, Sunside ve Sunset ortaklaşa bir dernek kurdular. "Paris Jazz Club" (PJC) adlı bu dernek sayesinde ayda bir düzenlenen genellikle tematik geceler için bir adet bilet satın alıp kulüplerden üç tanesine istediğiniz gibi girip çıkabiliyorsunuz. 25 Eylül akşamı PJC'den Sunset hariç üçü "Bossa Nova'nın 50. Yaşı" başlıklı bir gece düzenliyorlar. Meraklılar tek 'pasaport-bilet'le Bossa Nova'nın canlı ve sıcak tarihi içinde yolculuğa çıkabilecekler. Resmen Rio de Janeiro'nun "Kültürel Varlığı" diye dünya kültür mirasına katılan Bossa Nova'nın 50. yaşını Brezilyalılara soracak olursanız yalnızca Brezilya kutlamıyormuş. (**http://www.parisjazzclub.net/**)

Beyoğlu'ndaki aynalı, fayanslı, deri koltuklu Elhamra sinemasını kim hatırlar bilemem Paris L'Alhambra gece kulübündeki "Les Nuits Manouches/Roman Geceleri"ni seyredenler pek kolay unutmayacağa benzerler. Şu sıralar ne kadar 'Baba' Roman gitarist Jazzcı varsa 16-20 Eylül geceleri orada olacak. İlk gecenin sanatçısı Raphael Fays'ın bir de onur konuğu var: Yıldız Flamenko sanatçısı Karla Guzman. Sonra Angelo Debarre, Tschavalo Schmitt, Yorgui Loeffler, Steeve Laffont, Costel Nistecu (aralarındaki tek kemancı), vd.. Ak Geceler sıcak mı olacak sıcak... Bir göz atın isterseniz: **http://lesnuitsmanouches.wordpress.com/**

Jacobins Manastırı yalnızca 'Pembe' kent Toulouse'un en ilginç Orta Çağ mimari örneklerinden biri değildir. Dünyada eşi bulunmayan bu Gotik Sanat mücevheri 29 senedir kapılarını, salonlarını piyano ustaları ve piyano severlere açıyor. 5–26 Eylül tarihleri arasında iki de solo piyano Jazz konseri var. İlki 8'inde. 1971 doğumlu Edouard Ferlet'den sonra bu prestijli klasik piyano günlerini 26'sında Fransız Jazzı'nın en ünlü duayeni Martial Solal kapatacak.

www.pianojacobins.com/fr/festival.html

Paris'in Jazz simgesi New Morning kulübü her Temmuz ayında, yani en kesat iki yaz ayından ilkinde All Stars Festivali düzenler. Dostları çatlatmak için bu yaz birer ikişer gün arayla sahneye çıkanları sayalım: Carla Bley, Archie Shepp, Branford Marsalis, Oscar de Leon, Eumir Deodato, James Carter, Nils Peter Molvaert, Taj Mahal, Avishai Cohen, Diane Schuur, Lucky Peterson, Monty Alexandre... Olmaz New Morning olmaz, böyle de sahne açılmaz ki.... Hiç birine gidemedik!

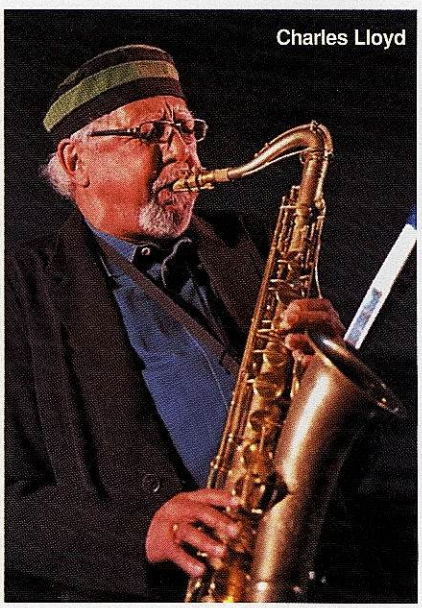
Charles Lloyd

Ravi Coltrane

ÖDÜLLERDEN:

Jazz'ın Zaferleri, Avignon, CNSM

"Victoires du Jazz/Jazz'ın Zaferleri" ödülleri yılın en önemli yaz ödülleri olarak geleneklere geçti. 3 Eylül'de yapılan tören 5 Eylül gecesi kamu televizyonunda yayınlanmak onuruna (!) bile kavuştu. Bu sene 6.sı düzenlenen Jazz'ın Zaferleri'nin en prestijlisi, Yılın Fransız Enstrümental Sanatçısı veya Topluluğu Andy Emler MegaOctet'in olurken, Yılın Fransız Vokalisti André Minvielle seçildi. Yılın Fransız Enstrümental Keşfi ödülü iki genç sanatçı saksofoncu Géraldine Laurent (1975 doğumlu genç kadın gerçek ve çok yerinde bir keşif) ve piyanist Yaron Herman (1981 doğumlu basketboldan dönme) arasında paylaştırıldı. Yılın Fransız Enstrümental Albümü: Pierre de Bethmann ve "Oui" (Nocturne). Yılın Uluslararası Fransız Yapımı: Ahmad Jamal "It's Magic"(Dreyfus).

Le Sacre du Tympan, Stacey Kent ve Pierre Barouh aynı gece Bossa Nova'nın doğumunun 50. Yılını kutlarken, Stéphane Belmondo, Philippe Catherine, Riccardo Del Fra ve Aldo Romano'da ölümün 20. yılında 'Büyük Çocuk' Chet Baker'i andılar.

İki çok genç sanatçı, piyanist Eve Risser ve saksofoncu Baptiste Bouquin Paris Ulusal Dans ve Müzik Konservatuarı CNSM Jazz ödülleriyle taltif edildiler. Yani ONJ Ulusal Jazz Orkestrası'na katılma hakkını kazandılar.

17. Avignon Jazz Tramplenleri ödülleri de sahiplerini buldu. Jüri Büyük Ödülü ve Halk Ödülü Alman Subtone Quintette'te giderken, aynı topluluğun elemanlarından altocu Malte Dürrschnabel En İyi Enstrümancı Ödülüne layık görüldü. En İyi Besteci ise saksofoncu Maxime Bender seçildi.

YAYINLARDAN:

Solal, Jazzs, Noire, Gospel Afro-Americain

Bir kez daha Martial Solal. 81 yaşına gelip de 18 yaşının, hadi tazeliği demeyelim ama heyecanıyla beste, kayıt yapıp, konser veriyorsanız hakkınızdaki her türlü övgüyü de, yayını da kabul etmek zorundasınız. Usta jazz eleştirmeni, gazeteci-yazar Franck Médioni'nin desteğiyle yazdığı hayat hikayesini "Bir Tabure Üstündeki Hayatım" Actes Sud yayınlarından basmış.

Kitabın adı "Jazzs". Meslek alanları felsefe olan yazarlar, Colas Duflo ve Pierre Sauvanet Deleuze, Kant, Nietsche, Perec, Breton gibi filozof ve yazarlarla ilişkilendirdikleri Jazz felsefi deneme yazılarını MF yayınevinden çıkartmışlar.

Pascal Rannou tarih profesörü ve bir Jazz tutkunu. Hayalgücüyle yarattığı Afro-Amerikalı kadın trompet sanatçısı, Noire namıyla maruf Valadia Snow'un yaşamını romanlaştırmış. Editions Parantheses'den çıkan kitabın başlığı "Noire, la neige".

Paris Siyasal Bilgiler Enstitüsü profesörlerinden ve CERI Araştırmalar Merkezi Afrika uzmanlarından Denis-Constant Martin'in son kitabının adı "Le Gospel Afro-Américain – Des spirituals au rap religieux" (Actes Sud). Fransa'nın en önde gelen Jazz eleştirmenlerinden de olan Martin özel derlenmiş bir CD ilaveyle Gospel'i kökeninden alıp dini Rap şarkılarına incelemiş.

Yaz aylarında Temmuz-Ağustos sayılarını geleneksel biçimde tek baskı hazırlayan Jazz dergilerimiz yine birbirinden ilginç konular işleyip, konuklar ağırlamışlar. Jazz Magazine Haziran ayında "Berbop'dan Hip-Hop'a Quincy Jones" ve "75 Albüm Örneğinde Canlı Kayıt" konularını kapak dosyası olarak işlerken, Temmuz-Ağustos'ta Wayne Shorter eşliğinde 14 sayfa "Wayne Shorter Esrarı"nı mercek altına yatırmış. Geçtiğimiz 14 Haziran'da elim bir kazada 44 yaşında yitirdiğimiz Norveçli piyanist Esbjörn Svensson'a her sayıda saygı yazıları yer almış. Film müzikleri dendiğinde ilk akla gelen bestecilerden Lalo Schifrin'in Jazz A La Villette'teki güncelliği nedeniyle zengin bir dosyada tanıtılmış.

Jazzman'in kapak sayfalarının kahramanlarıysa kronolojik sıralamayla, iki 'yükselen' değer Brad Mehldau ve Jamie Cullum olmuş. Mehldau kendi kaleme aldığı 9 sayfalık bir yazıda "Yaratıcılık"tan ne anladığını anlatmış. Yararlı ve değerli bir belge. Aynı çifte sayıda dikkatleri çeken bir başka ilginç çalışma "Jazz'da klişeler" üzerine. Eylül sayısında Johnny Griffin ve Esbjörn Svensson'a vedalar dışında son çalışmalarıyla gündeme gelen Fransız piyanist Hervé Sellin, yaşayan devlerden saksofoncu Afro-Amerikalı Charles Lloyd ile yapılmış söyleşiler yer almış. Ve tabi ki her zaman olduğu gibi dergilerin yaklaşık üçte biri tamamen yeni albümler, tanıtım ve eleştirilere ayrılmış.

ALBÜMLERDEN:

El Malek, Laika, Maalouf, Sellin

Fildişi Sahilli bir baba, İspanyol-Faslı bir anneden 1968 yılında Paris'te dünyaya gelen Laika Fatien, ilk albümü "Look at me now"daki başarısının raslantı olmadığını Billie Holiday'e ithaf ettiği ikinci albümü "Misery"nin (Blujazz) oybirliğiyle beğenilmesiyle kanıtlamış oluyor.

Laika'nın albümünde tenor saksofon çalan 38 yaşındaki Jazzcı David El-Malek de yeni bir CD ile gündemde. İsrail doğumlu sanatçı "Music from source" (Confluent) isimli çalışmasının başlığından da anlaşılabileceği gibi İbrani-Yahudi kökenleri, Orta Doğu-Afrika akrabalıklarını arayıp çıkarmış.

1980 Beyrut doğumlu Lübnan kökenli Fransız genç trompetçi İbrahim Maalouf ilk albümü "Diasporas" (Discograph) ile gerçek bir başarıya imza attı. 15 özgün besteli plak çıkalı yaklaşık bir yıl olmasına karşın çalışmaya olan ilgi giderek daha farklı çevrelere yayılıyormuş.

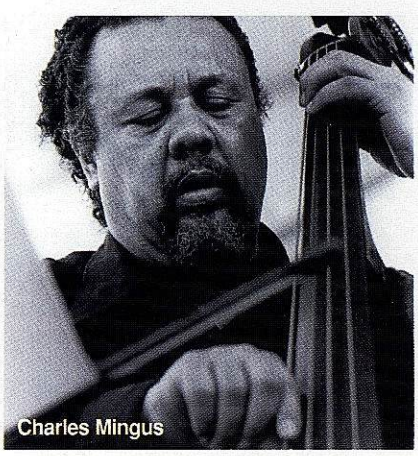
Charles Mingus

Piyanist, Paris Konservatuarı'nda öğretim üyesi Hervé Sellin Tentet'in son çalışması "Marciac-New York Express" (Cristal Records) 2003'te Wynton Marsalis'in kendisini New York Lincoln Center'e davet etmesi üzerine başlayan bir projenin ürünü.

ŞAPKALAR:

Durham, Moss, Olio, Voumard, Waisvisz

1938 Filadelfiya doğumlu orglu Trio'ların aranan adamı, bir sıra Duke, Oscar Peterson ve Sam Jones ile çalışmış Amerikalı baterist Bobby Durham 7 Temmuz'da Cenova İtalya'da dünyaya veda etmiş. Coleman Hawkins, Ben Webster, Don Byas, Zoot Simms gibi sanatçılardan çok esinlenmiş, 60 yıllardan beri hep kendi dörtlüsüyle çalışmış 16 Ağustos 1927'de İngiltere'nin Redhill kentinde doğan saksofoncu Danny Moss 29 Mayıs'ta Avustralya Perth'te ölmüş. 50 yaşındaki Toulouse'lu Fransız tuba sanatçısı, Jazzmagnac Topluluğu üyesi Roger Olio 22 Haziran'da Saint Clar'da bir konser sırasında geçirdiği ağır kalp krizi sonucu sahnede vefat etmiş. 8 Temmuz 1949 Leyden doğumlu Hollandalı besteci, elektrikli enstrümanlar uzmanı, uzun süre ICP Orchestra'nın demirbaşı olmuş Michel Waisvisz 18 Haziran'da Amsterdam'da aramızdan ayrılmış.

Dünya Jazzı'nın en prestijli buluşması, 41 yıldır Jazz'ın zirvesini toplayan İsviçre Montreux Jazz Festivali'nin kurucularından piyanist Géo Voumard 3 Eylül'de eşsiz hayat konserini minnettar alkışlarla 87 yaşında noktalamış. 2 Aralık 1920'de İsviçre'nin Bienne kentinde doğan mimari okuduktan sonra müziğe başlıyor. 1948'de kendi orkestrasını kuran Voumard, 1952 yılında bir radyo kariyerine girişiyor. Radio Suisse Roman'da piyanist, refakatçi ve besteci olarak çalışıyor. 1956'da ilk Eurovision Büyük Ödülü bestesini Emile Gradaz ile paylaşan kişilik 1967 yılında Claude Nobs ve René Langel ile Montreux Jazz Festivali'ni kuruyor.

Jazzın tüm bu sessiz hizmetkarlarına 'Şapka'mızı çıkartır, anıları önünde saygıyla eğiliriz. (Umarız arkadaşlar Joe Beck, Hiram Bullock, Isaac Hayes, Jimmy Slyde'ı unutmazlar.)

80 yaşında Barack Obama için "Obama Bound" başlıklı bir parça besteleyip YouTube'de gösteren alto saksofoncu Herb Geller'e; Çin ve Tayland'ı vuran doğal afet kurbanlarıyla dayanışma amacıyla Kızıl Haç'a karşılıksız reklam klipleri besteleyip kaydeden Quincy Jones'a; Max Roach ve Jazz Messengers'in eski piyanisti, pankreas kanseriyle mücadele eden Ronnie Mathews yararına New York Sweet Rhythme'de destek programı düzenleyenlere de ayrıca 'Şapka'mızı çıkartırız.

Greg Fishman isimli Amerikalı bir pedagog The Arizona Republic gazetesinin kendisiyle yaptığı bir söyleşide, "Jazz bugün artık dünyanın çoğu ülkesinde ABD'den daha popülerdir. Çünkü bir çok ülkede kültür ve sanata ABD'dekinden çok daha fazla değer verilmektedir. ABD'de okullarda artık müzik dersinin bile olmamasının yan etkilerinden bir de Jazz'ın yok olmasını getirmektedir", görüşünü savunmuş. Yeni öğrenim yılının başladığı şu günlerde gönlümüz diler ki, her ülkenin müziği kadar bütün dünya okullarında klasik ve jazz müziği de okutulsun. Çocuklarımız müzik adına militarist-milliyetçi marşlarla dini-tasavvuf ezgileri arasına sıkıştırılmış dar ve sığ hücrelere tıkılmasınlar. Hepinize müziği özgür, Jazz'ı gür gönlünüzce yeni bir sezon dileriz.

Filiz Küçük
filiz.kucuk@yahoo.com.tr

"Yalnız müziğin içinde, müzik için çalmak, bestelemek, müziği soyut ve özerk olarak düşünmek veya ona kimilerinin yaptığı gibi mucizevi, ruhani bir dünya olarak bakmak bana göre değil."
"Bu ülkede müzik yapmanın en büyük götürüsü olarak sanata hakim olan sermayeyi görüyorum. Her şey olduğu gibi müzik de niteliğinden çok niceliğiyle ölçülen, alınır-satılır bir ticaret metası olarak kendine yer bulmak zorunda. "

R.Yiğit Özatalay

Görüş açısı bir süredir sayfalarında jazz piyanistlerini ağırlıyor. Bu sayıdaki konuğumuz R.Yiğit Özatalay. Üretken bir müzisyen olduğu kadar paylaşmayı seven ve eğitime çok önem veren bir genç olarak İstanbul Bilgi Üniversitesi'nin kadrosuna kattığı öğretim üyelerinden biri o. Onunla müziği, kariyer hedefleri ve Türkiye'de müzisyen olmak hakkında konuştuk.

Türkiye'de müzik yapıyor olmanın size ve müziğinize getirileri ve götürüleri neler?

Türkiye'nin yok olmakta da olsa eşsiz bir kültürü var. Dilimiz, tarihimiz, coğrafyamız, olaylara yaklaşımlarımız, heyecanımız bize özgü. İnsan ilişkileri canlı, hareketli. Hergün binlerce soru ve sorunla boğuşuyoruz. "Soru"nun ve "sorun"un olduğu yerden güzel şeyler çıkacağını düşünüyorum. Soru(nu)muz yoksa tıkanırız, yaratıcılık için itici gücümüzü kaybederiz. Yaratıcılık bu yüzden Türkiye'de iyi örneklerini veriyor diye düşünüyorum, bunu kendi müziğimde de hissediyorum. Bu ülkede müzik yapmanın en büyük götürüsü olarak sanata hakim olan sermayeyi görüyorum. Herşey olduğu gibi müzik de niteliğinden çok niceliğiyle ölçülen, alınır-satılır bir ticaret metası olarak kendine yer bulmak zorunda. Küçük bir zümrenin denetiminde, beğenisinde, kimi zaman tekelinde ve çoğu zaman sadakasına muhtaç bir müzik. Kendinize piyasada yer edinmek için ürününüzü iyi pazarlamanız yeterli. Pazarlanmak istemezseniz, ulaşılabilirliğiniz kısıtlanıyor, kitle iletişim araçlarından yararlanmanız zorlaşıyor, teknik ekipman gibi imkanlarınız yoksunlaşıyor. Fakat, müzisyen ürününü bir şekilde doğru, temiz bir çevre bularak sunabilir; her ortamda bunu yapabilmelidir de kanımca. Hatta saydığımız götürüleri kimi zaman getiriler olarak bile düşünebiliyorum. Çünkü bunlar yapılan işi kendimize sorgulatıyor, sınatıyor, ona anlam veriyor. Belki burada çok iyimser bakıyorum.

Müziğe başladığınız yıllarda kendinize kimi ya da kimleri rol model almıştınız?

6-7 yaşlarında piyano dersleri almaya başladığımda bir klasik konser piyanisti olmayı düşlüyordum sanırım. Ancak lise son sınıfta jazza ilgi duymaya başladığımda, ülkemizde jazz denince akla gelen ilk isim Kerem Görsev'di. Onun modeli bende bir etki bırakmıştı ister istemez. Sonradan jazz'ın doğrudan kaynaklarına erişmeye başlayında Bill Evans benim yeni idolüm olmuştu. Hala o mütevazi ve duygusal yaklaşımıyla beni etkiliyor.

Şu zamandan o yıllara baktığınızda, kendiniz için çizdiğiniz yolda hedefinize ulaşabildiğinizi düşünüyor musunuz? Ne gibi sapmalar olmuş?

Hedefe hiçbir zaman ulaşabileceğimi düşünmüyorum, çünkü hiçbir zaman yapılan, "yapılması umulan" olmuyor; öğrenilen de "öğrenilmesi umulan". Zaten yaşamın en önemli karakteri de bu gibi geliyor bana: "işte bu" diyememek, mezun olamamak, bitiremek, tamamlayamamak. Bu çok güzel bir şey. İlerlemeyi sağlayan bu, kanımca. Ben müziğe başladığım yıllardan bugüne çok yol katettiğimi düşünüyorum. Hedeflerimde değişiklikler oldu. Mesela bir sene bas gitarla uğraşmıştım, ama bir lise heyecanı imiş, devam etmedi. Başka bir örnek de son yıllarda bestecilik uğraşını icracılığın önünde götürmek oldu. İkisini de sürdürmek hedefim var, bu hedefe doğru ilerliyorum diyebilirim.

Kendinizi 20 yıl sonra nerde ve nasıl görmek istersiniz?

Bir müzik akademisinde bestecilik öğretirken görmek isterim.

Sağlık durumunuz müzik yapmanızı engelleyecek olsa hayatta neye tutunurdunuz?

Sağlık durumum yerinde olsun yahut olmasın, öğretmen olmak isterim. Aslında bir sene önce mezun olduğum İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'nde araştırma görevlisi olarak bu hedefim doğrultusunda deneyim kazanıyorum ve bu doğrultu çok hoşuma gidiyor. Karakterimin öğretmenliğe uygun olduğunu hissediyorum, paylaşmayı seviyorum, aynı zamanda tasarlamayı, sunmayı, insanlarla birebir iletişimi seviyorum, empati kurabildiğimi düşünüyorum.

Müzisyen olarak geliştirdiğiniz en güçlü ve geliştirmeniz gereken en zayıf özelliğinizin ne olduğunu düşünüyorsunuz?

Tasarlamak, kendimi güçlü hissettiğim bir alan. Düzenleme veya besteleme sürecinde ilk adım olan tasarlamak, bana çok heyecanlı geliyor. Birbirinden çok uzak gibi görünen fikirleri bir araya getirebilmek konusunda yeteneğim olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, melodik açıdan üretken olduğumu hissediyorum, hem piyano çalarken hem bestecilik açısından. İyi bir melodinin gerekleriyle çok ilgileniyorum, yaratıcı ama sade tonal melodiler yazmak hoşuma gidiyor. Bestecilikteki zayıflığımın zaman (üretim sürecindeki yavaşlık), piyanodaki zayıflığımın teknik yetkinlik olduğunu düşünüyorum. Teknik çalışmıyorum, üzerine gitmiyorum. Ama bir süre sonra çalmak için sadece tasarlamanın yeterli olmadığı gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Günlük çalışma rutininiz nasıl? Günde kaç saatinizi kendi müziğiniz için ayırabiliyorsunuz?

Çalışma rutinim yok. Elimden geldiğince çalışmaya vakit ayırıyorum.

Müziğinizi neler besliyor?

Müziğimi beslemeyen bir şey olduğunu düşünmüyorum. Ne kadar dışarıdaki hayatla bütünleştirebilirsem müziğimi, o kadar başarılı olduğumu farzediyorum. Çünkü müzik benim için bir amaç değil, araç. Yalnız müziğin içinde, müzik için çalmak, bestelemek, müziği soyut ve özerk olarak düşünmek veya ona kimilerinin yaptığı gibi mucizevi, ruhani bir dünya olarak bakmak bana göre değil. Müziği insan için üretiyorsam, insan hayatını iyi tanımalıyım, çok yönlü olarak. TEKEL'in özelleştirilmesinden Boğazlar'ın NATO gemilerine açılmasına, ülke gündemini takip etmeliyim, nedenleri ve sonuçları üzerine düşünmeliyim. Başka sanat dallarında neler yapıldığını izlemeliyim. Hayatta bir çokseslilik var ve bunu duyabilmek, müzik teorisi bilmek kadar elzem benim için.

Şu sıralar kimlerle, hangi projelerde çalıyorsunuz?

İki seneyi aşkın bir süredir Engin Gürkey Ensemble'da çalıyorum. Engin Gürkey'in kendi bestelerinden oluşan bir repertuar çalıyoruz ve keyif alıyoruz. Bir süredir ara verdiğimiz konserlere ekim ayı itibariyle devam edeceğiz. Yaklaşık bir senedir Nazım Kumpanya müzik topluluğunda piyano çalıyorum. Nazım Kumpanya içerisinde Vedat Sakman, Burhan-Gökhan Şeşen, Emin İgüs, Ufuk Karakoç gibi profesyonelleri de barındıran, 'birlikte şarkı söylemek' üzerinden yola çıkmış bir koro. Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nin bir fikri olarak dünyaya geldi ve yoluna güzel bir heyecanla devam ediyor. 21 Eylül tarihinde Atina'da vereceğimiz konserin ardından Kasım ayı içerisinde Oyun Atölyesi, Aralık'a doğru da Ses Tiyatrosu konserlerimiz olacak. İki projeyi de dinlemenizi öneririm.

Bildiklerinizi birileriyle paylaşma, aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz?

Tabii ki duyuyorum, hatta bunun yapabileceğimiz en güzel şey olduğunu bile düşünüyorum. Çünkü şu an elimizde olanlar, aktarılanlar; dünyada kalıcı olan tek şey de bu. Nazım Kumpanya'da karşılıklı paylaşıma dayalı böyle bir ilişki kurabiliyoruz. Bunun dışında da daha önce belirttiğim üzere, Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'ndeki görevim bana bu paylaşım ve aktarım imkanını sunuyor.

Derya Doğu
deryad@sfrkd.com

AMX'DEN YÜKSEK ÇÖZÜNÜRLÜKLÜ, FLAT EKRAN PANEL MVP 5200i

AMX Akıllı Mekan Otomasyonu yaşam alanlarınızı rahatlatmak ve hayatınızı kolaylaştırmak için sizin ihtiyaçlarınıza uygun hizmeti, kullanım kolaylığı ile size sunuyor. Teknolojinin her alanda gelişmesi ile evlerimiz, işyerlerimiz sahip olduğumuz tüm alanlar teknolojik ürünlerle doldu. Bunları kontrol etmek hem zor hem de çok karışık; bu karışıklığı ortadan kaldırmak için AMX sizin ihtiyaçlarınıza uygun hizmeti, en iyi şekilde sunuyor. Yaşam standardınızı yükseltmeyi hedefleyen AMX yeni ürünü kablosuz MVP 5200i ile size sunduğu hizmetleri kolaylıkla kontrol etmenizi sağlıyor. İlk bakışta ince ve küçük görüntüsü ile göze hitap eden ürün, flat ekran ve yüksek çözünürlüklü ekran görüntüsü, aşağı/yukarı ve sağ/sol tuşları ile sizi yormadan ve zaman kaybına sebep olmadan kullanım kolaylığı sağlıyor. Hem masaüstü hem de duvar tipi olmak üzere 2 farklı kullanıma uygun olarak parlak beyaz ve parlak siyah olarak üretilmiştir. Daha hızlı işlem hacmini daha az enerji sarfederek yapan panel bu sayede enerji tasarrufu da sağlıyor. 8 saat devamlı çalışma, 4 gün standby konumunda pil ömrü ve güçlü wireless özelliği sayesinde geniş alanlarda bile kontrol sağlama olanağı veriyor. Panelin kendisinde bulunan mikrofon ve hoparlör sayesinde VoIP teknolojisini kullanarak digital intercom özelliğini rahatlıkla kullanabilir, panel yardımı ile kapı ile görüşebilir, panellerin birbiri ile görüşmesi ve IP telefon görüşmesi sağlanabilir. MP3 ve Wav uzantılı ses formatları çalabilen MVP 5200i'nin diğer bir özelliği de kulaklık ve USB port girişinin bulunmasıdır. Görüntü oynatabilme özelliği ile kameraları izleme ve kapı zili çaldığında kapıda ki kişiyi gösterme özelliğine sahiptir. Ayrıca trafik kameralarını da panel üzerinden gösterme özelliği vardır. AMX kullanıcaya özgü program yazılımı ile tüm gereksinimlerinize karşılık verecek.

iPOD'UNUZ İÇİN TÜPLÜ AMPLİFİKATÖR ROTH AUDIO MUSIC COCOON (MC4)

Türkiye piyasasına yeni giriş yapan Roth Audio farklı tasarımı ve doğal sesi ile müzikseverleri kendisine hayran bırakmaya hazırlanıyor. Müziği en doğal hali ile dinlemek ve en iyi performansı elde etmek arzusu ile üretimi gerçekleşmiş bir marka Roth Audio. Firma ürünlerini tasarlarken ve üretirken sadece iyi müzik dinlemeyi ve duymak istediğiniz performansı size sunmayı hedefledi. Bu konuda piyasada, ulaşılabilir "vacuum tube" amplifikatörlü ürünlerin eksikliğini gören firma, bu eksikliği gidermek için The Music Cocoon (MC4) ürününü müzikseverlere sundu. The Music Cocoon'ınız (MC4) Apple ipodunuzla, CD çalarınızla, taşınabilir ses cihazınızla veya 3,5 mm jack soket bağlantısı yapılabilecek bir ses cihazıyla kullanabilirsiniz. Bu şu anlama geliyor ki müzik kaynağınız ne olursa olsun MC4'nuzu her şekilde kullanabilirsiniz. Roth Audio MC4'un en önemli özelliklerinin başında yüksek kalitede doğal ses sunması, 2 pre-amplifikatör tüpünün olması, farklı ses kaynaklarını desteklemesi, ses kontrolü sağlaması, ipodunuzu şarj edebilmesi, aşırı ısınmaya karşı (85?) koruma sağlayabilmesi, hoparlör kısa devre koruması sağlaması ve adaptörün sigorta koruması olmasıdır.

Güç Çıkışı:	13W x 2
Frekans Tepkisi:	20Hz~ 30KHz
T.H.D:	< 0.5%
S/N Oranı:	> 90dB
Giriş empedansı:	100Kohm
Çıkış Empedansı:	8ohm
AC Girişi:	110V/230VAC Selectable, 50Hz/60Hz
Güç Tüketimi:	50 V/A
Tüp Tipi:	12AX7 x 2, 12AU7 x 2 MOS FET
Giriş Çeşitleri:	iPod, CD, MP3
Boyutlar:	187 (L) x 174 (W) x 108 (T) mm
Ağırlık:	1.8 Kg (sadece amplifikatör)

Yurtdışının en saygın teknoloji dergisi "What Hi-Fi" tarafından 5 yıldızla ödüllendirilen Roth Audio MC4 "Çekici görünüş, etkileyici tasarım ve mükemmel doğal ses" olarak tanımlandı. Farklı tasarımı, güçlü sesi, tüplü amplifikatörü ve ufak olması bakımından her yere kolaylıkla yerleştirebileceğiniz Roth Audio MC4 yenilikleri merak eden müzikseverleri bekliyor.

SESTE PROFOSYONEL İMZA; AKG

AKG, 60 yıldır mikrofon ve kulaklıkta profosyenel sesin karşılığı oldu. Kayıt stüdyoları, radyolar, TV istasyonları, operalar ve tanınmış birçok gösteri merkezi ve uluslararası alanda ün yapmış müzisyenler yıllardır AKG'nin kaliteli mikrofon ve kulaklıklarını kullanıyorlar. AKG bugün, kaliteli mikrofon, kulaklık ve kablosuz ekipmanın dünyada ki bir numaralı üreticisidir. AKG Kulaklık alanında her zevke hitap edecek ve her yerde rahatlıkla kullanabileceğimiz kulaklık üretimini gerçekleştirdi. Kulakiçi kulaklık serisinde yer alan K 324 P, AKG'nin profosyonel teknolojisini kullanarak yüksek kalitede hem baslı hem tizli tam spectrum sesi, mükemmel dış ses izolasyonu sayesinde temiz ve güçlü olarak bizlere sunuyor. AKG K 324 P ergonomik dizayni, kulağa rahat oturuşu, 3 farklı boyutta ki kulaklık aparatı ile yolda, yolculukta veya istediğiniz her yerde rahat kullanım olanağı sunuyor. Ayrıca hafifliği (3 gr) ve taşıma çantası sayesinde her yere yanınızda götürmenize olanak sağlıyor. Beyaz ve Krom kaplama renk alternatifleri ile her türlü taşınabilir CD çalar, MP3 gibi müzik çalarla uyumludur.

En Üstün Performanslı High-Definition Video ve Ses Özelliklerini HARMAN KARDON AVR 355'te Bulacaksınız....

Harman Kardon, şirket tarihindeki en önemli ürün lansmanlarından birini 2008 ses/video alıcısı serisi ile gerçekleştirdi. Bu serinin içinde yer alan 7.1 kanallı AVR 355'in özelliklerini şu şekilde sıralayabiliriz; mükemmel görüntü kalitesi için tüm video kaynaklarından gelen görüntüleri 1080p çıkışına yükselten ve geliştiren Faroudja DCDi Cinema™ dijital video işleme tekniğini kullanır, Deep Color (Derin Renk) özellikli video komponentleri, TV'ler ve görüntüleme cihazları ile kullanım amacıyla 12 bit Deep Color uyumu, Dolby TrueHD ve DTS-HD Master Audio çözümlemesi sunarak, söz konusu en yeni teknolojiyi kayıpsız (sıkıştırılmamış) ses biçimlerinden ve uyumlu HD-DVD ve Blu-rayTM diskler ve oynatıcılardan en üst düzeyde yüksek çözünürlükte çok kanallı ses gerçekliği sağlar. HDMI girişlerine gelen 7.1 kanallı PCM sesi işleyebilir ve daha uzun HDMI kablo uzunluklarına olanak tanıyan HDMI tekrarlama özelliğine sahiptir. AVR 355 kolay şekilde çoklu bölge bağlantısı sağlamak için A-BUS® sistemini de içerir. Ayrıca geliştirilmiş iPod bağlanılabilirliğine sahiptir, bu arabirim geliştirilmiş iPod müzik ve video oynatma, kontrol özellikleri sağlar. Uyumlu iPod modeline yeni Bridge II docking istasyonu kullanılarak bağlanıldığında, iPod alıcının uzaktan kumandası ile kontrol edilebilir, iPod kontrolü için kullanılan menüler TV (veya video ekranı) üzerinde ve alıcının ön panel ekranında gösterilir. iPod menüleri yüksek çözünürlükte görüntülenir ve hızlı, kolay gezinti olanağı sunar. AVR 355 otomatik, kolay ve hassas kurulum özelliklerine sahip EzSet/EQ™ sisteminde sahiptir. EzSet/EQ™ otomatik tam aralıklı oda eşitleme ve sistem kalibrasyonu, sistem kurulumunu basitleştirir ve tüm odalarda en uygun şekilde ses elde edilmesini sağlar. Tüm yeni seri AVR'ler Harman Kardon'a özel olarak yeni geliştirilen yüksek tanımlı tam renkli ekran menüsü sistemine sahiptir, söz konusu sistem kullanıcıların kendi ev eğlence sistemlerini ayarlamasına ve komponentlerinin düzgün biçimde bağlandığını ve yapılandırıldığını doğrulamasına olanak tanımak için hem resim hem de metin kullanır. Menü sisteminin benzersiz kullanım kolaylığını tamamlamak üzere, alıcılar da basit, ancak daha esnek çalışma ve daha ergonomik özelliklere sahip, yeniden tasarlanan uzaktan kumandalara sahiptir .

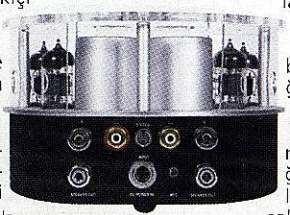

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

Selam!
Bu sayıda çok sevdiğim bir tenor saksofoncu Dexter Gordon var. Swiss Nights vol.3 albümünden Tenor Madness solo transkripsiyonu.

Geçen sayılarda yayınladığım John Coltrane Oleo solosunu Bb enstrümanlar için yazmayı unutmuşum bu sefer hem C inst. hen Bb inst. için ayrı ayrı yer almakta (aslında C inst. için 1 oktav aşağıdan tınlatmak gerekiyor ama ben 1 oktav yukarıdan yazdım). Bb blues formundaki bu parçayı bir şekilde bulup tamamını transkript etmenizi tavsiye ederim çünkü Dexter Gordon'un bu solosu (her solosu güüzelşo ayrı) gerçekten ders gibi. Phrasing ve Harmonic timing konusunda çok güzel materyaller içeriyor.

İyi çalmalar.

Bb instruments

TENOR MADNESS

Solo Dexter Gordon

Tenor Sax.

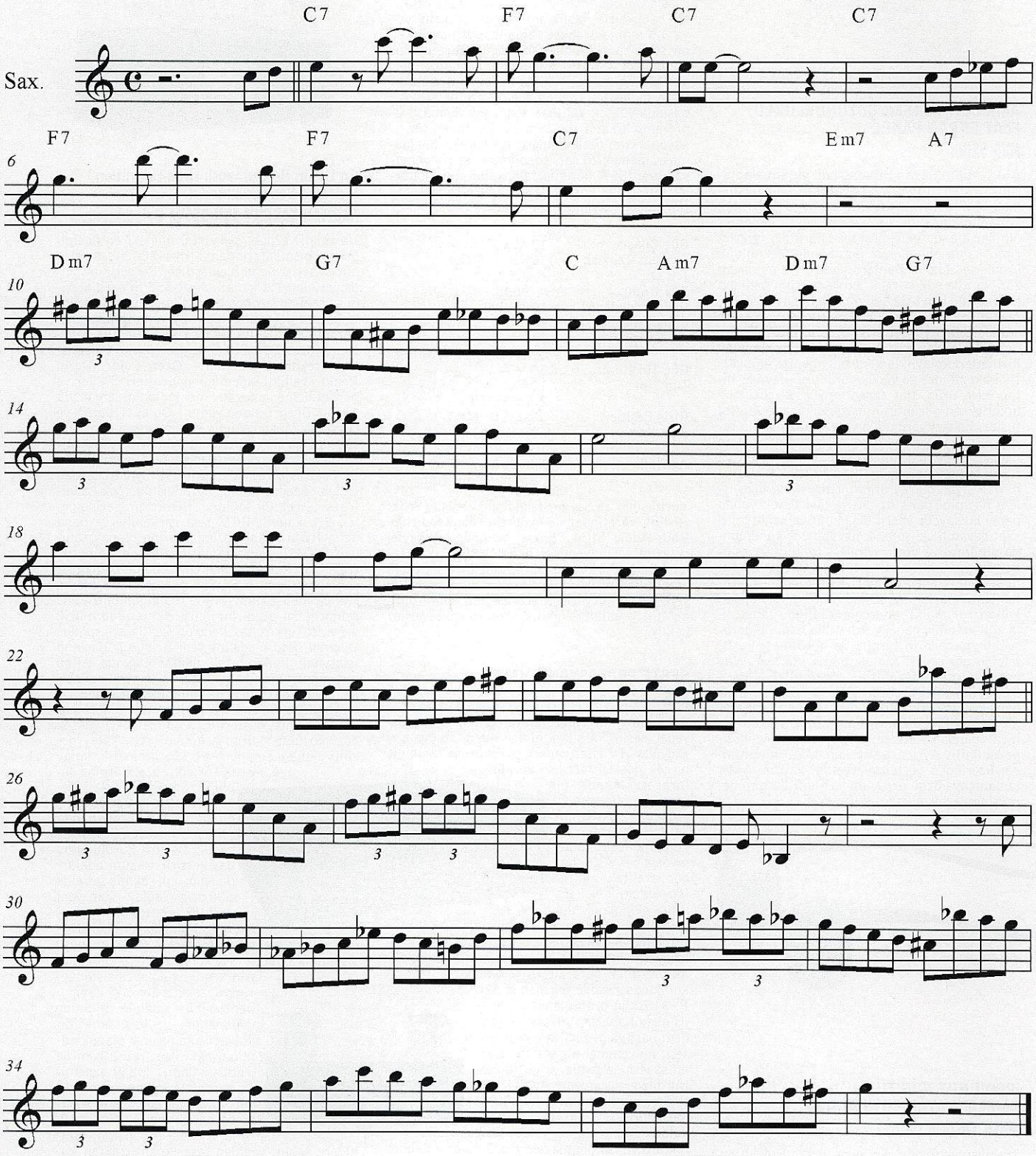

©ctmusic

C instruments

TENOR MADNESS

Solo Dexter Gordon

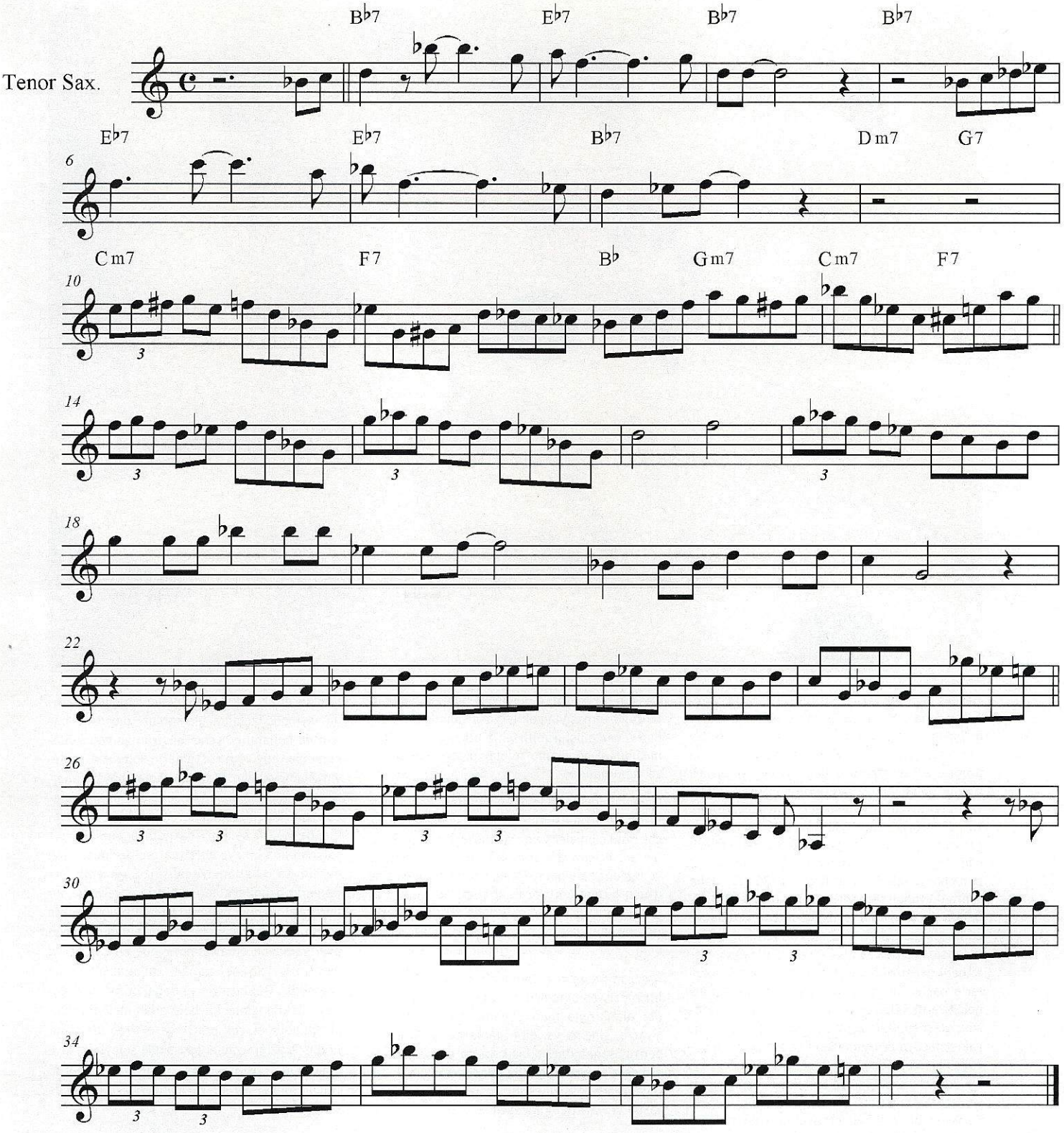

©ctmusic

Bilge Candan

DAVUL SOLOLARI I
Geliştirilebilir Yetenek

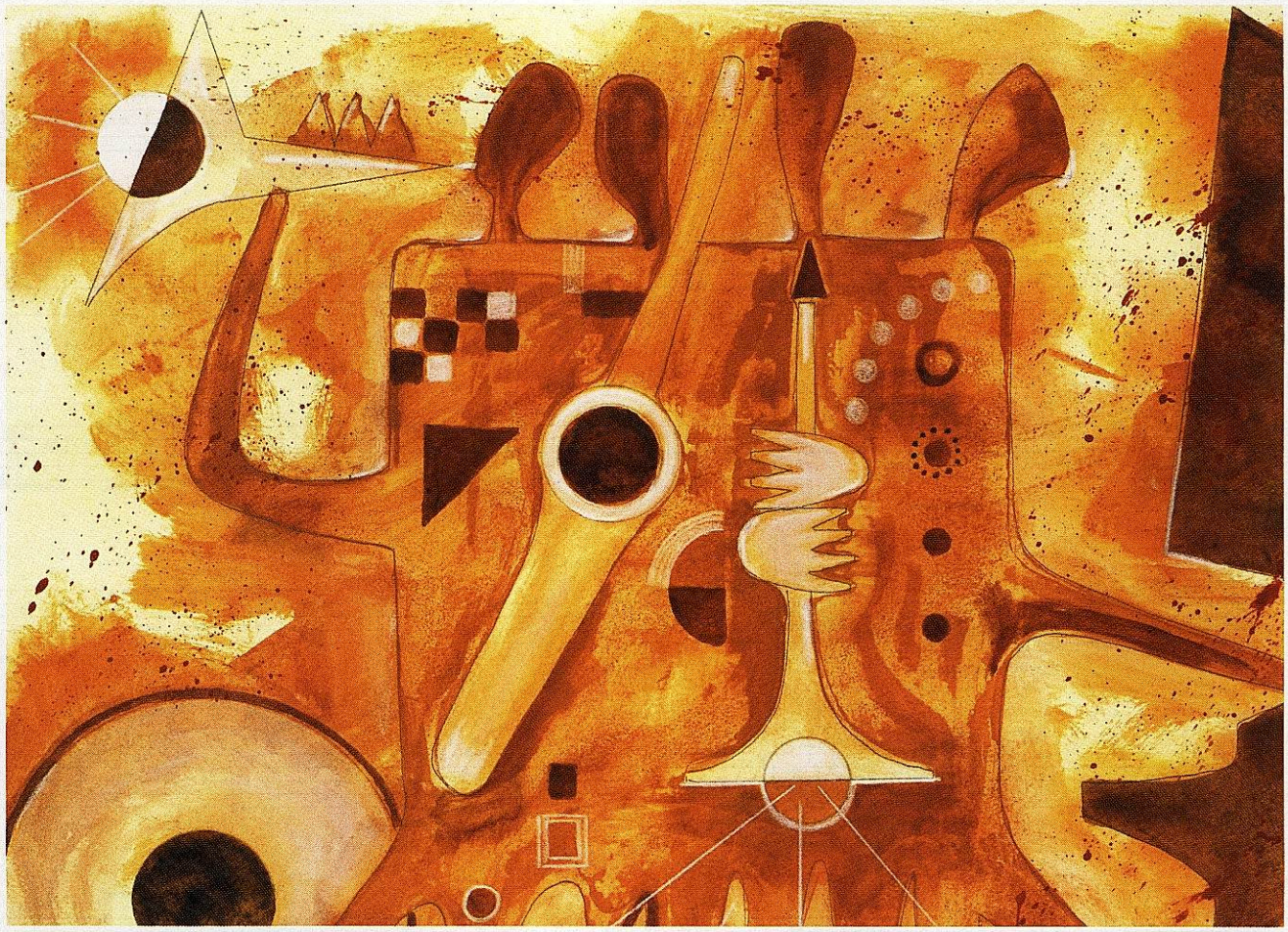

Herkes belli bir yaratıcı itilim ve yaratıcı yetenekle doğar. Yaratıcılığı en uç noktaya kadar geliştirmek için yaratıcı doğaçlamanın pratik yapılması lazımdır. İyi bir günlük alıştırma programı her zaman doğaçlamayı da kapsar. Cümle doğaçlaması üzerinde çalışmak, davul vasıtasıyla çalınan melodiyi ritimselleştirmek ya da groove vasıtasıyla bir şeyler anlatmaya çalışmak bunlardan bazılarıdır. Kelimeleri, cümleleri ya da paragrafları 12,16, ya da 32 bar chorus içinde önce basit vurgularla daha sonra da yoğun feelingler kullanarak pratik yapabilirsiniz. İyi bir solist (solocu) kelime ve cümleler vasıtasıyla bir hikaye anlatır ve doruk noktasına ya da can alıcı noktaya ulaştırır. Solo belli geliştirilmemiş ritmik ve melodik fikirlerle başlar ve daha sonra solocu bu fikirleri geliştirerek hikayeyi anlatır, onu doruk noktasına ulaştırdıktan sonra solo sahnesini bir sonraki solocuya devretmeden öne dinleyicinin doruğun zirvesinden aşağı inmesine izin verir. İyi bir doğaçlamada hikaye tekniklerinden gerilim ve rahatlama vardır. Bir Vinnie Colaiuta ya da Steve Smith'in seyircileri ayakta coşkun bir tezahüratla alkışlama noktasına getirmesi tesadüf değildir.

Coşkun tezahürat, dinleyiciyle başarılı bir bağlantı kurulmasıyla çok iyi tasarlanmış bir solonun (eğer oluşturabilirseniz bir hikayenin) sonucudur. Doğaçlama sololar pratik yapılabilir ve yapılmalıdır.

Öğrenci olgunlaşmamış solo etütlerinden olgunlaşmış solo iletişimine geçiş aşamalarında bir çok kötü cümleler ya da sololar çalacaktır. Bunlar ancak çok tekrarlardan sonra anlaşılabilir ve lezzetli hale gelir. Çalan müziğin melodisine uygun düzeni koruyarak birçok solo çalın. Bağımsız oluşturulan sololar daha farklı bir yaratıcı disiplin gerektirir. Müziğin yapısı içinde olan sololar ise ölçü ve armoni takibi ister.

Ayrıca iyi sololar çalabilmek için derinliği olan bir müzisyen olmanız; bunun için de sanatın diğer alanlarıyla ilgili olmanız gerekir. Resim, tiyatro, sinema vs. gibi alanlarda iyi örnekler vermiş sanatçıları (klasik ya da çağdaş) takip etmeniz ve onları analiz edebilecek kadar anlayabilmeniz; sizi kendi enstrümanınızı daha farklı ve yaratıcı kılacaktır.

Jazz üzerine yazılan birçok kitap ve makale davulcu ve basçılar için de okunmaya değerdir. Çünkü; gitar, saksofon, piyano vs için kullanılan aynı doğaçlama elemanları davul ve bas için de kullanılır. Kendi enstrümanınızı kullanan diğer büyük müzisyenlerin sololarını dinleyin ve kopyalayın. Kaç tane solo kopyalamanıza bakmaksızın sonunda siz kendiniz gibi olacaksınız. Küçük feelingler ve atakları aynı zamanda büyük soloları da notaya alın. İyi bir solonun ana hikaye anlatma çeşitlerinden olan gerilim ve rahatlamayı çalışın. En önemli feelinglerin hangileri olduğuna karar verin ve onları nasıl ve niye kullanacağınızı bilin. Sadece cümlelerinizin ne kadar güçlü olduğunu değil aynı zamanda onları solo içinde en çok etkiyi yaratmak için ne zaman kullanacağınız da önemlidir. Gülümseyin ve doğal görünmeye çalışın. Şeklin içinde kaybolmadan melodik sololar çalabilmek çok pratik gerektiren bir disiplindir. Müziğin yapısı içerisinde soloyla hikaye anlatmanın ustası olun. Hikayenizi anlatın. Güçlü sololar çalın. Bu benzersiz bir şekilde siz olacaktır.

Önümüzdeki sayıda sizlere kendi stilinize geliştirmede yararlı olacak şeylerden bahsedeceğim.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

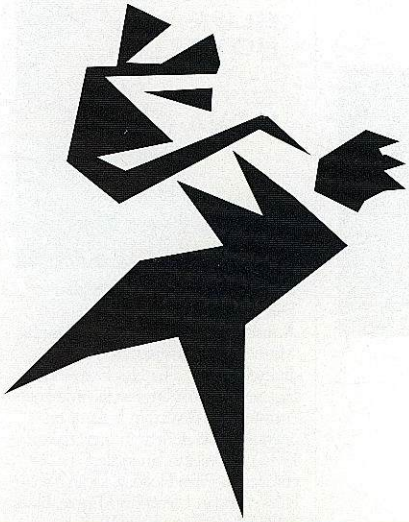

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sax**	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**keyb**	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**man**	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**wbd**	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**xyl**	xylophone

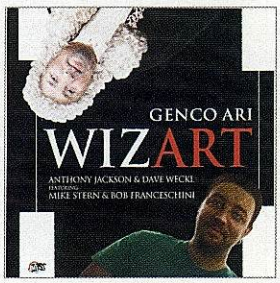

Genco Arı

Wizart
Mess Prod. 488328 (2008)

Müzisyenler
Genco Arı (p)
Anthony Jackson (b)
Dave Weckl (d).
Mike Stern (g)
Bob Franceschini (s)

Quartet Muartet'in piyanisti Genco Arı'nın beklenen rüya albümü nihayet piyasada. Sanatçı ile geniş röportajımızı bu sayımızda okuyacaksınız. Albümde yer alan 7 bestenin 6'sı Genco Arı'nın.

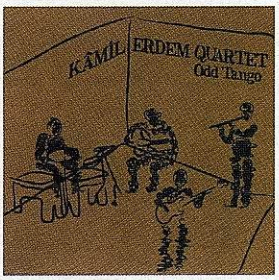

Kamil Erdem

Odd Tango
A.K. Müzik 4088072 (2008)

Müzisyenler
Kamil Erdem (b)
Mark Alban Lotz (fl, bflt)
Fatih Ahıskalı (ud)
Alan "Gunga" Purves

Türkiye'nin önde gelen basçılarından Kamil Erdem, yeni albümü ile dinleyicilerini uzun bir aradan sonra tekrar selamlıyor. Müzisyenlerin kendilerine has enerjisine eklenen ekip sinerjisiyle Odd Tango farklı zamanlara ve mekanlara temas eden yaşayan bir albüme dönüşüyor. Kamil Erdem'in daha önceki kayıt ve projelerinde olduğu gibi Odd Tango'da da Ortadoğu ve Afrika müzik geleneklerine yer verdiğini görüyoruz. Özellikle tango ritmlerini veren bas ve vurmalılar, Türk makam müziğinin olduğu kadar yer yer flamenkonun da en güzel örneklerini veren udlla birleşince Odd Tango'nun genel kıpırtılı havası çıkıyor. Tüm bunlara olabildiğince doğallıkla eklenen flütle birlikte Odd Tango kendine jazz sularında hareketli bir dalga yaratıyor. Odd Tango'yu dinlerken kimi zaman şenlikli bir düğünün ortasında eğlenirken, kimi zaman bilinmezlerle dolu ıssız bir ormanın kucağında bulabilirsiniz kendinizi. Albümdeki parçaların isimleri de müzikal atmosfere uygun olarak müzisyenlerin kişisel çağrışımlarından izler taşıyor. Mark Alban Lotz'un Ol' Bosperus ve Sufi Walk parçaları dışında Odd Tango'daki tüm müzikler Kamil Erdem'e ait. Kamil Erdem, her zaman olduğu gibi Odd Tango'da da müziğine yepyeni bir alan açıyor ve bu yönüyle Odd Tango adı üstünde, eşi benzeri olamayan, ses ve ritmler bütününe dönüşüyor. Kamil Erdem, müzisyen ve eğitmen yönüyle olduğu jazz ve füzyon besteciliğinin ve düzenlemeciliğinin Türkiye'deki bir numaralı isimlerinden biri olduğunu Odd Tango ile bir kez daha kanıtlıyor.

Ateş Tezer

Sahil
Pb Müzik (2008)

Müzisyenler
Uğur Güneş (p)
Mahmut Yalay (b)
Ateş Tezer (d).

19 Ekim 2006 tarihinde İzmir'de verdikleri bir konser sırasında kaydedilen üçlünün müzikleri nihayet basıldı. Serüven ise Ateş Tezer ve Mahmut Yalay'ın lise yıllarında geliştirdikleri müzikal dostlukları ile başlar. Milliyet Liselerarası Müzik Yarışmalarında, İzmir Bornova Anadolu Lisesi orkestrasında birlikte çalan ikili, ilk profesyonel işlerini de 17 yaşında yine Jazz Trio olarak Çeşme'de yapmışlar.
Beş yıl önce Uğur Güneş'in katılımıyla kurulan, Ateş Tezer Trio adıyla tanıdığımız grup düzenli olarak Kum Motel'de İzmirli jazz severlerle buluşuyordu. Bir nevi yaz kampı yaparak sürdürdükleri çalışmalarını nihayet bu albümde toplayan grup ile arkadaşımız Tunçel Gülsoy konuştu. Geniş haberi dergimizin sayfaları arasında bulacaksınız.

15.Uluslararası İstanbul Jazz Festivali

IKSV Caz
EMI 488823 (2008)

İstanbul Jazz Festivali ve EMI Türkiye işbirliğiyle hazırlanan 14 şarkılık Festival CD'si, festival yıldızlarının seçme çalışmalarını içeriyor. Her biri sanatçıların da görüşleri alınarak 15. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali CD'si için özel olarak seçilen eserler arasında Herbie Hancock, Al Jarreau, Caetano Veloso, Rufus Wainwright, Omara Portuondo, Marcus Miller, Raul Midón ve Yasmin Levy gibi sevilen sanatçıların yanı sıra ülkemizden de Taksim Trio'nun birer parçası yer alıyor.

Albümün en ilginç parçalarından biri de, festivalde hem Carla Bley hem de Mare Nostrum projesi ile sahne alan Paolo Fresu'nun bir Nazım Hikmet şiirinden esinlenerek yazdığı "Mio Mehmet, Forse Il Destino M'impedira Di Rivederti" adlı eser...

Albümde yer alan şarkılar:
Herbie Hancock (Sweet Bird), Caetano Veloso (Cucurrucucú Paloma), Al Jarreau (My Foolish Heart), Dianne Reeves (Just My Imagination), Nnenna Freelon (What A Little Moonlight Can Do), Paolo Fresu, Richard Galliano, Jan Lundgren (Mio Mehmet, Forse Il Destino M'impedira Di Rivederti), Omara Portuondo (Mueve La Cintura Mulato), Stacey Kent (I Wish I Could Go Travelling Again), Rufus Wainwright (Rules & Regulations), Raul Midón (Pick Somebody Up), Marcus Miller (Bruce Lee), The Big 3 Palladium Orchestra (Babarabatiri), Yasmin Levy (Mano Suave), Taksim Trio (Derdin Ne).

Pat Metheny

Tokyo Day Trip
Nonesuch 99333 (2008)
Müzisyenler

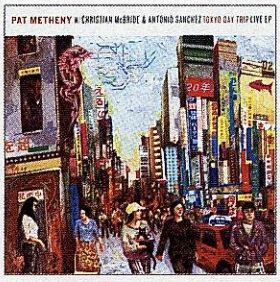

Pat Metheny (g)
Christian McBride (b)
Antonio Sanchez (d)

Albümle ilgili geniş yazı Selim Benba'nın kaleminden bu sayımızda.

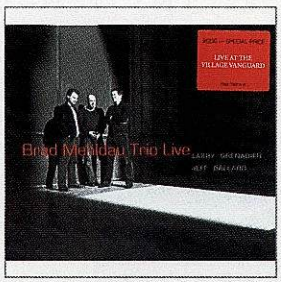

Brad Mehldau Trio

Live at Village Vanguard
Nonesuch 99565 (2008)

Müzisyenler
Brad Mehldau (p)
Larry Grenadier (b)
Jeff Ballard (d)

2 CD'den oluşan albüm trio'nun New York'da 11-15 ekim 2006 tarihleri arasında Vilalge Vanguard'da verdikleri konserin kayıtları. Albümle ilgili yazıyı önümüzdeki sayıya Selim Benba yazacak.

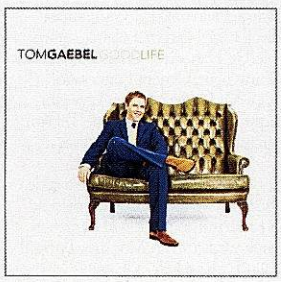

Tom Gabel

Goodlife
Telemedia 727027 (2007)

Müzisyenler
Martin Sasse (p)
Bruno Müller (g)
Henning Gailing (b)
Hans Dekker (d)

Yeni ve genç bir ses, büyük orkestra eşliğinde, vokal severlerin hoşlanabileceği bir çalışma.

John Pizzarelli

With A Song in my Heart
Telarc 36762 (2008)

Müzisyenler
John Pizzarelli (vo, g)
Larry Fuller (p)
Martin Pizzarelli (b)
Tony Tedesco (d)

1960 doğumlu İtalyan asıllı ABDli gitarist, vokalist, şarkı sözü yazarı, orkestra şefi, efsane jazz gitaristi Bucky Pizzarelli'nin oğlu John Pizzarelli'nin son çalışması bu kez Richard Rodgers'ın müziği üzerine. Daha önce Franks Sinatra, the Beatles, Jobim, Nat Cole ve Shearing parçalarını da seslendirmişti. Sözlerini Oscar Hammerstein II veya Lorenz Hart'ın yazdığı pekçok parça arasından 12 tanesi seçilmiş. Aranjmanları ise Don Sebesky yapmış. John Pizzarelli'nin bu albümdeki en keyifli yanı İngilizcesinin çok anlaşılır olması. Orkestra ile balanslanmış ses düzeyi ile şarkıların sözlerinin de tadını çıkarabiliyor olmanız. Albümde ayrıca Ayrıca John Mosca (tb), Andy Fusco ts, cl), Kenny Berger (bsax), Tony Kadleck (tp, flghn). Konuk olarak ise Cesar Camargo Mariano (p), baba Bucky Pizzarelli (g) yer alıyorlar.

Take 6

The Standard
Heads Up 3142 (2008)

Müzisyenler
Claude McKnight (vo)
David Thomas (vo)
Joey Kibble (vo)
Mark Kibble (vo)
Alvin Chea (vo)
Cedric Dent (vo)

1985'de kurulan Grammy dahil pekçok ödüllü a capella grubu Take 6'in en yeni çalışması standartları seslendirdikleri bu yeni albümde konuklar da var. En bilindikleri Aaron Neville, Al Jarreau, George Benson, Jon Hendricks, Roy Hargrove, Till Brönner, Brian McKnight ve diğerleri. 13 parçanın yer aldığı albümdeki standartlar; Sweet Georgia Brown, Straighten Up And Fly Right, Seven Steps To Heaven, Windmills Of Your Mind, Someone To Watch Over Me, Grace (Pre-prise), Back To You, A Tisket A Tasket , Bein' Green, Do You Know What It Means To Miss New Orleans, What's Going On, Shall We Gather At The River, Grace.

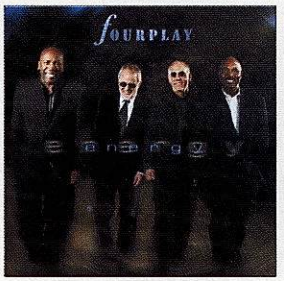

Fourplay

Energy
Heads Up 31462 (2008)

Müzisyenler
Larry Carlton (g)
Nathan East (vo, bg)
Harvey Mason (d)
Bob James (keyb)

Kaliforniyalı smooth jazz devleri yeni çalışmalarını piyasaya çıkardılar. 10 parçanın yer aldığı bu albüm ortak bir çalışma. Türünden hoşlananlara öneriyoruz.

George Duke

Dukey Treats
Heads Up 3143 (2008)

Müzisyenler
George Duke (Rhodes, synth)
Michael Manson (b)
Jef Lee Johnson (g)
Ron Brunner Jr. (d)
Everette Harp (as)
Larry Williams (ts)
Michael "Patches" Stewart (tp)
Isley Remington (tb)

George Duke çalma tekniğini Cannonball Adderly, Billy Cobham, Jean-Luc Ponty, Miles Davis ve hatta Franks Zappa gibi ustalardan öğrendiğini söylüyor. Sonraları jazz'dan funk'a geçerek bu albümdeki ustalığına ulaştı. 40 yıllık kariyerinde 30 albümle imza attı. Albümde 12 parça yer alıyor. Funk'tan hoşlananlara öneriyoruz.

Blue Note Plays

Bossa Nova
Blue Note 599927 (2008)

Blue Note Bossa Nova parçalardan seçilmiş kendi sanatçılarının seslendirdiği toplam 3 CD'den oluşan toplama bir albümle piyasada. Belli bir türü anlamaya oldukça faydalı olabilecek bir çalışma olarak düşünülebilir. Bossa Nova sevenlere özellikle öneriyoruz. Sony 43552 (2008) 6CD'lik çok özel bir koleksiyon jazz ve

blues sanatçılarını birarada toplamış. Billie Holiday, Glenn Miller, Louis Armstrong, Duke Ellington, Memphis Minnie ve Mississipi John Hurt'ü dinleyebilirsiniz. The Hot Five And Hot Seven Recordings seçkileriyle Louis Armstrong, 20. yüzyılın belki de en önemli müzik eserlerinin ortaya çıktığı 1933-1942 yıllarından seçilen parçalarıyla Billie Holiday, kadın blues'cılardan Memphis Minnie, blues şirketi Okeh Records'un 1928 seçkileriyle Mississippi John Hurt ve o dönemin ilk kez 1 Milyon adet satan albümüne sahip Glenn Miller. 6 CD'lik bu toplama albümde 94 şarkı yer alıyor.

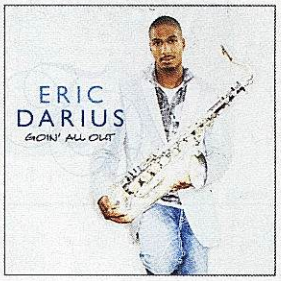

Eric Darius

Goin' All Out
Blue Note 87848 (2008)

Müzisyenler
Eric Darius (as, ts)
Norman Brown (vo)
Darren Rahn (Wurlitzer, g)
Mikah Otano (keyb)
Jason Rahn (tp)
Mel Brown (b)

Smotth jazz severlere önerebileceğimiz yeni bir isim Eric Darius. 10 parçanın yer aldığı albümde Norman Brown vokal ve gitarıyla konuk olmuş.

Willie Nelson & Wynton Marsalis

Two Men with the Blues
Blue Note 04454 (2008)

Müzisyenler
Willie Nelson (vo, g)
Wynton Marsalis (vo, tp)
Wlater Blanding (s)
Micket Raphael (har)

Dan Nimmer (p)
Carlos Henriquez (b)
Ali Jackson (d)

12-13 Ocak 2007'de New York'ta verilen konserlerin canlı kayıtlarından oluşan "Two Men with the Blues' albümü, iki Grammy ödüllü sanatçının büyülü performanslarına tanık olmamızı sağlıyor. Country ve jazz'ın iki duayenini bir araya getiren bu modern blues şaheseri her iki türü dinleyenini de memnun edebilir.

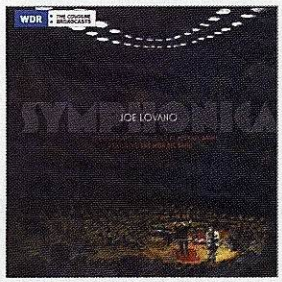

Joe Lovano

Symphonica
Blue Note 27686 (2008)

Müzisyenler
Joe Lovano (ss, ts)
WDR Orkestra

Downbeat başta olmak üzere tüm anketlerde en iyi tenor saksofoncu seçilen, Grammy ödüllü Joe Lovano yeni albümü "Symphonica " ile karşımızda. Kendisi de tenor saksofon çalan babasından ilk derslerini alan, müzisyen olan amcaları ile birlikte çocuk yaşta çıktığı konserlerde ilk jazz eğitimini pekiştiren Lovano, 70'lerin sonuna doğru Woody Herman orkestrasında çalmaya başlamıştı. Lovano bu albümde ise Michael Abene'nin yönettiği WDR Orkestra'sı ile çalmış. Bir Charles Mingus parçası olan "Duke Ellington's Sound of Love" hariç tüm parçalar sanatçının kendisine ait.

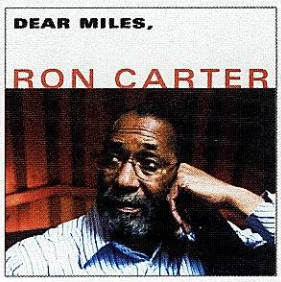

Ron Carter

Dear Miles
Blue Note 92547 (2008)

Müzisyenler
Ron Carter (b)
Stephen Scott (p)
Payton Crossley (d)
Roger Squitero (perc)

Bu yıl Akbank Jazz Festivali'nin değerli sanatçılarından biri olan Ron Carter Tommy Flanagan, Gil Evans, Lena Horne, Bill Evans, B.B. King, the Kronos Quartet, Dexter Gordon, Wes Montgomery ve Boby Timmons gibi ünlü isimlerle çalışıp, 2500 kadar albümün yapımına yardım etmiştir. 1960'ların başında Amerika'nın çeşitli yerlerinde Jaki Byard ve Eric Dolphy ile konserler verdi. 1963'den 1968'e kadar Miles Davis Quintet grubunun bir üyesiydi. Detroit News tarafından "Yüzyılın En İyi Basçısı" olarak seçilen Carter, Downbeat dergisi tarafından "Yılın En İyi Jazz Basçısı" ödülüne layık görüldü, National Academy of Recording Arts and Science tarafından ise "En İyi Müzisyen" ödülünü aldı. 1993 yılında Miles Davis Tribute Band ile "En İyi Jazz Enstrüman Grubu" dalında ilk Grammy ödülünü kazanan sanatçı, 1998'de "Sheet Blues" şarkısıyla ikinci Grammy ödülünü evine götürdü. Ron Carter halen çeşitli üniversitelerde jazz üzerine eğitim veriyor ve müzik hayatına hiç ara vermeden devam ediyor. Festivalde de arkadaşı Miles Davis'i anma adına yaptığı bu albümü çalacak olan sanatçıyı kaçırmayın deriz.

Charlie Hunter Trio

Bing, bing, bing!
Blue Note 18092 (2008)

Müzisyenler
Charlie Hunter (8-string g)
Dave Ellis (ts)
Jay Lane (d)

Sekiz telli gitarındaki ustalığı ve müthiş zekasıyla müzik camiasını kendine hayran bırakan Charlie Hunter, hippi bir ailenin zor koşullarda büyüyen dahi çocuğu. Müziğin içine girerek bu hayatta neyi yapmak istemediğini farkeden Hunter, tutkulu uğraşıyla şu an dünyanın en tanınmış jazz müzisyenlerinden biri. Özellikle 1992 yılında U2 ve Primus'la Disposable Heroes of Hiphoprisy turnesinde büyük çıkışını gerçekleştiren sanatçı, hiç dinlenmeden devam eden müzik hayatında Blue Note etiketiyle birbirinden başarılı albümler çıkardı. 1993 yılından sonra nereyedeyse her yıla bir albüm sığdıran Charlie Hunter, Akbank Jazz Festivalinde de muhtemelen bu projesini seslendirecek. Dinleyerek giderseniz çok daha fazla keyfini çıkaracaksınız.

Patricia Barber

The Cole Porter Mix
Blue Note 17027 (2008)

Müzisyenler
Patricia Barber (p, vo)
Chris Potter (ts)
Neal Alger (g)
Michael Arnopol (b)
Eric Montzka (d, perc)
Nate Smith (d, perc)
Patricia Barber, New York Times, Time ve Los Angeles Times'a göre 21.yy'da jazz müziğe yön veren en yaratıcı

isimlerden biri olarak kabul ediliyor. Glenn Miller orkestrasından Floyd "Shim" Barber'ın kızı olan Patricia, son on yılda yayınladığı yenilikçi, cesur albümleri ve başarılı dünya turneleri ile jazz dünyasının vazgeçilmezlerinden biri olmayı başardı. Ruhunun derinliklerinden gelen saf bir ıslığı andıran vokalleri, modern jazz müziğinde çığır açan şarkıları ve olağanüstü piyano tekniği ile Barber geçen sene İstanbul'a birlikte geldiği grubuyla yaptığı yeni CD'yi piyasaya sundu. Prestijli Guggenheim Fellowship kapsamında ödül kazanan ilk şarkı yazarı olan ve uluslararası Down Beat Critics Poll "En İyi Kadın Vokalist" ödülü sahibi Barber eleştirmenler tarafından günümüzün Cole Porter'ı olarak kabul ediliyor. Ustası için yapmış olduğu bu albümle adından çok söz ettirecek.

Lila Downs

Ojo De Culebra (Shake Away)
Manhattan Rec. 34496 (2008)

Müzisyenler
Lila Downs (vo)

Meksikalı şarkıcı Lila Downs fırtınası Amerika'da eserken bize de yeni albümü uğradı. Burn it Blue adlı şarkısı ilk kez Frida filminde dinlendikten sonra talep gören şarkıcıya bu albümünde konuklar da eşlik etmiş. 14 parçanın yer aldığı çalışmada La Mari, Ruben Albarran, Mersedes Sosa, Enrique Bunbury, Raul Midon, Gilberto Gutierrez de yer almış.

Jason Moran

Modernistic
Blue Note 39838 (2002)

Müzisyenler
Jason Moran (p)

Brooklynli Jason Moran jazz kompozisyonlarına ve piyanoya artistik dokunuşlar yaparak dinleyicisine bambaşka bir deneyim yaşatıyor. Moran'ın çalma ve yazma stili çağdaşları Cassandra Wilson, Steve Coleman, Greg Osby ve Stefan Harris gibi

Maurice Ravel ve Jean-Michel Basquiat'ın empresyonist yaklaşımlara sahip müzikal ve görsel işlerinden etkileniyor. 1999 yılında debut albümü 'Soundtrack to Human Motion'u ve hemen bir yıl sonrasında 'Facing Left'i yayınlayan Moran, 2001 yılında trio'su basist Tarus Mateen ve davulcu Nasheet Waits'le saksofon efsanesi Sam Rivers'in de katılımıyla ortaya çıkan Black Stars'ı hazırladı. Bir yıl sonra bambaşka bir yönde olan solo piyano çalışmasına başladı. Bu zaman içerisinde Moran 2003 yılında canlı albümü The Bandwagon'u yayınladı ve ardından 2006 yılında Residance geldi. Dergimizde yer alan albüm solo çalışması ancak festivalde sanatçı üçlüsü ile sahne alacak.

Blue Note Trip

Birds and Beats
Blue Note 62029 (2008)

Benjamin Herman tarafından derlenmiş 2 CD'lik bir çalışma. İlk CD "Birds"; Horace Silver, Kurt Elling, Bobby Hutcherson, Joe Torres, Art Blakey and The Jazz Messengers, Raul Middon, Eliane Elias, Howard Roberts, Tania maria, Andrew Hill, Nicola Conte, Bobby McFerrin, Trio Toykeat ile 15 parça yer alıyor. 2 CD ise Beats; Soulive, Stanley Turrentine, Duke pearson, Nicola Conte, Cannonball Adderley, Edu Lobo, Les Mc Cann, The 3 Sounds, Buddy Rich, Joe Williams, Big John Patton, Billy Larkin, Silvio Sezar, Marcos Valle, Donald Byrd, Joao Donato, Janet Lawson, Johnny Lyde ile 19 parça yer alıyor.

Eliane Elias

Boss Nova Stories
Blue Note 28103 (2008)

Müzisyenler
Eliane Elias (vo, p)
Oscar Castro Neves (g)
Marc Johnson (b)
Paulo Braga (d, perc)
Ricardo Vogt (g)
Jazz'ın yanı sıra, ülkesi Brezilya'nın müziklerinin jazz içerisindeki açılımlarını araştıran çalışmalarıyla tanınan Eliane Elias yeni çalışması

Bossa Nova Stories ile piyasada. Piyanist, vokalist, besteci kimliğiyle jazz dünyasının sevilen isimlerinden biri olan Elias, klasik jazz'dan özgür doğaçlama jazz gruplarına, karmaşık bossa nova ritimlerinden kendi ülkesinin eski bestecilerinin klasik parçalarının yorumlarına kadar geniş bir alanda çalışmalarını sürdürüyor. Grammy Ödülü'ne aday gösterilen ve en iyi jazz piyanistleri arasında yer alan sanatçı için, 'Sadece nasıl iyi müzik yapıldığını bilmekle kalmıyor; bunun devam ettirmek için muhteşem bir zekaya, kendine güvene ve azme sahip' yorumu yapılıyor.

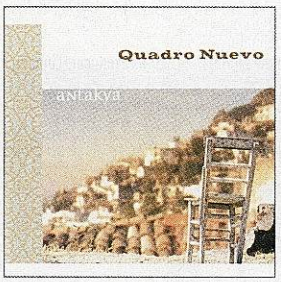

Quadro Nuevo

Antakya
GLM Music 132 (2008)

Müzisyenler
Mulo Francel (s, clt)
Robert Wolf (g, buzuki)
Andreas Hinterseher (acc, vib)
D. D. Lowka (b, perc)

Türkiye'ye yaptıkları bir seyahat sırasında kültürel zenginliğimizi görüp etkilenen grup Antakya adını verdikleri bu albümü yapmışlar. 20 parça kaydedilmiş.Aranjmanların bazılarında Murat Yüksek de kendilerine yardımcı olmuş.

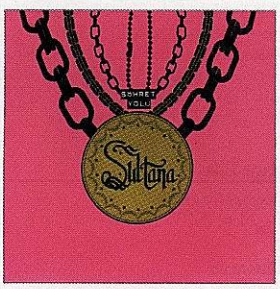

Sultana Şöhret Yolu

Pozitif 22024 (2008)

Müzisyenler
Sultana (vo)
Daha önceki albümü Türkiye'de yasaklanan Hip Hop sanatçısı Sultana yeni çalışması ile piyasada. Ahmet Ertegün tarafından keşfedilen ve onun desteği ile yol alan Sultana "Şöhret Yolu"nda hızla ilerliyor. Türünden hoşlananlara öneriyoruz.

Taner Akyol

Birds of Passage
Equinox 501128 (2007)

Müzisyenler
Taner Akyol (bağlama)
Antonis Anissegos (p)
Andreas Kipp (cello)
Anette Rheinfurth (b)
Arif Sağ (d)
Ertan Tekin (duduk)

1977 yılında Bursa doğumlu olan sanatçı, konservatuvarda keman eğitimini tamaladıktan sonra 1997 yılında Berlin'e gelmiştir. Burada Hanns Eissler Müzik Okulu'ndan mezun olmuştur ve farklı etkinliklerde görev almaya başlamıştır. Doğu ezgilerini, bağlama ve sazı farklı batı müzik tarzlarına entegre ederek öne çıkan sanatçı Alfred Mehnert ve Atonis Anissegos ile "Traveller adlı" bir albümü daha vardır.

Taj Mahal

Maestro
Heads Up 31642 (2008)

Usta Taj Mahal'in yeni albümü, blues sever okurlarımız için. Konuk sanatçılar da yer alıyor bu albümde. Ben Harper, Jack Johnson, Ziggy Marley, Anjelique Kidjo bunlardan bazıları.

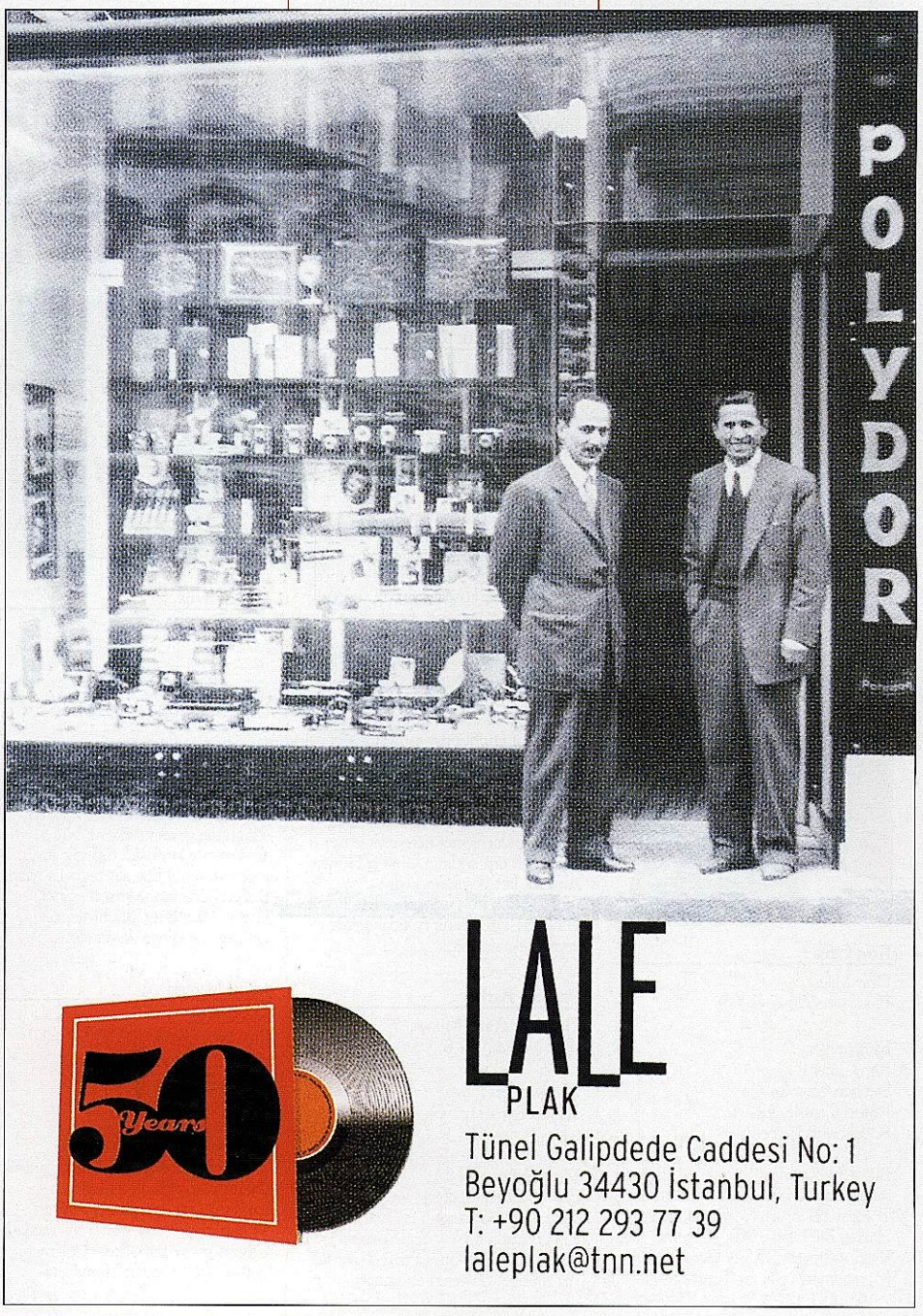

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

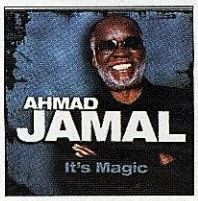

It's Magic
Ahmad Jamal
Dreyfus

Manolo Badrena	Percussion
Jacques Beneich	Photography
James Cammack	Bass
Frank Capri	Photography, Cover Photo
Francis Dreyfus	Producer
Ahmad Jamal	Piano, Producer, Author
Idris Muhammad	Drums
Paul Orofino	Editing, Mastering, Mixing

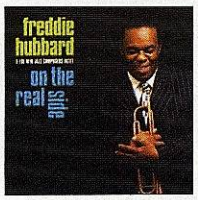

On the Real Side (70th Birthday Celebration)
Freddie Hubbard
Four Quarters/Times Square

Dwayne Burno	Bass, Arranger, Soloist
Steve Davis	Trombone, Arranger, Soloist
Xavier Davis	Piano, Soloist
Yusuf Gandhi	Executive Producer
Jimmy Greene	Sax (Soprano), Sax (Tenor), Soloist
Craig Handy	Flute, Sax (Tenor), Soloist
Freddie Hubbard	Flugelhorn, Soloist
Fred Kevorkian	Mastering
Dave Kowalski	Engineer
Russell Malone	Guitar, Soloist
Bill Milkowski	Liner Notes
Pierre Paul	Engineer
Alessandro Perrotta	Engineer
Nick Ruechel	Photography
Norbert Stachel	Flute, Sax (Baritone), Soloist
E.J. Strickland	Drums
Myron Walden	Sax (Alto), Soloist
David Weiss	Trumpet, Arranger, Producer
Burton Yount	Art Direction, Design

Beyond Standard
Hiromi
Telarc

Michael Bishop	Producer, Engineer, Mastering, Mixing
Erica Brenner	Production Supervisor
Anilda Carrasquillo	Art Direction, Design
Stephanie Dufresne	Assistant Engineer
Jeff Gazdacko	Assistant Engineer
Paul Hamann	Assistant Engineer
Elaine Martone	Production Assistant
Bill McKinney	Assistant Engineer
Max Michimoto	Piano Technician
Gus Skinas	Engineer
Hiromi Uehara	Producer
Robert Woods	Executive Producer

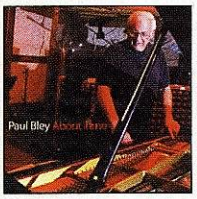

About Time
Paul Bley
Justin Time

Jim Czak	Engineer
Carol Goss	Cover Photo
Bill Moss	Assistant Engineer
Billy Szawlowski	Mastering
Jim West	Producer

Seasoned Wood
Cedar Walton
Highnote

Chance Agrella	Cover Photo
Joe Fields	Executive Producer
Al Foster	Drums
Vincent Herring	Sax (Alto), Sax (Tenor)
Jeremy Pelt	Trumpet, Flugelhorn
Don Sickler	Producer
Maureen Sickler	Assistant
Kirk Silsbee	Liner Notes
Rudy Van Gelder	Engineer, Mastering, Mixing
Cedar Walton	Piano
Peter Washington	Bass

Live at the 1972 Monterey Jazz Festival
Art Blakey & Giants of Jazz
Monterey Jazz Fest

Shawn Anderson	Project Assistant
Rikka Arnold	Editorial
Glen Barros	Series Executive Producer
Art Blakey	Drums
Chris Clough	Production Assistant
Larissa Collins	Art Direction, Design
Ben Conrad	Project Assistant
Roy Eldridge	Trumpet
Don Geis	Engineer
Mary Hogan	Project Assistant
Jimmy Lyons	Concert Producer
Al McKibbon	Bass
Thelonious Monk	Piano
Jesse Nichols	Project Assistant
Jason Olaine	Producer, Liner Notes, Digital Editing, A&R
Nick Phillips	Producer
Doug Ramsey	Liner Notes
Randy Rood	Project Assistant
Sonny Stitt	Sax (Alto), Sax (Tenor)
Joe Tarantino	Mastering
Clark Terry	Trumpet, Flugelhorn
Kai Winding	Trombone

The Traveler
Kenny Barron
Sunnyside

Jim Anderson	Engineer
Kenny Barron	Piano, Arranger, Producer
Pascal Bod	Release Coordinator
Ann Hampton Callaway	Vocals
Alain Frappier	Graphic Design
Carol Friedman	Photography
Kiyoshi Kitagawa	Bass
Lionel Loueke	Guitar
Francisco Mela	Drums
Gretchen Parlato	Vocals
Daniel Richard	Executive Producer
Alan Silverman	Mastering
Grady Tate	Vocals

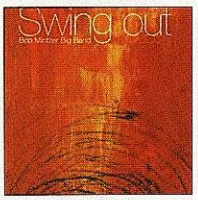

Swing Out
Bob Mintzer Big Band
MCG Jazz

Jay Anderson	Bass
Jay Ashby	Producer, Editing, Mixing
Marty Ashby	Producer, Executive Producer
Michael Davis	Trombone, Soloist
Jay Dudt	Engineer, Editing, Mastering, Mixing
Larry Farrell	Trombone, Soloist
Lawrence Feldman	Flute, Sax (Alto)
Renée Govanucci	Associate Producer
Frank Greene	Trumpet
Bob Malach	Clarinet, Sax (Tenor), Soloist
Jim Manly	Layout Design
Phil Markowitz	Piano, Soloist
Bob Millikan	Trumpet, Soloist
Bob Mintzer	Flute, Arranger, Sax (Tenor), Soloist
Jeff O.Brien Myers	Cover Art
Keith O'Quinn	Trombone, Soloist
John Riley	Drums
Roger Rosenberg	Clarinet, Sax (Baritone), Soloist
Jim Rotondi	Trumpet, Soloist
David Earl Taylor	Trombone (Bass)
Scott Wendholt	Trumpet, Flugelhorn, Soloist
Pete Yellin	Flute, Sax (Alto)

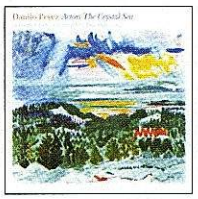

Across the Crystal Sea
Danilo Perez/Claus Ogerman
Verve

Leif Covington	Package Coordinator
Manuel de Falla	Theme
Jill Dell'Abate	Production Coordination, Rhythm Coordination
Bruce Dukov	Concert Master
Fanny Gotschall	Creative Director
Rafaela Hernández	Package Coordinator
Tommy LiPuma	Producer, Liner Notes
Jules Massenet	Theme
Christian McBride	Bass
Rebecca Meek	Package Design
Brian Montgomery	Digital Editing, Editing
Sangwook "Sunny" Nam	Mastering
Lewis Nash	Drums
Claus Ogerman	Arranger, Conductor
Danilo Perez	Piano
Luis Quintero	Percussion
Doug Saks	Mastering
Al Schmitt	Engineer, Mixing
Garrett Shelton	Release Coordinator
Jean Sibelius	Theme
Shari Sutcliffe	Production Coordination, Orchestra Contractor
David Tolomei	Assistant Engineer
Robin Tomchin	Management
Aaron Walk	Mixing Assistant
Cassandra Wilson	Vocals

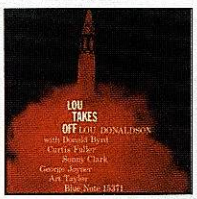

Lou Takes Off
Lou Donaldson
Blue Note

Bob Blumenthal	Liner Notes
Donald Byrd	Trumpet
Sonny Clark	Piano
Michael Cuscuna	Reissue Producer
Lou Donaldson	Sax (Alto)
Curtis Fuller	Trombone
Gordon Jee	Reissue Director
George Joyner	Bass
Alfred Lion	Producer
Jamil Nasser	Bass
Art Taylor	Drums
Rudy Van Gelder	Engineer, Remastering
Francis Wolff	Photography, Cover Photo
Amanda Wray	Reissue Design

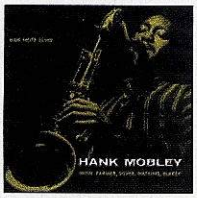

Hank Mobley Quintet
Hank Mobley
Blue Note

Art Blakey	Drums
Bob Blumenthal	Liner Notes
Michael Cuscuna	Reissue Producer
Art Farmer	Trumpet
Harold Feinstein	Cover Design
Gordon Jee	Reissue Director
Alfred Lion	Producer
Hank Mobley	Sax (Tenor)
Horace Silver	Piano
Rudy Van Gelder	Remastering
Doug Watkins	Bass
Francis Wolff	Photography, Cover Photo
Amanda Wray	Reissue Design

Appearing Nightly

Carla Bley & Her Remarkable Big Band
Watt/ECM

Julian Arguelles	Sax (Baritone)
Nicolas Baillard	Mastering, Mixing
Carla Bley	Piano, Arranger, Conductor, Producer
Giampaolo Casati	Trumpet
Gérard De Haro	Engineer, Mastering, Mixing
Billy Drummond	Drums
Earl Gardner	Trumpet
Richard Henry	Trombone
Roger Jannotta	Flute, Sax (Alto), Sax (Soprano)
Karen Mantler	Organ, Artwork
Lew Soloff	Trumpet
Steve Swallow	Bass, Producer
Sylvain Thevenard	Engineer
Gary Valente	Trombone

Joey D!
Joey DeFrancesco

Highnote

Joey DeFrancesco	Organ, Producer
Glenn Ferracone	Engineer, Mixing, Management
Joe Fields	Executive Producer
Byron Landham	Drums
Michael G. Nastos	Liner Notes
Jerry Weldon	Sax (Tenor)

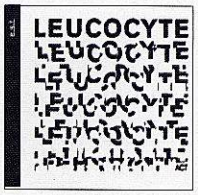

Leucocyte
e.s.t.
Act

Esbjörn Svensson: piano; Dan Berglund: bass; Magnus Öström: drums.

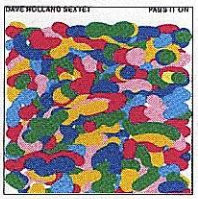

Pass It On
Dave Holland Sextet
Universal AB

Trombonist Robin Eubanks, alto saxophonist Antonio Hart, trumpeter Alex "Sasha" Sipiagin, pianist Mulgrew Miller and drummer Eric Harland

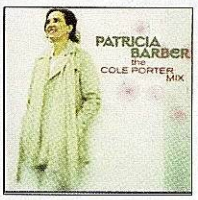

The Cole Porter Mix
Patricia Barber
Blue Note

Neal Alger	Guitar (Acoustic), Guitar (Electric)
Jim Anderson	Engineer, Mixing, Assistant Producer
Michael Arnopol	Bass
Grazyna Auguscik	Assistant Producer
Patricia Barber	Piano, Leader, Vocals, Melodica, Producer
Josh Gold	Marketing
Louise Holland	Management
Gordon Jee	Design, Creative Director
Keith Karwelies	A&R
Cem Kurosman	Publicity
Eric Montzka	Percussion, Drums
Chris Potter	Sax (Tenor)
Alan Silverman	Mastering
Nate Smith	Percussion, Drums
Chris Strong	Photography
Grayson Elliot Taylor	Assistant Engineer
Eli Wolf	A&R

Tragicomic
Vijay Iyer
Sunnyside

Christopher Drukker	Graphic Design, Photography
Michael Fossenkemper	Mastering
Marcus Gilmore	Drums
Scotty Hard	Engineer, Mixing
Vijay Iyer	Piano, Producer, Liner Notes

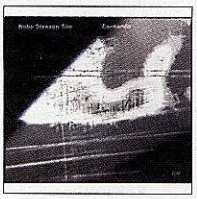

Cantando
Bobo Stenson Trio
ECM

Stefano Amerio	Engineer
Manfred Eicher	Producer
Anders Jormin	Arranger, Double Bass, Group Member
Sascha Kleis	Design
Jacky Lepage	Photography
Bobo Stenson	Piano, Arranger, Group Member
Thomas Wunsch	Cover Photo

Symphonica
Joe Lovano
Angel

Michael Abene	Arranger, Producer, Liner Notes
Ricardo Almeida	French Horn
Johannes Chane Becker	Viola
Rob Bruynen	Trumpet
Mattis Cederberg	Trombone
Frank Chastenier	Piano, Keyboards, Organ (Hammond), Soloist
Bill Commerford	Cover Illustration
Hans Dekker	Drums
Alfons Gaisbauer	French Horn
John Goldsby	Bass
Perry Greenfield	Product Manager
Andy Haderer	Trumpet
Annette Hauber	Production Coordination
Michael Hofmann	Bassoon
Bernhard Holker	Viola
Dave Horler	Trombone
Gordon Jee	Art Direction, Design
Keith Karwelies	A&R
Egmont Kraus	Percussion
Bernt Laukamp	Trombone
Joe Lovano	Sax (Soprano), Sax (Tenor), Producer, Liner Notes
Ingo Luis	Trombone
John Marshall	Trumpet
Jens Neufang	Sax (Baritone)
Reinhold Nickel	Engineer, Mixing
Ludwig Nuss	Trombone
Klaus Osterloh	Trumpet
Olivier Peters	Sax (Tenor)
Michael Schmidt	Percussion
Christian Schmitt	Engineer, Mixing, Audio Engineer
Romanus Schöttler	Percussion
Brigitte Schreiner	Flute
Jürgen Schuster	Trumpet
Koji Paul Shigihara	Guitar, Guitar (Electric), Soloist
Steve Singer	Trombone
Karolina Strassmayer	Sax (Alto), Soloist
Ulla Van Daelen	Harp
Heiner Wiberny	Sax (Alto)
Ruth Witt	Sound Assistant
Eli Wolf	A&R

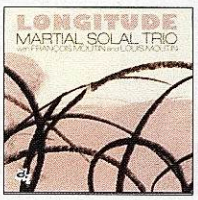

Longitude
Martial Solal
Camjazz

Ermanno Basso	Producer
Alain Cluzeau	Engineer
Dan Morgenstern	Liner Notes
François Moutin	Bass
Louis Moutin	Drums
Danilo Rossi	Mastering
Martial Solal	Piano

Party Intellectuals
Marc Ribot's Ceramic Dog
Pi

Chad Clark	Mastering
Janice Cruz	Vocals
Joel Hamilton	Producer, Engineer, Mixing
Shahzad Ismaily	Bass, Vocals, Moog Synthesizer
Marco Prenninger	Photography
Jenni Quilter	Vocals
Marc Ribot	Guitar, Vocals
Ches Smith	Percussion, Drums, Vocals, Electronics
Martín Verajano	Percussion

RADYO OXİ-GEN 95.9 | NTV RADYO 102.8 | AÇIK RADYO 94.9 | TRT RADYO-3 88.2
İTÜ RADYOSU 103.8 | RADYO ODTÜ 103.1 | DİNAMO 103.8 | RADYO BİLKENT 96.6

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	00:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	04:00-05:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	07:00-09:00	Beko Drive Time		Dinamo 103.8
	09:00-10:00	Jazz Gate with Dockers San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Elektro-akustik	Groove Zone	Açık Radyo
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	23:00-00:00	Caz Kulübü	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
SALI	00:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	04:00-05:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	07:00-09:00	Beko Drive Time		Dinamo 103.8
	09:00-10:00	Jazz Gate with Dockers San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Caz Sonrası	Hande İyicil	Açık Radyo
	15:00-17:00	Jazzanova	Alex Barck	Radyo Oxi-Gen
	15:00-17:00	Basic Soul	Simon Harrison	Dinamo 103.8
	16:00-17:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	21:00-22:00	Gitaresk	Jak Kohen	Açık Radyo
	22:00-23:00	Esintiler	Seda Binbaşıgil	Açık Radyo
	22:15-23:00	Blues'un Tonları		TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz'da Modern Kavramlar		TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	00:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	04:00-05:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	07:00-09:00	Beko Drive Time		Dinamo 103.8
	09:00-10:00	Jazz Gate with Dockers San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	15:00-17:00	The Compost Radio Show	Michael Rutten	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	23:00-00:00	Caz Ustaları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo
PERŞEMBE	00:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	04:00-05:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	07:00-09:00	Beko Drive Time		Dinamo 103.8
	09:00-10:00	Jazz Gate with Dockers San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Cazır Cazır	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	13:05-14:00	Şu-Bi-Dap	Ceylan Ertem	Açık Radyo
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	20:00-21:00	Mavi Tren	Güven İlter	Açık Radyo
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	22:00-23:00	Cazkolik	Feridun Ertaşkan	Açık Radyo
	23:00-00:00	Caz Koleksiyonu	Ali Güngör	TRT Radyo-3
CUMA	00:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	03:00-04:00	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	07:00-09:00	Beko Drive Time		Dinamo 103.8
	09:00-10:00	Jazz Gate with Dockers San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Caz Türbülans	Recep Şencan	Açık Radyo
	16:00-17:00	Cazın Panoraması		TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	17:15-18:00	TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası	Caner Beklim	TRT Radyo-3
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	21:00-22:00	Aşağı Mahalle	Ümit Baykara	Açık Radyo
	22:00-00:00	The Compost Radio Show	Michael Rutten	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	00:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	03:15-04:15	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Can Hankendi - Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	08:00-12:00	Saturday Essential		Radyo Oxi-Gen
	09:00-10:00	Evde Çalamadıklarım	Tunçel Gülsoy	NTV Radyo
	04:00-05:00	Cazın Panoraması		TRT Radyo-3
	16:00-17:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:00-18:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	Açık Radyo
	19:00-20:00	Latino Time	Ayhan Sicimoğlu	Radyo Oxi-Gen
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	22:00-00:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
PAZAR	00:00-08:00	Oxi-Gen Night Shift	DJ EZG	Radyo Oxi-Gen
	08:00-12:00	Sunday Essential		Radyo Oxi-Gen
	09:00-10:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	09:00-10:00	Caz Kuşağı		NTV Radyo
	10:00-11:00	Sevin Okyay'la Caz	Sevin Okyay	NTV Radyo
	12:00-17:00	Oxi-Gen Sunday	Rick The Reeder	Radyo Oxi-Gen
	13:00-14:00	Caz Zamanı		NTV Radyo
	16:00-17:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	17:00-18:00	Öteki Caz	Şevket Akıncı - Volkan Terzioğlu - Korhan Erel - Robert Reigle	Açık Radyo
	17.00 - 18.00	Aklımda Caz Var	Umut Asil	Radyo ODTÜ
	17:00-20:00	Fuji Sunday	Mehmet C.Garan	Radyo Oxi-Gen
	17:15-18:00	Kırık Çerçeve	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
	18:00-20:00	Beyond Jazz Radio Show	Lennart Schoors & Jurriaan Persyn	Dinamo 103.8
	19.00 – 20.00	Caz Bistro	Banu Şahin	Radyo ODTÜ
	20:00-22:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	23:00-00:00	Cazın Şarkısı	S.Teoman Baber	TRT Radyo-3

BULMACA

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

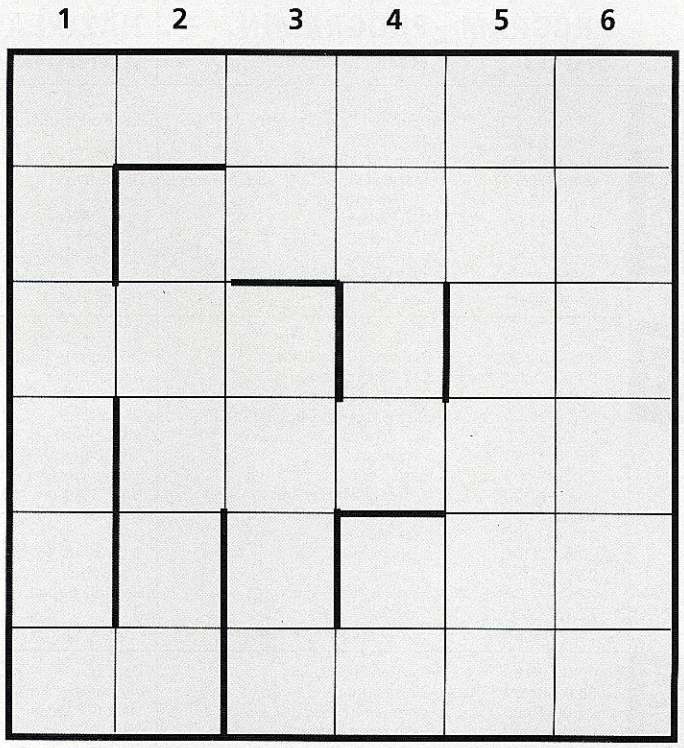

Soldan sağa:

1-John Coltrane'in Impulse firması adına yaptığı ilk albüm: _____/Brass.

2-Avantgarde müzisyen Elliott Sharp'ın 1982 basımı Nots albümünde bir parça/Kanadalı flugelhorncu Kenny Wheeler'ın 1992 basımı bir albümü.

3-Fransız kemancı Didier Lockwood'un 1996 basımı bir albümü: Tip _____/Mi notasının harf karşılığı/Rhythm and Blues için kullanılan kısaltma.

4-Bir Weather Report albümü: _____ Sing the Body Electric/Dünya müziğinin ve Brezilya cazının önde gelen gitaristlerindendir: Toninho _____.

5-Do notasının harf karşılığı/_____ Can't Get Started (Gershwin/Duke)/Either/Orchestra'nın 1986 basımı albümü: Dial _____/Bir başçı: _____ Allison.

6-Bir davulcu: _____ Foster/Bir Dave Brubeck bestesi: Blue Rondo a la _____.

Yukarıdan aşağıya:

1-Bir Archie Shepp albümü: _____ Blues.

2-Fa notasının harf karşılığı/AACM hareketinin öncülerinden, vurmalı ustası: _____ El Zabar.

3-Free jazz akımının en önemli kişiliklerindendir: Sun _____/Cassandra Wilson'ın Thunderbird albümünde bir parça.

4-Günümüz avantgarde akımının önemli temsilcilerinden olan piyanist: Vijay _____/Art Blakey'nin takma isimlerindendir.

5-İçinde bulunduğumuz ay İstanbul'da sahneye çıkacak olan iki cazcının ortak soyadı.

6-Ülkenin en önemli caz festivallerinden biridir.

Sağırtamamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır

Emrah Çelik, Şahinbey - Gaziantep
Eren Kalanyuva, Ankara
Caner Bozdemir, Mersinli - izmir
Beran Paçacı, Eyüp-İstanbul
Burak Pakkal, Ümraniye - İstanbul
Çağatay Afyon, Kazasker İstanbul
Ferhat Duman, Dikmen - Ankara
Ahmet Mutlu, Narlıdere - İzmir

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Bilgay Kaya, Oran-Ankara
Çağatay AFYON, Kazasker - İstanbul
Burak Pakkal, Ümraniye - İstanbul
Uğur Daştan, Erzurum

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	W	I	L	L	E	M
2	A	R	P	K	A	I
3	D	A	O	L	E	G
4	A	B	I	A	B	U
5	D	E	N	U	B	E
6	A	N	T	S	A	L

ÇAZGIR

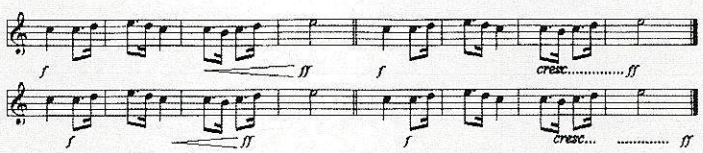

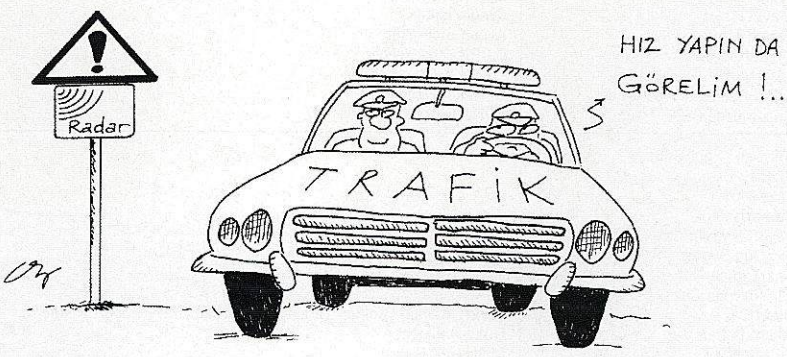

Özgen Özman

TÜM TÜRKİYE İÇİN

TEK NUMARA

444 25 52

Bize daha kolay ulaşabilmek,
tüm istek ve şikâyetlerinize daha hızlı
ve daha etkili yanıt bulabilmek,
talepleriniz en etkin şekilde çözümlendikten
sonra, anında geri dönüşler alabilmek için

www.arascargo.com

ARAS CARGO, BİR ARAS HOLDİNG KURULUŞUDUR.

aras cargo
önem taşır...

TÜRKİYE'NİN
TELEKOMÜNİKASYON
DEVİ

TÜRK TELEKOM

TÜRK TELEKOM'DAN BİR YENİLİK DAHA

WiRO

Yurt dışından ara, evden/işten konuşur gibi öde!

Türk Telekom WiRO, yurt dışındayken Wi-Fi uyumlu cep telefonu veya laptop ile ev ya da iş telefonu tarifesiyle konuşma servisidir. İnternet bağlantısı yapılabilen herhangi bir noktadan, evinizden ya da iş yerinizden arama yapıyormuş gibi ücretlendirilerek konuşabilirsiniz. Yurt dışındayken Türk Telekom WiRO ile konuşun, uzun uzun konuşun, ucuz ucuz konuşun. Üstelik abonelik de ücretsiz.

Ayrıntılı bilgi 444 1 444'te,
www.turktelekom.com.tr'de,
Türk Telekom Ofisleri'nde.